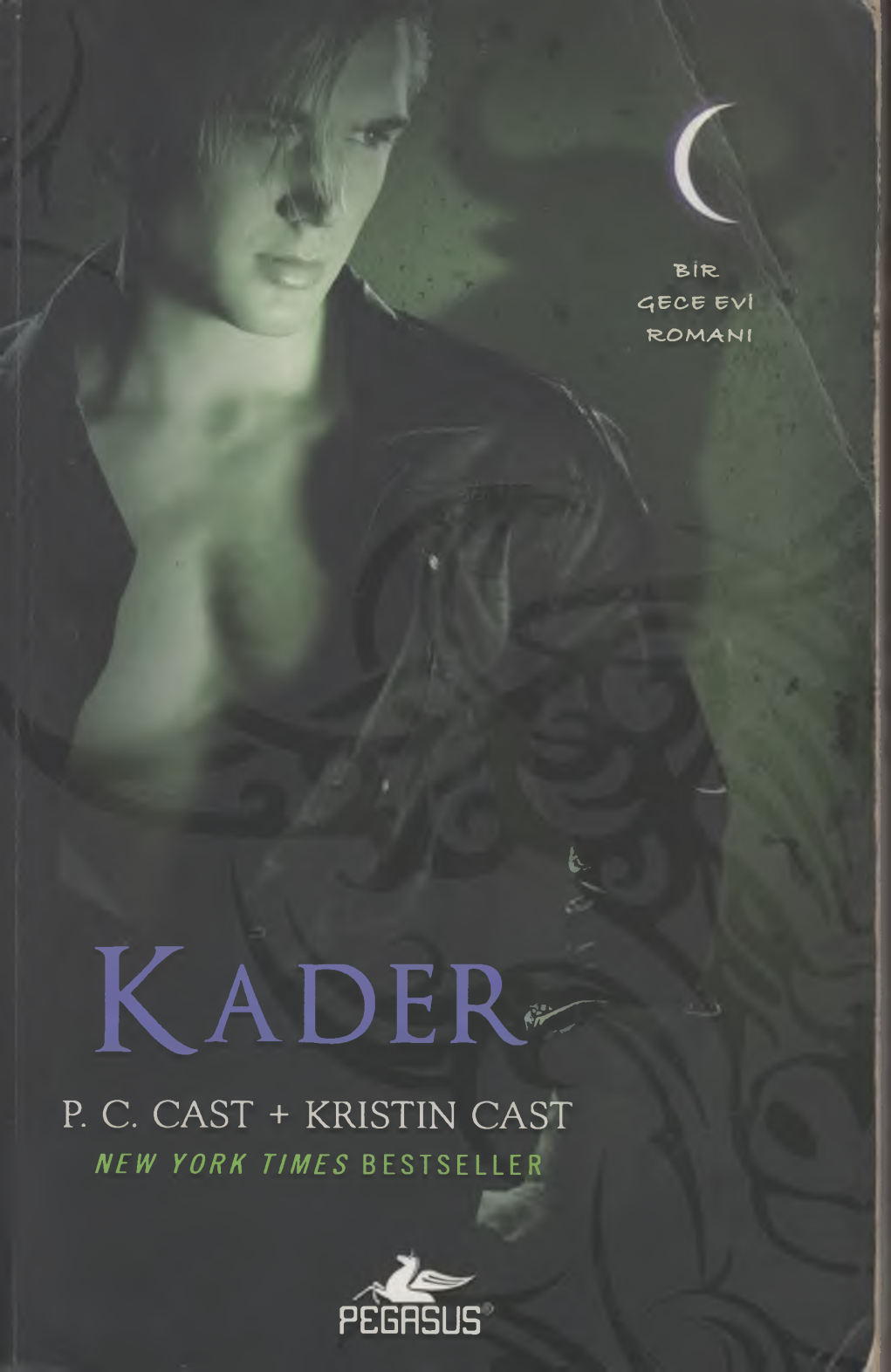

KADER

P. C. CAST + KRISTIN CAST

NEW YORK TIMES BESTSELLER

PEGASUS

KARANLIĞIN RUHU TARAFINDAN SINANAN BİR AŞK, BU SINAVI GEÇEBİLİR Mİ?

Tulsa Gece Evi, Işığın ve Karanlığın güçlerinin çarpıştığı destansı bir savaşa sahne olur. Neferet'le çarpışmaya hazırlanan Zoey, Savaşçı Korucuyusu Stark'la birlikte ait olduğu yerde, evindedir.

Kalona ile oğlunun arasındaki bağlar kopmuştur. Nyx'in bahşettiği insan soylu biçimi sayesinde Rephaim ve Stevie Rae sonunda bir araya gelebilmiştir; tabii Rephaim Tanrıça'nın yolunda ilerleyip babasının gölgesinden sakınabildiği sürece...

Peki Zoey gerçekten güvende mi?
Ve en önemlisi, kadere yazılmış olan değiştirilebilir mi?

SERİNİN İLK SEKİZ KİTABI

Kapak Tasarım: Angela Goddard
Kapak Fotoğrafı: Herman Estevez
Kapak Uygulama: Yunus Bora Ülke

www.pegasusyayinlari.com
ISBN: 978-605-5360-35-1
9 786055 360351

Pegasus Yayınları: 407
Bestseller Roman: 175

KADER
P. C. CAST – KRISTIN CAST
Özgün Adı: Destined

Editör: Berna Sirman
Düzelti: Duygu Bolut
Bilgisayar Uygulama: Meral Gök
Kapak Uygulama: Yunus Bora Ülke
Kapak Baskı: Gündüz Ofset
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: Kasım 2011

ISBN: 978-605-5360-35-1
Türkçe Yayın Hakları © 2011, Pegasus Yayınları
Copyright © 2011, P. C. Cast ve Kristin Cast
Tüm hakları saklıdır.
Bu eser ilk defa 2011 Ekim ayında St. Martin's Press, LLC tarafından Destined adıyla yayımlanmıştır.
Bu eserin Türkçe yayın hakları St. Martin's Press LLC'den alınmıştır.
Yayınevinden yazılı izin alınmaksızın
hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 27/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

P. C. CAST
KRISTIN CAST

KADER

İngilizceden Çeviren:
SEVİNÇ TEZCAN YANAR

PEGASUS YAYINLARI

Allie Jensen'e, sevgi ve minnettarlıkla.

Sihrimiz işliyor çünkü *sen* sihirlisin!

GİRİŞ

Zoey

Sanırım annem öldü.

Kelimeleri sessizce sınadım. Dünyanın tepetaklak olmasını ya da güneşin batıdan doğmasını anlamaya çalışıyormuşum gibi, yanlış ve doğallıktan uzak geliyorlardı.

Hıçkırarak derin bir nefes aldım ve yatağımın yanında, yerde duran kutudan yeni bir mendil almak için yan döndüm.

Stark mırıldandı ve kaşlarını çatıp huzursuzca kıpırdandı.

Yavaşça ve dikkatle yataktan kalktım, Stark'ın devasa *sweatshirt*'ünü attığı yerden alıp üstüme geçirdim ve küçük tünel odamızdaki duvarın dibinde duran armut koltuğa kıvrıldım.

Koltuk, bana her zaman çocuklar için yapılmış şişme parti evlerindeki topları anımsatan o yumuşak sesi çıkarınca Stark kaşlarını çattı ve yine bir şeyler mırıldandı. Burnumu sildim. Sessizce. *Ağlamayı kes, ağlamayı kes! Bir faydası olmayacak. Anneni geri getirmeyecek.* Gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım ve tek-

rar burnumu sildim. *Belki de sadece bir rüyaydı.* Ancak daha kelimeleri düşünürken bile, kalbim bunun doğru olduğunu biliyordu. Nyx, annemin Öteki Âlem'e girişini göstermek için beni rüyalarımdan çekip almıştı. Bu, annemin öldüğü anlamına geliyordu. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken kendime, *annem Nyx'e beni yüzüstü bıraktığı için üzgün olduğunu söyledi,* diye hatırlattım.

"Beni sevdiğini söyledi," diye fısıldadım.

Hemen hemen hiç ses çıkarmamıştım ama Stark huzursuzca bir o yana bir bu yana döndü ve, "Dur!" diye söylendi.

Uykusunu altüst eden şeyin benim fısıltım olmadığını bilmeme rağmen dudaklarımı birbirine bastırdım. Stark benim savaşçım, koruyucum ve erkek arkadaşımdı. Hayır, erkek arkadaş fazla basit bir kelimeydi. Stark'la aramızda çıkmaktan, seksten ve normal bir ilişkinin beraberinde getirdiği ıvır zıvırlardan daha derin bir şey vardı. Bu kadar huzursuz olmasının sebebi buydu. Üzüntümü hissedebiliyordu; rüyasında bile ağladığımı, incindiğimi, korktuğumu ve...

Stark battaniyeyi göğsünden itince yumruğunun sıkılı olduğunu gördüm. Bakışlarım yüzüne kaydı. Hâlâ uyuyordu ama alnı kırışmış, kaşları çatıktı.

Gözlerimi yumdum ve odaklanmama yardımcı olacak derin bir nefes aldım. "Ruh," diye fısıldadım. "Lütfen bana gel." Daha o anda, elementin tenime sürtündüğünü hissettim. "Bana yardım et. Aslında, onu üzüntümden sakınarak Stark'a yardım et." *Ve belki,* diye ekledim sessizce, *beni de üzüntümün bir kısmından sakınabilirsin. Sadece birazcık bile olsa.* Ruh, içimde ve etrafımda hareket eder, yatağın üstünde kıvrılırken derin bir

nefes daha aldım. Gözlerimi açınca, Stark'ı çevreleyen havada bir kıpırtı görür gibi oldum. Element, üzerine yarı saydam bir battaniye gibi örtünürken teni parlıyor gibiydi. Isındığımı hissettim; aşağıya, kollarıma baktım ve aynı yumuşak parlaklığın kendi tenimde de olduğunu gördüm. Ruh rahatlatıcı sihrini uygularken Stark uzun bir nefes koyverdi ve ben de saatler sonra ilk kez hüznümün bir kısmının geçtiğini hissettim.

"Teşekkürler, ruh," diye fısıldadım ve kollarımı göğsümde kavuşturup kendime sıkıca sarıldım. En yakın hissettiğim elementin rahatlatıcı dokunuşuyla sarmalanmışken aslında biraz uykuluydum. İşte o anda bilincime farklı bir sıcaklık süzüldü. Elementin işlediği rahatlatıcı sihri rahatsız etmemeye çalışarak kollarımı çözdüm ve göğsüme dokundum.

Kâhin taşım neden ısındı ki? Küçük, yuvarlak taş zincirin ucunda, göğüslerimin arasında sallanıyordu. Taşı, güzel ve sihirli Skye Adası'ndan ayrılmadan önce Sgiach'ın bana verdiği andan beri boynumdan çıkarmamıştım.

Merakla, taşı *sweatshirt*'ün altından çıkarıp parmaklarımı, pürüzsüz mermer yüzeyinde dolaştırdım. Bana hâlâ Hindistan cevizi aromalı Life Saver şekerlerini anımsatıyordu ama Skye mermeri, sanki çağırdığım element ona can vermiş ve nabzı attığı için sıcaklığını hissediyormuşum gibi, dünyevi olmaktan uzak bir ışıkla parlıyordu.

Kraliçe Sgiach'ın sözleri hafızamda yankılanıyordu. *"Bir kâhin taşı sadece sihirlerin en eskisiyle, benim adamda koruduğum türdeki bir sihirle uyumludur. Bunu sana, eğer dış dünyada hâlâ varsa eskileri ayırt edebilmen için bahşediyorum..."*

Sözleri zihnimde tekrarlanırken, taş yavaşça, neredeyse miskince döndü. Ortasındaki delik minik bir teleskop gibiydi. Taş döndüğü sırada, ortasındaki delikten Stark'ın aydınlandığını görebiliyordum. Benim dünyam da kıpırdandı, daraldı ve sonra her şey değişti.

Belki de o anda ruh bana çok yakın olduğu içindi ama gördüğüm şeyin, Skye Adası'nda ilk defa taşın içinden bakıp bayılmamla son bulan o baş döndürücü hisle alakası yoktu.

Ama bu, daha az huzursuz edici olduğu anlamına gelmiyordu.

Stark orada, göğsünün büyük kısmı çıplak halde yatıyordu. Ruhun ışıltısı gitmişti. Yerinde başka bir görüntü vardı. Ancak belirsizdi ve hatlarını çıkaramıyordum. Birisinin gölgesi gibiydi. Stark'ın kolu titredi, avucu açıldı. Gölgenin de eli açıldı. Koruyucu kılıcının –Stark'a Öteki Âlem'de gelen, heybetli, uzun kılıcın– Stark'ın elinde biçim kazanmasını seyrettim. Şaşkınlıkla iç geçirdim; bir hayaleti andıran savaşçı, yüzünü bana çevirip eliyle kılıcın kabzasını kavradı.

Aynı anda koruyucu kılıcı kıpırdandı, değişti ve uzun, siyah bir mızrağa dönüştü. Tehlikeli, öldürücü ve kana bulanmış haliyle fazla tanıdıktı. İçime bir korku doldu.

"Hayır!" diye haykırdım. "Ruh, Stark'ı güçlendir. O şeyin gitmesini sağla!" Görüntü, dev bir kuşun kanat çırpışını andıran bir sesle kayboldu, kâhin taşı soğudu ve Stark kaşları çatık bir halde doğruldu.

"Orada ne yapıyorsun?" Gözlerini ovaladı. "Neden bu kadar çok ses çıkarıyorsun?"

Biraz önce gördüğüm acayipliği anlatmayı denemek için ağzımı açtığım anda derin bir iç çekti ve yeniden uzandı. Örtünün ucunu kaldırdı ve uykulu haliyle bana işaret etti. "Gel buraya. Sen yanıma sokulmadan uyuyamıyorum. Ve biraz uyumaya gerçekten ihtiyacım var."

"Ah, evet, benim de," dedim ve titrek bacaklarla ona doğru yürüyüp yanına kıvrılıp başımı göğsüne yasladım. "Hey, tuhaf bir şey oldu," diye başladım ama gözlerini görmek için başımı hafifçe kaldırdığım anda Stark'ın dudakları benimkileri buldu. Şaşkınlığım uzun sürmedi ve kendimi onun öpücüğüne bıraktım. Ona yakın olmak iyi, çok iyi gelmişti. Dudakları boynumun girintisine inerken ona iyice yaslandım. "Uykuya ihtiyacın olduğunu söylediğini sanıyordum." Sesim, soluksuz çıkmıştı.

"Sana daha çok ihtiyacım var," dedi.

"Evet," dedim. "Benim de."

Ardından birbirimizde kaybolduk. Stark'ın dokunuşu; ölümü, acıyı ve korkuyu söküp atmıştı. Birbirimize hayatı, sevgiyi ve mutluluğu hatırlattık. Sonrasında nihayet uyuduk ve kâhin taşı aramızda, göğsümde soğuk ve unutulmuş haliyle durdu.

BÖLÜM BİR

Aurox

İnsan erkeğin eti yumuşak ve hamur gibiydi.

Onu yok etmenin, zayıf kalbinin atışına bir son vermenin bu kadar kolay olması şaşırtıcıydı.

"Beni Kuzey Tulsa'ya götür. Geceye çıkmak istiyorum," demişti. Gecelerini başlatan emir bu olmuştu. Aurox terasta kendine yer edindiği köşede canlanırken hemen, "Evet, Tanrıçam," diye yanıtlamıştı.

"Bana Tanrıça deme. Bana..." Dalgın görünüyordu. "Rahibe de..." Islak, dolgun ve kırmızı dudakları yukarı doğru kıvrılmıştı. "Herkesin bana sadece rahibe demesinin daha doğru olacağına inanıyorum, en azından kısa bir süre için."

Aurox içgüdüsel olarak, eski çağdan kaldığını bildiği ama ona bir şekilde garip ve zorlama gelen bir jestle yumruğunu kalbinin üstüne yerleştirmişti. "Evet, Rahibem."

Rahibe yanından geçip giderken, buyurgan bir hareketle kendisini takip etmesini işaret etmişti.

Aurox takip etmişti.

Takip etmek için yaratılmıştı. Emir almak için. Komutlarına itaat etmek için.

Rahibenin *araba* dediği bir şeye binmişlerdi ve dünya, yanı başlarından akıp gitmişti. Rahibe ona dünyanın işleyişini anlamasını emretmişti.

Aurox izlemiş ve öğrenmişti; tıpkı rahibenin emrettiği gibi.

Sonra durmuş ve arabadan inmişlerdi.

Sokak, ölüm ve çürüme; yozlaşma ve pislik kokuyordu.

"Rahibe, burası..."

Rahibe, "Beni koru!" diye çıkışmıştı. "Ama koruyucu davranma. Her zaman istediğim yere, istediğim zamanda gidecek ve ne istiyorsam yapacağım. Senin işin, hayır, *amacın* düşmanlarımı alt etmek. Düşman yaratmak benim kaderim. İzle. Korumanı emrettiğim zaman harekete geç. Senden tek istediğim bu."

Aurox, "Evet, Rahibe," demişti.

Modern dünya kafa karıştırıcı bir yerdi. Ne çok ses vardı. Bilmediği kadar çok. Rahibenin emrine itaat edecekti. Yaratılma nedenini yerine getirecek ve...

Bir erkek önlerine çıkıp rahibenin yolunu kapamıştı.

"Yanında bir çocuktan başka kimse olmadan, bu kadar geç saatte bir ara sokakta olmak için fazla hoşsun." Rahibenin dövmelerini fark edince gözleri irileşti. "Ee, vampir, yoksa burada bu çocuktan bir şeyler atıştırmak için mi durdun? Bana şu çantayı versen de senle gerçek bir erkekle birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu konuşsak?"

Rahibe iç geçirdi ve sıkkın bir sesle, "İki konuda da yanılıyorsun," dedi. "Ben sıradan bir vampir değilim ve bu da bir çocuk değil."

"Hey, bu da ne demek?"

Rahibe adamı görmezden geldi ve omzunun üstünden Aurox'a baktı.

"*Şimdi* beni korumalısın. Bana ne tür bir silaha hükmettiğimi göster."

Aurox bilinçli düşünmeden itaat etti. Hiç düşünmeden adamın üstüne atıldı. Ve tek bir hareketle, parmaklarını adamın dik dik bakan göz kürelerine bastırarak çığlıkların yükselmesine neden oldu.

Adamın dehşeti onu büsbütün etkilemiş, beslemişti. Aurox neden olduğu acıyı sanki nefes alır gibi rahatça içine çekti. Adamın korkusunun gücü, sıcak ve soğuk bir şekilde pompalanarak içinde yükseliyordu. Aurox ellerinin sertleştiğini, değiştiğini, *daha fazlasına* dönüştüğünü hissetti. Normal parmakları pençeler oldu. Kulaklarından kan süzülmeye başlayınca, pençelerini adamın gözlerinden çıkardı. Ödünç aldığı acı ve korkuyla adamı kaldırıp onu en yakın binanın duvarına çarptı.

Adam bir çığlık daha attı.

Ne harika, korkunç bir heyecandı bu! Aurox, değişimin vücudunda biraz daha dalgalandığını hissetti. Sıradan insan ayakları yerini çatal tırnaklı toynaklara bıraktı. Bacak kasları kalınlaştı. Göğüs kafesi şişti ve üstündeki tişörtü ortadan ikiye ayırdı. Ve en muhteşemi, alnından çıkan kalın, öldürücü boynuzları hissetti.

Üç arkadaşı yardım etmek için ara sokağa koştuğunda, adam çığlık atmayı kesmişti.

Aurox, adamı pisliğin içine bıraktı ve Rahibe ile ona zarar verebilecek adamların arasına girdi.

İlk adam olduğu yerde durdu. "Bu da neyin nesi?"

İkinci adam, "Hiç böyle bir şey görmedim," dedi.

Aurox onlardan yayılmaya başlayan korkuyu emmeye başlamıştı bile. Teni, korkunun soğuk ateşiyle zonkluyordu.

"Şunlar boynuz mu? Ah, hayır. Ben buradan gidiyorum." Üçüncü adam döndü ve geldiği yöne doğru hızlı adımlarla uzaklaştı. Diğer ikisi şoke olmuş halde, gözlerini kırpmadan onlara bakarak ağır ağır geri çekilmeye başladı.

Aurox, rahibeye baktı. "Emrin ne?" Zihninin uzak bir köşesinde, kendi sesinin nasıl böyle boğuk ve hayvansı bir hal aldığını merak ediyordu.

"Acıları seni güçlendiriyor." Rahibe hoşnut görünüyordu. "Ve farklı, daha acımasız kılıyor." Geri çekilmekte olan iki adama baktı ve dudakları küçümseyen bir gülüşle büküldü. "İlginç, değil mi? Öldür onları."

Aurox çok hızlı hareket ettiğinden, en yakındaki adamın kaçma şansı olmadı. Onu göğsünden boynuzladı ve havaya kaldırıp kıvranmasına, tiz çığlıklar atmasına ve üstünü kirletmesine neden oldu.

Bu, Aurox'u daha da güçlü kılmıştı.

Başının azametli bir savruluşuyla boynuza geçmiş adamın binaya doğru uçup dertop halde ve sessizce birinci adamın yanına düşmesini sağladı.

Diğer adam kaçmadı. Aksine uzun, tehlikeli görünen bir bıçak çekti ve Aurox'a doğrulttu.

Aurox yana çekilir gibi yaptı ve adam ileri atılınca toynaklarından birini ayağına çarpıp adam öne doğru düşerken yüzünü parçaladı.

Aurox zorlukla nefes alarak yok ettiği düşmanların cesetlerinin tepesine dikildi. Rahibeye döndü.

Rahibe duygusuz bir sesle, "Çok iyi," dedi. "Yetkili makamlar buraya üşüşmeden gidelim."

Aurox peşinden gitti. Toynaklarıyla kirli ara sokakta oyuklar açarak ağır ağır ilerledi. Bedenindeki savaşma çılgınlığını sağlayan gücü alıp götüren duygusal fırtınaya anlam vermeye çalışırken, pençelerini iki yanında sıktı.

Güçsüz. Kendini güçsüz hissetti. Ve dahası... Bir şey daha vardı.

Aurox arabaya binmekte tereddüt edince, rahibe ona çıkıştı. "Ne oldu?"

Aurox kafasını salladı. "Bilmiyorum. Hissettiğim..."

Kadın güldü. "Hiçbir şey *hissetmiyorsun*. Belli ki bu işi gereğinden fazla düşünüyorsun. Benim bıçağım hissetmez. Silahım hissetmez. Sen benim silahımsın; öldürürsün. Buna alış."

"Evet, rahibem." Aurox arabaya bindi ve kelimelerin içinden hızla geçmesine izin verdi. *Ben düşünmem. Ben hissetmem. Ben bir silahım.*

Aurox

Rahibe, buz yeşili gözlerini ona dikerek, "Neden orada durmuş bana *bakıyorsun*?" diye sordu.

Aurox canını sıkmasının nasıl mümkün olduğunu merak ederek otomatik olarak, "Emrinizi bekliyorum, rahibem," dedi. Rahibenin, Mayo adı verilmiş muhteşem binanın en üst katındaki sığınağına henüz dönmüşlerdi. Aurox terasa yürümüştü, durduğu yerden sessizce rahibeye bakıyordu.

Rahibe uzun bir nefes koyverdi. "Şu anda sana bir emrim yok. Ve bana her an dik dik bakmak zorunda mısın?"

Aurox bakışlarını kaçırıp şehrin ışıklarına ve gece göğünde nasıl bir cazibeyle parıldadığına odaklandı.

"Emrinizi bekliyorum, Rahibem," diye tekrarladı.

"Ah, Tanrılar adına. Benim için yaratılan aracın güzel olduğu kadar akılsız çıkacağına kim inanırdı?"

Karanlık, gölge, duman ve geceden vücut kazanmadan önce Aurox atmosferdeki değişimi hissetmişti.

"Akılsız, güzel ve ölümcül..."

Ses, Aurox'un zihninde yankılandı. Karşısında devasa beyaz bir boğa belirmişti. Nefesi aynı anda hem pis kokulu hem de tatlıydı. Bakışları hem dehşet verici hem de harikaydı. Gizem, sihir ve kargaşanın bir araya gelmiş haliydi.

Aurox yaratığın önünde diz çöktü.

"Dizlerinin üstünden kalk. Kalk ve şuraya geri git." Rahibe onu başından savar gibi terasın arka ucundaki gölgeleri işaret ederek elini salladı.

"Hayır, kalmasını tercih ederim. Yarattıklarıma bakmak hoşuma gidiyor."

Aurox ne diyeceğini bilemedi. Bu yaratık dikkatine, rahibe ise bedenine hükmediyordu.

"Yarattıklarınıza mı?" Rahibe ağır hareketlerle iri cüsseli boğaya doğru yaklaşırken, son heceye vurgu yapmıştı. "Takipçilerinize sık sık böyle armağanlar verir misiniz?"

Boğanın kahkahası korkunçtu ama Aurox, Rahibe'nin irkilmediğini, tam aksine konuşurken yaratığa doğru çekildiğini gözlemledi.

"Ne kadar ilginç! Beni gerçekten sorguluyorsun! Yoksa kıskandın mı, kalpsizim?"

Rahibe, boğanın boynuzunu okşadı. "Kıskanmam gerekir mi?"

Boğa burnunu ona sürttü. Rahibe'nin ipek elbisesi, boğanın burnunun dokunduğu yerlerde büzüşerek altındaki pürüzsüz, çıplak teni ortaya seriyordu.

"Söylesene, sana verdiğim hediyenin amacının ne olduğunu sanıyorsun?" Boğa, rahibenin sorusuna soruyla karşılık vermişti.

Rahibe kafası karışmış gibi gözlerini kırpıştırıp kafasını salladı. Ardından bakışları hâlâ dizlerinin üstünde olan Aurox'u buldu. "Efendim, onun amacı koruma ve size bunun için teşekkür etmek adına her emrinizi yerine getirmeye hazırım."

"Zengin önerilerini kabul edeceğim ama sana, Aurox'un basit bir koruma silahı olmadığını izah etmeliyim. Aurox'un bir amacı var, o da kaos yaratmak."

Rahibe şaşkınlıkla derin bir iç çekti. Gözlerini hızlı hızlı kırpıştırdı, sonra bakışları boğadan Aurox'a çevrildi ve sonra tekrar boğaya döndü.

Yumuşak, hürmetkâr bir sesle, "Gerçekten mi?" diye sordu. "Yani bir tek bu yaratık üzerinden kaosa hükmedebilir miyim?"

Boğanın beyaz gözleri, soluk ve batmaya yüz tutmuş aya benziyordu. *"Kesinlikle. Aslında o tek bir yaratık ama gücü muazzam. Geçtiği yerlere felaket bırakma gücüne sahip. O, en derin hayallerinin cisimleşmiş hali olan bir araç. Ve senin hayallerin, mutlak ve tam bir kaosla ilgili, değil mi?"*

"Evet, ah, evet." Rahibe bu kelimeleri bir nefeste söylemişti. Boğanın boynuna yaslanıp yan tarafını okşamaya koyuldu.

"Artık emrinde olduğuna göre, kaosla ne yapacaksın? İnsanların şehirlerini yıkıp vampir kraliçesi olarak hükmedecek misin?"

Rahibenin gülümsemesi güzel ve korkunçtu. "Kraliçe değil. Tanrıça."

"Tanrıça mı? Ama bir vampir tanrıçası var zaten. Bunu çok iyi biliyorsun. Eskiden onun hizmetindeydin."

"Nyx'i mi kastediyorsun? Piyonlarına seçme şansı ve kendilerine ait bir irade veren Nyx'ten mi? Özgür irade efsanesine büyük bir güçle inandığı için bir aracı olmayan Nyx mi?"

Aurox, canavarın sesinde bir gülümseme duyduğunu sandı ve bunun mümkün olup olamayacağını düşündü. *"Nyx'i, Vampirlerin ve Gecenin Tanrıçası'nı kastediyorum. Kaosu, ona meydan okumak için mi kullanacaksın?"*

"Hayır, kaosu onu yenmek için kullanacağım. Ya kaos dünyanın temelini tehdit ederse? Nyx devreye girip çocuklarını kurtarmak için kendi kurallarına meydan okumaz mı?

Ve Tanrıça bunu yaparak, insanlara özgür irade veren fermanını hükümsüz kılmış ve kendi kendine ihanet etmiş olmaz mı? Nyx, kadere yazılmış olanı değiştirecek olursa, ilahî hükümdarlığına ne olur?"

"Bu daha önce hiç olmadığı için bir şey söyleyemem." Boğa eğlenir gibi bir homurtu çıkardı. *"Ancak bu şaşırtıcı derecede ilginç bir soru ve şaşırmaktan ne kadar keyif aldığımı iyi bilirsin."*

"Tek umudum sizi tekrar tekrar şaşırtabilmek, efendim."

"Tek, o kadar küçük bir kelime ki," dedi boğa.

Aurox, Rahibesi ve boğanın terastan ayrılıp onu bir kenara itilmiş ve unutulmuş haliyle baş başa bıraktıktan sonra da dizlerinin üstünde kalmayı sürdürdü. Bırakıldığı yerde, göğe bakarak durdu.

BÖLÜM İKİ

Zoey

"Engelli servisi mi? Gerçekten mi?" Tek yapabildiğim başımı sallamak ve yan tarafında, siyah harflerle boylu boyunca GECE EVİ yazan, bodur sarı şeye dik dik bakmak oldu. "Demek istediğim, Thanatos'a yaptığım aramanın bu kadar çabuk işe yaraması ve okula dönmemize izin verilmesi çok hoş ama *engelli servisi*?"

Erin, "İkiz! Bizim için geri zekâlı otobüsü* göndermişler!" derken kıkırdıyordu.

"İkiz, bu gerçekten acımasızlık," dedi Shaunee.

Erin, "Biliyorum, İkiz. Neferet'in bize geri zekâlı otobüsü gönderecek kadar kötü kalpli olabildiğine inanamıyorum," diye devam etti.

"Hayır, acımasız derken kastettiğim Neferet değildi. *Geri zekâlı* demenin acımasızlık olduğunu söylemek istemiştim." Shaunee ikizine gözlerini devirerek baktı.

* Amerika'da zihinsel ve bedensel engelli öğrenciler için sarı okul otobüslerinin *short bus* olarak adlandırılan, daha kısa versiyonu kullanılmaktadır. (ç.n)

"Bence Shaunee doğru söylüyor *ve* sen de kelime dağarcığını geliştirmeyi düşünsen iyi olur. *Acımasız* kelimesini o kadar çok kullanıyorsun ki, gereksiz kaçıyor," dedi Damien.

Shaunee, Erin, Stevie Rae, Rephaim ve ben iri iri açılmış gözlerle Damien'a baktık. Hepimizin, kelime dağarcığı takıntısına geri döndüğünü duymanın harika olduğunu düşündüğümüzü ama gözyaşlarına boğulmasından ve Jack'in ölümünden bu yana başına musallat olan o ağır depresyona dönmesinden korktuğumuz için hiçbir şey söylemek istemediğimizi biliyordum.

Afrodit ve Darius deponun bodrumundan çıkıp gelmek için bu anı seçtiler. Afrodit her zaman olduğu gibi, test edilmiş ve onaylanmış kuralına –Nasıl Göründüğü Önemlidir– uyarak, terbiye ve felaket arasındaki boşluğa köprü kurdu.

Bir homurtu ve savrulan saçlar eşliğinde, "Ah, lanet olsun. Ben bu şeye binmem. Bu gerzekler için," dedi.

"Millet, o kadar da kötü değil. Demek istediğim, yeni bir otobüs olduğu her halinden belli. Şu yeni yazılmış, siyah GECE EVİ yazısına baksanıza," dedi Stevie Rae.

Afrodit, "Sosyal İntihar yazsa da olabilirmiş," dedi Stevie Rae'ye kaş çatarak.

"Keyfimi kaçırmanıza izin vermeyeceğim, okulu *seviyorum*," dedi Stevie Rae. Gülümsemeden yoksun bir suratla kapıyı açık tutan Erebus Oğulları savaşçısına sırıtarak otobüse bindi.

"Rahibe." Savaşçı, onu asık bir ifadeyle selamladı ve sonra, bizim Erebus'un Oğulları Savaşçımızı tamamen yok sayarak bana baktı ve başıyla kısaca selamlayarak, "Zoey, sen ve Stevie Rae'ye bir okul Konsey Toplantısı olacağını bildirmekle

görevlendirildim," dedi. "Toplantı otuz dakika sonra başlıyor. İkiniz de katılacaksınız."

Suratı bir fırtına bulutuna benzemiyormuş gibi gülümseyerek, "Tamam, pekâlâ, Stark diğerlerine geldiğinizi haber veriyor, bir iki dakikaya kadar gitmeye hazır oluruz," dedim.

"Hey millet, hâlâ yeni kokuyor," diye bağırdı Stevie Rae. İçeride etrafına bakınırken, kısa sarı buklelerinin zıpladığını görebiliyordum. Sonra tekrar dışarı fırladı ve Rephaim'in elini tutup ona gülümsemek için basamakları koşar adım indi. "Arka sırada benimle oturmak ister misin? Gerçekten sıkı zıplar."

"Cidden," dedi Afrodit. "Bu otobüs senin için mükemmel; sen bir geri zekâlısın. Bu haberi sana veren kişi olmaktan nefret ediyorum, ah dur, hayır, gerçekten nefret etmiyorum ama Vampir Yüksek Konseyi Neferet'e bariz bir baskı uygulayıp onu bizi Gece Evi'ne geri almaya mecbur etmiş olsa da, kuş çocuk orada hâlâ istenmiyor. Gün batımı ile şu an arasındaki bir nokta iki saniye içinde yaptığınız şey her neyse, onun etkisiyle Rephaim'in kuş olmadığını unuttun mu yoksa?"

Stevie Rae'nin Rephaim'i tutan elini iyice sıktığını gördüm. "Sana gün batımından bu yana bir nokta iki saniyeden daha uzun zaman geçtiğini ve her ne yaptıysak senin üzerine vazife olmadığını *ve* Rephaim'in okula gideceğini bildirmek isterim. Hepimiz gibi."

Afrodit'in sarı kaşları, saç diplerine kadar kalktı. "Şaka yapmıyorsun, değil mi?"

"Hayır," dedi Stevie Rae kararlı bir sesle. "Ve sen, bunu herkesten daha iyi anlıyor olmalısın."

"Ben mi? Anlamak mı? Sen neden bahsediyorsun?"

"Kırmızı ya da normal, sen bir çaylak değilsin,. Vampir de değilsin. Belki de insan bile değilsin."

Shaunee'nin, "Çünkü cadının teki," diye fısıldadığını duydum.

Erin cevap olarak, "Cehennemden çıkma," diye fısıldadı.

Afrodit ikizlere gözlerini kıstı ama Stevie Rae'nin söyleyecekleri bitmemişti.

"Rephaim gibi, sen de pek normal olmayan bir şeysin ama Nyx sana kutsamasını verdi. Geri kalanlarımız bunu hangi akla hizmet yaptığını anlamasak *bile*. Her neyse, sen okula gidiyorsun. Ben okula gidiyorum. Bu yüzden Rephaim de gidiyor. Nokta."

Stark, arkasına sıralanmış kırmızı çaylaklarla birlikte deponun dışındaki park alanında bize katılırken, "Stevie Rae haklı," dedi. "Neferet bundan hoşlanmayacak ama Nyx, Rephaim'i affetti ve kutsadı."

Stevie Rae hızla, "Bütün okulun önünde," diye ekledi.

Rephaim ona, "Bunu biliyorlar," diye mırıldandı. Gözlerini Stevie Rae'den bize çevirdi ve bakışları sonunda bana sabitlendi. "Ne düşünüyorsun?" diye sorarak beni şaşırttı. "Gece Evi'ne gitmeyi denemeli miyim, yoksa bu, yok yere bela aramak mı olur?"

Herkes bana bakıyordu. Otobüsteki taş suratlı Erebus'un Oğulları Savaşçısı'na hızlı bir bakış atarak, "Şey," dedim. "Çocuklar siz önden gidip otobüse biner misiniz? Benim konuşmam gereken... şey... hımm..." Afrodit, Stevie Rae ve en yakın arkadaşlarımın geri kalanını içine alan bir hareket yaparak sustum.

"Çemberin," dedi Stevie Rae gülümseyerek. "Çemberinle konuşacaksın."

Damien başıyla Afrodit, Darius ve Kramisha'yı işaret ederek, "Ve donatıları," diye ekledi.

Sırıttım. "İşte bu hoşuma gitti. Tamam, ben çemberim ve donatılarıyla konuşurken siz otobüse biner misiniz, lütfen?"

Kramisha gözlerini kısarak, "Donatı olarak adlandırılmaktan hoşnut olduğumdan emin değilim," dedi.

Stevie Rae, "Anlamı..." diye başlayacak olduysa da, Kramisha onu başını sallayarak susturdu.

"Anlamını biliyorum. Ben sadece hoşuma gittiğinden emin değilim."

Afrodit, Kramisha nefesini içine çekip ona dik dik bakarken, "Bu konuda daha sonra görüş bildirsen ve şu anda çeneni kapayıp Zoey'yi dinlesen de şu işi halletsek, nasıl olur?" dedi. "Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum," Darius dışında herkesi işaret ederek, "Siz bir geyik sürüsüsünüz. Ben de sizin popülerlik ve kusursuzluk simgenizim," diyerek sözlerini bitirdi.

İkizler, Afrodit'e sözlü saldırıya geçmeye hazırlanır gibi bir tavır takınınca araya girdim. "Çocuklar, odaklanın. Rephaim'in sorusu önemli." Neyse ki bu herkesin çenesini kapadı; ardından çemberime, donatılarına ve Afrodit'e peşimden kaldırıma, otobüse doluşan kırmızı çaylakların duyamayacağı mesafeye gelmelerini işaret ettim ve çılgın gibi, Rephaim'in bu çok önemli sorusunu düşündüm.

Beynim pelte gibiydi. Berbat bir gece geçirmiştim. Stark'a bakınca yanaklarımın ısındığını hissettim. Tamam, bütünüyle berbat değildi ama yine de kafam zorlu sorularla dolmuştu.

Zihnen silkelendim. Artık bir çocuk değildim. Ben ilk Çaylak Yüksek Rahibe'ydim ve bütün bu çocuklar bana hayranlık duyuyor ve Doğru Cevapları Bilmemi bekliyorlardı; şey, geometri, İspanyolca tercüme ve paralel bir şekilde park etme meseleleri dışında.

Lütfen, Nyx, doğru olanı söyleyeyim. Hızlıca sessiz bir dua gönderdikten sonra Rephaim'le göz göze gelince, ihtiyaç duyduğumuz şeyin *benim* cevabım olmadığını fark ettim.

"Ne istiyorsun?" diye sordum.

Stevie Rae, "Onun istediği..." diye başlayacak oldu ama elimi kaldırıp en yakın arkadaşımı susturdum. "Hayır," dedim. "Bu senin Rephaim'in ne istediğini ya da senin onun için ne istediğini söylemenle alakalı değil. Benim Rephaim'in cevabına ihtiyacım var. Nedir? Ne istiyorsun?" diye tekrarladım.

Rephaim gözlerini gözlerime dikti. "Normal olmak istiyorum," dedi.

Afrodit'ten bir homurtu yükseldi. "Ne yazık ki normal artı ergen eşittir aptal bir okula gitmek."

"Okul aptal değildir," dedi Damien, ardından Rephaim'e döndü. "Ama normal kısmı konusunda haklı. Normal çocukların yaptığı şey, okula gitmek."

"Evet," dedi Shaunee.

"Berbat ama evet," dedi Erin. "Yine de kusursuz bir defileye sahip."

"Çok haklısın, İkiz," dedi Shaunee.

Rephaim, Stevie Rae'ye, "Bu da ne demek?" diye sordu.

Stevie Rae gülümsedi. "Temel olarak, bizimle okula gitmelisin demek."

Rephaim, aşk ve sıcaklıkla aydınlanan yüzüyle gülümsemesine karşılık verdi. Bakışlarını Stevie Rae'den bana çevirdiğinde, o harika ifade hâlâ oradaydı. Ona gülümsemekten kendimi alamadım.

"Normal olmak okula gitmek demekse, o zaman benim yapmak istediğim de bu. Çok büyük bir soruna neden olmayacaksa."

Darius, "Soruna neden olacak, bundan emin olabilirsin," dedi.

"Gitmesi gerektiğini düşünmüyor musun?" diye sordum.

"Öyle demedim. Bunun onun seçimi, onun tercihi olduğu konusunda seninle hemfikirim ama en azından bizler Neferet ve Kalona'nın bir sonraki hamlelerinin ne olacağını görene dek, burada –yolun dışında– kalmayı seçmesinin daha kolay olacağını anlamalısın."

Babasının adının anılmasıyla Rephaim'in yüzünü buruşturduğunu gördüğümü sandım ama kafasını salladı ve, "Anlıyorum," dedi. "Ama karanlıkta tek başıma saklanmaktan sıkıldım." Bir kez daha önce Stevie Rae'ye, sonra bize baktı. "Üstelik Stevie Rae'nin bana ihtiyacı olabilir."

"Pekâlâ, bütün şu 'bırakalım kuş çocuk karar versin' ve 'Stevie Rae'nin bana ihtiyacı olabilir' zımbırtılarının, teoride mutlu ve sevgi dolu olduğunu biliyorsunuz ama gerçekte, tamamen çıldırmış bir yüksek rahibenin bizden nefret ettiği ve bizi –ve biz derken özellikle seni kastediyorum, Zoey– alt etmek için her şeyi kullanacağı bir kampüse adım atmak üzere-

yiz. Erebus'un Oğulları Savaşçıları'nın *Lideri* Ejderha'nın eşinin, kampüse yanımızda götüreceğimiz adam tarafından öldürülmesinden bu yana doğru düzgün hareket etmediğinden bahsetmiyorum bile. Neferet, Rephaim'i aleyhimize kullanacak. Ejderha da ona destek verecek. Ve boğazımıza kadar pisliğe batacağız."

"Şey," dedim. "Bu ilk olmayacak."

"Hımm, bir şey söyleyebilir miyim?" Damien, sınıftaymış ve söz almak istiyormuş gibi elini kaldırmıştı.

"Evet, tatlım ve elini kaldırmana gerek yok," dedim.

"Ah, tamam, teşekkürler. Söylemek istediğim; Nyx, Gece Evi'nde görününce, Rephaim'i affetti ve kutsadı. Aslında Rephaim'i dünyamıza dâhil etmemize izin verdi. Neferet buna karşı çıkamaz. En azından açık bir şekilde. Ve tabii Ejderha da. Bundan hoşlanmıyor olmaları ayrı bir mesele."

"Ama karşı çıktılar," dedi Stark. "Neferet, Ejderha'ya Rephaim'i kabul edip etmeyeceğini sordu ve Ejderha da hayır dedi, bu yüzden Neferet, Rephaim'i kampüsten kovdu. Stevie Rae bunun saçma olduğunu söyledi ve bu olay hepimizin okulu terk etmesiyle son buldu."

"Evet ama Yüksek Konsey'in bizi okula geri kabul etmesi için Neferet'in üstünde baskı kurmayı başarması, gerçekten kabul edileceğimiz anlamına gelmez. O ve Ejderha'nın ve büyük olasılıkla daha pek çok kişinin, bunu hoş karşılamayacağına bahse girebilirim." Afrodit parmaklarını Rephaim'e doğru salladı.

Ben bir şey söyleyemeden Damien konuştu. "Şey, gerçek şu ki, ne Neferet ne de Ejderha Nyx'in dileklerini ilga edebilir."

Shaunee, "İlga ne?" diye sordu.

"Neyi edemezler?" diye ekledi Erin.

Stevie Rae, Damien'ın yerine, "Hükümsüz kılamazlar," diye açıkladı. "Ve bu gerçekten ilginç bir nokta, Damien. Hiç kimse, bir yüksek rahibe bile, Tanrıça'yı ilga edemez."

"O kaskatı Yüksek Konsey'in neler söyleyeceğini düşünebiliyor musunuz?" Afrodit gözlerini devirdi. "Sepetler dolusu kedi yavrusu. Ortada bir yığın sepetin içinde kedi yavruları dolaşırdı... Üstelik her birininki ayrı ayrı..."

Gözlerimi kırpıştırdım, Afrodit'i kucaklamak için ani bir istek duymuştum. Şey, bu isteğim çabucak geçti ama yine de... "Afrodit," dedim. "Sen bir dâhisin. Damien da öyle."

Afrodit kibirle, "Tabii ki öyleyim," dedi.

Damien, "Neferet ve Ejderha'yı Konsey'e gammazlayacaksın, değil mi?" dedi.

"Bence gammazlamak doğru ifade değil. Ah, şey, dizüstü bilgisayarın yanındadır, değil mi?" diye sordum.

Damien omzuna asılı duran çantayı sıvazladı. "Tabii ki. Omuzdan askılı çantamda."

Shaunee, "Kadın çantasından bozma," dedi.

"Sadece söylüyoruz," dedi Erin.

Damien sertçe, "Bu omuzdan askılı bir çanta," dedi.

"Tüyleri var," dedi Erin.

"Ve ördek sesi," dedi Shaunee.

Damien onlara bir cevap yapıştırmadan atladım. "Her neyse, bilgisayarının yanında olmasına sevindim. Skype yüklü, değil mi?"

"Evet," dedi.

"İyi. Konsey Toplantısı için ödünç almam gerekecek. Senin için bir sakıncası yoksa tabii?"

Damien kaşlarını soru sorar gibi kaldırırken, "Sorun değil," dedi.

Stevie Rae sorusunu onun yerine dile getirdi. "Ne düşünüyorsun?"

"Şey, okula geri dönmemize yardımcı olması için Thanatos'la görüşmüştüm. Bizim burada, bir anlamda kendi Gece Evimizi oluşturduğumuz ama yine de orijinal Gece Evi'nde derslere falan gireceğimiz gerçeğinden bahsetmedim."

Shaunee, "Kendi yerimiz için harika bir yeni isim düşünmemiz gerekecek."

"Ah, çoook haklısın, İkiz," dedi Erin.

"Hey, burası depo. Neden Defolu Gece Evi demiyoruz?" dedi Shaunee.

Onlara baktım ve başımı sertçe sallayarak, "Hayır," dedim. Sonra çıkış noktama döndüm. "Ama yapmak istediğimiz şey için Vampir Yüksek Konseyi'nden izin almak adına tam bir Skype konferansı yapmam gerek. Okuldaki bir Konsey Toplantısı, bunu yapmak için uygun zaman gibi görünüyor, üstelik görüşmeme şahitlik etmesini istersem Neferet'in buna bayılacağından eminim."

"Z, bence bu berbat bir plana benziyor. Neferet Yüksek Konsey'le konuşamaya ve seni kafayı yemiş ergen gibi göstermek için söylediğin her şeyi çarpıtma fırsatını bulduğuna bayılacak," dedi Afrodit.

"Benim söylemeye çalıştığım da bu," dedim. "Kafayı Yemiş Ergen olmayacağım. Yüksek Konsey'e Nyx'in Kırmızı Yüksek Rahibemizin Refakatçisi Rephaim'e verdiği müthiş ve inanılmaz hediyeyle ilgili detayları ve Rephaim'in Tulsa Gece Evi'ne başladığı için süper heyecanlı olduğunu aktaran Çaylak Yüksek Rahibe olacağım. Hatta burada yaşanan bütün değişiklikleri idare edebilen müthiş yüksek rahibe olması nedeniyle Neferet'i kutlayacaklarından eminim."

"Şeytani. Hoşuma gitti," dedi Afrodit. "Nyx'in kendini gösterip mucize yarattığını falan anlatarak, 'Ah, hayır, kuş çocuğu kabul etmiyoruz,' demeleri ya da bu konunda dırdır edip söylenmeleri halinde Neferet'in ve hatta Ejderha'nın fena halde kötü görünmelerini sağlayacaksın."

Stark, "Yine de kolay bir yol olmayacak," dedi.

Rephaim ona gözünü kırpmadan baktı. "Ne kadar zorlu olursa olsun, karanlık, nefret ve ölüme çıkan yoldan daha iyi bir yol. Sanırım tam olarak ne demek istediğimi sen de biliyorsun."

Stark gözlerini kaçırmadan, "Biliyorum," dedi.

"Ben de," dedi Stevie Rae.

"Ben de," diye ekledim.

"O zaman hemfikiriz. Rephaim bizimle birlikte Gece Evi'ne dönüyor," dedi Darius.

Afrodit, "Bir dakika durun. Bu, o lanet olası servise bineceğimiz anlamına mı geliyor?" diye sordu.

Hep bir ağızdan, "Evet!" dedik.

Gülerek ve günlerdir hissetmediğim kadar hafif hissederek arkadaşlarımla birlikte servise bindim ve yerlerimizi alırken Stark'a omuz attım. Bana bakmadı bile. İşte o zaman, uyandığımızdan beri bana (ya da başkasına) pek bir şey söylememiş olduğunu fark ettim. Ne kadar yakın olduğumuzu –bana nasıl dokunduğunu ve her şey yolundaymış gibi hissetmemi sağladığını– hatırlayınca, kafam karıştı ve dudağımı ısırdım. Ona bir bakış daha attım. Camdan dışarı bakıyordu. Yorgun görünüyordu. Gerçekten yorgun.

Servis sallanarak Cincinnati Caddesi'nden şehir merkezine doğru ilerlerken, "Hey, senin neyin var?" diye sordum.

"Benim mi? Hiç."

"Ciddiyim. Yorgun görünüyorsun. İyi misin?"

"Zoey, beni uyandırdın ve dünün büyük kısmını ayakta geçirmeme neden oldun. Sonra şu okula dönüş olayını harekete geçirmek için Thanatos'u aradın ki pek sessiz ve sakin bir konuşma değildi. Haykırarak beni uyandırdığında daha yeni uyumuştum. Sevişmek harikaydı." Durdu ve gülümsedi, bir an için normal görünmüştü. Sonra ağzını açtı ve, "Sonrasında kendinden geçmeden önce bir o yana bir bu yana dönüp durdun," diyerek her şeyi mahvetti. "Tekrar uyuyamadım. Bu yüzden yorgunum. Hepsi bu."

Gözlerimi kırpıştırdım. İki kez. Ve suratıma bir tokat yemiş gibi hissetmemeye çalıştım. Konuştuklarımızdan bütün arkadaşlarımın haberdar olmasıyla uğraşmak istemediğim için sesimi kısık tutarak, "Pekâlâ," dedim. "Bütün şu okula-geri-dönmek-için-Thanatos'u-aramam-gerekiyordu olayını –ki sorumlu yüksek rahibe olduğum için bunu yapmaya mecbur-

dum– ve ben sadece sarılıp uyumak niyetindeyken senin beni baştan çıkarmanı bir kenara bırakırsak, *annem öldü, Stark.* Nyx onu Öteki Âlem'de görmeme izin verdi. Şimdilik bunun nasıl ve neden olduğunu bilmiyorum. Deli gibi normal davranmaya çabalıyorum. Henüz büyükannemle bile konuşmadım."

"Doğru, konuşmadın. Sana onu hemen araman gerektiğini söylemiştim ya da en azından anneni aramalıydın. Ya bu sadece bir rüyadan ibaretse?"

Sesimi ve duygularımı kontrol altında tutmaya çalışarak müthiş bir hayretle Stark'a baktım. "Bu dünyada, Öteki Âlem'i *gerçekten* görmek ile rüyamda görmek arasındaki farkı ayırt edebileceğimi herkesten iyi anlayabilecek birisi varsa o da sensin."

"Evet, biliyorum. Ama..."

"Bana, bütün bunları yaşayıp seni kıymetli uykunda rahatsız etmemem gerektiğini mi söylüyorsun? Tabii seninle seks yapmak dışında."

Ağzımı sımsıkı kapadım ve Afrodit'in arkasına dönüp bana yüzünde bir soru işaretiyle baktığını görünce normal görünmeye çalıştım.

Stark uzun bir nefes koyverdi. "Hayır, demek istediğim bu değildi. Üzgünüm, Z." Sonra elimi avucunun içine aldı. "Cidden. Pisliğin teki gibi konuştum."

"Evet, öyle yaptın," dedim.

"Tekrar özür dilerim," dedi ve omzumu omzuyla dürttü. "Konuşmayı başa sarabilir miyiz?"

"Evet," dedim.

"İşte başlıyorum: Yorgunum ve bu, beni aptallaştırıyor. Annen konusundaysa gerçekten ne olduğunu bilmiyoruz ve sanırım bu ikimizi de korkutuyor. Ama ne olursa olsun, ben seni seviyorum. Pisliğin teki de olsam. Oldu mu? Daha iyi misin?"

"Tamam. Evet. Daha iyiyim," dedim.

On Beşinci Cadde'den sola sapıp havanın her zaman bodur çam gibi kokmasına neden olan Gumpy'nin Bahçesi'nin önünden geçerek Cherry Sokağı boyunca ilerlerken, elimi tutmasına izin verdim ve pencereden dışarı baktım. Utica'ya varıp Yirmi Birinci Cadde'yi geçerken annem ve büyükannem için duyduğum endişe dikkatimi tamamen dağıtmıştı. Stark'ın imgem hakkındaki düşüncelerimi sorgulamam gerektiği konusunda haklı olup olmadığını düşünüyordum. Ya bu baştan sona kötü bir rüyaysa?

"Her zaman çok güzel." Damien'ın sesi otomatik olarak sahiplendiği ön koltuktan gelmişti. "Buradan bakınca, orada bu kadar çok dehşet verici ve kalp kırıcı şeyin yaşandığına inanmak güç."

Sesindeki hıçkırığı duydum ve Stark'ın elini bırakmadan önce son bir kez sıkıp Damien'ın yanına oturmak üzere koridora çıktım.

"Hey," dedim kolumu koluna geçirirken. "Orada harika, kalp onarıcı şeylerin de olduğunu unutmamalısın. Jack'le orada tanışıp âşık olduğunu sakın unutma."

Damien bana dik dik baktı, üzgün ama gerçekten, gerçekten bilge göründüğünü düşündüm.

"Heathsiz nasıl gidiyor?"

"Onu özlüyorum," dedim dürüstçe. Sonra bir şey beni, "Ama Ejderha gibi, acımın beni yiyip bitirmesine izin vermek istemiyorum," diye eklemeye zorladı.

"Ben de," dedi Damien yumuşak bir sesle. "Her ne kadar bazen çok zor olsa da."

"Henüz çok olmadı."

Kendini ağlamaktan alıkoymak ister gibi, ellerini birbirine sıkıca kenetlerken kafasını salladı.

"Bunu atlatacaksın," dedim kararlı bir sesle. "Ve ben de. Atlatacağız. Birlikte."

Sonra ortasında hilal biçiminde bir ayın durduğu demir kapıdan geçtik ve okulun yan girişine doğru ilerledik.

Otobüs durunca, Erebus'un Oğulları Savaşçısı, "Okul Konsey Toplantısı yedi otuzda başlıyor," dedi. "Derslerse olması gerektiği gibi, tam sekizde."

Gerçekten çok dost canlısı (ya da en azından saygılı) davranmış gibi, "Teşekkürler," dedim. Sonra telefonuma baktım. 07.20. Toplantının başlamasına on, okulun başlamasına da kırk dakika vardı. Ayağa kalktım ve bariz biçimde gergin çocuklardan oluşan gruba baktım.

"Pekâlâ," dedim. "Şimdi eski odalarınıza gidin ve bir sonraki adımımızı bekleyin. Stevie Rae, Stark ve ben Konsey Toplantısı'na, Skye Adası'nda söyledikleri gibi Rephaim ve sizin kalıcı programlarınızı halletmeye gidiyoruz."

Kramisha, "Ya ben? Ben toplantıya gelmiyor muyum?" diye sordu. "Genelde sıkıcı olur ama iddiaya girerim, bugün her zamankinden daha iyi olacaktır."

"Haklısın," dedim. "Seni de, Stevie Rae ve benimle birlikte otomatik olarak toplantıya dâhil etmelerinin zamanı geldi."

Rephaim otobüsün arka tarafından, "Ben nereye gidiyorum?" diye sordu.

Onun hangi cehenneme gitmesi gerektiğini bulmak için kafa patlatırken, Damien yanımda ayağa kalktı. "Benimle gelebilirsin, en azından bugünlük. Tabii Zoey ve Stevie Rae için de uygunsa."

Damien'a gülümsedim. Onunla hiç bu kadar gurur duyduğumu hatırlamıyordum. Herkes, onun için endişelenecek ve her an isteri krizine girmesi mümkünmüş gibi davranacaktı. Eğer Rephaim'i yanına alırsa, kimse onu sorgulamayacaktı. Damien'ın canını sıkmaktan fazlasıyla korkacaklardı.

"Teşekkürler," dedim.

"Bu gerçekten iyi bir fikir, Damien," dedi Stevie Rae.

"Pekâlâ. Normal davranmaya çalışın," dedim. "Okuldan sonra burada buluşuruz, çocuklar."

Afrodit'in Darius'a, "İlk dersim Sihirler ve Ritüeller'di," diye mırıldandığını duydum. "Ve o dersi on iki yaşında gibi görünen şu yeni vampir veriyor. Eğlenceli olacak gibi."

Stevie Rae, Afrodit'e sert bir bakış atarak, "Unutma," dedi. "*Nazik ol.*"

Otobüsten indik. Stevie Rae için, Rephaim'i Damien'la gitmesi için bırakmanın ne kadar zor olduğunu görebiliyordum. Neyle karşı karşıya kalacağını gerçekten bilmiyorduk ama özlemini çektiği normal bir çocuk olarak kabul görme şansının oldukça düşük bir ihtimal olduğunun farkındaydık.

Stevie Rae, Stark ve Kramisha'yla yalnız kalınca, "Aslan inine girmeye hazır mısınız?" diye sordum.

"Bana daha çok pis bir yaban arısı yuvasına doğru gidiyormuşuz gibi geliyor," dedi Kramisha. "Ama hazırım."

"Ben de. Haydi harekete geçelim ve şu işi halledelim."

"Anlaştık," dedim.

"Anlaştık," diye tekrar ettiler.

Ardından daha şimdiden midemin kasılmasına ve kendimi her an dehşet dolu bir hassas bağırsak sendromu nöbetine tutulabilirmişim gibi hissetmeme neden olan bir geleceğe adım attık.

Ah, lanet olsun.

BÖLÜM ÜÇ

Kalona

Oğullarını bulması için uzun süre uçması gerekmedi. Kalona, onu evlatlarına bağlayan ipi takip etti. Tulsa'nın güneybatısına çok uzak olmayan bir mesafede yer alan, daha düşük nüfuslu ve ormanlık araziyle kaplı bölgenin ağaçlıklı tepeleri üstünde çember çizerken, *sadık çocuklarım*, diye düşündü. Kalona en yüksek sırtın doruğundayken gökyüzünden inişe geçip sık ve kış mevsimiyle soyunmuş dalların arasından yönünü kolayca bularak küçük bir açıklığın ortasına kondu. Etrafında, ağaçların içine inşa edilmiş, kaba ancak sağlam görünüşlü üç ahşap yapı vardı. Kalona'nın keskin bakışları, kan kırmızısı kürelerin ona doğru parladığı pencerelere çevrildi.

Kollarını açtı. "Evet, oğullarım, geri döndüm!" Kanat sesleri, ruhuna ilaç gibi gelmişti. Oğulları barakalardan fırlayıp etrafında diz çöktü ve saygıyla eğildi. Kalona onları saydı. Yedi.

"Diğerleri nerede?"

Alaycı Kuzgunların her biri huzursuzlukla kıpırdandı ama sadece bir yüz, bakışlarına karşılık vermek üzere doğruldu ve sadece tek bir tıslayan ses karşılık verdi.

"Batıda sssaklanıyorlar. Arazide kayboldular."

Kalona, oğlu Nisroc'a bakarken bu Alaycı Kuzgun ile eskiden gözde oğlu olan yaratık arasındaki farkları düşündü. Nisroc da en az Rephaim kadar gelişmişti. Konuşması neredeyse insaniydi. Zekâsı neredeyse keskindi. Ancak Kalona'nın sırtını yasladığı oğlunun Nisroc değil Rephaim olmasını sağlayan da aralarındaki bu ince çizgiydi.

Kalona çenesini sıkıp gevşetti. Bütün dikkatini Rephaim'e vermekle aptallık etmişti. Aralarında seçim yapabileceği ve ayrıcalık verebileceği çok oğlu vardı. Gitmeyi seçerek kaybeden Rephaim olmuştu. Rephaim'in tek bir babası vardı ve var olmayan bir tanrıça ile onu gerçekten sevemeyecek bir vampirde çok zayıf bir teselli bulabilirdi. Kalona orada olmayan oğluyla ilgili düşüncelerini keserek, "Burada olmanız çok iyi," dedi. "Ama birlikte kalmanızı ve dönüşümü beklemenizi tercih ederdim."

Nisroc, "Onları tutamadım," dedi. "Rephaim ölünce..."

Kalona, "Rephaim ölmedi!" diye çıkışarak Nisroc'un titremesine ve başını öne eğmesine neden oldu. Kanatlı ölümsüz duraksadı ve sözüne devam etmeden önce kontrolünü yeniden sağladı. "Gerçi ölmesi onun için daha iyi olurdu."

"Baba?"

"O, kırmızı vampir rahibeye ve onun tanrıçasına hizmet etmeyi seçti."

Alaycı Kuzgunlar grubu, babaları onlara bir darbe indirmiş gibi tıslayıp yüzlerini buruşturdu.

"Mümkün? Nasıl?" dedi Nisroc?

"Dişiler ve sömürüleri sayesinde mümkün," dedi Kalona karanlık bir sesle.

Onlara nasıl yem olunacağını çok iyi bilirdi. Hatta içlerinden bir tanesi tarafından yere serilmişti...

Ölümsüz aniden bir şeyi fark ederek gözlerini kırpıştırdı ve oğlundan çok kendine, "Ama sömürüleri sürmeyecek!" dedi. Kafasını salladı ve neredeyse gülümsedi. "Bunu neden daha önce düşünemedim? Rephaim, Kırmızı'nın evcil hayvanı olmaktan sıkılacak ve o zaman hata yaptığını anlayacak. Üstelik bu tamamen onun hatası da değil. Kırmızı, onu sömürerek yönlendirdi, zehirledi, bana düşman etti. Ama sadece geçici bir süre için! Onu reddettiği zaman –ki eninde sonunda edecek– Rephaim, Gece Evi'nden ayrılacak ve benim..."

Kalona sustu ve hızlı bir kararla, "Nisroc, kardeşlerinden ikisini yanına al. Gece Evi'ne dönün. Takip edin. Dikkatli olun. Rephaim ve Kırmızı'yı gözlemleyin. Fırsat bulunca, onunla konuşun. Ona korkunç bir hata yapmış ve bana sırt çevirmiş bile olsa..." Kalona duraksadı ve Rephaim'in yaptığı hatayı her uzun uzun düşünüşünde olduğu gibi, yalnızlık duygusuna kapılarak çenesini sıkıp gevşetti. Kanatlı ölümsüz düşüncelerini düzene soktu, duygularını kontrol altına aldı ve Nisroc'a talimat vermeyi sürdürdü. "Rephaim'e söyleyin, yanlış yapılmış tercihi beni terk etmek olsa da, yanımda onu bekleyen bir yer hâlâ var *ama* Gece Evi'nde ayrılmak istedik-

ten sonra da orada kalmaya devam ederse, o yer bize daha iyi hizmet edecektir."

"Casssusluk yapıyor!" dedi Nisroc ve diğer Alaycı Kuzgunlar, kolayca ayırt edilebilen gaklamalarıyla onun heyecanına katıldı.

"Yapıyor ama şu anda casusluk yaptığını bilmiyor olabilir," dedi Kalona. Sonra, "Anlıyor musun, Nisroc? Onu izleyeceksiniz. Rephaim dışında kimseye görünmeden," diye ekledi.

"Vampirleri öldürmeyecek miyissss?"

"Bir tehditle karşılaşmadığınız sürece hayır. Ama tehdit altında hissederseniz, ele geçirilmeden ya da *herhangi bir rahibeyi öldürmeden* istediğinizi yapabilirsiniz," dedi Kalona yavaş yavaş ve tane tane. "Bir tanrıçayı gereksiz yere kışkırtmak hiçbir zaman bilgece bir davranış değildir, bu yüzden Nyx'in yüksek rahibeleri öldürülmemeli." Kısa süre önce, Zoey Kızılkuş'u öldürmenin kıyısından dönen ve bu uğurda can veren oğlunu hatırlayarak kaşlarını çattı. "Emrimi anladın mı, Nisroc?"

"Evettt. Ona sssöyleyeceğim. Rephaim izzzlenecek. Rephaim casssussluk yapacak."

"Bunları yapın ve gökyüzü şafakla aydınlanmadan geri dönün. Yüksekten uçun. Hızlı uçun. Sessiz uçun. Gece rüzgârı gibi olun."

"Evettt, baba."

Kalona etrafına bakındı ve onları çevreleyen ormanın sıklığı karşısında kafasını salladı. Çocuklarının yuva yapmak için yüksek ve ıssız bir nokta bulmuş olmalarını takdir etmişti.

"İnsanlar buraya gelmiyor mu?" diye sordu.

"Ssssadece avcılar, onlar da artık gelmiyor," dedi Nisroc.

Kalona kaşlarını kaldırdı. "İnsanları öldürdünüz mü yoksa?"

"Evettt. İki." Nisroc gergince ve heyecanla kıpırdandı. "Onları kayalara attık." Biraz ilerisini işaret etti ve Kalona merakla, modern dünyaya elektrik sihrini taşıyan heybetli güç hatlarının önünde uzandığı dik yamaca doğru yürüdü. İnsan soylular, yüksek direkleri çevreleyen bölgeyi boş bıraktıkları için arazi ufka kadar uzanan geniş bir kurdele gibi önüne serilmişti. Açıklık, Oklahoma'nın kocaman kum taşı yumrularının temiz, ölümcül ve göğe doğru sivrilen çıkıntılarını gözler önüne seriyordu.

Kalona beğeniyle kafasını sallayarak, "Mükemmel," dedi. "Kaza süsü vermişsiniz. İyi iş çıkarmışsınız." Sonra yüzünü, açıklığa ve bütün dikkatleri kendisine kenetlenmiş halde bekleyen Alaycı Kuzgunlara çevirdi. "Burası çok iyi seçilmiş bir yer. Bütün oğullarımı etrafımda istiyorum. Nisroc, Tulsa'daki Gece Evi'ne git. Verdiğim görevi yerine getir. Geri kalanınız batıya uçun. Kardeşlerinizi çağırın; buraya, bana. Burada bekleyeceğiz. Buradan izleyeceğiz. Burada hazırlanacağız."

Nisroc kafasını eğerek, "Hazırlanmak mı? Ne için, baba?" dedi.

Kalona, bedeninin nasıl hapsedildiğini, ruhunun ondan koparılıp Öteki Âlem'e nasıl gönderildiğini hatırladı. Geri döndüğü zaman nasıl kırbaçlandığını, kölelik ettiğini ve emir altındaki bir mülkmüş gibi muamele gördüğünü hatırladı.

"Neferet'in yok edilişine hazırlanacağız," dedi.

Rephaim

Herkes ona şüpheyle bakıyordu. Rephaim bundan nefret ediyordu ama anlıyordu da. O bir düşmandı. İçlerinden birini öldürmüştü. Canavar olmuştu.

Üçüncü ders saati başlarken, adının Penthasilea olduğunu söyleyen bir profesör, Ray Bradbury adlı bir vampirin kaleme aldığı *Fahrenheit 451* adlı kitaptan bir parça okuyup üzerine konuşurken, Rephaim yeni insan hatlarına dikkat ve anlam vermeye çalıştı ama aklı başka yere kayıp duruyordu. Profesörü dinlemek ve "şifre çözücü sembolizm" adını verdiği şeyden başka hiçbir şey için endişelenmek istemiyordu ama bir erkekten kuzguna dönüşümü, saplantı halini almıştı.

Bu, heyecan verici olduğu kadar acı verici ve ürkütücüydü.

Ve sonrasında ona olanlar hakkında neredeyse hiçbir şey hatırlamıyordu.

O günden ve bir kuzguna dönüşmesinden geriye sadece görüntü ve duygular kalmıştı.

Stevie Rae onunla birlikte derin, toprak tünellerden depoya en yakın ağaca –kısa süre önce vücutlarını dağlayıcı güneşten kaçış aracı olarak onlara hizmet etmiş ağacın ta kendisine– çıkmıştı.

Rephaim yanağına usulca dokunarak, "Artık içeri gir. Şafak söküyor," demişti.

"Seni bırakmak istemiyorum," demişti Stevie Rae, kollarını boynuna dolayıp ona sıkıca sarılırken.

Rephaim kendine, bu kucaklamaya ancak bir saniyeliğine karşılık verme hakkı tanımıştı. Sonra usulca kollarını

çözmüş ve büyük bir kararlılıkla onu bodrum katının gölgeli girişine çekmişti.

"Aşağı in. Bitkinsin. Uyumaya ihtiyacın var."

"Seni... şeye dönüşene kadar izleyeceğim... Şey... Bilirsin işte... *Kuşa*..."

Yüksek sesle dile getirmemek bir şeyi değiştirecekmiş gibi, son kısmı fısıldayarak söylemişti. Belki aptalcaydı ama bu, Rephaim'i gülümsetmişti.

"Söyleyip söylememen bir şeyi değiştirmez. Bu olacak."

Stevie Rae iç geçirmişti. "Biliyorum. Yine de senden ayrılmak istemiyorum." Öne, aydınlanan sabaha uzanıp elini tutmuştu. "Yanında olduğumu bilmeni istiyorum."

Rephaim başka ne diyeceğini bilemediği için, "Bir kuşun, insan dünyası hakkında çok fazla bilgi sahibi olduğuna inanmıyorum," demişti.

"Sen sıradan bir kuş olmayacaksın ki. Bir kuzguna dönüşeceksin. Ve ben de bir insan değilim. Bir vampirim. Kırmızı vampir. Ayrıca eğer burada kalmazsam, neye geri döneceğini nereden bileceksin?"

Rephaim onun sesinde, kalbini acıtan bir hıçkırık işitmişti.

Stevie Rae'nin elini öpmüştü. "Biliyorum. Sana yemin ederim, eve dönüş yolunu her zaman bulacağım." Onu bodrumun girişine doğru itmeye hazırlanırken, bedenine korkunç bir sancı saplanmıştı.

Geriye dönüp baktığı zaman, bunu tahmin etmesi gerektiğini görüyordu. İnsan soylu genç bir adamdan, kuzguna dönüşmek nasıl acı verici olmazdı ki? Dünyası, Stevie Rae ve

onu kollarına almanın, öpmenin ve yakınında tutmanın basit, ancak eksiksiz neşesiyle doluydu.

Vaktini dönüşeceği canavarı düşünmekle harcamamıştı.

En azından bir dahaki sefere hazırlıklı olacaktı.

Acı, onu delip geçmişti. Çığlığının, Stevie Rae'nin çığlığında yankı bulduğunu duymuştu. İnsan halindeki son düşüncesi, onun için duyduğu endişe olmuştu. İnsan olarak gördüğü son şey, Stevie Rae'nin başını öne arkaya sallayarak ağlayışıydı. İnsan bedeninin yerini bir hayvan alırken Stevie Rae ona uzanmıştı. Rephaim, küçük bir hücreye –ya da bir kafese– hapsedilmiş gibi hissetmenin ardından kanatlarını gerinircesine açışını hatırladı. Ve uçuşunu.

Uçuşunu hatırladı.

Gün batarken kendini deponun yanında, aynı ağacın altında çıplak ve üşümüş halde bulmuştu. Küçük bir taburenin üstüne özenle katlanmış kıyafetlerini üzerine geçirmesi ile Stevie Rae'nin bodrum katından fırlayıp gelmesi bir olmuştu.

Hiç tereddüt etmeden Rephaim'in kollarına atılmıştı.

"İyi misin? Gerçekten? İyi misin?" Onu inceler ve kırık kemik arar gibi kollarını yoklarken, aynı sözleri tekrar edip durmuştu.

"İyiyim," demişti Rephaim. Stevie Rae'nin ağladığını o zaman fark etmişti. Yüzünü ellerinin arasına almış ve, "Ne oldu?" demişti. "Neden ağlıyorsun?"

"Canın çok yandı. Sanki bu seni öldürüyormuş gibi çığlık attın."

"Hayır," diye yalan söyledi Rephaim. "O kadar kötü değildi. Sadece şaşırtıcıydı."

"Gerçekten mi?"

Rephaim gülümsemiş *–gülümsemeyi ne çok seviyordu–* ve Stevie Rae'yi kollarının arasına çekip sarı buklelerini öperek onu teselli etmişti. "Gerçekten."

"Rephaim?"

Rephaim, profesörün adını seslenmesiyle yeniden içinde bulunduğu ana döndü.

Sesinde soru soran bir tınıyla, "Evet?" dedi.

Profesör ona gülümsemiyordu, buna karşılık alay etmiyor veya uyarıda da bulunmuyordu. Sadece, "Yedinci sayfadaki alıntının ne anlama geldiğini düşündüğünü sordum. Montag'ın Clarisse'in yüzünün 'kırılgan süt kristali'ne ve 'mumun tuhaf derecede rahatlık veren, nadir bulunan ve gururu nazikçe okşayan ışığına' benzediğini söylediği yer. Sence Bradbury, bu tanımlarla Clarisse hakkında ne anlatmak istiyor?" dedi.

Rephaim kelimenin tam anlamıyla afallamıştı. Bir profesör ona soru soruyordu. *Dalıp gitmiş, sıradan –normal ve kabul görmüş– bir çaylakmış gibi.* Kendini gergin ve tamamen ifşa edilmiş hissederek ağzını açtı ve aklına gelen ilk şeyi geveledi.

"Bence kızın eşsiz olduğunu söylemeye çalışıyor. Ne kadar özel olduğunu anlıyor ve ona değer veriyor."

Profesör Penthasilea'nın kaşları kalktı ve Rephaim, berbat bir kalp atışlık süre boyunca saçmaladığının söylenmesinden korktu.

Profesör duygusuz ve umursamaz bir sesle, "İlginç bir cevap, Rephaim. Belki de aklını kitaba daha çok ve başka konulara daha az verirsen, cevabın ilginçten inanılmaza geçerdi," dedi.

Rephaim yüzünün ısındığını hissederek, "Te-teşekkürler..." diye kekeledi.

Penthasilea teşekkürünü kabul etmek için kafasını hafifçe eğdikten sonra sınıfın ön tarafında oturan bir öğrenciye döndü ve, "Ya Clarisse'in bu sahnedeki son sorusu?" diye sordu. "'Mutlu musun?' Bu sorunun önemi nedir?"

Damien, Rephaim'in hemen arkasındaki sıradan, "*Aferin sana*," dedi.

Rephaim konuşamadı. Kafasını sallamakla ve hissettiği ani hafifleme duygusunu anlamaya çalışmakla yetindi.

"*Ona ne olduğunu biliyor musun? Şu özel kıza?*" Fısıltı, Rephaim'in tam önünde oturan çaylaktan gelmişti. Güçlü bir profile sahip, kısa boylu ve kaslı bir erkekti. Rephaim, çocuk omzunun üstünden baktığı sırada yüzüne yansıyan küçümsemeyi görebiliyordu.

Rephaim başını salladı. Hayır, bilmiyordu.

"*Onun yüzünden öldürülüyor.*"

Rephaim karnına bir tekme yemiş gibi hissetti.

Profesör kaşlarını bir kez daha kaldırarak, "Drew, Clarisse hakkında bir yorumun mu var?" diye sordu.

Drew aldırmaz bir tavırla öne doğru eğildi ve tek omzunu kaldırarak, "Hayır, efendim," dedi. "Ben sadece kuş çocuğa gelecek konusunda biraz içgörü veriyordum." Duraksadı ve

omzunun üstünden arkaya baktıktan sonra, "Yani kitabın geleceği hakkında," dedi.

"Rephaim." Profesör, adını sertleşen bir sesle söylemişti. Rephaim onun gücünü teninde hissedince şaşırdı. "Çaylaklar sınıfımda eşittir. Ve onlara gerçek adlarıyla hitap edilir. Onun adı Rephaim."

"Profesör P, o bir çaylak değil ki," dedi Drew.

Profesörün eli kürsüsüne inince bütün sınıf çıkan ses ve enerjiyle titredi. "O burada. Ve burada, benim sınıfımda olduğu sürece, diğer çaylaklarla aynı muameleyi görecek."

Drew kafasını saygıyla eğerken, "Evet, efendim," dedi.

"İyi. Bu meseleyi netleştirdiğimize göre, benim için hazırlayacağınız yaratıcı projeyi tartışmaya geçebiliriz. Bradbury'nin bu harika kitapta kullandığı sayısız sembolik öğeden seçtiğiniz bir tanesini canlandırmanızı istiyorum..."

Sınıfın dikkati ondan ve Drew denen çaylaktan kitaba dönerken, Rephaim hiç kıpırdamadı. Kafasının içinde, "*Onun yüzünden öldürülüyor,*" cümlesi yankılanıyordu. Drew'un ne demek istediği açıktı. Kitaptaki bir karakterden bahsetmemişti. Stevie Rae'yi ve onun yüzünden öldürüleceğini ima etmişti.

Asla. Rephaim nefes aldığı sürece hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin ona zarar vermesine izin vermeyecekti.

Onları dersten azat eden zil çalınca, Drew çekinmeden Rephaim'e nefret oldu bir bakış attı.

Rephaim ona saldırmamak için kendini zor tuttu. Eski doğası, "*Düşman!*" diye haykırdı. "*Yok et onu!*" Fakat Rephaim çenesini sıktı ve çaylak yanından geçip giderken bakışlarına gözünü kırpmadan karşılık verdi.

Ona nefretle bakan sadece Drew'un gözleri değildi. Hepsi ona düşmanlıkla, dehşet ve korku arasında değişen bakışlar gönderiyordu.

"Hey," dedi Damien, onunla birlikte sınıftan çıkarken. "Drew'un canını sıkmasına izin verme. Stevie Rae'ye özel bir ilgisi vardı. Sadece kıskanıyor."

Rephaim kafasını salladı ve dışarı çıkana, diğer öğrencilerin duyamayacağı bir mesafeye gelene dek bekledi. Sonra usulca, "Sadece Drew değil," dedi. "Hepsi. Benden nefret ediyorlar."

Damien başıyla onu takip etmesini işaret etti ve kenara çekilince durup, "Kolay olmayacağını biliyordun," dedi.

"Bu doğru. Ben sadece..." Rephaim durdu ve başını salladı. "Hayır. Sadece doğru." Damien'ın gözlerine baktı. Çaylak süzülmüş görünüyordu. Tuttuğu yas onu yaşlandırmıştı. Gözleri kırmızı ve şişti. Hayatının aşkını kaybetmişti ama Rephaim'e nezaket gösteriyordu. "Teşekkürler, Damien," dedi.

Damien neredeyse gülümsedi. "Sana kolay olmayacağını söylediğim için mi?"

"Hayır, bana nezaket gösterdiğin için."

"Stevie Rae benim dostum. Gösterdiğim incelik onun için."

"O zaman sen gerçekten değerli bir dostsun," dedi Rephaim.

"Gerçekten Stevie Rae'nin düşündüğü gibi birisiysen, Tanrıça'nın tarafında olduğun sürece pek çok değerli dost edineceğini göreceksin."

"Ben Tanrıça'nın tarafındayım," dedi Rephaim.

"Rephaim, buna inanmasam, Stevie Rae'yi ne kadar önemsersem önemseyeyim, sana yardım etmezdim," dedi Damien.

Rephaim başını eğdi. "Yeterince adil."

"Hey, Damien!" Kırmızı çaylaklardan biri, fazlasıyla ufak tefek bir oğlan telaşlı adımlarla onlara yaklaştı ve Rephaim'e bir bakış attıktan sonra çabucak, "Selam, Rephaim," diye ekledi.

"Selam, Ant," dedi Damien.

Rephaim bu selamlaşma sürecinin tamamından rahatsız olmuş bir şekilde başını eğdi.

"Bu ders eskrimin varmış diye duydum. Benim de var!"

"Öyle," dedi Damien. "Rephaim ve ben sadece..." Duraksadı. Rephaim, Damien'ın yüzünden sayısız duygunun art arda geçmesini ve nihayet utançla son bulmasını izledi. Derin bir iç geçirdi ve, "Şey, Rephaim," dedi. "Eskrim öğretmenimiz, Ejderha Lankford."

Rephaim o zaman anladı.

"Bu, şey... Hiç iyi değil," dedi Ant.

Damien umutlu bir sesle, "Belki de hâlâ Konsey Toplantısı'ndadır," dedi.

"Sanırım, Ejderha olsa da olmasa da, benim burada kalmam en iyisi olacak. Sizinle gelmem sadece..." Aklına kaos, bela ve felaket sözcüklerinden başka bir şey gelmediği için Rephaim'in sesi bir anda kesilmişti.

"Nahoş olur," dedi Damien sessizliği onun adına doldurarken. "Büyük olasılıkla nahoş bir duruma neden olur. Belki de bugünlük eskrimi es geçmelisin."

"Kulağa akıllıca geliyor," dedi Ant.

"Seni bekleyeceğim." Rephaim, etraflarındaki ağaçla kaplı alana doğru yürüdü. Taş cephenin hemen önünde, altında dökme demirden bir bank ile oldukça büyük bir meşe ağacının durduğu okul duvarına çok uzak değillerdi. "Burada otururum."

"Tamam. Dersten sonra gelip seni alırım. Sonraki ders İspanyolca. Profesör Garmy iyidir. Onu seveceksin." Damien yanında Ant'la birlikte antrenman binasına doğru yürüdü.

Rephaim başıyla selam verdi, el sallarken de kendini gülümsemeye zorladı, çünkü Damien omzunun üstünden endişeli bakışlar atmaya devam ediyordu. Nihayet iki çaylak görüş alanından çıkınca Rephaim banka yürüdü ve oraya âdeta çöktü.

Yalnız kalabileceği, kalkanını indirip omuzlarının düşmesine izin verebileceği ve başkalarının ona dik dik bakmasından endişe duymasına gerek kalmayacağı için memnundu. Kendini o kadar yabancı hissediyordu ki! Normal olmak ve herkes gibi okula gitmek istediğini söylerken ne düşünmüştü ki? O, herkes gibi değildi.

Kendi kendine, *ama Stevie Rae beni seviyor. Olduğum gibi*, diye hatırlattı. Bunu düşünmek, kendini daha iyi ve hafiflemiş hissetmesine neden oldu.

Ve sonra, tek başına olduğu için bunu yüksek sesle söyledi.

"Ben Rephaim'im ve Stevie Rae beni olduğum gibi seviyor."

"Rephaim. Hayır!"

Fısıltıyı andıran yarı insansı ses, meşe dallarının arasından gelmişti. Rephaim duyduğu dehşet ve korkuyla kafasını kaldırınca, tünedikleri daldan ona şok içinde ve hayret dolu gözlerle bakan Alaycı Kuzgunları, üç kardeşini gördü.

BÖLÜM DÖRT

Zoey

Pekâlâ, bir ergen olduğumu biliyordum ama Skype kullanma konusunda berbattım. Aslında, genel olarak teknoloji konusunda biraz morondum. Çember kurmak, evet. Beş elementten herhangi bir tanesiyle iletişime geçmek, kesinlikle. iPhone'umu yeni bir bilgisayarla nasıl eşzamanlayacağımı çözmek, şey, büyük olasılıkla hayır. *Tweet* atmayı düşünmek bile başımı ağrıtıyor ve Jack'i gerçekten özlememe neden oluyordu.

"İşte, o kadar da zor değil. Sadece şuna tıklayacaksın." Kramisha omzumun üstünden uzandı ve fareyi çekti. "Sonra şuna ve hepsi bu. Skype'dayız ve kamera da çalışıyor."

Kafamı kaldırıp Stevie Rae'ye ve bana şaşkın şaşkın bakan Ejderha, Lenobia ve Erik'in de aralarında olduğu diğerlerine baktım.

En sonunda Stevie Rae sırıttı ve dudak hareketleriyle hızlıca, "*Kolay iş*," dedi.

Ejderha, "Bununla tam olarak..." diye başladıysa da, Neferet'in Konsey Salonu'na girmesi sözünü yarıda kesti. Ve neyse ki, Vampir Yüksek Konseyi Lideri'nin net ve güçlü sesi Damien'ın bilgisayarından yükselmek için o anı seçti.

Duantia, "Uğurlar olsun, Zoey Kızılkuş," dedi. "Seninle tekrar konuştuğuma sevindim."

Yumruğumu kalbime bastırdım ve saygıyla eğildim. "Uğurlar olsun, Duantia. Bu görüşmeye vakit ayırdığınız için teşekkürler."

Neferet yanıma geldi ve resmî bir selam eşliğinde, "Uğurlar olsun, Duantia," dedi. Yumuşak bir gülümseme takınarak sözlerine devam etmeden önce, Ejderha'ya hızlı ve sorularla dolu bir bakış gönderdiğini fark ettim. "Özür dilemeliyim. Bu görüşmeden hiç haberim yoktu. Ben sadece basit bir okul Konsey Toplantısı bekliyordum." Ardından, zümrüt gözleriyle beni delip geçerek ekledi: "Bundan sen mi sorumlusun, Zoey?"

Süper neşeli bir sesle, "Evet, kesinlikle. Size daha önce söylemek isterdim ama daha yeni geldiniz," derken gülümsüyordum. Neferet cevap veremeden Duantia'ya döndüm. "Yüksek Konsey'in Nyx'in dün okulda muhteşem bir şekilde görünmesiyle ilgili bütün detayları duyduğundan emin olmak istedim ve..." Duraksadım ve onu da dâhil ediyormuşum gibi başımla Neferet'i işaret ederek, "Bunu Neferet'in de sizinle paylaşmaya can attığından eminim," dedim.

"Aslında çok az şey biliyoruz. Zaten bu görüşme için sabırsızlanmamın nedenlerinden biri de buydu," dedi Duantia bakışlarını Neferet'e çevirirken. "Ejderha'ya kırmızı çaylak-

ların ve Zoey'nin grubunun okula dönmesine izin verilmesi talimatımı ilettikten sonra gün içinde seninle temas kurmayı denedim ama ulaşamadım, Yüksek Rahibe."

Neferet'in köpürdüğünü hissedebiliyordum ancak sadece, "Derin bir dua için inzivaya çekilmiştim," dedi.

Duantia, "Bu görüşme için bir neden daha," dedi.

"Nyx'in yaptığı bir mucizeydi." Stevie Rae'ye kameranın görüş alanına girmesini işaret ettim. "Bu Stevie Rae, ilk Kırmızı Yüksek Rahibe."

Stevie Rae yumruğunu kalbinin üstüne yerleştirdi ve iyice eğildi. "Sizinle tanıştığıma gerçekten çok memnun oldum, efendim."

"Uğurlar olsun, Stevie Rae. Sen ve kırmızı çaylaklar hakkında çok şey duydum. Ve tabii ki Kırmızı Savaşçı Stark'la da tanıştım. Nyx, mucizeleri konusunda gerçekten çok cömert."

"Şey, teşekkürler ama bizim kırmızı olmamız mucize falan değil." Stevie Rae bana baktı ve ekledi. "Yani en azından Zoey'nin bahsettiği gibi bir mucize değil." Boğazını temizledi ve, "Nyx'in mucizesi benim refakatçim Rephaim'le ilgili."

Duantia'nın gözleri irileşti. "Bu, Alaycı Kuzgun denen yaratıklardan birinin adı değil mi?"

"Evet." Ejderha'nın sesi en az yüzü kadar sertti. "Anastasiamı öldüren yaratığın adı."

"Anlamıyorum," dedi Duantia. "O anormal yaratığa nasıl olur da refakatçi denebilir?"

Neferet'e korkunç bir şeyler söyleme fırsatı vermeden, hızla gevezelik etmeye başladım. "Rephaim eskiden bir Alaycı

Kuzgun'du ve Ejderha haklı, o zaman Anastasia'yı öldürmüştü." Ejderha'ya bir bakış attım ancak gözlerinin içine bakmak çok güçtü. "Rephaim, bunun için Nyx'in affına sığındı."

Stevie Rae, "Ve Kalona'nın oğluyken yaptığı bütün kötülükler için," diye ekledi.

"Afla kapsanmak..."

Neferet'in sözünü, "Afla kapsanmak, ancak ve ancak Tanrıçamızın bahşedeceği bir armağan, ki dün gece yaptığı da tam olarak buydu," dedim. Sonra Stevie Rae'ye baktım. "Yüksek Konsey'e ne yaptığını anlat."

Stevie Rae başını salladı, güçlükle yutkundu ve, "Birkaç hafta önce, Rephaim'i ölmek üzereyken buldum," dedi. "Gökyüzünde vurulmuştu. Onu ele vermedim." Bakışlarını bilgisayar ekranındaki Duantia'dan Ejderha'ya çevirdi ve yalvarırcasına, "Kimseyi incitmek ya da yanlış bir şey yapmak niyetinde değildim," dedi.

Ejderha, "O *anormal yaratık* eşimi öldürdü," dedi. "Gökyüzünde vurulduğu, ölmesi gereken gece."

"Profesör Lankford, lütfen. Bırakın da Kırmızı Yüksek Rahibe itirafına devam edebilsin," dedi Duantia.

Ejderha'nın çenesi kasıldı ve dudakları hafifçe büküldü ama Stevie Rae'nin söyledikleri dikkatimi bir kez daha ona çekti.

"Ejderha haklı. Onu kurtarmasaydım, Rephaim o gece ölürdü. Ondan kimseye bahsetmedim. Şey, annem dışında ama bu daha sonraydı. Her neyse, ona bizzat ben baktım. Hayatını kurtardım. Daha sonra karşılık olarak o da benim hayatımı kurtardı. İki kez. İlkinde, Karanlığın beyaz boğası karşısında."

"Senin için Karanlıkla mı yüzleşti?" Duantia şoke olmuş gibiydi.

"Evet."

"Aslında, onun için Karanlığa sırt çevirdi." Sözü devraldım. "Ve dün gece, Nyx'ten af diledi ve kendini onun yoluna adadı."

"Ve sonra da Tanrıça onu insana çevirdi." Stevie Rae bunu öyle büyük bir heyecanla söylemişti ki, Duantia'nın dudakları bir gülümsemeyle büküldü.

Neferet bir kova buzlu suyla anı mahvetme sesiyle, "Sadece gün batımından gün doğumuna kadar," diye ekledi. "Gündüz süresince, insanlığına dair hiçbir anısı olmayan bir kuzgun, bir canavar olarak kalmak zorunda."

Stevie Rae, "Bu, geçmişteki kötü şeyler için aldığı cezaydı," diye açıkladı.

"Ve şimdi Rephaim insan soylu olduğu saatler süresince, diğer bütün çaylaklar gibi okula gelmek istiyor," dedim.

"Fevkalade," dedi Duantia.

"O yaratık bu okula ait değil," dedi Ejderha.

"Okulda olan *yaratık* değil," dedim. "*Çocuk*. Nyx'in affettiği çocuk. Stevie Rae'nin kendisine refakatçi seçtiği kişi. Sizin hizmetinize girmek için yemin etmeyi deneyen çocuk."

Duantia, "Ejderha, onu geri mi çevirdin?" diye sordu.

Ejderha gergin bir tavırla, "Evet, çevirdim," dedi.

Neferet sakin, sağduyulu ve *yetişkin* sesiyle, "Hepsini ihraç etmem bu yüzdendi," dedi. "Kılıç Ustam onun varlığına tahammül edemiyor ve haklı da. Zoey'nin grubu sadakatle-

rini bizden Stevie Rae ve o Alaycı Kuzgun'a çevirince, hepsinin gitmesi gerektiği dışında bir seçenek göremedim."

"O artık bir Alaycı Kuzgun değil." Stevie Rae büsbütün öfkelenmişti.

"Fakat hâlâ eşimi öldüren varlık." Ejderha'nın sesi kamçı etkisi yarattı.

"Durun!" Duantia'nın emri bilgisayardan gürledi. Sesinin gücü, binlerce kilometrelik mesafeye ve aradaki Skype'a rağmen, salonda elle tutulur bir etki yaratmayı başarmıştı. "Neferet, dün gece yaşananları tam olarak anladığımdan emin olmama izin verin. Tanrıçamız Nyx, Gece Evinizde göründü ve Alaycı Kuzgun'u, Rephaim'i affedip ona gece boyunca bir insan soylu bedeni bahşetti ve kefaret olarak da gün boyunca bir kuzgunun hayvani biçimi almasıyla lanetledi, öyle mi?"

"Evet," dedi Neferet.

Duantia başını ağır ağır salladı. "Neferet, bir yanım –ilk gençlik dönemimden kalma yanım– böyle sıradışı olaylara verdiğin tepkiyi anlıyor. Ancak yanılgıya düşmüşsün. Basitçe ifade etmek gerekirse, arkadaşlarının yanında durmanın ötesinde hiçbir şey yapmamış bir grup çaylağı ihraç edemezsin. Özellikle de *bu* çaylak grubunu," dedi Duantia. "*Bu* grup, sürülmek için fazla Tanrıça destekli."

"Bu bana, sizinle konuşmak istediğim ikinci konuyu hatırlattı," dedim. "Kırmızı çaylaklar ile normal çaylaklar arasındaki farklar göz önüne alındığında, ihraç edilmiş olmaları gerçekten iyi oldu." Kaşlarımı çattım. "Durun, doğru ifade edemedim."

Stevie Rae benim yerime açıkladı. "Söylemeye çalıştığı; yer altında olmazsak, gerektiği gibi istirahat edemeyeceğimiz. Ve burada geniş bir yer altı alanı yok."

"Bu yüzden gündüz süresince Tulsa deposunun altındaki tünellerde kalmak ve hafta içi, geceleri de derslere girmek için otobüsle buraya getirilmek istiyorlar. Stevie Rae'nin grubunda çok fazla kırmızı çaylak yok ve benim dışımda okuldan ayrılan mavi çaylak da yok. Bu yüzden ben, bir Kırmızı Yüksek Rahibe ve iki Değişmiş Savaşçı'yla birlikte orada kendimizi pekâlâ idare edebileceğimizi düşünüyorum." Yüzüme kocaman bir gülümseme yerleştirdim ve Neferet'e sırıtarak baktım. "Ve çok müthiş bir yüksek rahibe olarak, Neferet'in burada yaşanan değişikliklerin altından kalkabileceğine inanıyorum."

Neferet'le bakışlarımızın birbirine kenetlendiği uzun bir sessizlik yaşandı. Nihayet Duantia, "Neferet, sen ne diyorsun?" diye sordu.

Kameraya dönmeden önce Neferet'in ifadesinde küçük bir kibir sezdim. "Bilgeliğinize kulak verdikten sonra, dün geceki kararımı çok hızlı almış olduğumu görüyorum, Duantia. Kendim de Nyx tarafından yakın zamanda affedilmiş biri olarak, elimden Tanrıça'nın iyiliğini örnek almaya çabalamaktan başka bir şey gelmez. Zoey ve grubu için özel planlarının olduğu ortada. Belki de bizden ayrı bir dinlenme yeri, en doğru çözüm olacak. Tabii bu Gece Evi'nin kurallarına uymaları ve beni, söz sahibi Yüksek Rahibeleri olarak tanımaları gerekecek."

Neferet'in delici bakışlarını görmezden gelip Duantia'ya konsantre olarak, "Ah, bu şart değil," dedim. "Kraliçe Sgiach'ın

yanında, Skye'da geçirdiğim süre benim için çok anlamlı oldu. O ve ben çok yakınlaştık. Hatta Sgiach onun altında akıl hocalığı üstlenmemi istediğini ve Skye Adası'nı dış dünyaya açmak istediğini belirtmişti. Şu anda Skye'da, onun yanında olamasam da izinden gitmek isterim." Derin bir nefes aldım ve sözlerimi aceleyle tamamladım. "Bu yüzden tıpkı Sgiach'ın Skye'ı gibi, Tulsa Deposu'nu, Tulsa Gece Evi'nin yetki alanı dışında ilan etmek istiyorum." Doğrudan Neferet'e baktım. "Ve tıpkı Sgiach gibi, siz benim işime karışmazsanız, ben de sizinkine karışmam."

Neferet şaşırmış gibiydi. "Yani kendini kraliçe ilan etme cüretini mi gösteriyorsun?"

"Şey, ben değil. Ama Sgiach ve koruyucusu ilan ettiler. Ayrıca Stark da koruyucu olarak kabul edildi. Öteki Âlem'de kılıcı ve diğer her şeyi vardı. O benim savaşçım, bu yüzden dolaylı olarak kraliçe ilan edilmiş oluyorum. Gerçi küçük bir kraliçe," diye ekledim.

"Bu bana hiç doğru gelmedi," dedi Neferet.

Ejderha, "Neferet'le hemfikirim," dedi.

Ona baktım ve düşünce yoluyla, *Gerçekten mi? Gerçekten de hakkında bütün bildiklerinden sonra Neferet'le aynı fikirde olduğunu mu söylüyorsun?* demeye çalıştım. Ancak Ejderha sanki beni göremiyormuş gibi, benden uzağa bakıyordu.

"Bu konuda Yüksek Konsey'e danışmam gerek, Zoey Kızılkuş. Vampir kraliçe fikrini destekleyemeyiz. Vampirler; Rahibe, Savaşçı ve Profesör olur ve bu durumdan kaynaklanan farklı hayat yolları seçerler. Uzun zamandır bu geleneği izliyoruz."

"Ama Sgiach bir kraliçe," diye ısrar ettim. "Asırlardır. Bu da gelenek olacak kadar uzun bir süre olsa gerek."

"Bir vampir geleneği değil!" Duantia'nın yükselen sesi, kollarımdaki tüyleri diken diken etmişti. Vampir Yüksek Konseyi'nin Lideri, sözlerine daha sakin bir sesle devam etmeden önce yatışmak için derin bir nefes aldı. "Sgiach, neredeyse vampir bile sayılmaz. Yüzyıllardır bizden ayrı bir yaşam sürdürüyor. Onunla tanımlanmış ve gergin bir ateşkesimiz var. Adasına giremiyoruz. Ve o da adasından ayrılmıyor." Duantia duraksadı ve kaşını kaldırarak, "Yoksa bunda bir değişiklik mi var, Zoey?" diye sordu. "Sgiach, Skye'dan ayrılmayı mı planlıyor?"

"Hayır," dedim. "Ama bana yeniden öğrenci kabul etmeyi düşüneceğini söyledi."

"Yabancıların Skye'a girip çıkmasına izin vermek sıradışı olacak." Duantia'nın söyleyiş biçimi, bana sıradışının "iyi bir şeyle" eş anlamlı olduğuna inanmadığını düşündürmüştü.

"Değişen zamanda, dışarıdakilere açılmanın, hepimizin yapması gereken bir şey olduğuna inanıyorum," dedi Neferet.

Herkes ona bakakalmıştı. Duantia'nın bile nutku tutulmuştu.

"Buna şiddetle inandığım için, Gece Evimin kapılarını daha önemsiz işler için yerli insan soylulara açmaya karar verdim. Bunun bilgece ve sorumlu bir davranış olduğuna inanıyorum. Özellikle ekonomik açıdan zorlu geçen bu dönemde. Umarım Sgiach da bunu örnek alır."

Duantia, "Bu mükemmel bir fikir, Neferet," dedi. "Bildiğin gibi insan soyluların burada, San Clemente Adası'ndaki

istikrarlı varoluşları yüzyıllardır sürüyor." Vampir Yüksek Rahibesi gülümsedi. "Medenileşip modernleştiğimizden beri."

Neferet, "Tulsa Gece Evi'nin de olmak istediği gibi," dedi.

"Pekâlâ. O zaman karar alındı. Tulsa Gece Evi yerli insan soyluları işe alacak. Rephaim, kırmızı çaylaklar ve Zoey'nin grubu, Tulsa Gece Evi'nde okula devam edecek ancak gündüz saatlerinde deponun altındaki tünellerde barınacaklar. Deponun satın alınması konusunda Tulsa Şehir Konseyi'yle bir görüşme yapılması gerektiğini not ediyorum."

Neferet, "Peki ya Zoey'nin kraliçelik statüsü, deponun bana ve bu Gece Evi'ne bağlılığı konuları?" diye sordu.

Nefesimi tuttum.

"Daha önce belirttiğim gibi, genç ve yetenekli bir çaylağın kraliçe olarak –sadece eğitimdeki bir kraliçe olarak bile olsa– kabul edilmesi gibi ciddi bir mevzuda Yüksek Konsey'e danışacağım. Bir karar alınana dek Zoey Kızılkuş ve Tulsa Deposu, Tulsa Gece Evi'nin uzantısı olacak."

"Yani ben yüksek rahibeleri olarak kalıyorum," dedi Neferet.

Stevie Rae boğazını temizledi. Gözlerimiz ona çevrildi. "Kabalık etmek istemem ama Zoey kraliçe unvanı almayacaksa ve mutlaka bir Yükse Rahibemiz olacaksa, sırada ben varım. Kırmızı çaylaklarımın anlaşılmak için kendileri gibi birisine ihtiyaçları var. Ve o kişi de benim. Yani isterseniz bize Gece Evi'nin bir kolu deyin ama başımızda bir yüksek rahibe olacaksa, bu ben olmalıyım."

Duantia'nın hiç tereddütsüz, "Doğru bir noktaya parmak bastın, genç Rahibe," demesi, zaten Stevie Rae'nin itira-

zını beklediğini düşünmeme neden oldu. "Stevie Rae, Zoey Kızılkuş'un durumu çözülene kadar Tulsa Gece Evi'nin depo uzantısının yüksek rahibesi sen olacaksın."

"Teşekkürler, efendim," dedi Stevie Rae. "Ve saygısızlık etmek istememiştim."

Gülümseyince Duantia'nın sert hatları yumuşadı. "Saygısızlık etmedin. Bir yüksek rahibe gibi konuştun. Şimdi, daha fazla konu yoksa bu olaylar ve kararlar konusunda bilgi sahibi olmaları için diğer Konsey Üyeleri'ni toplayacağım."

"Benim söyleyeceklerim bu kadar," dedim.

"Evet, benim de," dedi Stevie Rae.

Neferet, "Sanırım bugünlük yeterince konuyu ele aldık," dedi.

"Mükemmel. O zaman sizlere veda ediyor ve kutsanmaya diyorum."

Bilgisayar, Skype'ın tuhaf kapanma sesini çıkardı ve görüntü kayboldu.

Lenobia, "Pekâlâ, bu bir hayli ilginçti,"dedi.

İşte o zaman, Lenobia'nın Skype görüşmesi boyunca hiçbir şey söylememiş olduğunu fark ettim. Bu beni meraklandırmıştı. Demek istediğim, daha önce Neferet karşısında açıkça benim yanımda yer almıştı. Gerçi aynı şey Ejderha için de geçerliydi.

Neferet, "İlginç, durumu anlatmak için çok uygun bir kelime," dedi.

"Tebrikler, Yüksek Rahibe," dedim Stevie Rae'ye.

"Evet, tebrikler," dedi Erik.

"Sen zaten bizim Yüksek Rahibemizdin ama resmiyet kazandırmaları iyi oldu," dedi Kramisha.

Ejderha, bu iyi dilekleri birdenbire keserek pat diye, "Onu dersimde istemiyorum," dedi.

Her ne kadar Rephaim'i savunmak bana hâlâ gerçekten tuhaf gelse de, onun eskrim dersine ya da her neyse ona girme hakkını savunmak üzere ağzımı açacakken, Stevie Rae'nin yanıtı beni şaşırtıp susturdu.

"Bence haklısınız. Sizin için zor olduğunu biliyorum, Ejderha. Darius ve Stark'tan bıçak ve onun gibi şeyler hakkında fazladan birkaç ders vermelerini rica etsem? Rephaim o dersleri alabilir."

Lenobia, "Gerçekten iyi bir fikir," dedi. "Bütün çaylakların bir tür savunma dersi alması şart ve kırmızı çaylakların beklenmedik katılımıyla sınıflar zaten fazla kalabalık olacak."

"Evet, ölmüş olmamız gerekiyordu. Ölümden dönmemizin sınıf boyutlarını altüst edeceği kesin," dedi Kramisha.

Neferet iç geçirdi ve, "Her çaylağın savunma dersi almasının gerekliliği, Alaycı Kuzgunlar yüzünden ortaya çıkıyor," dedi. "Bütün bu söylediklerinizdeki berbat ironiyi bir tek ben mi görüyorum?"

"Ben görüyorum," dedi Ejderha. "Ve daha fazlasını da."

Stevie Rae, "Ve ben de geçmişi kurcalayıp durduğunu görüyorum," dedi. Dönmüş ve Neferet'le burun buruna gelmişti. Gözünü kırpmadı. Geri adım atmadı. En yakın arkadaşım çok zorlu, sert ve olduğundan çok daha büyük görünüyordu.

Stevie Rae, bir yüksek rahibe gibi görünüyordu.

Tehlikeli düşmanlar edinen bir yüksek rahibe gibi.

Ayağa kalkıp Neferet ve Stevie Rae'nin arasına girerken, "Duantia, Rephaim ve bizlerin kalabileceğimizi söyledi," dedim. "Sanırım yapmamız gereken, bunu stres ve soruna yol açmadan başarmanın bir yolunu bulmak." Ejderha'ya öfkeli gözlerinde, eskiden tanıdığım bilge ve nazik Kılıç Ustası'nı bulmaya çalışarak bakıyordum. "Bu konuda hepimiz uzunca bir süre yetecek dozu aldık, sizce de öyle değil mi?"

Ejderha, "Normal çaylaklarla birlikte antrenman binasında olacağım," dedi ve toplantı odasından çıktı.

"Stevie Rae, Stark ve Darius'a dersleri ahırlarda yapabileceklerini söyleyebilirsin," dedi Lenobia.

Neferet, "Bu kadar misafirperver bir ruh hali içinde olmana sevindim, Lenobia," dedi. "İşe alacağım ilk insan soylu, ahırlarda sana..." Duraksadı ve bakışlarını Stevie Rae, Kramisha ve bana çevirerek, "*Kanalizasyon atıkları* konusunda yardım edecek," dedi.

Lenobia'nın cevabı çabuk geldi. "Gübre. Ahırlarımda kanalizasyon atığı yok. Gübre var. Ve yardıma ihtiyacım yok."

"Ah, ama yardımı kabul edeceksin çünkü yapılması gereken bu ve Yüksek Konsey de biraz önce bunu uygun buldu. Öyle değil mi?"

"Ben doğru olduğuna inandığım şeyi yapacağım."

"O zaman beklediğim şeyi yapacaksın demektir." Neferet Lenobia'ya, onu hafife alan bir bakış gönderdi. "Zoey ve Stevie Rae, kırmızı çaylaklar ölmeden önce takip ettikleri ders programına kaldıkları yerden devam etmeli," dedi aldırmaz bir tavırla. "Ve siz ikiniz de onlara katılmalısınız. Anormal ola-

rak Değişmiş vampirler..." parmaklarını Stevie Rae'ye doğru salladı, "... ya da anormal çaylaklar olmanız..." dikkatini Kramisha ve bana çevirdi, "... pek bir şey ifade etmiyor. Derste olmanız gerek. Daha iyi bir eğitim almadan, gerçek anlamda ilginç olmak için fazla gençsiniz. İkinci ders başlamış olmalı. Sınıflarınıza gidin. Konsey Toplantısı şu anda bitmiştir."

Ve kısa bir "kutsanmaya" dileğinin ardından odadan çıktı.

Kramisha, "Tam bir baş belası," dedi.

"Deli çarpı on," dedi Stevie Rae.

"Ama Neferet bilinen bir varlık. Onunla karşı karşıya geldiğimiz zaman, doğru yoldan çıkmış ve aklını kaçırmış bir yüksek rahibe karşısında olduğumuzu biliyoruz," dedi Lenobia usulca. "Beni asıl endişelendiren, Ejderha."

Atların Efendisi'ne, "O halde bizimle misiniz?" diye sordum.

Lenobia'nın gri gözleri benimkilerle buluştu. "Sana daha önce kötülükle savaştığımı söylemiştim. O karşılaşmanın yara izlerini hem duygusal hem de fiziksel anlamda hâlâ taşıyorum. Ve kötülük ile Karanlığın, hayatımı bir kez daha tahrip etmesine izin vermeyeceğim. Sizinleyim." Sırasıyla Stevie Rae ve Kramisha'yı selamladı. "Ayrıca seninle ve seninle de, çünkü siz Tanrıça'nın tarafındasınız." Sonra ayakta duran ama odadan çıkmak için herhangi bir harekette bulunmayan Erik'e döndü. "Peki, sen bu işin neresindesin?"

"Ben Tulsa Gece Evi'nin İz Sürücüsüyüm."

Stevie Rae, "Biliyoruz," dedi. "Ama bu seni hangi tarafa koyuyor?"

Erik kaçamak bir cevap verdi. "Ben çocukları İşaretleyen ve kaderlerini değiştiren taraftayım."

"Erik, bir gün taraf tutmak zorunda kalacaksın," dedim.

"Hey, Neferet'le kafa kafaya gelmemem, bir duruş sergilemediğim anlamına gelmez."

"Hayır, bu sadece zayıf bir duruş sergilediğin anlamına gelir," dedi Stevie Rae.

"Her neyse. Her şeyi bilmiyorsun, Stevie Rae." Erik hışımla odadan çıktı.

Kramisha bir homurtu çıkardı. "Ziyan olmuş cici bir çocuk."

Sözleri beni hüzünlendirmişti ama ona karşı çıkamadım.

Lenobia, "Savaşçı dersi için arenada yer ayırmaya başlasam iyi olur," dedi. "İki savaşçıyı bulup onlara profesör, en azından geçici bir süreyle profesör olduklarını haber verir misiniz?"

"Onları bulmak zor olmasa gerek. Stark ve Darius büyük olasılıkla antrenman binasında kılıçlarıyla oynuyorlardır."

Stevie Rae, "Seninle geleyim," dedi.

Kramisha iç geçirerek, "Sanırım ben ikinci derse gideceğim," dedi.

Odadan çıkınca Stevie Rae kolumu çekiştirdi ve baş başa yürümemiz için beni yavaşlattı. "Hey, Yüksek Konsey'in ve onların bana deponun Yüksek Rahibesi unvanını vermesi, senin patronun olduğum gibi bir anlam taşımıyor."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. "Evet, bunu elbette biliyorum. Her neyse, sen harika bir yüksek rahibesin ve bu da baş belası bir patron olmayacağın anlamına gelir."

Beklediğim gibi gülmedi. Aksine, buklelerinden birini çekiştirerek stresli olduğunun işaretini verdi. "Pekâlâ, bunları söylemen çok hoş ama daha iki saniyedir Yüksek Rahibeyim. Bana yardım edeceğinden emin olmalıyım."

Kolumu koluna geçirdim ve ona omuz attım. "Benden her zaman emin olabilirsin. Bunu biliyorsun."

"Rephaim'den sonra bile mi?"

"Loren, Kalona ve Stark'tan sonra bile mi?" diyerek karşılık verdim.

Sırıtmaya başladı. "Bana her zaman tur bindirmek zorundasın, değil mi?"

"Üzgünüm ama sana tam üç tur bindirdim," diyerek onu güldürdüm ama sonra iç geçirdim.

Gece Evi'nin kulemsi medya merkezini içinde barındıran bölümünden ayrılıp antrenman binası ve ahırlara uzanan kaldırım yönüne saptık. Soğuk bir geceydi ama inanılmaz derecede açıktı. Gökyüzü, kampüs arazisine serpiştirilmiş meşe ağaçlarının çıplak dalları arasından kolayca seçilen yıldızlarla kaplıydı.

"Demek çok şirin, ha?"

Anlamazlıktan geldim. "Kim? Stark mı? Kesinlikle."

Omzunu omzuma vurdu. "Ben Rephaim'den bahsediyorum."

"Ah, *o* mu? Evet, sanırım iyi birisi." Duraksadım, neredeyse sormaktan vazgeçecektim ama sonra kendimi tutmamaya karar verdim. Demek istediğim, birbirimizin en iyi dos-

tuyduk. Ve en iyi dostlar birbirlerine her şeyi sorabilirdi. "Kuşa dönüşmesini gördün mü?"

Vücudundaki gerilimi hissedebiliyordum ama, "Evet, gördüm," derken sesi neredeyse normal çıkmıştı.

"Nasıldı?"

"Berbat."

"O şey... oralarda mı kaldı? Yoksa doğrudan uçup gitti mi?" Elimde değildi. Tamamen, rezilce ve fena halde meraklıydım.

"Hemen uçtu. Ama güneş batar batmaz geri geldi. Bana dönüş yolunu her zaman bulabileceğini söylüyor."

Sesindeki endişeyi duymaktan nefret ederek, "O zaman bulacaktır," dedim.

"Onu seviyorum, Z. O gerçekten iyi. İnan bana."

Tam ona inandığımı söylemek üzere ağzımı açmıştım ki, bir çığlık sözümü kesti. Bir an ne dediğini anlamadım; beni harekete geçiren şey sesin içinde barındırdığı tehlike olmuştu. Gerçi Stevie Rae anlamıştı.

"Ah, hayır. Ejderha bu! Savaşçıları çağırıyor!"

Kolumu bıraktı ve Ejderha'nın sesine doğru koşmaya başladı. Ve korkunç bir önseziyle, ben de peşinden fırladım.

BÖLÜM BEŞ

Rephaim

"Neden buradasınız?" Rephaim tepesine tüneyen üç Alaycı Kuzgun'a bağırdı. Hızla etrafına bakındı. Zamanı olsa, kampüsün bu kısmının boşaldığını görüp rahat bir nefes alırdı; tüm çaylaklar ikinci derslerinin yolunu tutmuştu. "Birileri sizi görmeden gitmelisiniz," dedi çok daha kısık bir sesle.

"Rephaim? Nasıl?"

Ağaçta üç Alaycı Kuzgun olsa da, içlerinden sadece biri konuşuyordu. Rephaim onun, kardeşleri arasında insana en yakın olanlardan biri, Nisroc olduğunu hemen anlamıştı.

"Nyx'in yolunu seçtim. Tanrıça beni affedip kabul etti ve bunu yaparken de biçimimi tamamen insana dönüştürdü." Rephaim neden "geceleri" diye eklemediğinden emin değildi. Emin olduğu tek şey, Nisroc'a söylediği her şeyin babasına doğrudan aktarılacağıydı .

"Affedilmek mi? Neden?"

Rephaim, acıma duygusuyla neredeyse ezilerek kardeşine baktı. *Babamızın onu yönlendirdiğinin dışında bir yol olabileceğini fark edemiyor ve Kalona'nın adına yaptıklarının yanlış olduğunu anlamıyor.*

"Nisroc, biz..." Rephaim duraksadı. *Hayır,* diye düşündü. *Ben sadece kendi adıma konuşabilirim.* "Sırf bunu yapabiliyorum diye başkalarına zarar *vermem,* birilerini öldürmem, tecavüz etmem ya da istediğimi almam yanlıştı."

Nisroc başını öne arkaya salladı. Diğer iki kardeşi –babalarının emirlerini yerine getiren isimsiz ve hayvani olanlar– rahatsızlık duyarak tıslադı ama nedenini anlayacak kadar gelişmemişlerdi.

Nihayet kardeşi, "Babamın emri," dedi. "Yanlışşş değil."

Rephaim başını salladı. "Babam bile yanılabilir." Derin bir nefes alıp, "Ve sen bile farklı bir yol seçebilirsin," diye ekledi.

İsimsiz iki kuzgun tıslamayı kesti ve ona şoke olmuş gözlerle baktı. Nisroc kan kırmızısı rengindeki insan gözlerini kıstı. "Bunu o yaptı. O dişşşi. Babamızın sssöylediği gibi."

"Hiç kimse bana bir şey yapmadı. Kendim karar verdin." Ardından gerçek, ani bir korku hissiyle kafasına dank etti. "Nisroc, Kırmızı, Stevie Rae bana hiçbir şey *yaptırmadı.* Onu ve Tanrıçasını ben *seçtim.* Kırmızı'ya asla zarar veremezsiniz. Asla. O bana ait. Anlıyor musun?"

"Sssenin. Yüksssek Rahibe'yi öldüremeyizzz." Nisroc sözlerini bir papağan gibi tekrarlamıştı ama Rephaim onun parlayan gözlerindeki keskin ve acımasız ışığı görmüştü.

"Gitmeniz gerek. Şimdi," dedi Rephaim. "Kimsenin sizi görmesine izin veremez ve buraya geri dönemezsiniz."

"Önce babamın messsajı." Nisroc meşenin kalın orta dallarından indi ve, yanındaki iki Alaycı Kuzgun'la birlikte yere kondu. "Babamızzzın yanında olacaksssın. Ama burada. İzleyecekssin. Bekleyecekssin. Casssusluk yapacakssın."

Rephaim başını bir kez daha salladı. "Hayır. Babam için casusluk yapmayacağım."

"Evet! Babamızzzın issstediği gibi." Nisroc kanatlarını açınca, diğer iki Alaycı Kuzgun da onu taklit etti. Nisroc gerilerek kafasını öne uzattı ve yumruklarını sıktı.

Rephaim kendisini tehlikede hissetmiyordu. İçinde bulunduğu fiziksel tehlikeyi algılayamıyordu. Kardeşlerine, onlardan biri olmaya o kadar alışıktı ki. Hayır, bundan daha fazlası vardı. Rephaim onların lideri olmaya o kadar alışıktı ki, korkmak aklına gelmiyordu.

"Hayır," diye tekrar etti. "Benim için artık babamın istekleri geçerli değil. Ben değiştim. Tamamen. Ona gidin. Bunu söyleyin." Rephaim duraksadı ve sonra devam etti: "Ona seçimimi yaptığımı söyleyin."

"Sssenden nefret edecek," dedi Nisroc.

"Bunu biliyorum." Rephaim içinde, derinlerde bir sızı hissetti.

"Sssenden nefret edeceğim," dedi Nisroc.

Rephaim kaşlarını çattı. "Mecbur değilsin."

"Mecburum."

Rephaim yavaşça uzanıp savaşçılar arasındaki geleneksel selamlaşma ve vedalaşma hareketini yapmak için kolunu

Nisroc'a uzattı. "Değilsin. Dost olarak, kardeş olarak ayrılabiliriz."

Nisroc duraksadı ve başını bir yandan diğerine yatırdı. Kısık gözleri gevşedi. Saldırgan duruşu değişti. Hareket etmeye ve konuşmaya yeltendi ancak Rephaim kardeşinin gerçek niyetini hiçbir zaman öğrenemeyecekti çünkü aynı anda Ejderha Lankford'un, "Erebus'un Oğulları! Bana!" çığlığı geceyi yırttı ve Kılıç Ustası üzerlerine saldırdı.

Rephaim bedenini uyuşturan ani bir panik hissetti. Kardeşleri, Ejderha'nın saldırısına tıslayıp hırlayarak karşılık verirken, kaosun ortasında donup kaldı. Kısa bir süre içinde savaşçıların kılıçları çekilmiş, okları yaylara geçirilmiş halde antrenman binasından fırlayacaklarını biliyordu. Ejderha'ya katılacak ve sonunda üç kardeşini ağır bir yenilgiye uğratacaklardı.

"Ejderha, hayır!" dedi. "Saldırmıyorlardı."

Mücadelenin orta yerinden Ejderha'nın sesi yükseldi. "Ya bizdensindir ya da bize karşı. Bunun ortası yok."

Rephaim teslim olur gibi kollarını iki yana açarak, "Ortası var!" diye bağırdı. "Benim durduğum yer!" Ejderha'ya doğru bir adım attı. "Saldırmıyorlardı," diye tekrarladı. "Nisroc, kardeşlerim! Kavgayı bırakın."

Rephaim, Nisroc'un gerçekten duraksadığını düşündü. Kardeşinin onu dinlediğinden, anladığından, geri çekilmek istediğinden emindi. Ardından Neferet'in sesi geceyi böldü.

"Aurox! Koru! Yok et!"

Neferet'in yaratığı sahneye girdi.

Aurox arazinin duvar tarafından, yüzü Rephaim'e dönük bir halde geldi. Önce insan gibi göründü. İnsan soylu genç,

ancak çaylak ya da vampir işaretinden yoksun bir erkek. Yine de hareketleri bir insan için fazla hızlıydı. Bir anda darbesini indirdi. Arkadan saldırarak en yakınındaki Alaycı Kuzgun'u açılmış kanatlarından yakaladı ve dehşet verici tek bir hareketle kanatları bedeninden ayırdı.

Rephaim yüzyılları aşan varlığı boyunca korkunç şeyler görmüş; aşağılık, karanlık işlere imza atmıştı. Ancak yeni kazandığı insan bakış açısından bunları görmek, şahit olduğu şiddeti daha berbat kılıyordu. Alaycı Kuzgun'un bedeni kanlar içinde yere yığılıp acıyla kıvranırken, kardeşinin çığlığı Rephaim'de de yankı buldu.

Ardından Aurox değişmeye başladı. Her şey gözünün önünde gerçekleşiyor olmasına rağmen Rephaim ne olduğunu anlayamıyordu.

Aurox irileşti ve kalınlaştı.

Boynuzları çıktı.

Yumrukları güçlendi.

Derisi dalgalandı, kıpırdandı ve teninin altındaki bir şey çıkmaya çalışıyormuş gibi atmaya başladı.

Eğildi ve neredeyse zarafetle, Rephaim'in kardeşinin kafasını kopardı.

Ejderha Lankford bile saldırısının ortasında durup bakakalmıştı.

Rephaim yaşadığı şok ve dehşetin arasında zihnini düşünmeye zorlayarak Nisroc'a haykırdı. "Kaçın! Uçun buradan!"

Nisroc bir çaresizlik çığlığı ve peşinde tek bir kardeşiyle, kan revan içinde kalan toprak zeminden havalandı.

Dönüşen yaratık haykırdı ve onları gökyüzünden yere indirmek için boş yere sıçradı. Çatal tırnaklı devasa toynakları toprağa geçerken alev saçan ay rengi gözlerini Rephaim'e çevirdi.

Rephaim kanatlarının ya da bir silahının olmasını dileyerek dizlerinin üstüne çöküp savunmaya geçti ve kendini yaratığın hücumuna hazırladı.

"Rephaim! Dikkat et!"

Stevie Rae, hemen arkasında Zoey'yle ona doğru koşarken, Rephaim'in korkusu iyice arttı.

Yaratık başını eğdi ve saldırdı.

Zoey

Kavganın üstüne doğru koşarken Stevie Rae'nin hemen arkasındaydım. Tanrım, tek söyleyebileceğim durumun iğrenç, dehşet verici ve tamamen kafa karıştırıcı olduğuydu.

Neler olduğunu anlamam zordu. İki Alaycı Kuzgun çığlık çığlığa tepemizde uçuyordu. Bir diğer Alaycı Kuzgun'un Ejderha'nın ayaklarının dibinde kıvrılıp bükülen ve etrafa ciddi anlamda acayip kokulu bir kan yayan başsız (ıyykk!) bedenini görebiliyordum. Rephaim sadece izliyormuş ve kavgaya dâhil olmamış gibi, onlardan biraz uzakta duruyordu. Her nasılsa, Neferet de süper deli görüntüsü ve oldukça tuhaf gülümsemesiyle oradaydı.

Bütün bunların tam ortasında bir anlamda insan, bir anlamda insan dışı bir yaratık duruyordu. Onu gördüğüm anda, göğsümün ortasında bir sıcaklık hissettim. Uzanıp boynum-

daki gümüş zincirde asılı duran sert, sıcak mermeri yokladım. "Kâhin taşım," diye mırıldandım. "Neden yine? Neden şimdi?"

Sanki aradığım cevabı bulmuş gibi, bakışlarım tuhaf yaratığa çevrildi. Boynuzları ve toynakları vardı ama yüzü, bir insanınkine benziyordu. Gözleri parlıyordu. Gökyüzündeki Alaycı Kuzgunlardan birini yakalamaya çalışmıştı ama bunu başaramayınca dikkatini Rephaim'e çevirmiş, başını öne eğip saldırı pozisyonuna geçmişti.

Stevie Rae, "Rephaim! Dikkat et!" diye haykırdı ve ona doğru atıldı. Kollarını iki yana açtı ve toprağın ona gelmesini istediğini duydum.

Ona yetişmeye çalışırken, "Ruh!" diye seslendim. "Stevie Rae'yi güçlendir." Elementin, onun elementi olan toprakla birlikte dönerek yanımdan geçip Stevie Rae'ye doğru fırlayarak bana cevap verdiğini gördüm. Stevie Rae büyük bir top fırlatıyormuş gibi gerildi ve ışık saçan yeşil bir duvar, ters yönde akan bir şelale misali topraktan yukarı doğru çıkmaya başlayıp Rephaim ile saldırmaya hazırlanan yaratığın arasını kapadı.

Yaratık duvara çarpıp geri sekti ve sırtüstü düştü. Stevie Rae, güçlü, dimdik ve mağrur bir şekilde Rephaim'in yanında durdu. Elini tuttu. Diğer kolunu kaldırdı ve yaratık kalkmaya yeltenince, elinin tersini savurdu. "Hayır! Yerde kal." Yeşil renkli ve ışıltılı bir dalga üzerinden geçip yaratığı yere yapıştırdı.

Neferet yaratığa doğru yürürken, "Yeter!" dedi. "Buradaki düşman Aurox değil. Onu hemen özgür bırak."

"Rephaim'e saldıracaksa, hayır," dedi Stevie Rae. Ejderha'ya döndü. "Rephaim, Alaycı Kuzgunlarla işbirliği yapıyor muydu?"

Ejderha, Rephaim'den yana bakmadan, "Onlarla konuşuyordu ama birlikte saldırıya geçmedi," dedi.

Rephaim, "*Onlar* saldırmadı!" dedi. "Buraya beni görmeye gelmişler, hepsi bu. Sen onlara saldırdın!"

Ejderha nihayet Rephaim'e baktı. "Alaycı Kuzgunlar bizim düşmanımızdır."

"Onlar benim kardeşim," derken Rephaim'in sesi inanılmaz derecede hüzünlüydü.

Ejderha ağırbaşlı bir tavırla, "Kimin tarafında olduğuna karar vermen gerekecek," dedi.

"Bunu çoktan yaptım."

"Ve Tanrıça da buna inanmış görünüyor," dedi Neferet. "Aurox." Toprağın gücüyle hapsedilmiş halde yerde sırtüstü yatmaya devam eden yaratığa konuştu. "Kavga bitti. Korumana ya da saldırmana gerek yok." Zümrüt rengi bakışlarını Stevie Rae'ye çevirdi. "Şimdi onu bırak."

"Teşekkürler, toprak," dedi Stevie Rae. "Artık gidebilirsin." Elini sallayınca yeşil ışıltı buharlaşarak yaratığın ayağa kalkmasına izin verdi.

Oysa ayağa kalkan bir yaratık değildi. Yaratığın olduğu yerde gözleri ay taşına benzeyen, melek yüzlü, güzel ve sarışın bir delikanlı duruyordu.

"Bu da kim? Ve tüm bu kan da neyin nesi?" Stark'ın aniden yanımda beliren sesi, beni yerimden sıçrattı.

O, Darius ve okulun çoğu gibi görünen bir kalabalık etrafımızı sararken Afrodit, "Ah, lanet olsun. Bu ölü bir Alaycı Kuzgun," dedi.

"Ve çok şirin bir insan soylu," dedi Kramisha yaratığı süzerek.

"O insan değil," derken kâhin taşımı elimden bırakmamıştım.

"Ne o zaman?" dedi Stark.

Yapbozun parçaları zihnimde yerlerine otururken, "Eski sihir," dedim.

Neferet, "Bu kez haklısın," diyerek çocuğun yanına geçti ve gösterişli bir hareketle, "Gece Evi, bu Aurox; affedişinin kanıtı olarak Nyx'in bana verdiği armağan."

Aurox öne çıktı. Tuhaf renkteki gözleri benimkilerle buluştu. Yumruğunu kalbinin üstüne yerleştirip eğilirken yüzünü kalabalığa çevirmişti ama sadece bana bakıyordu.

Stevie Rae, "Nyx'ten bir armağan olması imkânsız," diye mırıldandı.

Stevie Rae'yle ilk kez hemfikir olan Afrodit, bir homurtu çıkardı.

Tek yapabildiğim bakmak; tek hissedebildiğim, kâhin taşından yükselen sıcaklıktı.

Stark yumuşacık bir sesle, "Zoey, sorun ne?" diye sordu.

Stark'a cevap vermedim. Bunun yerine bakışlarımı Aurox'tan güçlükle ayırıp yüzümü Neferet'e çevirdim. "Gerçekten nereden geldi?" Sesim sert ve güçlüydü ama midemdekilerin dışarı çıkmaya hazırlandığını hissediyordum.

Zihnimin gerisinde bir yerde, etrafımdaki çocukların kıpırtılarını ve fısıldaşmalarını duyabiliyor, Neferet'le hemen şimdi yüzleşmeye kalkmanın akıllıca olmayacağını biliyor-

dum. Ama kendime engel olamadım. Neferet, bu Aurox denen şey hakkında yalan söylüyordu ve her nasılsa benim için asıl önemli olan şey buydu.

"Size nereden geldiğini söyledim. Ve Zoey, işte tam olarak bu yüzden okula dönmen, derslere girmen ve çalışmaya odaklanman gerekiyor. Dinleme kabiliyetini kaybettiğine inanıyorum."

"Eski sihir olduğunu söyledim." Pasif agresif zırvalarını duymazdan geldim. "Benim bildiğim tek eski sihir, Skye Adası'nda." Kendi kendime, *Ve bu, bir önceki gece taşın deliğinden Stark'a baktığımda gördüğüm şeyin ta kendisi: Skye Adası'ndan sonra hâlâ Stark'ın üzerinde olan koruyucu savaşçıların eski sihri,* diye ekledim. Zihnim hızla çalışırken Neferet'le yüzleşmeye ettim. "Bana Skye Adası'ndan geldiğini mi söylüyorsun?"

"Sersem çocuk, eski sihir o adayla sınırlı değil. Duyduğun her şeye inanmak konusunu tekrar düşünmelisin. Özellikle de bunu, kendine kraliçe diyen ve yüzyıllardır adasından ayrılmamış bir vampirden duyduysan."

"Henüz soruma cevap vermedin. Nereden geldi?"

"Hangi sihir Tanrıça'nın kendisinden gelenden daha eski olabilir? Aurox bana Nyx'in armağanı!" Neferet bilmiş bakışlarını kalabalığa çevirdi ve sanki ben can sıkıcı bir çocuktan başka bir şey değilmişim ve oradaki herkes, yetişkinlere özgü bu şakasında Neferet'in yanındaymış gibi, sorgulamama güldü.

"Neye dönüşüyordu?" Her zaman söyleyecek bir şeyi daha olan –ve bu şeyleri genelde olumsuz olan– o kibirli ve sürtük kızlardan biri gibi göründüğümü bilmeme rağmen, kendimi tutamıyordum.

Neferet yüce gönüllü bir gülümsemeyle, "Aurox, Gece Evi'nin Koruyucusu'na dönüşüyordu," dedi. "Herhalde bir koruyucuyu hak eden tek kişinin sen olduğunu düşünmüyordun, değil mi?" Kollarını iyice açtı. "Hepimiz hak ediyoruz. Gelin, onu selamlayın; sonra da hepimiz derslerimize ve Gece Evi'nin temelinde yatan şeye, öğrenme işine geri dönelim."

Onun bir koruyucu olmadığını haykırmak istiyordum! Neferet'in kelimelerimi çarpıtmasından bıktığımı. Çaylaklar –çoğu kız öğrenciydi–, tiksindirici kanın ve Alaycı Kuzgun kalıntılarının etrafından dolaşarak ona doğru yaklaşırken, kendimi Aurox'a bakmaktan alamıyordum.

Nedenini bilmiyordum ama aslında tek istediğim çığlık atmaktı.

Afrodit, "Bundan galip çıkamazsın," dedi. "Kalabalık ve şu cici çocuk onun yanında."

"O cici bir çocuk falan değil." Yanan kâhin taşımı sıkı sıkı tutmayı sürdürerek bu saçma sahneye sırtımı döndüm ve okula doğru yürümeye başladım. Stark'ın bana baktığını biliyordum ama gözlerimi tam karşıya sabitlemiştim.

Afrodit, "Z, senin sorunun ne?" diye sordu. "Sadece cici bir çocuk değilse bile, bunun nesi bu kadar berbat?"

Durdum ve yüzümü onlara çevirdim. Hepsi oradaydı. Yavru ördekler gibi arkama sıralanmışlardı. Stark, Afrodit, Darius, İkizler, Damien, Stevie Rae ve hatta Rephaim. Sorumu Rephaim'e yönelttim. "Sen gördün, değil mi?"

Temkinli bir sesle, "Değişimi kastediyorsan, evet," dedi.

Stark birden sabrı taşmış gibi, "Neyi gördü?" diye sordu.

Stevie Rae, "Boğaya dönüşüyordu," dedi. "Ben de gördüm."

Kramisha arkamızdaki kalabalığa göz atarak, "O cici beyaz çocuk, boğaya mı dönüşüyordu? Bu hiç doğru değil," dedi.

"Beyaz çocuk, beyaz boğa," dedi Stevie Rae. Sonra fazlasıyla beni hatırlatarak, "Ah, lanet olsun," diye ekledi.

BÖLÜM ALTI

Bir sınıf yerine, Los Angeles, Yeni Zelanda ya da Kanada'daki bir film setine gösterişli bir giriş yapıyor olmayı dileyerek ağır adımlarla drama salonuna dönüyordu. Lanet olsun! Tulsa, Oklahoma dışında herhangi bir yeri tercih ederdi! Ayrıca kampüsün en seksi çaylağı ve L.A.'deki en iyi vampir *casting* ajansına göre geleceğin Brad Pitt'i olmaktan, Drama Profesörü ve vampir İz Sürücüsü olmaya nasıl geçiş yaptığını merak ediyordu.

Erik kendi kendine, "Zoey," diye mırıldandı. "Hayatım onu tanıdığım gün yokuş aşağı yuvarlanmaya başladı."

Ardından, etrafta onu duyacak kimse olmasa da böyle bir şey söylediği için kendini kötü hissetti. Z'le gerçekten bir sorunu yoktu. Hatta bir anlamda arkadaş sayılırlardı. Onun kabullenemediği, Zoey'nin etrafında dönen bütün o delice zımbırtılardı. *Zoey, lanet olası bir ucube mıknatısı,* diye düşündü. Ayrılmalarına şaşırmamalıydı. Erik bir ucube değildi.

Sağ avucunu ovaladı.

Yanından çaylaklar geçiyordu. Uzanıp bir tanesini kareli okul ceketinin yakasından tuttu. "Hey, bu telaş niye ve neden sınıfta değilsiniz?" Erik onun nereye gittiğini gerçekten önemsemesinden çok, sesinin haydi-sınıfa-genç-adam tarzı şu öğretmenlerden birisi gibi çıkmasına sinirlendiği için çocuğu azarlamıştı.

Çocuk korkuyla sindi ve altına kaçıracakmış gibi bakarak Erik'in canını iyice sıktı.

"Bir şeyler oluyor. Bir kavga ya da öyle bir şey işte."

"Git bakalım." Erik çocuğu hafifçe iterek bırakınca çocuk hızlı adımlarla uzaklaştı.

Erik peşinden gitmeyi düşünmedi bile. Ne bulacağını biliyordu. Zoey, bir karmaşanın tam ortasında. O karmaşadan çıkmasına yardım edecek çok insan vardı. Erik'in sorumluluğu değildi; tıpkı, koskoca Karanlık âlemini defetmenin onun sorumluluğu olmadığı gibi.

Tam sınıfının kapı tokmağına uzanıyordu ki, sağ avucu yanmaya başladı. Erik elini salladı. Sonra durdu ve bakakaldı.

Labirenti andıran helezon işaret, taze bir mühür gibi kabarmıştı.

Ardından hissettiği dürtüyle sarsıldı. Sertçe.

İç geçirdi, dönüp öğrenci park alanına ve kırmızı Mustang'ine doğru koşmaya başladı. İçindeki telaş yakıcı bir seviyeye yükselirken, sessiz kalamadı ve düşünceleri kırık dökük cümle parçacıklarıyla içinden dökülüverdi.

"Kırık Ok. 2801 South Juniper Caddesi. Yürü. Otuz beş dakika. Oraya ulaşmam gerek. Orada olmalıyım. Shaylin Ruede. Shaylin Ruede. Shaylin Ruede. Yürü, yürü, yürü..."

Erik ona ne olduğunu biliyordu. Hazırlıklıydı. Kendine Charon adını veren Gece Evi'nin son İz Sürücüsü, ona tam olarak ne beklemesi gerektiğini anlatmıştı. Bir Çaylağı İşaretleme zamanı gelince avucu yanacak, zihninde bir yer, zaman ve isim bilecekti. Ve oraya ulaşmak için kontrolü dışında bir istek duyacaktı.

Erik hazır olduğunu sanıyordu ama üzerine çökecek özlemin derinliğini, içinde, avucundaki sıcak ve telaşlı nabızla eş zamanlı atan tek bir odak noktası olacağını idrak edememişti.

Shaylin Ruede, İşaretleyeceği ilk çaylak olacaktı.

Tulsa şehir merkezinden, Kırık Ok'un sakin bir banliyösünün köşesine sinmiş küçük siteye ulaşması otuz dakikasını aldı. Erik otoparktaki boş ziyaretçi alanlarından birine girdi. Mustang'inden inerken elleri titriyordu. Dürtü onu sitenin önündeki sokağa paralel olarak uzanan kaldırıma çekti. Alçak binalardan oluşan site, dökme demir sırıkların üstüne yerleştirilmiş, devasa ve mat renkli balık kâselerini andıran yumuşak, beyaz ışıklarla aydınlanmıştı. Yürüyüş yolunun sokağa bakan tarafına yıllanmış sedir ve meşeler sıralanmıştı. Erik saatine baktı. Sabah 03.45. Bir çocuğu İşaretlemek için oldukça tuhaf bir yer ve zamandı. Ancak Charon ona İz Sürücü dürtüsünün asla yanılmayacağını söylemişti; tek yapması gereken onu takip etmek, dürtülerinin onu yönlendirmesine izin vermekti. Sonra her şey yolunda gidecekti. Yine de ortalıkta kesinlikle hiç kimse yoktu; tam paniğe kapılacakken hafif bir *tık-tık-tık* sesi duydu. Tam karşısında bir kız, sitenin içindeki bir köşeyi dönüp görüş alanına girdi. Kaldırımda ağır ağır ilerleyerek Erik'e doğru geliyordu.

Işık baloncuklarının arasından her geçişinde Erik onu izledi. Gür koyu kahverengi saçlı, ufak tefek bir kızdı. O kadar çok saçı vardı ki, Erik bir an ne kadar gür ve parlak olduğuna takılıp onunla ilgili başka hiçbir şeyi algılayamadı. Ta ki tıkırtı sesi bilincine süzülene dek. Kızın elinde sürekli olarak yere sürttüğü uzun, beyaz bir baston vardı. Demek yolunu bu ses ve temasla buluyordu. Birkaç adımda bir duruyor ve korkunç derecede hırıltılı bir şekilde öksürüyordu.

Erik bir anda iki şeyi anladı. Birincisi, bu kız İşaretlemesi gereken ergen, Shaylin Ruede'ydi. İkincisi, Shaylin kördü.

Elinden gelse kendini durdururdu ama hiçbir ölümlü gücü –ya da Charon'a göre, hiçbir sihir gücü– Erik'i bu kızı İşaretlemekten alıkoyamazdı. Kız birkaç adımlık mesafeye ulaşınca Erik elini, avucu dışarı bakacak şekilde kaldırdı ve ona uzattı. Konuşmak için ağzını açtı ama kız ondan önce davranmıştı.

"Merhaba? Kimsiniz? Kim var orada?"

"Erik Night," dedi. Sonra başını sallayıp boğazını temizledi. "Hayır, bu doğru değil."

"Siz Erik Night değil misiniz?"

"Evet. Yani hayır. Bekle, bu da doğru değil. Söylemem gereken bu değildi." Elleri titriyor, kusacak gibi hissediyordu.

"İyi misiniz? Sesiniz pek iyi gelmiyor." Kız öksürdü. "Yoksa sizde de bendeki gripten mi var? Bütün gün kendimi berbat hissettim."

"Hayır, ben iyiyim. Sadece sana söyleyecek başka bir şeyim var ve söyleyeceğim şey adım ya da onun gibi bir şey olmamalıydı. Ah, hayır. Bu işi gerçekten berbat ettim. Replikleri hiçbir zaman karıştırmam. Bu tamamen yanlış."

"Bir oyun için prova falan mı yapıyorsunuz?"

"Hayır." Erik ter içinde kalan yüzünü silip iyice aklı karışmış hissederek "Ve bu sorunun ne kadar ironik olduğunu tahmin bile edemezsin," dedi.

Kız başını yana yatırdı ve kaşlarını çattı. "Beni soymayacaksınız ya? Geç olduğunu biliyorum. Körüm ve burada tek başıma olmamalıyım. Ama gün boyunca tek başıma en kolay yürüyebildiğim zaman bu. Çok fazla yalnız kalamıyorum."

"Seni soymayacağım," dedi Erik üzgün bir sesle. "Bunu asla yapmam."

"O zaman burada ne arıyorsunuz ve berbat ettiğiniz nedir?"

"Bu iş olması gerektiği gibi gitmiyor!"

"Ve beni kaçırmanız da size bir fayda getirmez. Burada bakıcı annemle birlikte yaşıyorum. Hiç parası yok. Aslında okul çıkışı sokağın aşağısındaki kütüphanede çalışmaya başladığımdan beri, benim ondan daha çok param var. Ama şu anda üzerimde tek kuruş yok."

"Seni kaçırmak mı? Hayır!" Ardından karnını tutarak iki büklüm oldu. "Lanet olsun! Charon bunu yapmazsam canımın yanacağını söylememişti."

"Charon mu? Yoksa bir çete üyesi misiniz? Bir ayin kurbanı falan mı olacağım?"

"Hayır!"

"İyi, çünkü bu gerçekten berbat bir şey olurdu." Kız, Erik'in durduğu yöne doğru gülümsedi ve geldiği yönde geri yürümeye başladı. "Tamam o zaman. Hepsi buysa, sizinle tanış-

tığıma sevindim, Erik Night. Ya da en azından ben adınızın bu olduğunu sanıyorum."

Erik büyük bir çabayla elini, avucu dışarı doğru bakacak şekilde kaldırmasına yetecek kadar doğruldu. "Yapmam gereken buydu." Birdenbire sihir, gizem ve amaçla dolan bir sesle, eskiden kalma İz Sürücü sözcüklerini dile getirdi: "*Shaylin Ruede! Gece seni seçti; ölümün doğuşun olacak. Gecenin tatlı sesine kulak ver. Kaderin seni Gece Evi'nde bekliyor.*"

Karnında biriken ve kendini hasta, kafası karışmış ve aşırı ısınmış hissetmesine neden olan bütün ısı avucundan dışarı aktı. Gerçekten görebiliyordu. Avucundan çıkan güç, doğrudan Shaylin'in alnına yapıştı. Genç kız küçük, şaşkın bir, "Ah!" sesi çıkardı ve zarif bir hareketle yere çöktü.

Pekâlâ, tam bir vampir gibi davranması, gölgelere karışıp Gece Evi'ne dönmesi ve kendi yolunu bulması için çaylağı terk etmesi gerektiğini biliyordu. Charon ona böyle yapıldığını söylemişti. Ya da en azından modern dünyada böyle yapılıyordu.

Erik gölgelerin arasına karışmayı düşündü. Hatta geri çekilmeye de başlamıştı ama sonra Shaylin başını kaldırdı. Bir ışık halkasının ortasına düşmüştü ve yüzü aydınlıktı. Tamamen kusursuz görünüyordu! Dolgun dudakları şaşkın bir gülümsemeyle kıvrılmıştı ve görüşünü netleştirmek ister gibi gözlerini kırpıştırıyordu. Kör olmasa, Erik onun o iri, kahverengi gözleriyle kendisine baktığına yemin edebilirdi. Açık renkli teni pürüzsüzdü ve alnındaki yeni İşareti etrafa parlak, güzel bir kırmızılık saçıyordu.

Kırmızı mı?

Renk, Erik'i sarsmıştı. "Bekle, hayır," diyerek ona doğru yaklaştı. "Bu doğru değil." Aynı anda Shaylin de, "Aman Tanrım! Görebiliyorum!" dedi.

Erik hızlı adımlarla ona yaklaştı ve kız kendini toplayıp ayağa kalkarken çaresizlik içinde, ne yapacağını bilemeyerek orada durdu. Shaylin hafifçe titriyordu ama güzel yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, gözlerini kırpıştırarak etrafa bakınıyordu.

"Gerçekten görebiliyorum! Aman Tanrım! Bu inanılmaz!"

"Bu doğru değil. Her şeyi mahvettim."

"Bir şeyleri mahvedip mahvetmemen umurumda değil. Çok teşekkür ederim. Görebiliyorum!" diye bağırdı ve aynı anda hem ağlayıp hem de gülerek kollarını Erik'in boynuna doladı.

Erik kızın sırtını sıvazlamaya yakın bir harekette bulundu. Çilek, şeftali ya da bir tür meyve gibi hoş bir kokusu vardı. Ve gerçekten yumuşacıktı.

"Ah, Tanrım! Üzgünüm." Birden onu bıraktı ve bir adım geri gitti. Yanakları pembeleşmişti ve gözyaşlarını siliyordu. O ıslak, koyu renk gözler, Erik'in omzunun üstünden gördüğü bir şey karşısında iri iri açılınca Erik hızla döndü ve birisinin canına okumaya hazırlanarak ellerini yukarı kaldırdı. "Ah, hayır. Tekrar özür dilerim." Kızın parmakları bir saniyeliğine Erik'in kolunun üstünde kaldı ve sonra yavaşça yanından geçti. Erik ona bakınca, kızın hayranlık dolu gözlerle yaşlı ve büyük bir meşe ağacına baktığını gördü. "Çok güzel!" Her hareketinde biraz daha eminleşen adımlarla ağaca yürüyüp elini gövdesine yasladı. Başını kaldırıp dallara bakar-

ken, "Zihnimde görüntüler vardı," dedi. "Görüşümü kaybetmemden öncesine dair hatırladığım görüntüler, ama bu çok, çok daha iyi." Gözyaşlarını tekrar sildi. Ardından gözleri bir kez daha Erik'e çevrildi. Ve daha da irileşti. "Ah, *vay canına!*"

Erik her şeyin tuhaflığına rağmen, ona yüz vatlık film yıldızı gülümsemesiyle bakmaktan kendini alamadı. "Evet, İz Sürücü olarak görevlendirilmeden önce Hollywood yolundaydım."

"Hayır, ben vay canınayı, seksi olduğun için söylemedim." Shaylin gözlerini ondan ayırmadan hızla, "Gerçi seksisin, o ayrı. Sanırım." diye ekledi.

"Öyleyim," derken Erik kendine kızın büyük olasılıkla hâlâ bir tür şokta olduğunu hatırlattı.

"Şey, pekâlâ, benim kastettiğim, seni *gerçekten* görebildiğimdi."

"Evet, ve?" *Tanrıça aşkına. Shaylin Ruede, İşaretli ya da İşaretsiz, acayip bir kızdı.*

"Görüşümü çocukken kaybettim. Beşinci yaş günümden hemen önce. Ama insanların içlerini görebildiğimi gerçekten hatırlamıyorum. Ve sanırım bu yaygın bir durum olsaydı, en azından internette bir şeyler bulabilirdim."

"Körsen interneti nasıl kullanabiliyorsun?"

"Sen ciddi misin? Bu soruyu gerçekten sordun mu? Sanki engelli insanlar için hazırlanan şeylerden habersizmişsin gibi?"

"Nasıl haberdar olabilirim ki? Ben engelli değilim," dedi Erik.

"Bir kez daha, ciddi misin? İçin böyle demiyor."

"Shaylin, sen neden bahsediyorsun?" Bu kız delinin teki falan mıydı? Yoksa İz Sürücülük olayını yüzüne gözüne bulaştırması, kızı kırmızı bir çaylak yapmakla kalmamış, üstüne üstlük bir de deli bir kırmızı çaylak mı yapmıştı? Lanet olsun! Başı ciddi anlamda beladaydı.

"Adımı nereden biliyorsun?"

"Bütün İz Sürücüler, İşaretlemek üzere gönderildikleri çaylakların isimlerini bilir."

Shaylin alnına dokundu. "Ah, vay canına. Doğru ya! Bir vampir olacağım!"

"Şey, eğer yaşarsan. Aslında neler olduğundan emin değilim. Kırmızı bir İşaretin var."

"Kırmızı mı? Çaylakların mavi İşaretleri olduğunu, bunların zaman içinde mavi dövmelere dönüştüğünü sanıyordum. Seninki öyle." Genç kız, Erik'in Clark Kent'inkilere benzeyen mavi gözlerini bir maske gibi çevreleyen dövmesini işaret ediyordu.

"Evet, şey, senin de mavi bir dövmen olmalıydı. Ama değil. Seninki kırmızı. Ve şu içimle ilgili söylediklerine geri dönebilir miyiz?"

"Ah, şu mesele. Evet. Müthiş bir şey. Seni görebiliyorum. Ve seni çevreleyen bütün o renkleri. İçindekiler sanki dışında da parlıyor." Shaylin hayret eder gibi kafasını salladı ve ona daha da dikkatli baktı. Sonra gözlerini kırpıştırdı, kaşlarını çattı ve gözlerini bir kez daha kırpıştırdı. "Hah. Çok ilginç."

"Renkler mi? Bunlar bana hiçbir anlam ifade etmedi." Erik, kızın daha fazlasını söylemek istemiyormuş gibi dudaklarını birbirine kenetlediğini fark etti. Bu durum nedense ca-

nını gerçekten sıkmıştı. Bu yüzden, "Etrafımda hangi renkler var?" diye sordu.

"Sulu bir şeyle karışık bol miktarda bezelye yeşili. Bana, balık ve patates kızartması sipariş ettiğin zaman yanında verdikleri hamurumsu bezelyeleri hatırlattı. Gerçi bir anlam veremiyorum ama..."

Erik kafasını salladı. "Bütün bunlar hiçbir anlam ifade etmiyor. Neden etrafımda hamurumsu bezelye rengi olsun ki?"

"Ah, bu işin kolay kısmı. Odaklandığım zaman, bunun senin için ne anlama geldiğini de görebiliyorum." Sustu, ardından omuz silkerek devam etti. "Ayrıca arada sırada beliren küçük, parlak noktacıklar var ama renklerini ayırt edemiyorum ve ne anlama geldiklerini de pek anlayamıyorum. Kulağa delice geliyor, değil mi?"

"Bezelye yeşili ve sulu zımbırtı benim hakkımda ne söylüyor?"

"Sence ne söylüyordur?"

"Neden soruma soruyla karşılık veriyorsun?"

"Hey, sen de soruma soruyla karşılık verdin," dedi Shaylin.

"Önce ben sordum."

Shaylin, "Gerçekten bir şey fark eder mi?" diye sordu.

Kız canını fena halde sıksa da, Erik öfkesini kontrol etmeye çalışarak, "Evet," dedi. "Bezelye rengi ne anlama geliyor?"

"Pekâlâ. İstediğini elde etmek için hiçbir zaman çok fazla uğraşmak zorunda kalmadığın anlamına geliyor."

Erik yüzünü buruşturdu.

Shaylin omuz silkerek, "Sen sordun," dedi.

"Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

Shaylin birden öfkelenmişti. "Ah, lütfen! Nedenini bilmiyorum ama gördüğüm şeyin ne olduğunu gayet iyi biliyorum."

"Hey, bu gülümsemenin beni bir yerlere getirdiğini anlaman için her tarafımdan sulu bezelyelerin akmasına gerek yok," dedi Erik alaycı bir tavırla.

"Evet, pekâlâ, o zaman bana gri ve sisimsi zımbırtının seni bir şeyin üzdüğü anlamına geldiğini nereden bildiğimi sorsana." Shaylin ellerini beline koydu ve gözlerini kısarak baktı. Doğrudan. Sonra kendi fikrini onaylar gibi kafasını salladı. Kibirli bir tavır takınarak, "Bence yakın bir zamanda, yakınlarından birisi ölmüş," dedi.

Erik suratına bir tokat yemiş gibiydi. Hiçbir şey söyleyemedi. Bakışlarını kaçırdı ve hissettiği hüzün dalgası içinde düşünmeye çalıştı.

"Hey, özür dilerim."

Başını çevirince, kızın hızla yanına geldiğini ve ellerini yeniden koluna yerleştirdiğin gördü. Kibirli halinden eser kalmamıştı.

"Gerçekten yanlış davrandım," dedi.

"Hayır," dedi Erik. "Yanılmıyordun. Yakın zamanda bir arkadaşım öldü."

Shaylin kafasını salladı. "Kastettiğim o değildi. O şekilde söylemem yanlıştı; acımasız kızlar gibiydim. Ben öyle birisi değilim. O kızlardan yani. Bu yüzden, özür dilerim."

Erik iç geçirdi. "Ben de özür dilerim. Hiçbir şey olması gerektiği gibi olmadı."

Shaylin dikkatlice alnına dokundu. "Daha önce kimseyi kırmızıyla İşaretlememiş miydin?"

Erik, "Senden önce kimseyi İşaretlememiştim," diye itiraf etti.

"Ah, vay canına. Ben senin için ilk miyim yani?"

"Evet ve her şeyi berbat ettim."

Shaylin gülümsedi. "Görüşümü kazanmam her şeyi berbat etmekse, ben varım."

Erik kızın kırmızı İşaretini göstererek, "Görebilmene sevindim, yine de bunun nasıl olduğunu çözmem gerek," dedi. Elini salladı. "Ve şu bezelye olayını."

"Bezelye olayı senden çıktı ama başka renkler de var. Mesela üzgün olduğunu söylediğinde gördüğüm..."

"Hayır!" Erik elini kaldırıp onu susturdu. "Başka neler görebildiğini bilmek istediğimi sanmıyorum."

Genç kız yere bakıp kış mevsimiyle birlikte rengi kahveye çalan çimlerinin arasına ayakkabısının burnunu geçirerek yumuşak bir sesle, "Özür dilerim," dedi. "Sanırım gerçekten çok tuhaf. Eee, bundan sonra ne olacak?"

Erik bir kez daha iç geçirdi. "Üzülme. Ayrıca tuhaf olmakta yanlış bir şey yok. Nyx'in sana bu armağanı ve bu kırmızı İşareti vermesinin bir nedeni olduğundan eminim."

"Nyx?"

"Nyx bizim Tanrıçamızdır. Gece Tanrıçası. Muhteşemdir ve bazen çaylaklarına harika armağanlar verir." Erik konuşurken kendini tam bir pislik gibi hissediyordu. Gece Evi tarihindeki en berbat İz Sürücü olmalıydı. Kör bir çocuğu, iç-

sel zımbırtıları görebilen kırmızı bir çaylağa dönüştürmüştü ve şimdi de Tanrıçalarını anlatıyordu. "Haydi." Charon'un onaylayıp onaylamayacağı umurunda değildi, zaten o lanet olası senaryoyu takip etmiyordu zaten. Pekâlâ, şartları zorlayıp her şeyi iyice mahvedebilirdi. "Bana eskiden yaşadığın yeri göster. Kendine bir çanta falan hazırla. Benimle geleceksin."

"Ah, evet. Tulsa Gece Evi'ne, değil mi?"

"Aslında, hayır. Seni önce Kırmızı Çaylakların Yüksek Rahibesi'ne götüreceğim. Belki o nerede yanlış yaptığımı çözebilir."

"Hey, beni yeniden kör ederek 'düzeltmeye' çalışmaz, değil mi?"

"Shaylin, bunu itiraf etmekten ne kadar hoşlanmasam da, düzeltilmesi gereken kişinin sen olduğunu sanmıyorum. O, benim."

BÖLÜM YEDİ

Zoey

"Zoey, beni duydun mu?"

Persephone'yi deli gibi fırçalarken, Lenobia'nın ahırdan içeri girip benimle konuştuğunu fark ettim. Şey, daha doğrusu, bir şeyler söylediğini fark ettim. Yüksek sesle. Bana. Ama gerçekten duymamıştım. İç geçirerek Atların Efendisi'ne döndüm ve kısrağın sıcak, sağlam sağrısına yaslanıp tanıdık varlığından sükûnet ve enerji almaya çalıştım. "Özür dilerim, hayır. Dikkatimi vermiyordum. Feci dalgınım. Ne diyordunuz?"

"Şu Aurox denen çocuk hakkında neler bildiğini soruyordum."

"Onun sadece bir çocuk olmadığı konusunda sizi temin edebileceğim dışında, hiçbir şey," dedim.

"Evet, şekil değiştirici olduğu haberi kampüse yayılmış bile."

Gözlerimin iri iri açıldığını fark ettim. "Gerçekten mi? Böyle şeyler var mı? Yani Sam, alt sınıftan annesi ve kardeşi gibi?"

"Sam?"

"*True Blood*," diye açıkladım. "Onlar şekil değiştirici. Gördükleri herhangi bir şeyin biçimine dönüşebiliyorlar. Sanırım. Gerçi cansız şeylere dönüşebildiklerini sanmıyorum. Tanrım. Hikâyeyi tam olarak anlamak için o kitapları okumam gerek. Her neyse, tekrar ediyorum, *öyle şeyler var mı?*"

"Ah, ben televizyon izlemem. Hiçbir zaman alışkanlık edinmedim. Benim de *True Blood* kitaplarını okumam gerekecek."

"Aslında onlar Charlaine Harris adındaki müthiş bir insan soylu yazarın kaleme aldığı Sookie Stackhouse serisi." Lenobia'nın nasıl baktığını görünce aceleyle ekledim. "Özür dilerim, bahsettiğiniz şey bu değildi. Peki neydi?"

"Bahsettiğim şey, esas soruna dönecek olursak, dışarıda pek çok şey var. Öteki Âlem'de olduğu kadar bu âlemde de."

Güçlükle yutkundum. "Bunu biliyorum. Özellikle Öteki Âlem kısmını."

"Pek çok kültür, kendi efsane ve mitolojilerinde şekil değiştiricilere dair kanıtlar barındırıyor. Bu hikâyelerin en azından bir kısmının gerçeğe dayandığını söylemek mantıksız olmaz."

"Bu iyi bir şey mi yoksa kötü mü, karar veremedim."

"Sanırım umut edebileceğimizin en iyisi, hepimizde olduğu gibi iyi ve kötünün bireylere göre değiştiği olur. Ve bu beni, bir sonraki soruma getiriyor. Aurox'la ilgili ortalıkta gezinen kampüs dedikodusunun ve şekil değiştirme yeteneğinin yanı sıra, senin ona çok sert bir tepki gösterdiğin de konuşuluyor. Bu doğru mu?"

Yanaklarımın ısındığını fark ettim. "Ne yazık ki, evet. Kendimi okulun büyük kısmının karşısında aptal durumuna düşürdüm. Bir kez daha."

"Neden? Neferet'in sözlerini ne kadar çarpıtabileceğini herkesten iyi bilirken, neden onunla herkesin gözü önünde yüzleştin?"

Büyük bir üzüntüyle, "Çünkü ben moronun tekiyim," dedim.

"Hayır." Kibarca gülümsedi. "Kesinlikle moron değilsin, işte bu yüzden bu konuyu seninle konuşmak istedim. Baş başa. Bence Aurox'a verdiğin tepkiyi, belki de en yakın arkadaşlarına karşı bile azaltmalısın. Hissettiklerini kendine sakla. Poker yüzünü takın."

"Poker yüzümü mü? Üzgünüm ama ben Şeker Diyarı oynamayı bile bilmiyorum."

"Gördüklerine verdiğin tepkiyi ve o konuda ne hissettiğini seni izleyen herkesten saklaman demek."

"Neden?" İşte şimdi dikkatimi çekmeyi başarmıştı. Bir çaylaktan sır saklamasını istemek pek Lenobia'ya (ya da *aklı başında* bir vampire) özgü değildi.

Gözleri benimkilerle buluşunca, sıradışı gri renkleriyle bir kez daha çarpıldım. İçlerine fırtına bulutları toplanmış gibi görünüyordu.

"Kötünün bazen övülmeyi sevdiğini çok genç öğrendim, dikkat çekmemenin en iyisi olacağı durumlarda bile. Tecrübelerim, Karanlığın gerçek mücadelesinin Işık'la; sevginin, gerçeğin ve sadakatin gücüyle olmadığını söylüyor. Sanırım kötünün en büyük tehdidi kendi gururu, küstahlığı ve açgözlülüğünden gelir. Henüz böbürlenmeyen bir zorba ya da kendisiyle övünmeyen bir hırsız görmedim. Bu yüzden yakala-

nırlar. Nasıl desem, daha *ihtiyatlı* davranırsa Karanlık aslında yıkıcı eylemlerinden daha fazlasını gerçekleştirebilir."

Nihayet ne demeye çalıştığını anlayarak, "Ama böbürlenmek ve övünmek Karanlığın doğasında var, bu yüzden birisi yaptıklarına ya da onun gibi şeylere dikkat çektiği zaman, Karanlık hemen anlar," dedim. "Bu da demek oluyor ki, iyi için savaşmaya çalışan birisi sessiz kalıp izler ve harekete geçmek için doğru zamanı beklerse, kötülük beklemediği yerden darbe alır."

"Ve sonunda dürüstlük, dinginlik ve sakin kararlılıktan gelen güce hazırlıksız yakalanır," dedi Lenobia.

Derin bir nefes aldım. Persephone'nin bölmesinin dışında kimsenin durmadığından emin olmak için etrafa bakındım ve sonra Lenobia'ya yumuşak bir sesle, "Aurox'u gördüğüm anda, kâhin taşım ısınmaya başladı," dedim. "Bu daha önce sadece iki kez ve eski sihrin varlığındayken olmuştu." Önce tereddüt ettim, ardından, "Dün gece, kâhin taşının içinden baktım ve Stark'ın etrafında tuhaf bir şey gördüm," diye itiraf ettim. "Bu, beni bir anlamda korkuttu."

"Stark ne dedi?"

"Şey, ona bundan bahsetmedim."

"Bahsetmedin mi? Neden?"

"Şey, öncelikle, dikkatimi dağıttı." Büyük olasılıkla kızardığımı tahmin ederek, telaşla devam ettim. "Sonrasında neden bir şey söylemediğimiyse bilmiyorum." Okul yolunda yaşadığımız kavgamsı şeyi düşündüm. "Hayır, bir dakika, nedenini biliyorum. Şu Öteki Âlem olayından bu yana, Stark'la

aramızda bir şeyler değişti. Bazen iyiyiz, çoğunlukla gerçekten çok yakınız. Ama bazen tuhaf geliyor."

Lenobia başını salladı. "Anlaşılabilir. İkinizin yaşadığı büyüklükteki bir tecrübe, bir ilişkinin dinamiklerini değiştirebilir. Ve Stark'ın etrafında eski sihirden parçalar görmen, Öteki Âlem'de geçirdiği zamanın kalıntıları olabilir." Gülümsedi. "Kâhin taşının içinden kendine bakacak olursan belki de..."

"Ah, hayır! Etrafımda herhangi bir şeyin dolandığını görmek istemem."

Lenobia'nın gülümsemesi kayboldu. "Korkmuş gibisin."

"Ürktüğüm kesin. Sanırım uzunca bir süredir yeterince eski sihir, Öteki Âlem ve o şeylerle ilgili ıvır zıvır gördüm."

"Ah, anlıyorum. Eğer Aurox eski sihirden izler taşıyorsa, belki de varlığının seni bu kadar etkilemesinin nedeni budur."

"Kendimi kesinlikle tuhaf hissetmeme neden oldu. Üstelik daha boğaya dönüştüğünü görmemiştim bile."

"Tuhaf? Yani o zaman da mı korktun?"

"Evet, ama aynı zamanda acayip bir şaşkınlık da yaşadım. Öngörüm, zihnimin altından kalkamayacağı bir şey görüyormuş gibi. Ve sonra süper kaygılandım. O çocukta yanlış olan bir şey var, Lenobia. Ve o şey, gerçekten ama gerçekten eski."

"Peki dünyanın geri kalanına yakışıklı bir delikanlı görüntüsü verdiğini biliyor musun?"

"Evet, sanırım." Sonra bir homurtu çıkardım. "Onu Skye'a götürmek ve ona baktıkları zaman 'dünyanın *o bölgesindeki* geri kalanın' ne gördüğünü öğrenmek isterdim."

"Kâhin taşın Skye'dan mı geldi?"

"Evet. Kraliçe verdi. Ortalıkta eski sihir varsa, taşın içinden baktığım zaman bunu görebileceğimi söyledi." Stark'ı, gölgeleri ve o endişeyi anımsadım. "Kendi gözümle gördüklerimle baş edebilmek bile beni aşıyor. Bir daha asla o kâhin taşından bakmak istemiyorum." Zayıflığımdan utanarak kafamı bir kez daha salladım. "Üzgünüm. Koca bir bebek gibiyim. Bu kadar korkmamam gerek. Aurox'a, o aptal taşın içinden bakmam gerekirdi."

"Ya korkunç bir şey görseydin ne olurdu? Taşın içinden bakan herkes eski sihri görebiliyor mu?"

"Hayır." Yanaklarımı kuruladım. "Bu sadece bazı yüksek rahibelerin sahip olduğu bir yetenek."

"Yani taşın içinden bakarak Karanlığa dair bir şey görüp herkese söyleseydin ve gördüğünü göstermek konusunda sadece taşa güvenseydin, gerçek bir kanıtın olmayacaktı."

"Evet, onun gibi bir şey. Berbat durumdayım."

"Hayır, içgüdülerini dinlemekle akıllıca davrandın. Neferet'in bu oyuncağında çok yanlış olan bir şey var. Bunu daha gördüğün ilk anda anladın ve bunu bildiğin için de orada öylece durup susarak pısırık birisi gibi davranamazdın."

Pısırık kelimesinin anlamına bakmayı ya da hızlı bir tanım için Damien'a sormayı zihnime not ettim.

Lenobia'nın söyleyecekleri bu kadarla sınırlı değildi. Ciddiyetle devam etti. "Aurox'u düşünmeye biraz zaman ayırmanı istiyorum. Onu bir dahaki görüşünde tam olarak ne hissettiğine ve ne gözlemlediğine dikkat et, ama bunları sessizce not al. Poker yüzünü takın. O cici ve küçük genç kız yüzünün arkasında neler olduğunu kimsenin anlamasına izin verme."

"Ona kâhin taşımın içinden bakmam gerektiğini düşünmüyor musunuz?"

"Görebileceklerinden o kadar korkmayacağın zamana kadar hayır, düşünmüyorum. Ancak içgüdülerin sana zamanın geldiğini söylediğinde bakmalısın."

"Ya Stark?" Nefesimi tuttum.

"Stark, sana ve Tanrıçamıza bağlılık yemini etti. Bence eski sihrin ona yapışmış olması iyi bir şey. Savaşçın için endişelenmeyi bırak; bunu hissedebilir ve bu durumun ona bir faydası olmaz."

"Evet, tamam, gayet mantıklı. Yani o kâhin taşının içinden bakmak zorunda olmadığım için süper rahatlamış olmam, beni koca bir bebek ya da korkak yapmaz, öyle mi?"

Gülümsedi. "Hayır, moron da yapmaz. Sen genç bir çaylak yüksek rahibesin. Tarihteki

ilk çaylak yüksek rahibesin ve oldukça kafa karıştırıcı bir dünyada yolunu bulmaya çalışıyorsun, o kadar."

"Gerçekten zekisiniz," dedim.

Lenobia güldü. "Hayır, gerçekten yaşlıyım."

İşte o zaman ben de güldüm, çünkü yüz yaş civarında olduğundan neredeyse emin olsam da, Lenobia otuzlu yaşlarında gibi görünüyordu. "Şey, yirmilerinizde gibi görünüyorsunuz," diye yalan söyledim. "Ve bu da sizi biraz büyük yapar, yaşlı değil."

"Yirmilerimde, ha! Duygularını gizlemedeki bu becerinle, Aurox hakkındaki düşüncelerini kendine saklamak konusunda gayet iyi iş çıkaracaksın," dedi Lenobia. Ardından –yemin ede-

rim– kıkırdadı ve bu onu gerçekten genç gösterdi. "Yirmilerimde! Yirmilerimi geçeli iki yüz sene oldu!"

Onunla birlikte kıkırdayarak sordum: "Sırrınız ne? Botoks ve dudak enjeksiyonları mı?"

"B negatif ve güneş kremi," diye yanıtladı.

"Hey, siz ikiniz, rahatsız ettiğim için özür dilerim." Stevie Rae'nin kıvırcık saçlı sarı kafası, bölme duvarının üstünde belirdi.

"Rahatsız etmiyorsun, Stevie Rae," derken Lenobia hâlâ gülümsüyordu. "Haydi gel, bize katıl. Biz de tam zarafetle yaşlanmaktan bahsediyorduk."

"Annem her zaman sekiz saat uykunun, bol bol su içmenin ve çocuk sahibi olmamanın; hiçbir doktorun ya da L'Oréal'in keşfedemeyeceği bir yaşlanma karşıtı reçete olduğunu söyler." Lenobia'ya sırıttı ve Persephone'ye endişeli bir bakış attı. "Ve içeri davet ettiğiniz için teşekkür ederim ama ben dışarıda kalayım. Atlardan pek hoşlanmam. Alınmayın. Gerçekten çok büyükler."

"Kimse alınmıyor," dedi Lenobia. "Savaşçıların bir şeye mi ihtiyacı var?"

"I-ıh. Arena, dersler için harika bir yer. Bol bol erkek şamatası yapıyorlar. Yani ahşap kılıçlarla birbirlerine vuruyor, bağrışarak ok atıyorlar." Üçümüz birden gözlerimizi devirdik. "Ama kovboyunuz burada, bu yüzden sizi bulmaya geldim."

"*Benim* kovboyum mu?" Lenobia'nın kafası karışmış gibiydi. "Benim kovboyum yok ki."

"Şey, sizinki olmalı çünkü devasa bir at taşıma treyleriyle ağıl kapısında belirip iş için geldiğini söyledi ve o şeyleri nereye boşaltabileceğini sordu," dedi Stevie Rae.

Lenobia nefesini bıraktı. Bariz bir can sıkıntısıyla, "Neferet," dedi. "Bu onun işi. Adam, işe aldığı yerli insan soylulardan biri olmalı."

"Neferet'in neyin peşinde olduğunu anlamıyorum," dedi Stevie Rae. "İnsan soylulardan nefret ettiğini ve yerli halkın burada olmamızdan hoşlanıp hoşlanmamasının umurunda bile olmadığından emindim."

"Neferet sorun çıkarma peşinde," dedim.

"Ve işe benimle başladı, çünkü sizin tarafınızda olduğumu biliyor," dedi Lenobia.

"Kaos." Kelimeyi telaffuz ederken doğruluğunu hissettim. "Neferet hayatlarımızda kaos yaratmak istiyor."

"O zaman kovboya sıcak bir hoş geldin diyelim, kendini evinde hissetmesini sağlayalım ve ahırlarımda çalışmanın kaostan ne kadar *uzak* ve düpedüz can sıkıcı olabileceğini gösterelim. Bunu yaparsak, belki ama sadece belki, daha heyecan verici fırsatlara yönelir ve Neferet de dikkatini başka yöne çevirir."

Lenobia sanki bir görevdeymiş gibi kararlı adımlarla Persephone'nin bölümünden çıktı. Stevie Rae'yle birbirimize baktık.

"Bunu hayatta kaçırmam." Persephone'nin sıcak karnını veda eder gibi sıvazladım ve tımar fırçasını alet kutusuna attım.

Stevie Rae, Lenobia'nın arkasından yürürken koluma girdi. "Lenobia'ya kovboyunun ne kadar şirin olduğunu söylemedim," diye fısıldadı.

"Cidden mi?"

"Bekle ve gör."

İşte şimdi süper meraklanmıştım, adımlarımı hızlandırdım ve arenadan aceleyle, Rephaim'e bir yay vermekte olan Stark'ı şöyle bir selamlayarak geçtim. Stevie Rae öpücük göndermeye çalıştı ama onu çekiştirdiğim için, tek yapabildiği kıkırdayarak el sallamak oldu. Stark'ın kaşlarını çatmasını görmezden gelmeye çalışarak meraklı, heyecanlı ve tamamen arapsaçına dönmüş duygularımı belli etmemeye odaklandım.

Nedenini tam olarak bilmiyordum ama Stark'ın bana Aurox hakkında sorular sormasını kesinlikle istemiyordum.

"İşte, o. Kapının yanında duran uzun boylu ve kovboy şapkalı adam." Stevie Rae arenanın geniş kapılarını işaret ediyordu. Kapılar iki yana açılmıştı. Dışarıda büyük bir at treyleri ile Oklahomalıların kullanmayı ve neredeyse içinde yaşamayı sevdikleri o kocaman kamyonlardan biri vardı. Treylerin önündeyse süper uzun boylu bir adam duruyordu. Ve Stevie Rae kesinlikle haklıydı. Yaşça büyük bir adam için bile ciddi anlamda şirindi.

"Vahşi Batı Kanalı'nda olması gereken birisine benziyor," dedim. "Şu eski zamanın kahraman kovboylarından birini oynamalı."

"Sam Elliott, işte ona benziyor."

"Ha?" Stevie Rae'ye soru soran bir bakış attım.

Derin bir iç çekti. "Pek çok kovboy filminde oynadı. Bilirsin işte, *Tombstone* gibi."

"Sen kovboy filmi mi seyrediyorsun?"

"Eskiden seyrederdim. Annem ve babamla. Özellikle cumartesi akşamları, yatma saatinden önce. Ne olmuş yani?"

"Hiçbir şey."

"Sakın Afrodit'e *söyleme*," dedi.

"Afrodit'e neyi söylemesin?" dedi Afrodit.

Afrodit arkamızdaki boşlukta bir anda belirince Stevie Rae'yle birlikte yerimizden sıçradık.

"Ürkütücü ve sinsice sessiz olma," dedim.

"Değilim. Ben sadece doğal olarak zarifim. Nedeni narin kemikli olmam," dedi. Sonra buz mavisi bakışlarını Stevie Rae'ye çevirdi. "Tekrar ediyorum, Afrodit'e neyi söylemesin?"

"Lenobia'nın kovboyunun süper seksi olduğunu," dedi Stevie Rae.

Afrodit ona berbat bir yalancı olduğunu söyleyen bir bakış attı –ki gerçekten öyleydi– ama bakışları daha o an adamın geniş omuzlu silüetine çekilmişti.

"Ah! Bu Lenobia'nın..."

Afrodit'in bana birazcık bile dikkat etmemesine rağmen, doğru kelimeyi söyledim. "Elemanı. Lenobia için çalışıyor olmalı."

"Seksi," dedi Afrodit. "Darius gibi değil ama yine de. S.E.K.S.İ."

"Söylemiştim. Ve o kadar uzun boylu ki, Lenobia'nın olduğundan daha ufak tefek görünmesine neden oluyor."

Stevie Rae, Afrodit ve ben, onları duyabileceğimiz bir mesafeye süzülüp hayranlık ve merak dolu bakışlar atarken ve grubumuzu fazla ele vermemeye (sonuçsuzca) çabalarken, adam kovboy şapkasını eğerek Lenobia'yı selamladı ve kusursuz yayvanlıktaki bir Oklahoma aksanıyla, "Nasılsınız, efendim?" dedi. "Ben yeni ahır müdürüyüm. Beni görevli adama yönlendirebilirseniz çok memnun olurum."

Lenobia'nın yüzünü göremiyordum ama sırtının dikleştiğini gördüm.

Stevie Rae, "O-oh," diye fısıldadı.

Sadece Afrodit ve Stevie Rae'nin duyabilecekleri kadar alçak bir sesle, "Sıcak karşılama olayı buraya kadarmış," dedim.

"John Wayne kelimenin tam anlamıyla sıçtı," dedi Afrodit.

"Adım Lenobia." Lenobia'nın sesi bize kolayca ulaşmıştı. Öfkeli göründüğünü düşünmüyordum. Bana daha çok bir buz fırtınasını hatırlatmıştı. "Bu ahırlardan sorumlu *kadın* ve yeni patronunuz benim." Lenobia'nın adama elini uzatmadığı rahatsız edici bir sessizlik oldu.

"Bırr," dedi Afrodit. "Bana annemi hatırlattı ve bu, John Wayne için hiç iyi bir şey değil."

Stevie Rae, "Sam Elliott," diye fısıldadı.

Afrodit en yakın arkadaşıma kaşlarını çatarak baktı. Umutsuzluk dolu iç çekişimi bastırdım.

Stevie Rae sahne fısıltısıyla, "John Wayne'le uzaktan yakından alakası yok," dedi. "Ama Sam Elliott'a *acayip* benziyor."

"Çocukken çok fazla televizyon seyretmişsin. Büyük olasılıkla da cumartesi akşamları aile yemeğinden sonra. Acınası bir durum."

Afrodit, aldırmaz bir tavırla Stevie Rae'ye başını salladı. Ben, Afrodit'in Stevie Rae'nin aile yaşamından haberdar olmasının ne kadar tuhaf olduğunu düşünürken, dikkatimizi Kovboy Şov'a çevirdik.

Adam şapkasını bir kez daha, bu kez gülümseyerek eğdi. Durduğumuz yerden bile, gözlerinin parladığını görebiliyorduk. "Şey, efendim, korkarım yanlış bilgilendirildim. Bu yanlış anlaşılmanın çabucak hallolmasına sevindim. Adım Travis Foster ve tanıştığımıza memnun oldum, patroniçe."

"Ve patronunuzun bir kadın olduğunu öğrenmek sizin için sorun değil, öyle mi?"

"Hayır, efendim. Annem de bir kadındı ve onun için çalıştığım zamanki kadar fazla ve mutlu bir şekilde çalıştığım hiç olmadı."

"Bay Foster, size annenizi mi hatırlatıyorum?"

Lenobia'nın sesinin suyu dondurabileceğini düşündüm ama Travis bunu fark etmemişe benziyordu. Aslında keyif alır gibiydi. Şapkasını yeniden kafasına yerleştirdi ve Lenobia'ya sorusu alaycı değil de, ciddiymiş gibi baktı. "Hayır, hanımefendi, henüz değil." Lenobia başka bir şey söylemedi. Tam yetişkinlerle yapılan garip sohbetlerin neden olabileceği o sıkıcı ve mahcup edici duyguya kapılmak üzereyken, Travis omzunu silker gibi oldu, parmağını kot pantolonunun kemer şeridine geçirdi ve, "Lenobia, bana kısrağımın ve benim nereye çökeleneceğimizi gösterecek misiniz?" diye sordu.

"Kısrak? Çöreklenmek?" dedi Lenobia.

"Harika bir şey. Keşke patlamış mısır olsaydı," dedi Afrodit.

"Onu lazer görüşüyle yakacak," dedim.

Stevie Rae, "Lenobia'nın lazer görüşü mü var?" diye sordu.

Stevie Rae'ye bize az önce Lindsay Lohan'ın rehabilitasyona gerçekten gittiğini düşünüp düşünmediğimizi sormuş gibi baktık.

"Ben izlesem ve konuşmasam nasıl olur?" dedi Stevie Rae.

Afrodit'le birlikte, "Teşekkürler," dedik ve üçümüz ağzımız bir karış açık halde izlemeye ve kulak kesilmeye dönmeden önce, Stevie Rae bana dik dik baktı.

"Şey, efendim," dedi Travis kelimeleri yayarak. "Beni işe alırken Yüksek Rahibenize kısrağımla benim bir bütün olduğumuzu ve onu da burada barındırmam gerektiğini söylemiştim. Durant Springs'teki ahırları yönetme işimde sezonu kapadığım için, kalacak bir yere de ihtiyacım var." Durakladı ve Lenobia'nın konuşmadığını görünce, "Durant Springs, Colorado'dadır, efendim," dedi.

Lenobia, "Nerede olduğunu biliyorum," diye çıkıştı. "Size burada, kampüste kalabileceğinizi düşündüren nedir? İnsan soylular için kalacak yerimiz yok."

"Evet, efendim, Yüksek Rahibe de aynen böyle söyledi. İşe hemen başlanması gerektiği için, kendisine yakınlarda bir yer bulana dek Bonnie'nin yanına çökerek idare edeceğimi söyledim."

"Bonnie?"

Travis şapkasını düzeltti. Rahatsız olduğuna dair verdiği ilk işaret bu olabilirdi. "Evet, efendim. Kısrağımın adı Bonnie." İşareti almış gibi, at treylerinin içinden gürültülü bir *küt!* sesi yükseldi. Travis, Lenobia'ya açıklamasını sürdürürken, arka kapıya doğru yürüdü. "Onu indirmeme izin verirseniz çok sevinirim. Colorado'dan buraya gelmek, büyük bir kız için uzun bir yol."

Stevie Rae usulca, "Sizce atı şişman mı?" diye sordu.

"Saftiriğim, hani konuşmayacaktın?" dedi Afrodit.

"Bence ayağını kapıdan içeri uzattı bile," dedim. Lenobia'nın yorgun bir atın, sadece Tanrıça'nın bildiği bir yere sürüklenmesine seyirci kalması imkânsızdı.

"Kısrağınızı indirin. Konaklama durumunuzu, atınız rahat edince konuşuruz," dedi Lenobia.

Travis'in treylerin kapısını kapalı tutan levye ve zincirleri çözmeye çoktan başladığını fark ettim. Rampanın açılması için sadece birkaç saniye beklememiz gerekmişti.

Travis kibar ve zaman zaman muzipten, sıcak, nazik ve tatlıya dönen bir sesle, "Gel bakalım, koca kızım. Geriii," dedi.

Atı treylerden geri geri inerken, etrafımızdan şaşkınlık ve hayranlık nidaları yükseldi. Gözlerimi attan bir an için ayırınca, Stevie Rae ve benden başka izleyicilerin olduğunu gördüm. Darius, Stark, Rephaim ve çaylakların çoğu bir şekilde bulunduğumuz tarafa sokulmuşlardı.

Stevie Rae, "Bu bir at olamaz," dedi ve hayvandan metrelerce uzak olmamıza rağmen, arkaya doğru bir adım attı.

"Vay canına," dedi Afrodit. "Bu bir dinozor."

Hayvanı süzerek, "At olduğundan fazlasıyla eminim," dedim. "Ama gerçekten iri, çok iri bir at."

"Ah, bir Percheron*! Muhteşem," dedi Lenobia.

Hepimiz çıtı pıtı Lenobia'nın en ufak bir tereddüt göstermeden iri yarı kısrağın yanına yürümesini seyrettik. Devasa atın yanında tamamen minicik kalan Atların Efendisi, elini hafifçe kaldırdı. Kısrak onu bir an için izledi ve sonra burnunu indirip Lenobia'nın avucunun içine üfledi. Lenobia küçük bir kız gibi sırıtarak kısrağın kocaman burnunu okşadı ve, "Ah, sen gerçekten güzel, cici bir kızsın." Bakışlarını attan kovboya çevirdi. Sesindeki buz etkisi tamamen erimişti, Lenobia'nın ciddi ciddi açıldığını düşündüm. "Küçük bir kızken Fransa'ya yaptığım seyahatten beri hiç Percheron görmemiştim ve bu, itiraf etmek istemeyeceğim kadar uzun yıllar önceydi. Bulunduğum gemide bu kocaman güzelliklerden bir çift vardı. Onları oldum olası sevgiyle hatırlarım ve o zamandan beri de yük beygirlerine büyük ilgi duyarım. Çok güzel, alacalı bir gri rengi var. Yaşlandıkça açılacağını düşünüyorum. Beş yaşını bir ay..." Lenobia duraksadı, başını öne uzattı ve devam etmeden önce kısrağın gözlerinin içine baktı. "Hayır, beş yaşını iki ay önce doldurmuş. Bütün hayatı boyunca size aitti, değil mi?"

Travis'in şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdığını gördüm. Ağzı açıldı. Sonra kapandı. Sonra tekrar açıldı. Boğazını temizledi. "Şey, evet, hanımefendi." Duraksadı ve kendini toplamak için bir şeye tutunma ihtiyacı duyuyormuş gibi, Bonnie'nin devasa boynunu okşamak üzere uzandı. Birdenbire neden böyle allak bullak olduğunu biliyordum. Lenobia'nın atların yanın-

* İri cüsseli, kaslı, büyük yük beygiri cinsine verilen ad. (ç.n.)

daki halini gören herkes bunun nedenini bilirdi. Atlarla iletişim kurarken Lenobia 'gerçekten hoş' olmaktan 'tamamen, bütünüyle muhteşem'e geçiş yapardı ve şimdi de kısrakla ciddi bir iletişim kurmuştu ve at hayranlığının tüm gücünü kovboya çevirmişti. Süper çekiciliğinin hedefi kovboy değildi aslında, o sadece yansımasını alıyordu. Ama söz konusu olan, ciddi bir yansımaydı.

Travis boğazını bir kez daha temizledi, şapkasını çevirdi ve, "Annesi, Bonnie doğduktan hemen sonra öldü," dedi. "Çayırın ortasına yıldırım düştü. Onu biberonla büyüttüm."

Lenobia gri gözlerini kovboya çevirdi. Adamın orada olduğunu unutmuş, onu gördüğüne şaşırmış gibiydi. Bir şalteri kaldırmış gibi, at hayranlığı bir anda kayboldu. "Harika bir iş çıkarmışsınız. Çok iri, rahatça iki metreyi bulur. Kasları iyi. Mükemmel durumda." Söyledikleri iltifat içerikli olsa da sesi nazik değil, rahatsızmış gibi çıkmıştı. Başını kaldırıp kısrağa gülümsediği zaman ifadesi yeniden hayranlığa ve gerçek hazza büründü. Kulaklarını havaya dikip hepimize, neredeyse bizim ona baktığımız gibi alık alık bakan ve hiç kıpırdanmadan duran Bonnie'ye, "Akıllı bir kızsın, değil mi?" dedi. "*Ve* merak uyandıran, yeni bir ortamda bile uslu duracak kadar kendinden eminsin." Lenobia bakışlarını kısraktan kovboya çevirdi ve yüzü serinkanlı bir dostluk ifadesinde dondu. Kısa, kararlı bir baş hareketiyle, "Pekâlâ o zaman," dedi. "Siz ve Bonnie beni takip edebilirsiniz. Size kalacağınız ahırı göstereyim."

Lenobia döndü ve uzun adımlarla arena boyunca yürümeye başladı. Yarı yola varınca durdu ve hepimize hitaben, "Çaylaklar ve vampirler, sizi Travis Foster'la tanıştırayım. Be-

nim için çalışacak. Kısrağının adı Bonnie. Heybetli Percheron soyunun güzel bir örneği olarak ona hak ettiği saygıyı gösterin. Savaşçılar, boyutlarına ve kendini nasıl taşıdığına iyi dikkat edin. Ataları, eski zamanın savaşçılarıydı."

Kovboya bakınca gülümsediğini, Lenobia'nın yorumunu başıyla onaylayarak dinlerken kısrağı okşadığını gördüm. Ardından Atların Efendisi'nin olduğu tarafa sevecen bir bakış attı. Ama Lenobia onun olduğu tarafa bakmıyordu bile. Aksine, Lenobia gözlerini kıstı ve grubumuza baktı. "Şimdi hepiniz dik dik bakmayı kesip işlerinizin başına dönebilirsiniz." Ardından arenayı terk etti ve onu süper parlak bir ışığa uçan pervaneler misali takip eden Bonnie ve Travis'e bakmaya gerek bile görmeden ahırlara yürüdü.

"Ortada ilginç olasılıklar var," dedi Afrodit.

"O kısrak gerçekten de acayip harika görünüyor. Demek istediğim *iri* ama cidden harika," dedim.

Afrodit gözlerini devirdi. "Ben attan bahsetmiyorum, Z."

Damien telaşla yanımıza geldiğinde, Afrodit'e kaş çatmakla meşguldüm. "Zoey, iyi, demek buradasın. Ana binaya gelmen gerek."

"Altıncı saatten sonra mı demek istiyorsun? Neredeyse bitmek üzere," dedim.

"Hayır, tatlım. Şimdi demek istiyorum. Büyükannen geldi ve ağladığından oldukça eminim."

BÖLÜM SEKİZ

Zoey

Midem kasıldı ve kusacakmışım gibi hissettim. Damien'a, "Tamam, geliyorum," dedim. "Ama sen de benimle gelirsen çok sevinirin." Damien ciddi bir tavırla başını eğince, Stevie Rae ve Afrodit'e baktım. "Siz de çocuklar. Tamam mı?"

"Tabii ki geliriz," dedi Stevie Rae.

Afrodit ilk defa, Stevie Rae'nin onun yerine cevap vermesine sinirlenmemişti. Başını eğip, "Ben varım," demekle yetindi.

Stark'ı aramak için döndüğümde, onu yanı başımda buldum. Eli kolumdan aşağı kaydı ve parmaklarımız birbirini bulup kenetlendi. "Annenle mi ilgili?"

Sesime güvenmediğim için başımı sallamakla yetindim.

"Annen mi? Damien'ın büyükannenin burada olduğunu söylediğini sanıyordum," dedi Stevie Rae.

"Öyle söyledi." Afrodit, Damien'dan hızlı davranmıştı. Ona daha yaşlı (ve daha nazik) bir görünüm veren bir bakışla beni süzüyordu. "Annenle mi ilgili?" diye sordu.

Stark bana bakınca başımı bir kez daha eğdim. Sonra Stark, "Zoey'nin annesi öldü," dedi.

"Ah, hayır!" Damien'ın gözleri yaşlarla dolmuştu bile.

"Sakın, tamam mı?" dedim hızlı hızlı. "Bunu burada yapmayalım. Kimsenin beni izlemesini istemiyorum."

Damien dudaklarını sıktı, gözlerini birkaç kez kırpıştırdı ve başını evet der gibi salladı.

"Haydi, Z. Gidip büyükanneni görelim." Stevie Rae diğer tarafıma geçti ve koluma girdi. Afrodit, Damien'ın elini tuttu ve arenadan çıkarken arkamızdan geldiler.

Yol boyunca, kendimi büyükannemin söyleyeceklerine hazırlamaya çalıştım. Sanırım buna, Öteki Âlem'e yaptığım ve Nyx'in, annemin ruhunu karşıladığına şahit olduğum rüyadan uyandığım andan beri hazırlanmaya çalışıyordum. Ana binaya girip ön salona yaklaşırken, bu haberi duymaya hiçbir zaman hazır olmayacağım gerçeğini idrak etmiştim.

Tam son kapıdan içeri girecekken Stark elimi sıktı. "Buradayım ve seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, Z," dedi Stevie Rae.

"Ben de," dedi Damien ve usulca hıçkırdı.

Afrodit, "İki karatlık pırlanta küpelerimi ödünç alabilirsin," dedi.

Durdum ve arkama dönüp ona baktım. "Hı?"

Omuz silkti. "Benden koparabileceğin sevgi gösterisine en yakın şey bu."

Stevie Rae'nin derin bir şekilde iç geçirdiğini duydum. Afrodit'e hayret dolu gözlerle bakarken Damien'ın alnı kırışmıştı.

Fakat ben, "Teşekkürler. Teklifini düşüneceğim," diyerek Afrodit'in kaş çatmasına ve, "Tanrıça aşkına, iyi olmaktan nefret ediyorum," demesine neden oldum.

Kendimi Stevie Rae ve Stark'ın kollarından kurtarıp çift kanatlı kapıyı ittim. Büyükannem odada yalnızdı ve geniş, deri bir koltukta oturuyordu. Damien haklıydı. Büyükannem ağlamıştı. Yaşlı ve çok ama çok üzgün görünüyordu. Beni görür görmez ayağa kalktı. Odanın ortasında buluştuk ve birbirimize sımsıkı sarıldık. Bana sarılmayı nihayet bırakınca, yüzüme bakabilecek kadar geri çekildi. Elleri omuzlarımdaydı. Sıcak, sağlam ve tanıdıktılar ve her nasılsa, o dokunuş midemdeki düğümü katlanılır kılıyordu.

O söylemeden önce ben söylemeliydim. "Annem öldü."

Büyükannem biliyor olmama şaşırmamış gibiydi. Sadece kafasını salladı ve, "Evet, *u-we-tsi-a-ge-ya*," dedi. "Annen öldü. Ruhu sana geldi mi?"

"Bir anlamda. Dün gece uyurken, Nyx bana annemin Öteki Âlem'e girişini gösterdi."

Büyükannemin vücudunu saran titremeyi ellerinde hissettim. Gözlerini yumdu ve hafifçe sallandı. Bir an için bayılmasından korktum ve ellerini ellerimin arasına aldım. "Ruh, bana gel! Büyükanneme yardım et!"

En güçlü bağa sahip olduğum element hemen tepki verdi. İçimden dönerek geçtiğini ve büyükanneme akıp, derin bir iç çekmesini ve sallanmayı kesmesini sağladığını hissettim.

"Hava, bana gel. Lütfen Büyükanne Kızılkuş'u sarmala ve güçlü nefes almasını sağla." Damien yanımıza geldi ve tatlı, gerçek olması imkânsız bir esinti etrafımızda dönerken büyükannemin koluna usulca dokundu.

"Ateş, bana gel. Lütfen Zoey'nin büyükannesini ısıt ki, üzüntüsüne rağmen üşümesin."

Shaunee'nin de Damien'a katıldığını görünce şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. O da bir an için büyükanneme dokundu, sonra ıslak gözleriyle gülümsedi ve bana, "Kramisha bize ihtiyacının olduğunu söyledi," dedi.

"Su, bana gel. Lütfen Zoey'nin büyükannesinin içini temizle ve üzüntüsünü alıp götür." Erin de Shaunee'nin yanındaki yerini aldı ve büyükannemin sırtına dokundu. İkizi gibi o da gözyaşları arasından gülümseyerek, "Evet," dedi. "Kramisha'nın şiirini okumamıza gerek kalmadı. Sadece buraya gelmemizi söyledi."

Büyükannemin gözleri hâlâ kapalıydı ama dudaklarının hafifçe yukarı doğru kıvrıldığını fark ettim.

"Gerçi şiirim fena değildi." Arkamda bir yerden, Kramisha'nın sesini duydum.

Stevie Rae, Afrodit'in homurtusu arasında, "Toprak, lütfen bana gel," dedi. Diğer tarafıma geçti ve koluyla büyükannemi sardı. "Z'in büyükannesinin yakın zamanda gerçekten iyi olabilmesi için gücünden ödünç almasına izin ver."

Büyükannem üç kez derin nefes aldı. Sonuncuyu verirken gözlerini açtı, bakışları hâlâ hüzünlü olmasına rağmen, yüzü onu ilk gördüğüm andaki o ürkütücü ve çökmüş yaşlı

insan görüntüsünden kurtulmuştu. "Onlara ne yaptığımı söyle, *u-we-tsi-a-ge-ya.*"

Büyükannemin neyin peşinde olduğundan emin değildim ama başımı salladım. Anlamamı sağladığını biliyordum ve haklıydım da. Dört arkadaşımı tek tek dolaştı. Damien'dan başladı ve yüzüne dokunarak, "*Wa-do, Inole.* Beni güçlendirdin," dedi. Shaunee'ye geçerken arkadaşlarıma, "Büyükannem her birinize elementinizin Cherokee dilindeki adıyla hitap ederek teşekkür ediyor," diye açıkladım.

"*Wa-do, Egela.* Beni güçlendirdin." Büyükannem Shaunee'nin yanağına dokundu ve Erin'e döndü. "*Wa-do, Ama.* Beni güçlendirdin." Son olarak Stevie Rae'nin hâlâ gözyaşlarıyla ıslak olan yüzüne dokundu. "*Wa-do, Elohine.* Beni güçlendirdin."

Dördü de, "Teşekkürler, Büyükanne Kızılkuş," diye mırıldandı.

"*Gv-li-e-li-ga,*" dedi büyükannem ve sözlerini tekrar etti. "Teşekkürler." Bana baktı. "Artık söylemeye dayanabilirim." Karşımda durdu ve ellerimi ellerinin arasına aldı. "Annen benim lavanta çiftliğimde öldürüldü."

"Ne?" İçimin duyduğum şokla sarsıldığını hissettim. "Anlamıyorum. Nasıl? Neden?"

"Şerif, bir soygun olduğunu ve annenin soyguncuların yoluna çıktığını söylüyor. Aldıklarına –bilgisayarım, televizyonum, kameralarım– ve rastgele bir şekilde uygulanan şiddete bakılırsa, büyük olasılıkla uyuşturucu için para bulmaya çalışan bağımlılarmış." Büyükannem ellerimi sıktı. "Onu terk etmiş ve bana gelmiş, Zoey. Ben bir kabile toplantısındaydım.

Yanında olamadım." Büyükannemin sesi sakindi ama gözlerine biriken yaşlar usulca dökülüyordu.

"Hayır, büyükanne. Kendini suçlama. Senin hatan değildi. Üstelik orada olsaydın, ikinizi birden kaybetmiş olacaktım. Ve buna dayanamazdım."

"Biliyorum, *u-we-tsi-a-ge-ya*. Ama anne ya da babasının gözünde zaten kaybedilmiş bile olsa, bir evladın ölümü, taşıması ağır bir yüktür."

"Olay, annem... Annem acı çekmiş mi?" Sesim bir fısıltıdan farksızdı.

"Hayır, çabuk ölmüş." Büyükannem tereddütsüz konuşmuştu ama gözlerinden bir duygunun geçtiğini gördüm.

"Onu sen mi buldun?"

Büyükannem başını evet der gibi salladı ve gözyaşları yanaklarından daha hızlı akmaya başladı. "Ben buldum. Evin hemen dışındaki tarladaydı. Öylece yatıyordu, o kadar huzurlu görünüyordu ki önce uyuduğunu sandım." Sesi bir hıçkırığa dönüştü. "Uyumuyormuş."

Büyükannemin ellerini sıkıca tuttum ve duymaya ihtiyacı olduğunu bildiğim sözcükleri sarf ettim. "O mutlu, büyükanne. Onu gördüm. Nyx hüznünü aldı. Öteki Âlem'de bizi bekliyor ve Tanrıça'nın kutsamasına kavuştu."

Büyükannem beni bir kez daha kucaklarken, "*Wa-do, u-we-tsi-a-ge-ya*. Bana güç veriyorsun," diye fısıldadı

"Büyükanne," dedim yanağına doğru. "Lütfen benimle kal, en azından bir süreliğine."

"Kalamam, *u-we-tsi-a-ge-ya.*" Bir adım geri çekildi ama elimi bırakmadı. "Bilirsin, bizim halkımızın geleneğine uyarak tam yedi gün yas tutacağım ve burası yas tutmak için doğru yer değil."

Stevie Rae yüzünü koluyla kurularken, "Burada kalmıyoruz, büyükanne," dedi. "Zoey ve grubumuzun tamamı Tulsa deposunun altındaki tünellere taşındı. Ben resmî Yüksek Rahibeleriyim ve gelip yedi gün ya da yedi ay, ne kadar isterseniz bizimle kalırsanız gerçekten çok sevinirim."

Büyükannem, Stevie Rae'ye gülümsedi. "Bu cömert bir teklif, *Elohine*, ama deponuz da yas tutmam için uygun yer değil." Büyükannem gözlerime baktı, daha konuşmadan ne diyeceğini anlamıştım. "Arazimde, çiftliğimde olmalıyım. Önümüzdeki haftayı çok az uyuyarak ve çok az yemek yiyerek geçirmeliyim. Evimi ve arazimi, bu dehşet verici olaydan arındırmaya odaklanmalıyım."

"Tek başına mı, büyükanne?" Stark sıcak ve güçlü varlığıyla yanı başımdaydı. "Olanlardan sonra bu güvenli olur mu?"

"*Tsi-ta-ga-a-sh-ya*, görünüşümün seni aldatmasına izin verme." Stark'a ona taktığı isimle, horoz diye hitap etmişti. "Çok şey olabilirim ama çaresiz, yaşlı bir kadın olmadığım kesin."

Stark, "Çaresiz olduğunuzu asla düşünmem," diye düzeltti. "Ama belki de yalnız kalmanız iyi bir fikir değildir."

"Evet, büyükanne. Stark haklı," dedim.

"*U-we-tsi-a-ge-ya*, yas tutarken evimi, arazimi ve kendimi arındırmam gerek. Arazimle barışmadan bunu başaramam ve tamamen arınana, yedi gün geçene dek evin içinde kalmaya-

cağım. Arka bahçemde kamp kuracağım; kaynağın yanındaki çayırlıkta." Büyükannem, Stark, Stevie Rae ve diğer arkadaşlarıma gülümsedi. " Ve sizin o kadar uzun süre güneşte kalmayı kaldırabileceğinizi pek sanmıyorum."

"Şey, büyükanne, ben..." diye başladıysam da büyükannem beni susturdu.

"Bunu kendi başıma yapmalıyım, *u-we-tsi-a-ge-ya*. Yine de senden bir ricam olacak."

"Ne olursa," dedim.

"Yedi günün sonunda, arkadaşlarınla birlikte çiftliğe gelir misin? Bir çember kurup kendi arınma ritüelinizi gerçekleştirirsiniz."

"Gelirim." Başımla onayladıktan sonra bakışlarım beni çevreleyen dostlarımın üstünde dolaştı.

"Geleceğiz," dedi Stevie Rae. Kelimeleri yanımda ve etrafımda duran arkadaşlarımda da yankı buldu.

Büyükannem kararlı bir sesle, "O halde oldu," dedi. "Cherokeelerin yas ve arınma geleneği bir vampir ritüeliyle ikiye katlanacak. Ailemin pek çok vampir ve çaylağı da içine alacak şekilde genişlediğini düşününce, bu çok iyi olacak." Bakışları grubum üzerinde dolaştı. "Bir şey daha isteyeceğim. Önümüzdeki yedi gün boyunca, her birinizin aklından benim ve Zoey'nin annesi için aydınlık düşünceler geçirmenizi istiyorum. Linda'nın hayattayken bazı hatalar yapmış olması bir şey değiştirmez. Önemli olan sevgi ve nazik düşüncelerle hatırlanması."

Etrafımdan, "Tabii ki," ve, "Tamam, büyükanne," sesleri yükseldi.

"Şimdi gidiyorum, *u-we-tsi-a-ge-ya.* Gün doğumuna çok kalmadı ve şafağı kendi arazimde karşılamalıyım." Büyükannemle birlikte, el ele kapıya yürüdük. Arkadaşlarımın yanından geçerken her biri ona dokunup, "Hoşça kal, büyükanne," diyerek gözyaşlarının arasından gülümsemesine neden oldu.

Kapıda kısa bir an baş başa kaldık ve onu tekrar kucaklarken, "Neden gitmek zorunda olduğunu anlıyorum ama keşke gitmeseydin," dedim.

"Biliyorum ama yedi gün sonra..."

Kapı çekilip açıldı. Bir anda, ciddi ve insanı yanıltacak kadar güzel bir Neferet karşımızda belirdi. "Sylvia, kaybınızı duydum. Öldürülenin kızınız olmasından ötürü duyduğum samimi üzüntüyü lütfen kabul edin."

Neferet'in sesini duyan büyükannem gerilmiş ve kollarımın arasından sıyrılmıştı. Derin bir nefes aldı ve vampirin bakışına karşılık verdi.

"Üzüntünüzü kabul ediyorum, Neferet. Samimiyetinizi hissediyorum."

"Gece Evi'nin sizin için yapabileceği bir şey var mı? İhtiyacınız olan herhangi bir şey?"

"Elementler beni güçlendirdi ve Tanrıça kızımı Öteki Âlem'de karşıladı."

Neferet başını salladı. "Zoey ile arkadaşları çok naziktir. Ve Tanrıça da çok cömerttir."

"Zoey ve arkadaşlarının ya da Tanrıça'nın tavırlarının arkasında nezaket ve cömertlik olduğuna inanmıyorum. Bence bunun sebebi sevgiydi. Sizce de öyle değil mi, Yüksek Rahibe?"

Neferet, büyükannemin sorusunu gerçekten düşünüyormuş gibi duraksadı ve, "Haklı *olabileceğinizi* düşünüyorum," dedi.

"Evet, olabilirim. Ve Gece Evi'nden isteyeceğim bir şey var."

"İhtiyaç anında bilge bir kadına yardım etmekten onur duyarız," dedi Neferet.

"Teşekkürler. Zoey ve çemberinin yedi gün sonra bir arındırma ritüeli gerçekleştirmek üzere arazime gelmesini isterim. Yas sürecimin tamamlanmasına ve evimin arta kalan kötülüklerden arınmasına yardımları dokunur."

Neferet'in bakışlarından bir duygunun –sadece bir an için bile olsa, korku olabilecek bir duygunun– geçtiğini gördüm. Ama yeniden konuştuğunda yüz ifadesi ve sesi sadece nazik bir endişeyi yansıtıyordu. "Tabii ki. Bu ritüele gönül rahatlığıyla izin veriyorum."

"Teşekkürler, Neferet," dedi büyükannem ve beni bir kez daha kucaklayıp öptü. "Yedi gün sonra, *u-we-tsi-a-ge-ya*. O zaman yine görüşeceğiz."

Gözyaşlarımı tutmak için gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım. Büyükannemin bana dair son görüntüsünün sümük ve böğürtü barındırmasını istemiyordum. "Yedi gün. Seni seviyorum, büyükanne. Bunu sakın unutma."

"Bunu unutmam için, önce nefes almayı unutmam gerekir. Ben de seni seviyorum, kızım."

Ve sonra arkasını dönüp uzaklaştı. Girişte durup gece onu görüş alanımdan çıkarana dek, dimdik ve güçlü sırtının uzaklaşmasını izledim.

"Haydi, Z." Stark kolunu omzuma attı. "Sanırım hepimiz bugünlük okula doyduk. Eve gidelim."

"Evet, Z. Haydi eve gidelim," dedi Stevie Rae.

Onlara tamam demeye hazırlanarak kafamı sallarken, göğsümde ani bir sıcaklığın oluşmaya başladığını hissettim. Önce aklım karıştı. Isınan noktayı ovalamak için elimi kaldırdım ve ısı yaymaya başlayan sert halkaya dokundum.

O anda Aurox görüş alanımızda belirdi. Ejderha Lankford'la birlikteydi.

"Zoey, annenle ilgili haberleri duydum. Çok üzüldüm," dedi Ejderha.

"Te-teşekkürler," diye mırıldandım. Aurox'a bakmıyordum. Lenobia'nın, o etrafımdayken poker yüzümü korumam gerektiğini söyleyişini hatırlıyordum ama Stark'a, "Eve gitmek istiyorum ama önce bir iki dakika yalnız kalmalıyım," demekten başka bir şey yapamayacak kadar kendimi yaralı ve kırılgan hissediyordum. Stark'a "tamam" deme fırsatını bile vermeden önce kolunun altından çıkıp ve Ejderha ile Aurox'un yanından geçip gittim.

"Zoey?" Stark arkamdan sesleniyordu. "Nereye..."

Omzumun üstünden, "Park alanının yanındaki avludaki çeşmede olacağım," dedim. Endişeyle kaşlarının çatıldığını görebiliyordum ama elimde değildi. Oradan Hemen Uzaklaşmam Gerekiyordu. "Otobüs dolup kalkmaya hazır olunca beni alırsınız. Tamam mı?"

Cevabını beklemedim. Başımı öne eğdim ve okulun ana binasının yanından dolaşan kaldırım boyunca hızla ilerledim. Neredeyse koşar adımlarla sağa dönüp dosdoğru çeşmeyi geçerek –okulun profesörlerinin kaldığı kısmının yanında olduğu için– çaylakların profesörler avlusu adını verdikleri kü-

çük bahçeyi çevreleyen ağaçlardan birinin altındaki demir sıraya gittim. Büyük, oymalı pencerelerden bakan birisinin beni göreceğini biliyordum ama profesörlerin sınıflarında altıncı dersi bitirmekle meşgul olduklarını da biliyordum. Ve bu, o an için kampüste tek başıma kalacağımdan emin olabileceğim tek yerin orası olduğu anlamına geliyordu.

Böylece düşüncelerimi toparlamaya çalışarak büyük karaağacın gölgesi altında oturdum. Aurox'un varlığı zihnimi altüst ediyordu ama nedenini bilmiyordum. *Şu anda, tam bu saniyede umurumda bile değil. Annem öldü. Neferet ve Kötülük benim için her ne planlıyorsa, geri çekilseler iyi ederler. Herkes geri çekilsin.* Düşüncelerim acımasız ve sertmiş gibi geliyordu ama yanağımdan aşağı süzülen gözyaşı damlasının başka bir hikâyesi vardı.

Annem artık dünyada yok. Evde, üvey zavallımı bekleyerek mutfakta oyalanmıyor. Onu arayıp kızdıramam ve berbat bir evlat olduğum için nutuk çekmesini dinleyemem. Annesiz olmak tuhaf bir duyguydu. Demek istediğim, o ve ben üç yılı aşkın süredir yakın değildik ama zihnimin gerisinde bir yerde, günün birinde aklının başına geleceğine ve her şeyi mahvedip evlendiği o aptaldan ayrılıp yeniden annem olacağına dair bir umut taşıyordum.

"Onu terk etmiş," dedim. "Bunu aklımdan çıkarmamalıyım." Sesim titredi ama boğazımı temizledim ve yüksek sesle geceye, "Anne, vedalaşamadığımız için üzgünüm," dedim. "Seni seviyorum. Her zaman sevdim. Her zaman seveceğim." Sonra yüzümü ellerimin arasına yerleştirdim ve kendimi, içimde biriken korkunç üzüntü fırtınasına bırakıp hıçkırmaya başladım.

Aurox

Zoey adındaki çaylak –hani şu acayip dövmeleri sadece yüzünü değil, omuzlarını, ellerini ve Neferet'in söylediğine göre vücudunun başka yerlerini de kaplayan çaylak– tuhaf hissetmesine neden oluyordu.

Neferet, Zoey'nin düşmanı olduğunu söylemişti. Ve bu, Zoey'yi onun da düşmanı yapardı. Efendisinin düşmanı tehlike demekti ve o yakınındayken kendini tuhaf hissetmesinin nedeni de bu tehlike olsa gerekti. Aurox, Zoey'nin telaşla uzaklaştığı istikameti zihnine not etti. Ona dair her şeyi not etmeliydi. Zoey tehlikeliydi.

"Neferet, Lenobia'nın arenasında verilen yeni derslerle ilgili konuşmalıyız," diyordu Ejderha Lankford.

Neferet'in soğuk, yeşil gözleri Ejderha'ya çevrildi. "Yüksek Konsey bu çaylakların en azından şimdilik kalmasına karar verdi."

"Bunu anlıyorum, fakat..."

Neferet, "Yoksa bir Alaycı Kuzgun'un dersine girmesini tercih mi edersin?" diye çıkıştı.

Kırmızı Yüksek Rahibe eşini savunmak için sesini yükseltti. "Rephaim artık bir Alaycı Kuzgun değil."

"Bununla birlikte o yaratıklara, o Alaycı Kuzgunlara kardeşim diye hitap etmeyi sürdürüyor," dedi Aurox.

"Aslına bakarsan Aurox, bu çok dikkatlice bir gözlem," dedi Neferet ondan tarafa bakmadan. "Bana Nyx'in armağanı olduğun için gözlemlerini dinlememizin önemli olduğunu düşünüyorum."

"Bunun ne faydası var ki? Onlar kardeşleri. Bunu gizlemeye çalışmıyor ki." Kırmızı Yüksek Rahibe başını sallayarak Aurox'un gözlerinin içine baktı. Aurox orada hüzün ve öfke gördü. Gerçi bunlar, hissedebileceği ve onlardan güç alabileceği kadar kuvvetli duygular değildi. "O Alaycı Kuzgun'u öldürmemeliydim. Kimseye saldırmıyordu."

Ejderha Lankford, "Onlara karşı bir hamle yapmak için yaratıkların bizden birini daha katletmesini beklememiz gerektiğini mi düşünüyorsun?" diye sordu.

Kılıç Ustası'nın öfkesi daha elle tutulur cinstendi, Aurox gücünün bir kısmını emdi. Öfkesinin kanında kaynadığını, bir nabız gibi attığını, beslendiğini ve değiştiğini hissetti.

"Aurox, sana burada ihtiyacımız yok. Görevlerine dönebilirsin. Ana okul binası dışında kampüs çevresinde de hareket et. Araziye göz kulak ol. Alaycı Kuzgunların geri dönmediğinden emin ol." Kırmızı Yüksek Rahibe'ye bakarak, "Emrim sana ve okula tehdit oluşturanlara saldırman," diye ekledi.

"Evet, Rahibem." Aurox, efendisinin önünde eğildi. Kapıdan geri geri uzaklaşıp geceye karışırken Kırmızı Yüksek Rahibe'nin eşini korumaya devam ettiğini duydu. *Efendim farklı, kullanılabilir bir türde olduğunu söylese de, o da bir düşman.*

Aurox, Neferet'e karşı duranların karmaşıklığını düşündü. Neferet ona bütün bu çaylakların ve vampirlerin günün birinde ya ona boyun eğeceklerini ya da yok olacaklarını söylemişti. Efendisi o günü sabırsızlıkla bekliyordu. Aurox da sabırsızlıkla bekliyordu.

Kaldırımdan indi ve okulun ana binasına doğru sağa saptı. Titreşen gaz lambalarından uzak duruyordu. İçgüdüsel ola-

rak gölgeleri ve karanlık köşeleri tercih ediyordu. Duyuları her zaman tetikte, her an arayıştaydı. Bu yüzden bir mendilden, irkilmesituhaftı. Basit, beyaz bir dikdörtgendi. Önünde neredeyse bir kuş gibi çırpınarak rüzgârda süzüldü. Aurox durup uzanarak mendili geceden koparıp aldı.

Çok tuhaf, diye düşündü. *Havada süzülen bir kâğıt mendil.* Bilinçli bir şekilde düşünmeden, mendili kot pantolonunun cebine tıktı. Tuhaf, iç sıkıcı bir duygudan silkinmeye çalışarak yürümeyi sürdürdü.

İki adım attıktan sonra, kızın duyguları onu çarptı.

Üzüntü ve derin, boğucu bir yas. Ve suçluluk. Duygularının arasında suçluluk da vardı.

Aurox onun çaylak Yüksek Rahibe, şu Zoey Kızılkuş olduğunu anlamıştı. Ona yaklaştığı sırada kendine bunu sadece düşmanı gözlemek akıllıca olacağı için yaptığını söyledi. Ama yaklaşırken –ve kızın duygularını ona doğru akın ederken– içinde beklenmedik bir şey oldu. Onları emmek ve beslenmek yerine, Aurox bu duyguları emip hissetmişti.

Değişmedi. O büyük ve güç sahibi yaratığa dönüşmedi.

Bunun yerine, Aurox hissetti.

Zoey'nin acısı, onu ileri doğru çekiyordu ve genç kızı çevreleyen gölgelerde durup hıçkırışını izlerken duyguları içine akıyor, ruhunun derinliklerindeki küçük, sessiz ve gizli bir yerde toplanıp birikiyordu. Zoey'nin hüznünü ve suçluluğunu, yalnızlığını ve çaresizliğini emerken içinde bir şeyler kıpırdanıp tepki veriyordu.

Bu, tamamen beklenmedik ve kesinlikle kabul edilmez bir durumdu ama Aurox, Zoey Kızılkuş'u teselli etmek is-

tiyordu. Bu dürtü ona öyle yabancıydı ki, onu –sanki bedenini bilinçaltı yönetiyormuş gibi– içgüdüsel olarak hareket ettirerek şoke etti.

Karanlıktan, tam kızın hareket ettiği ve avuç içini göğsünün ortasına bastırdığı anda çıktı. Kız, yaşlarla dolu gözleriyle etrafı görmeye çalışırken gözleri kırpıştırdı ve bakışları onu buldu. Vücudu dikleşti ve yerinden fırlamaya hazırlandı.

Aurox kendi sesinin, "Hayır, gitmene gerek yok," dediğini duydu.

"Ne istiyorsun?" dedi Zoey ve hafifçe hıçkırdı.

"Hiçbir şey. Sadece geçiyordum. Ağlıyordun. Duydum."

Zoey, elinin tersiyle yüzünü silip burnunu çekerek, "Yalnız kalmak istiyorum," dedi.

Aurox bir sonraki hareketini ancak kızla birlikte ellerine ve ona vermek için cebinden çıkardığı kâğıt mendile bakarken fark etti.

Kendi kulaklarına bile sert ve yabancı gelen bir sesle, "O zaman seni yalnız bırakayım ama buna ihtiyacın var," dedi. "Yüzün çok ıslak."

Zoey uzanıp almadan önce bir an mendile baktı, sonra kafasını kaldırdı. "Ağlayınca burnum akar."

Aurox başını salladığını hissetti. "Evet, öyle."

Zoey burnunu silip yüzünü kuruladı. "Teşekkürler. İhtiyaç duyduğum zaman asla kâğıt mendilim olmaz."

"Biliyorum," dedi Aurox. Ve sonra böyle bir şey söylemesine kesinlikle gerek olmadığı için yüzünün ısındığını ve

vücudunun soğuduğunu hissetti. Bu çaylak düşmanla konuşmak için hiçbir nedeni yoktu.

Zoey ona yüzünde tuhaf bir ifadeyle, dik dik bakıyordu. "Ne dedin?"

"Gitmem gerekiyor dedim." Aurox döndü ve hızla gecenin içine doğru yürüdü. Zoey'nin ona hissettirdiği duyguların, başkalarının duygularını emip kullandıktan ve bir kenara ittikten sonra hep olduğu gibi azalmasını, akıp gitmesini bekledi. Ama Zoey'nin hüznünün bir kısmı onda kaldı. Tıpkı yalnızlığı gibi. En önemlisi, Zoey'nin yalnızlığı ruhundaki derin, gizli bir boşlukta birikip içinde kalmıştı.

BÖLÜM DOKUZ

Zoey

Uzunca bir süre Aurox'un arkasından baktım.

Bu da neyin nesiydi böyle?

Burnumu tekrar sildim, kafamı salladım ve elimdeki ıslak, parçalara ayrılmış kâğıt mendil yumağına baktım. Neferet'in yaratığı ne tür bir oyun oynuyordu? Onu arkamdan, bana kâğıt mendil versin ve zaten allak bullak olan kafamı iyice karıştırsın diye mi göndermişti?

Hayır, bu doğru olamazdı. Neferet, Aurox'un kâğıt mendil vermesinin bana Heath'i anımsatacağını bilemezdi. Bunu Heath'ten başka kimse bilemezdi. Şey, bir de Stark'tan.

Bu yüzden tuhaf bir tesadüf olmalıydı. Tamam, Aurox Neferet'in yaratığıydı ama bu onun bir kızın gözyaşlarının etkisine bağışıklığı olduğu anlamına gelmezdi. O bir erkekti; en azından erkek olduğundan emindim. Her neyse, sonuçta yüzde yüz Neferet'in akılsız piyonlarından biri olması gerekmezdi. İyi birisi olabilirdi ya da en azından, boğaya benzeyen bir ölüm makinesine dönüşmediği zamanlarda bir açıdan iyi

olabilirdi. Lanet olsun, Stevie Rae iyi bir Alaycı Kuzgun bulmuştu. Kim neyin...

Ardından, ne yaptığımı fark ettim. Onu Kalona'laştırıyordum. Ortada olmayan bir iyilik görüyordum.

"Ah, hayır! Kesinlikle aynı hatayı yapmayacağım," diyerek kendimi azarladım.

"Hangi hata, Z?" Stark elinde bir kâğıt mendil kutusuyla avluya girdi. Elimdeki buruşuk kâğıt mendil tomarını işaret ederek, "Hey, görünüşe bakılırsa bu kez sümüğe hazırlıklıymışsın," dedi.

"Ah, yeni bir tane alayım. Teşekkürler," diyerek kutudan birkaç mendil aldım ve yüzümü bir kez daha sildim.

"Eee, hangi hata?" Stark banka, yanıma oturdu. Omzu omzuma sürtününce ona yaslandım.

"Kendime burada dönen bu deliliklerin beni delirtmesine –ya da en azından daha fazla delirtmesine– izin vermemem gerektiğini hatırlatıyorum."

"Sen deli değilsin, Z. Bazı sıkıntılar yaşıyorsun ama iyi olacaksın," dedi.

"Umarım haklısındır," diye mırıldandım ve sonra aklıma başka, daha da can sıkıcı bir düşünce geldi. "Şey, annem yüzünden bana acayip davranmamalarını konusunda çocukları uyardın mı?"

"Uyarmama gerek yoktu. Onlar senin dostun, Z. Sana, seni önemsiyormuş gibi davranacaklar, acayip değil," dedi Stark.

"Biliyorum. Biliyorum. Ben sadece..." Sesim kesildi. Bir annemin olmamasının bana yaşattığı acı, suçluluk duygusunu

ve korkutucu yalnızlığı zihin süzgecimden geçirip sözcüklere nasıl dökeceğimi bilemiyordum.

"Hey," Stark durdu ve bana baktı. "Sen yalnız *değilsin*."

"Düşüncelerimi mi dinliyorsun yoksa? Biliyorsun, bunu yapmandan..."

Omuzlarımı tuttu ve beni hafifçe sarstı. "Kendini yalnız hissettiğini anlamak için sana Yeminle Bağlı bir Savaşçı olmam gerekmez. Annesi ölen başka bir tanıdığım yok, senin var mı?"

"Hayır, sadece ben..." Hıçkıra hıçkıra ağlamamak için dudağımı ısırdım. Bir kez daha.

"Gördün mü? Seni çözmek o kadar zor değil." Sonra beni öptü. Sıcak, şehvetli ve iç çamaşırının içine girmek istiyorum öpüşüyle değil. Stark'ın öpücüğü yumuşak, tatlı ve güven vericiydi. Dudakları dudaklarımdan ayrıldığında gözlerime bakarak gülümsüyordu. "Ama daha önce de söylediğim gibi, bütün bunların üstesinden çok iyi bir şekilde geleceksin. Ayrıca delirmeyeceksin, çünkü sen akıllı, güçlü ve güzelsin, üstelik muhteşemliksosuyla kaplısın."

Birdenbire kıkırdadım. "Muhteşemliksosu mu? Bunu cidden söyledin mi?"

"Aynen öyle! Söyledim. Sen muhteşemsin, Z."

"Ama muhteşemlik*sosu*?" Bir kez daha kıkırdadım ve midemdeki düğümün çözüldüğünü hissettim. "Bu, şu ana kadar senden duyduğum en ahmakça sözdü."

Onu hançerlemişim gibi göğsünü tuttu. "Z, beni incittin. Ben sadece romantik olmaya çalışıyordum."

"Şey, en azından denedin," dedim. "Lütfen bana o kelimeyi senin uydurmadığını söyle."

"Hayır." Bana şirin ve küstah sırıtışıyla baktı. "Son derste beni arenada ok atarken izleyen bir grup üçüncü sınıf öğrencisi kızdan duydum."

"Gerçekten mi?" Tek kaşımı kaldırdım ve pis pis bakarak, "Üçüncü sınıf kızları, ha?" dedim.

Gülüşünün küstah kısmı kayboldu. "Hiç de çekici olmayan üçüncü sınıf kızları demek istemiştim," dedi.

"Tam olarak öyle demek istediğinden eminim."

Gözleri parladı. "Kıskandın mı?"

Bir homurtu çıkardım ve yalan söyledim. "Hayır!"

"Kıskanmana gerek yok. Hiçbir zaman. Çünkü sen sadece muhteşemliksosuyla kaplı değilsin, o sostan yapılmışsın."

"Emin misin?"

"Evet."

"Söz mü?"

"Evet."

Ona yaslandım. "Pekâlâ, sana inanıyorum, ahmak." Başımı omzuna yasladım, o da beni koluyla sardı. "Artık eve gidebilir miyiz?"

"Kesinlikle. Kısa sarı limuzinin yüklendi ve seni bekliyor." Ayağa kalktı ve beni de çekip kaldırdı. El ele park alanına yürüdük. Ona yan gözle baktım. Kendinden hoşnut (ve kesinlikle seksi) görünüyordu. Belli ki saçma kelime oyunu, içine düştüğümü hissettiğim depresyon kuyusundan beni çekip çıkarma planının bir parçasıydı.

Sadece düşüncelerimi uygunsuz biçimde "dinlediği" için değil; koruyucum, savaşçım ve daha fazlası, çok daha fazlası olduğu için Stark da aynı şeyi hissetmiş olmalıydı.

Elini sıktım. "Teşekkürler."

Bana bakıp gülümsedi, sonra elimi dudaklarına götürdü. "Sorun değil. Göğüslerini tarif etmek için düşündüğüm kelimeyi duyana kadar bekle. Bu defa tamamen uydurulmuş olacak. Bunun için çekici olmaktan uzak üçüncü sınıf kızlarının yardımına ihtiyacım yok."

"Hayır, sadece hayır."

"Ama daha fazla neşelendirilmeye ihtiyacın olabilir."

"Hayır. Böyle iyiyim. Göğüs sohbetine *hiç* gerek yok."

"Pekâlâ, bana ihtiyaç duyarsan burada olduğumu unutma," dedi bir kez daha sırıtarak. "Hazır, istekli ve hünerli."

"Çok rahatladım. Teşekkürler."

"Hepsi Koruyucu iş tanımımdan," dedi.

Bu kez iki kaşımı birden kaldırdım. "Gerçekten bir iş tanımı aldın mı?"

"Sayılır. Seoras dedi ki, 'Ya kraliçene iyi bakarsın ya da üstünde başladığım şu minik çizik atma olayını nihayete erdiririm.'" Konuşması, İskoçyalı Koruyucu'nunkine insanı ürkütecek derecede benzemişti.

"*Minik* mi?" Göğsünü boydan boya kesen kanlı bıçak yaralarını anımsayınca ürperdim. Nasıl unutabilirdim ki? Elementlerimin ve kanımın şifa gücüne rağmen, artık pembe renkli

taze izler olmasa da... "Onları tarif ederken kullanacağım kelime kesinlikle minik olmazdı."

"Ah, genç bayan. *Pussy** çiziklerinden başka bir şey değildi."

Gözlerimin iri iri açıldığını hissettim ve koluna bir yumruk indirdim. "Pussy!"

Kolunu ovuşturdu ve her zamanki sesiyle, "Zoey, İskoçya'da kedicik anlamına geliyor, gerçekten," dedi.

"Sen." Suratımı buruşturdum. "Tam bir erkeksin."

Bu sözüm aptalca bir nedenden ötürü onu güldürdü. Sonra beni kollarıyla sardı ve beni kocaman bir kucaklamanın içine çekerek, "Evet, bir erkeğim," dedi. "Senin erkeğin. Ve bütün bu olanların ötesinde..." Durdu ve Gece Evi ile durduğumuz yerden biraz uzakta bekleyen sarı servis aracını işaret edebilmek için hafifçe geri çekildi. "... Savaşçılık, hatta Koruyuculuk olayımın ötesinde seni seviyorum, Zoey Kızılkuş. Ve bana ihtiyaç duyduğunda her zaman yanında olacağımı hatırlamanı istiyorum."

Kollarının arasından çıktım ve derin bir nefes aldım. "Teşekkürler."

"İşte orada!" Kramisha'nın bağırdığını duyunca, bahsettiği kişinin ben olduğumdan neredeyse emin bir halde iç geçirdim. Başımı kaldırdım ve tabii ki Kramisha yanında Stevie Rae, Afrodit, Damien, İkizler, Erik ve tanımadığım kırmızı bir çaylakla birlikte otobüsün önünde duruyordu. Stark'ın elini bırakmadan servise doğru yürüdüm.

"Annen için üzüldüm," dedi Kramisha. "Çok kötü."

* (İng.) *Pussy*, argoda kadın cinsel organı anlamına gelen bir kelimedir. (ed.n.)

"Hımm, teşekkürler," diye geveledim. Annemin ölümüne ne kadar üzüldüklerini söyleyen insanlara tuhaf olmayan bir tepki vermek için bir şeyler uydurmam gerekeceğini düşünürken Kramisha, "Z," diye devam etti. "Zamanlamanın iyi olmadığını biliyorum ama bir sorunumuz var."

İç geçirdim. "Biz derken sizi mi kastediyorsun, yoksa benim de dâhil olduğum bizi mi?"

Stevie Rae, "Bu sorunun hepimize bulaşacağını düşünüyoruz," dedi.

"Harika," dedim.

"Zoey, bu Shaylin." Erik, beni bir mikroskobun altına yatırmaya can atar gibi bakan yabancı kızla tanıştırdı. Tanrıçam, yeni çocuklarla tanışmak her zaman başa belaydı.

Keskin bakışlarını görmezden gelerek normal görünmeye çalıştım ve, "Selam, Shaylin," dedim.

"Mor," dedi.

Her ne kadar, *Evet! O benim! O tuhaf dövmeli kız*! diye ciyaklamak istesem de, "Erik'in adının Shaylin olduğunu söylediğini sanıyordum," dedim.

"Adım Shaylin," derken bana gerçekten sıcacık ve hoş bir gülümsemeyle bakıyordu. "Mor olan sensin."

"O Mor değil, adı Zoey," derken Stark'ın kafası da en az benimki kadar karışmış görünüyordu.

"Ayrıca gümüş beneklerin var." Shaylin bana dik dik bakmayı bırakıp Stark'a döndü. "Sen de kırmızı ve altın rengi ve biraz da siyahsın. Ah, çok tuhaf."

"Pekâlâ, ben..."

"Ah, Tanrıça aşkına." Afrodit, Shaylin'i işaret ederek araya girdi. "Bu yeni çocuğun adı Shaylin. Ve size renk isimleri takmıyor, sizi *renklerinizle* görüyor."

"Renklerimle mi?" Afrodit'e kaşlarımı çattıktan sonra Shaylin'e kafamda kocaman bir soru işaretiyle baktım. "Bunun ne anlama geldiği konusunda hiçbir fikrim yok."

"Ne anlama geldiğini ben de bilmiyorum," dedi Shaylin. "İşaretlenmemden sonra oluverdi işte."

"Sanırım Shaylin'e Gerçek Görüş denilebilecek bir yetenek bahşedilmiş," dedi Damien. "Nadir rastlanır. Sanırım *İleri Düzey Çaylak El Kitabı*'nda bununla ilgili bir şey vardı ama sadece göz atmıştım." Mahcup ve özür diler gibi bir hali vardı. "Gerçekten çalışmadım."

"Damien sen henüz dördüncü sınıftasın. Bu henüz ders programında yok," dedi Stevie Rae.

Erin, "Alo, burada ev ödevi takıntısından bahsediyoruz," diye mırıldandı.

"Cidden," dedi Shaunee.

"Bakın." Herkesin başlamak üzere olduğundan emin olduğum didişmeye soyunmak yerine bana bakması için sesimi yükseltmiştim. "Gerçek Görüş'ün ne olduğunu bilmiyorum ama eğer bir armağansa –ve armağan demekle bunun Nyx'ten geldiğini kastettiğini sanıyorum– sorun ne?" dedim.

"O bir kırmızı çaylak," dedi Afrodit.

"Ne olmuş yani? Otobüs onlarla dolu," diyerek arkalarını işaret ettim.

"Evet ve bunlardan birer tane edinmek için hepimizin önce ölmesi, sonra da ölümden dönmesi gerekti." Kramisha alnındaki içi boş kırmızı hilali işaret ediyordu.

Önce ona, sonra yeni çocuğa baktım ve bir süre sonra zihnim gözlerime ayak uydurabildi. Erik'e baktım. "Onu kırmızı mı İşaretledin?"

"Hayır. Evet." Erik kafasını sallarken oldukça endişeli görünüyordu. "Niyetim bu değildi. Onu İşaretledim. Tamam, evet, işler tam olarak plana uygun gitmedi ama bunun nedeni, kör olması ve duyduğum şaşkınlıktı." Hepimiz ona bakınca, elini gür saçlarının arasından geçirdi. Omuzları çöktü. Sonra, "Yüzüme gözüme bulaştırdım ve o da bu yüzden renklerimizi görebilen kırmızı bir çaylak oldu," diye ekledi.

"Sen hiçbir şeyi yüzüne gözüne bulaştırmadın." Shaylin, Erik'in kolunu sıvazlamak için uzanır gibi olduysa da, yarı yolda fikrini değiştirdi. Bakışları bana çevrildi ve, "O beni İşaretlemeden önce kördüm. Çocukluğumdan beri körüm. Beni İşaretlediği anda görme yetimi geri kazandım ve bu, bir şeyleri yüzüne gözüne bulaştırmak olamaz. Bu müthiş bir şey."

"Ah, yeni bir çaylağın gelişini hissettiğimi biliyordum." Neferet'in sesini duyunca, hepimize elektroşok vermiş gibi yerimizden sıçradık. Telaşlı adımlarla bize doğru yürürken uzun, yeşil kadife elbisesi yere sürünüyor ve ona yürümekten çok kayıyormuş gibi bir hava veriyordu (ki bu süper ürkütücüydü). "Uğurlar olsun, adım Neferet. Yüksek Rahibenizim." Dikkatini bir an için Erik'e çevirdi, gözlerine yansıyan hoşnutsuz parıltıyı görmüştüm. "Profesör Night, çocuğu buraya getirmemeniz gerekirdi." Shaylin'e uzandı ve zarifçe,

özür diler gibi bir hareket yaptı. "Genç çaylak, İz Sürücü size kızlar yatakhanesine gelip diğer..." Nihayet Shaylin'in İşaretini görünce, cümlesi yarıda kaldı.

"Evet." Çenemi daha fazla tutamayacaktım. "Kırmızı. Ve bu, doğru yerde olduğu anlamına gelir."

Stevie Rae benim yerime cümlemi tamamladı: "Ve Yüksek Rahibesi benim. Siz değil."

"Ah... Siz... Kendimi hiç iyi hissetmiyorum." Shaylin yere yığılırken, gözlerini Neferet'e dikmişti. Erik onu kafasını yere çarpmadan önce –aynı anda hem korkmuş hem de kahraman gibi görünmeyi başararak– son anda yakaladı. (Cidden, mükemmel bir aktördü.)

Afrodit, Neferet'le burun buruna gelerek, "Çok şey yaşadı," dedi. "Eve gitmesi gerek. Depoya. Bizimle. Şimdi."

Neferet'in gözleri kısılıp gruptaki bütün çocuklara tek tek bakarken nefesimi tuttum. Bütün vampirlerin altıncı hisleri güçlüdür ama Neferet'te bundan fazlası vardı. Zihin okuyabiliyordu. Şey, pek çok çaylağın zihnini ya da en azından düşüncelerinin yüzeyini. Tanrıça'ya hızlı, sessiz bir dua gönderdim. *Lütfen, bu yeni çocuğun Gerçek Görüş'e –ya da her neyse– sahip olabileceği dışında bir şeyler düşünmelerini sağlayın.*

Birden, Neferet'in şüpheli ifadesi değişti. Güldü. Gerçekten güldü. Bunun nasıl mümkün olabildiği konusunda bir fikrim yoktu ama gülüşü korkunç, acımasız ve alaycıydı. Bir kahkaha nasıl bu kadar berbat olabilirdi ki?

"Kördü. Bu yüzden kırmızı İşaretlendi. Bozuk. Böyle olmak için ölmesi gerekmedi. Şey, en azından şimdilik ölmedi."

Kramisha hemen yanımda duruyordu, bu yüzden korkuyla irkildiğini gördüm. Bunu Neferet de görmüştü. Sözde Yüksek Rahibemiz, Şair Laureateimize gülümsedi. "Ne oldu? Yoksa o kırmızı İşaretin Değişimi garantilediğini mi sanıyordun?" Başını yana yatırınca bana bir sürüngeni anımsattı. "Evet. Şaşkınlığını ve korkunu hissediyorum. Bunu düşünmemiştin. Vücudun Değişimi hâlâ reddedebilir."

"Bundan emin olamazsınız." Stevie Rae, Kramisha'ya iyice yaklaşmıştı.

"Öyle mi?" Neferet'in kahkahası bir kez daha acımasız ve berbattı. Çenesiyle Erik'in kollarında baygın yatan Shaylin'i işaret etti. "Bu kız bana bir garip geldi." Bakışlarını Afrodit'e çevirdi. Afrodit'in fiziksel bir saldırıya hazırlanır gibi yumruklarını beline dayadığını fark ettim. "Biraz senin gibi ve sen artık bir çaylak bile değilsin."

"Hayır, değilim. Ama halimden memnunum. Ya sen, Neferet?"

Neferet cevap vermek yerine, "Yeni çaylağı yanınızda götürün," dedi. "Bir konuda haklısın, Afrodit. Onun yeri sizin ve diğer aykırıların yanı. Burası değil. Bakalım Nyx karşımıza bundan sonra neler çıkaracak?"

Ardından bizi küçük gören bir tavırla gülerek arkasını döndü ve kayarcasına uzaklaştı.

Bizi duyamayacağı bir mesafeye varınca, nefesimi bıraktım. "Hepiniz şu Gerçek Görüş olayını düşünmeyerek iyi iş çıkardınız."

Kramisha kulağa çok genç gelen bir sesle, "Beni korkutuyor," dedi.

Stevie Rae kolunu Kramisha'ya doladı. "Ondan korkman çok normal. Bu, ona karşı daha sıkı mücadele vermemizi sağlayacak."

"Ya da daha hızlı kaçmamızı," dedi Erik ciddi bir sesle.

"Bazılarımız kaçmıyor," dedi Stevie Rae.

"Emin misin?" dedi Shaylin.

"Hey, sen aramıza döndün mü?"

"Aslında hiçbir yere gitmemiştim. Şey... artık beni bırakabilirsin. Lütfen."

"Ah, evet. Tamam." Erik onu yavaşça yere bıraktı. Sendeleyip düşmeyeceğinden emin olmak ister gibi elini kolunun üstünde tutmaya devam etti ama kız yere bir hayli sağlam basıyor gibiydi.

Afrodit benden önce davranıp, "Demek bayılmış gibi yaptın. Neden?" diye sordu.

"Şey, zor değildi." Shaylin, Kramisha'ya baktı. "Sana katılıyorum. Beni korkutuyor." Sonra devam etti. "Bayılmış gibi yaptım çünkü ya bunu yapacak ya da çığlık çığlığa kaçacaktım." Erik'le göz göze geldiler. "Evet, sana da katılıyorum." Sonra omuz silkti. "Ama Yüksek Rahibe olduğunu söyledi. Vampirler hakkında çok şey bilmiyorum ama herkes idarenin yüksek rahibelerin elinde olduğunu bilir. Çaylak olarak ilk günümde çığlık çığlığa kaçmam iyi bir seçenek gibi görünmedi."

"Yani ölü taklidi yapmanın daha doğru olacağına karar verdin," dedi Stevie Rae.

"Ne taklidi?"

"Bu, Neferet seni rahat bıraksın diye kendinden geçmişsin gibi davrandın demenin saftirik dilindeki karşılığı," dedi Afrodit.

"Evet, yaptığım kesinlikle buydu," dedi Shaylin.

"Kötü bir plan değil," dedi Stark. "Aynı gün içinde Neferet'le karşılaşmak ve İşaretlenmek berbat bir şey olmalı."

"Ne gördün?" Sorum, Shaylin dışındaki herkesi şaşırtmışa benziyordu. Gözlerime baktı ve cevap verirken bakışlarını bir an olsun ayırmadı. "Kör olmamdan hemen önce, annemle birlikte Nam Hi'deydim. Hani şu Yirmi Birinci Cadde ile Garnett'ın köşesindeki büyük Vietnam marketi. Kocaman bir buz kovasının içinde bütün balık satıyorlardı. Balıklar beni o kadar çok korkutmuştu ki, tek yapabildiğimin orada öylece durup bulanık, ölü gözlerine ve ortadan ayrılmış kocaman karınlarına bakmak olduğunu hatırlıyorum."

Stevie Rae, "Neferet ölü balık karnı renginde mi?" diye sordu.

"Hayır. Neferet'in rengi, ölü balık gözüyle aynı renk. Bu onun tek rengi."

"Bu iyi olamaz," dedi Kramisha.

"Ne iyi olamaz?" Soru, grubumuza o anda katılıp Afrodit'in elini tutan Darius'tan gelmişti. Afrodit ona doğru eğildi ve, "Darius, damızlık Savaşçı, yeni İşaretlenen ve kırmızı olmak için ölmeyen, ayrıca Gerçek Görüş'e sahip Kırmızı Çaylak Shaylin'le tanış. Az önce Neferet'i 'gördü'..." gördü kelimesini söylerken havaya tırnak işaretleri çizmişti, "... ve görünüşe bakılırsa, gerçek rengi ölü balık gözü rengiymiş."

Darius bir an bile tereddüt etmedi. Yeni çocuğun önünde hafifçe eğildi ve, "Uğurlar olsun, Shaylin," dedi. Bu ya savaşçının etkileyici bir kontrol gücüne sahip olduğunu ya da hayatlarımızın tamamen yoldan çıktığını gösterirdi.

"Gerçek Görüş hakkında daha fazlasını öğrenmeliyiz," dedi Damien. "Altıncı sınıf ve daha ilerisinin bilgi düzeyinde." Darius'a, "Sen *bu* konuda bir şey biliyor musun?" diye sordu.

"Pek fazla değil. Ben vampir sosyolojisinden çok, bıçaklara odaklanmıştım," dedi Darius.

"Şey, o aptal ileri düzey el kitabından bende var," dedi Afrodit. Grup halinde aval aval baktığımızı görünce, kaşlarını çattı. "Ne? Bunlar olmadan önce altıncı sınıftaydım." İşareti silinmiş alnını gösterdi. "Ne yazık ki bugün eski programıma yeniden katılmak zorunda kaldım." Hiçbirimiz bir şey söylemeden bakmayı sürdürünce gözlerini devirdi. "Ah, Tanrıça aşkına, Ödevim var, hepsi bu. Kitap, gerzekler otobüsündeki feci çekici Anahata Joy Katkin çantamda."

Stevie Rae, "Afrodit. Gerzek demeyi kes," diye bağırdı. "Yemin ederim www.g-ilebaşlayanokelime.com'u ziyaret etmelisin. Belki o kelimenin bazı insanların duygularını incittiğini öğrenebilirsin."

Afrodit gözlerini birkaç kez kırpıştırdıktan sonra alnını kırıştırdı. "İnternet sayfası mı? Ciddi olamazsın."

"Evet, Afrodit. Zilyonlarca defa söylemeye çalıştığım gibi, o kelimeyi kullanmak alçaltıcı ve düpedüz acımasızlıktır."

Afrodit derin bir nefes alıp bir çırpıda, "Ya *dünyanın yarısını* küçülten kukunun k-ile başlayan kelimesi için bir site kurmaya ne dersiniz? Ah, bir dakika, hayır. Şunu t-ile başla-

yan kelime sitesi yapalım ki yukarı orta sınıf annelerinin duygularını inciten tecavüz kelimesi..."

"Cidden." Aralarına girdim. "Anladık. Şimdi Shaylin ve Gerçek Görüş konusuna dönebilir miyiz?"

Afrodit saçını arkaya doğru atarak, "Evet, her neyse..." dedi.

"Afrodit çok acımasız, Z, ama doğru bir noktaya parmak bastı," dedi Erin.

Hevesle kafasını sallamakla yetinen ama söz girmeyen Shaunee'ye bir bakış attım. Başım patlayacak gibiydi. Bıkkın bir tavırla ellerimi havaya kaldırırken, "Ah, lanet olsun," dedim. "Gerzek kısmından önce ne dediğimizi hatırlamıyorum."

Rephaim, "Gerçek Görüş'le ilgili bilgi otobüste," diyerek hepimizi şaşırttı. Utangaç bir gülümsemeyle, "Sohbetin kalan kısmından pek bir şey anlamadım," dedi. "Bir de Afrodit'in acımasız olduğunu anladım ama onu zaten biliyordum."

Stark kahkahasını bir öksürük nöbetine dönüştürdü.

İç geçirdim.

"Pekâlâ, otobüse binip depoya dönelim. Afrodit ve Damien, o ileri düzey el kitabını alıp benimle mutfakta buluşun." Duraksadım ve Rephaim'in elini tutmaya devam eden Stevie Rae'ye baktım. "Şey, bilirsin işte, güneş doğduktan sonra sen de bize katılmak ister misin?"

"Z, lafı dolandırmana gerek yok. Evet, güneş doğunca Rephaim kuşa dönüşecek ve o zamana kadar onunla olmak istiyorum." Bakışlarını sanki doğum günüymüş ve Stevie Rae de az önce açtığı müthiş bir hediyeymiş gibi gülümseyerek bakan Rephaim'e çevirdi.

Shaylin'in Erik'e, "Ciddi mi?" diye sorduğunu duydum.

Erik, "Evet, uzun hikâye," dedi.

"Renginin bu kadar tuhaf olmasına şaşmamalı," dedi Shaylin.

Rephaim'in rengini merak etmiştim ama bir yığın soru sormak için doğru zaman olmadığını biliyordum; bu yüzden, "Kramisha, Shaylin'in nerede kalabileceğine bakabilir misin?" dedim.

Kramisha, "Odamı paylaşmam," dedi. Sonra Shaylin'e özür diler gibi baktı. "Üzgünüm. Seni kırmak istemedim."

"Sorun değil. Kör olduğumdan beri etrafımda her zaman birileri oldu. Ben de kendime ait bir odam olmasını tercih ederim."

Kramisha gülümsedi. "Bu doğru. Ben bağımsız kadınları severim ve sana, kendine ait bir oda bulman konusunda yardım edeceğim."

"Anlaştık," dedi Shaylin.

"Şey..." Erik dikkatimizi çekmek için boğazını temizledi. Gergin ve her zamankinin aksine tereddütlü göründüğünü düşündüm. "Otobüsünüzü arabamla takip etsem ve Shaylin de benimle gelse nasıl olur? Yolda onu Rephaim konusu ve şu kırmızı çaylak olayı hakkında bilgilendiririm."

"İz Sürücülerin işinin iz sürmek ve İşaretlemek olması gerekiyor," dedi Afrodit.

Erik, "Evet, çaylakların da mavi bir hilalle İşaretlenmesi ve sonra da ya Değişmesi ya da ölmesi gerekiyor," diye karşılık verdi.

Stevie Rae, "Bence Erik'in bizi takip etmesinde bir sakınca yok," diyerek beni şaşırttı, çünkü Erik hayranı olmadığını biliyordum. "Sen ne dersin, Z?"

Omuz silktim. "Bana uyar."

Erik başıyla küçük bir selam verdi. Ardından Shaylin'le birlikte park alanındaki arabasına yöneldiler.

"Gitmeye hazır mıyız?" dedi Darius.

"Sanırım ya da en azından dost canlısı şoförümüz gelince olacağız," dedim.

Darius gülümsedi. "O kişi ben oluyorum, Christophe'a bundan sonra depoya gidiş geliş olayını benim üstleneceğimi söyledim."

Kendimi Afrodit'e bakmaktan alamadım. İfadesi donmuş, gözleri kocaman olmuştu.

"Hey, Afroditi bir otobüs şoförüyle çıkıyor," dedi Shaunee.

Erin'in buna ekleyecek ukalaca bir cevabı varmış gibi görünüyordu ama Afrodit, İkizlerle arasındaki mesafeyi hızla kapadı. "Darius otobüs şoförü değil. O, Erebus'un Oğulları Savaşçıları'ndan biri. Sizi *öldürebilir* ama onurlu ve iyi birisi olduğu için bunu yapmayacak. Diğer yandan ben, onurlu ya da savaşçı değilim. Sizi *öldürürüm* ya da en azından öyle mahvederim ki, Miss Jackson's'ın bir sonraki indirimine çıkmazsınız."

İkizler iç çekince aceleyle, "Tamam o zaman," dedim. "Hep birlikte depoya dönüyoruz. Görünüşe bakılırsa biraz ders çalışmamız gerek." Afrodit'in bileğini sıkıca tuttum ve onu otobüse âdeta sürükledim. Silkinip elimden kurtuldu ama basamakları tırmanmaya başladığımda hâlâ arkamdaydı. Sonra turuncu bir tüy topu kucağıma atıldı. "Nala!" Az kalsın şaş-

kınlıktan onu yere düşürüyordum. "Ah, bebeğim. Seni o kadar özledim ki." Onu okşadım, öptüm ve üzerime hapşırıp deli gibi mırlarken bile yaşlı kadın sesiyle, "*Miyaaavvvv*," diye homurdanmaya başlayınca güldüm.

Ben Nala'yı kucağımda tutarken, otobüsün ortasından korkunç bir feryat yükseldi ve Afrodit, "Malefiz! Annen burada!" diye bağırarak beni itip geçti. Gökten beyaz tüy yağıyordu sanki. Evrendeki en çirkin, en basık suratlı, en iri ve nefret dolu kedi, paytak adımlarla tıslayarak ve miyavlayarak koridorda ilerlerken otobüsteki çocuklar bacaklarını ve kollarını yoldan hızla çektiler. Afrodit eğildi, kediyi kucakladı ve ona ne kadar güzel, harika ve zeki olduğunu söylemeye başladı.

"Bu kedi düzgün değil," dedi Kramisha omzumun üstünden bakarak. "Ama Afrodit de düzgün değil, yani durum gayet uygun." Bakışlarını Malefiz'den hâlâ bana homurdanmakla meşgul olan Nala'ya çevirdi. "Aslında bu sürüdeki kedilerin hiçbiri normal değil."

"Sürüdeki mi?" Nala'nın turuncu tüylü kafasının üstünden baktım ve şüphelendiğim gibi sarı otobüsün kırmızı çaylaklar ve kedilerle dolu olduğunu gördüm. "Bu iş ne zaman oldu?"

"Geldiğimizde buradaydılar," dedi Kramisha. "Dediğim gibi, normal değiller."

Haklı olabileceğini ilk kez hissederek, "Şey, sanırım bu, deponun artık gerçekten evimiz olduğu anlamına geliyor," dedim.

Stark üzerimden uzanıp Nala'nın kafasını kaşırken, "Z, sen neredeysen ev orası," dedi.

Ona gülümsedim ve içimin ısındığını hissettim. Hem de ay taşı rengi gözleri ve etrafımdaki insanların art arda öldüğü gerçeğini unutacak kadar...

BÖLÜM ON

Kalona

"Sen bana ne dedin?" Kalona, kendisinden sinerek uzaklaşan Alaycı Kuzgun'a kükredi.

"Rephaim bir insssan çocuk," diye tekrarladı Nisroc. Değişken yaratığın gazabından kaçmayı başarmış ve daha az gelişmiş olan kardeşi arkasında huzursuzca kıpırdanarak geri gitti.

Kalona av barakalarının arasındaki açıklıkta bir ileri bir geri yürüyordu. Henüz şafak sökmemişti ama diğer Alaycı Kuzgunlar; Oklahoma kırsalındaki kardeşlerini aramaktan geri dönenler, olası meraklı gözlerden saklanmak, kaçmak ve köşelere sinmek üzere çoktan ağaç evlere sığınmıştı. Kalona orada durmuş, tek tek dönüşlerini izlemiş ve kendine itiraf etmekten nefret ettiği bir şeyi beklemişti. Aradığı insanlıktı; konuşabileceği, paylaşımda bulunabileceği, birlikte plan yapabileceği bir erkek evlat. Ancak karşısına ağlayıp sızlanan, korkuyla sinen yaratıklardan başka bir şey çıkmamıştı. Nisroc açıklığa bir oğul eksikle ve bir başka oğlun akıl almaz haber-

leriyle indiğinde, Kalona belki de bininci defa, *Rephaim içlerinde en insani olandı*, diye düşünüyordu.

Kalona hışımla Nisroc'a döndü. "Rephaim insan biçiminde olamaz. Bu imkânsız. O bir Alaycı Kuzgun, senin gibi, kardeşlerin gibi."

"Tanrıça," diye tısladı Nisroc. "Onu değişşştirmişşş."

Kalona tuhaf, buruk bir duyguyla sarsıldı. Nyx oğlunu bir canavardan insana dönüştürmüş, bir delikanlı bedeniyle ödüllendirmişti.

Rephaim'i affetmiş miydi yoksa? Bu nasıl olabilirdi ki?

Ne diyeceğini bilemeyerek, "Rephaim'le konuştun mu?" diye sordu.

Nisroc devasa kuzgun kafasını yukarı aşağı salladı. "Evettt."

"Nyx'in hizmetinde olduğunu gerçekten söyledi mi?"

"Evettt." Nisroc önünde eğildi ama gözleri parlak ve sinsiydi. "Sssenin için casssusluk yapmayı reddetti."

Kalona ona keskin bir bakış attı, ardından zararsızca Nisroc'un arkasında duran harap haldeki Alaycı Kuzgun'u gördü. Ve birden, iki kardeşin olması gereken yerde tek bir kardeş olduğunu fark etti.

"Nerede?.." Hangi oğlunun kayıp olduğunu hatırlamak için duraksamak zorunda kaldı. "Maion? Neden sizinle dönmedi?"

"Öldü." Nisroc bu kelimeyi duygudan uzak, dümdüz bir sesle söylemişti.

"Rephaim mi öldürdü?" Kalona'nın sesi kalbi kadar soğuktu.

"Hayır. Yaratık. Onu yaratık öldürdü."

"Ne yaratığı? Açık konuş!"

"Tsi Sgili'nin yaratığı."

"Bir vampir mi?"

"Hayır. Önce insssan, sonra boğa."

Kalona şaşkınlıkla irkildi. "Emin misin? Yaratık boğa biçimine mi büründü?"

"Evet."

"Size saldırırken Rephaim de ona katıldı mı?"

"Hayır."

"Sizin yanınızda ona karşı savaştı mı?"

"Hayır. Hiçbir şey yapmadı," dedi Nisroc.

Kalona'nın çenesi kasılıp gevşedi. "O zaman canavarı ne durdurdu?"

"Kırmızı."

"Yani o ve Neferet savaştı mı?" Kalona, kendisinin görmesi gereken bir şeye şahitlik etmek üzere daha zayıf varlıkları gönderdiği için kendine lanet ediyordu.

"Hayır, savaş olmadı. Biz uçtuk."

"Yine de yaratığın Neferet'e ait olduğunu söylüyorsun."

"Evet."

"Demek ki doğruymuş. Neferet kendini beyaz boğaya vermiş." Kalona yine ileri geri yürüdü. "Uyandırdığı güçlerden haberi yok. Beyaz boğa en saf, en güçlü haliyle Karanlıktır." Kalona'nın içinde, derinlerde bir yerde bir şeyler kıpırdandı. Kovuluşundan bu yana yüzeye çıkmamış bir şeyler.

Gece Tanrıçası'nın eski savaşçısı, Tanrıça'yı sayısız yüzyıl boyunca Karanlığın hücumundan koruyan kanatlı ölümsüz, kısacık –bir kalp atımlık– bir süre için Nyx'e gitmek, onu uyarmak ve korumak için bir arzu duydu.

Kalona, hissettiği kadar hızlı bir şekilde bu saçma dürtüden silkindi. Yüksek sesle düşündü. "Demek Neferet'in, onu beyaz boğaya bağlayan bir müttefiki var ama onu Gece Evi'ne karşı başka bir şey olarak saklıyor olmalı. Aksi takdirde en azından büyük bir savaşın başlangıcını görürdün."

"Evet, yaratığı."

Kalona, düşüncelerinin Nisroc tarafından tekrar edilmesini duymazdan gelerek yüksek sesle akıl yürütmeyi sürdürdü. "Rephaim, Nyx'in hizmetine girdi. Nyx ona bir insan biçimi bahşetti." Çenesi kasılıp gevşedi. Kendini çifte ihanete uğramış gibi hissediyordu. Hem oğlu hem de Tanrıça tarafından. Nyx'ten onu affetmesini istemiş, âdeta yalvarmıştı. Peki cevabı ne olmuştu? *"Affedilmeye değdiğin zaman, bunu benden isteyebilirsin. O zamana kadar, hayır."*

Öteki Âlem'e ziyaretini ve Tanrıça'yı kısa süreli görüşünü hatırlamak kalbinde korkunç bir acıya neden oldu. Kalona bunu hissetmek, üzerinde düşünmek ve hareket etmek yerine, ruhunun duvarlarının hemen altında yer alan ve her an kaynayan öfkeye kapıları açtı. Öfke içinde çağlarken, daha yumuşak ve daha dürüst olan bütün duyguları alıp götürdü.

"Oğlumun sadakat hakkında bir derse ihtiyacı var," dedi Kalona.

"Ben sadığım!" diye haykırdı Nisroc.

Kalona'nın dudakları küçümsemeyle büküldü. "Senden bahsetmiyorum. Rephaim'den bahsediyorum."

Nisroc, "Rephaim casssusssluk etmeyecek," diye tekrarladı.

Kalona'nın tokadıyla Alaycı Kuzgun arkaya, kardeşinin üstüne doğru sendeledi. "Rephaim geçmişte benim için casusluk etmekten çok daha fazlasını yaptı. İkinci bir çift yumruk, ikinci bir çift göz ve neredeyse uzantım oldu. Gökyüzünde onu aramak benim için bir alışkanlık. Alışkanlıklardan vazgeçmenin zor olduğunu görüyorum. Belki Rephaim de zorlanıyordur." Kanatlı ölümsüz oğullarına arkasını döndü ve doğuya, ormanla kaplı sırtlara, uyuyan Tulsa'ya doğru baktı. "Rephaim'i ziyaret etmeliyim. Ne de olsa ortak bir düşmanımız var."

Nisroc itaatkâr ve uysal bir tavırla, "Tsi Sgili mi?" diye sordu.

"Aynen öyle. Tsi Sgili. Ortak bir amaca –Neferet'ten kurtulmaya– hizmet edersek, Rephaim buna casusluk demez."

"Neferet'in yerine mi hükmedeceksssin?"

Kalona kehribar gözlerini oğluna çevirdi. "Evet, ben her zaman hükmederim. Şimdi dinlenelim. Gün batımında Tulsa'ya doğru yola çıkacağım."

Alaycı Kuzgun, "Bizzzimle mi?" diye sordu.

"Hayır, siz burada kalın. Oğullarımı bir araya getirmeye devam edin. Gizlenin ve bekleyin."

"Neyi bekleyelim?"

"Çağrımı. Hükmettiğim zaman, bana sadık kalanlar yanımda olacak. Ve kalmayanlar da yok edilecek. Kim olursa olsun. Anlıyor musun, Nisroc?"

"Evettt."

Rephaim

"Tenin o kadar yumuşak ki." Rephaim, onu kollarının arasında tutmanın ve vücudunu –tepeden tırnağa insan biçimindeki vücudunu– onunkine yaslamanın verdiği mutluluğa hayret ederek parmak uçlarını sırtından aşağı kaydırdı.

Stevie Rae biraz utangaç bir gülümsemeyle, "Bu kadar özel olduğumu düşünmeni seviyorum," dedi.

"*Özelsin*," dedi Rephaim. Sonra iç geçirdi ve kollarını onun bedeninden usulca çözdü. "Şafak sökmek üzere. Yerin üstünde olmam gerek."

Stevie Rae doğruldu ve çıplak göğüslerini örtmek için, şaşırtıcı derecede şirin olan tünel odasındaki yatağının üstünde bulunan kalın yorganı göğsüne çekti. İri mavi gözlerini kırpıştırdı. Yüzünü çevreleyen kıvırcık ve dağınık saçları ona genç, masum bir bakire havası veriyordu. Rephaim kot pantolonunu üzerine geçirirken, Stevie Rae'nin gördüğü en güzel şey olduğunu düşünüyordu. Sonraki sözleriyse Rephaim'in kalbini delip geçti.

"Gitmeni istemiyorum, Rephaim."

"Benim de istemediğimi biliyorsun, ama mecburum."

Stevie Rae çekingen bir tavırla, "Burada kalamaz mısın? Benimle?" diye sordu.

Rephaim iç geçirdi ve biraz önce paylaştıkları yatağın ucuna ilişti. Elini eline aldı ve parmaklarını onunkilere kenetledi. "Beni kafese mi kapatacaksın?"

Stevie Rae'nin vücudunun şoka girmiş gibi sarsıldığını fark etti. Yoksa bu tiksinti miydi?

"Hayır! Öyle demek istemedim. Ben düşündüm ki... belki bir günlüğüne burada olmayı deneyebilirsin. Demek istediğim, sen değişim olayını atlatana kadar böyle el ele tutuşmayı denesek?"

Rephaim hüzünlü bir gülümsemeyle, "Stevie Rae, bir kuzgunun eli yoktur," dedi. "Bunlar..." Avucunu onunkine bastırdı. "Birazdan pençeye dönüşecek. Ve ben de birazdan bir hayvana dönüşeceğim. Seni tanımayacağım."

"Peki ya kollarımı boynundan çözmezsem? Belki o zaman korkmazsın? Belki yanıma kıvrılır, orada kalır ve uyursun? Yani senin de bir ara uyuman gerek, değil mi?"

Rephaim cevap vermeden önce düşündü ve sonra ağır ağır, açıklanamaz olanı açıklamayı denedi. "Uyumalıyım. Ama kuzgun olduğum zamanlara dair hiçbir şey hatırlamıyorum." *Fiziksel değişimin verdiği ıstırap ve kanatlarımı rüzgâra karşı çırpmanın neredeyse dayanılmaz sevinci dışında.* Ancak bunların hiçbirini Stevie Rae'ye söyleyemezdi. Biri onu incitir, diğeriyse korkuturdu. Bu yüzden çıplak gerçek yerine, ona daha medeni ve daha anlaşılabilir görünen versiyonu dile getirdi. "Kuzgun, evcil bir hayvan değildir. Vahşi bir kuştur. Ya paniğe kapılır ve kaçmaya çalışırken seni bir şekilde yaralarsam?"

"Ya da kendini," dedi Stevie Rae ağırbaşlı bir tavırla. "Anlıyorum. Gerçekten. Sadece bundan pek hoşlanmıyorum."

"Ben de öyle ama sanırım Nyx'in bunu yapmasının nedeni buydu. Geçmişteki hatalarımın bedelini ödüyorum." Stevie Rae'nin tatlı, yumuşak yanaklarını ellerinin arasına aldı ve dudaklarını dudaklarına bastırırken, "Bu gönüllü olarak ödediğim bir bedel, diğer tarafı, güzel olan tarafı bana insan olduğum zamandan çalacak saatler sunuyor."

"Biz o saatleri çalmıyoruz!" dedi Stevie Rae heyecanla. "Nyx, yaptığın iyi seçimlerden dolayı seni ödüllendirdi. Sonuç denen şey çift yönlüdür, Rephaim. İyi de olabilir, kötü de."

Bu sözler bir şekilde Rephaim'in kalbinin hafiflemesini sağlamıştı. Gülümsedi ve onu tekrar öptü. "Bunu hatırlayacağım."

"Hatırlamanı istediğim bir şey daha var. Bugün kardeşlerine sırt çevirmeyerek iyi bir şey yaptın." Stevie Rae'nin parmakları sarı bir bukleye dolanmıştı, Rephaim söylemeye çalıştığı şeyin onun için zor olduğunu anladı. Bu yüzden tünellerden çıkması ve yukarıda bekleyen gökyüzüne ulaşması gerektiğini bile bile, Stevie Rae sözlerine devam ederken yanında oturmaya ve elini tutmaya devam etti. "Kardeşinin ölmesine üzüldüm."

Rephaim sesine güvenemediği için usulca, "Teşekkürler," dedi.

"Gece Evi'ne onlarla gitmeni istemeye gelmişlerdi, değil mi?" diye sordu.

"Tam olarak değil. Babam onları beni bulmaları için göndermiş, götürmeleri için değil." Rephaim hikâyenin geri kalanını Stevie Rae'ye nasıl anlatacağını bilemeyerek durdu. Nihayet baş başa kalınca, kardeşleri hakkında konuşmamışlardı.

Birbirlerine dokunmak, yakın olmak ve birbirlerini sevmek için deliriyorlardı.

Stevie Rae elini sıktı. "Bana anlatabilirsin. Sana güveniyorum, Rephaim. Sen de bana güven, lütfen."

Rephaim onun gözlerinde gördüğü kırgınlıktan nefret ederek, "Güveniyorum!" dedi öfkeyle. "Ama şunu anlamalısın ki, babamın beni evlatlıktan reddetmiş olması, burada hiçbir şeyi değiştirmiyor." Göğsüne, kalbinin üstüne dokundu. "Sonsuza dek onun oğlu olarak kalacağım. Tanrıça'nın yolunda yürüyeceğim. Işık ve doğruluk için savaşacağım. Seni seveceğim. Her zaman. Ama içimde bir yerde, onu da sonsuza dek seveceğimi anlamalısın. İnsan olmak bana bunu öğretti."

"Rephaim, sana acımasız gelebilecek bir şey söylemek zorundayım. Ama bence bunu duyman gerekiyor."

Kafasını salladı. "Durma. Söyle."

"İşaretlenmeden önce, Sallie adındaki bir kızla aynı okuldaydım. O henüz on yaşındayken, annesi kelimenin tam anlamıyla kaltağın teki olduğu ve çocuk yetiştirme sorumluluğunu almak istemediği için onu ve babasını terk etmiş. Babası elinden geleni yapsa da, annesinin gitmesi Sallie'yi ciddi anlamda incitmişti. Ancak işin en kötü kısmı, annesi uzun süre uzak kalmamıştı. Geri döndü ve annemin dediği gibi, bir çuval inciri berbat etti."

Rephaim ona soru soran gözlerle bakınca Stevie Rae, "Affedersin, demek istediğim... Annesi sadece Sallie'nin hayatını altüst etmeye, saçma sapan bir drama yaratmaya dönmüştü. Çünkü o bencil, acımasız ve ultra berbat bir kadındı."

"Bu Sallie denen kıza ne oldu?" diye sordu Rephaim.

"İşaretlenip okuldan ayrıldığımda annesi kadar berbat birisi olma yolundaydı çünkü annesine kendisinden uzak durmasını söyleyecek güçte değildi. İmkânsız olmasına rağmen, Sallie annesinin iyi bir insan olmasını, onu sevmesini ve onu önemsemesini hâlâ istiyordu." Stevie Rae derin bir nefes aldı ve uzun uzun iç çekti. "Söylemeye çalıştığım ve büyük olasılıkla pek beceremediğim şey; baban kadar kötü olmayı mı, yoksa yeni bir hayata başlamayı mı istediğine karar vermen."

"Ben yeni bir hayatı seçtim bile," dedi. Stevie Rae gözlerine baktı ve hüzünle kafasını salladı. "Her şeyinle değil."

"Ona ihanet edemem, Stevie Rae."

"Senden ihanet etmeni istemiyorum. Tek istediğim, onun bir çuval incirini berbat etmesine izin vermemen."

"Onun adına casusluk yapmamı istedi. Kardeşlerimi bana bunu söylemeleri için göndermiş. Nisroc'a hayır dedim." Rephaim, bir çırpıda söylerse kelimelerin bıraktığı buruk tattan kurtulabilecekmiş gibi hızlı hızlı konuşmuştu.

Stevie Rae kafasını salladı. "Evet, bir sürü incir çuvalı görüyorum."

"Kolay olmasa da, demek istediğini anlıyorum. Bir süre bu konuyu konuşmasak? Bütün bunlar benim için çok yeni. Bu dünyada yerimi nasıl bulacağımı çözmem gerek." Rephaim, Stevie Rae'nin nazik gözlerine, onu anlamasını isteyerek baktı. "Yüzlerce yıl babamla birlikteydim. Onun yanında olmamaya alışmam zaman alacak."

"Çok mantıklı. Şuna ne dersin? Zoey ve çetenin geri kalanına kardeşlerinin buraya, bir hata yaptığını söylemen halinde Kalona'nın seni geri almaya hazır olduğunu haber ver-

mek için geldiklerini söyleyeyim. Sen hayır dedin ve tam onlar gidecekken, Ejderha ve Aurox denen çocuk sizi gördü. Gerçek bu, değil mi?"

"Evet. Ya gerçeğin geri kalanı? Babamın, onun adına casusluk yapmamı istemesi?"

"Şey, hemen herkesin, senin buna izin vermen durumunda Kalona'nın seni bize karşı kullanmaya çalışacağını tahmin edebileceğinden eminim. Ama sen buna izin vermiyorsun, bu yüzden gerçeğin bu kısmını onlardan saklamanın büyük bir sorun olacağını sanmam."

"Teşekkürler, Stevie Rae."

Gülümsedi. "Sorun değil. Dediğim gibi, sana güveniyorum."

Rephaim onu bir kez daha öptü ancak artık teninde fazlasıyla tanıdık gelmeye başlayan karıncalanmayı –tüylerin belirdiği, uzadığı ve özgür kalmak için baskı uyguladığı hissini– duymaya başlamıştı. "Gitmeliyim." Bu kez hızla odadan dışarı çıkmaya yeltendi. Stevie Rae'nin yataktan kalkmakta olduğunu duyabiliyordu, arkasına bakınca onu tişörtünü üstüne geçirmiş ve kot pantolonunu arar halde buldu. İstediğinden daha sert bir sesle, "Hayır," dedi ama acı çoktan başlamış ve çok fazla zamanının kalmadığını anlamıştı. "Benimle gelme. Zoey'yle buluşman gerek."

"Ama daha sonra..."

"Bir canavara dönüştüğümü görmeni istemiyorum."

Stevie Rae gözyaşlarına boğulmak üzereymiş gibi, "Umurumda değil," dedi.

"Ama benim umurumda. Lütfen. Arkamdan gelme." Başka bir şey söylemeden Stevie Rae'nin kapı olarak kullandığı battaniyeyi kaldırıp altından geçti. Tünellerden yukarı, bodrum katına çıkan demir merdivene vardığında, koşuyordu. Vücudundan ter fışkırıyordu ve onu pençesine alan değişimin yakıcı ıstırabıyla haykırmamak için dişlerini sıkmak zorunda kalmıştı. Bodrumu hızla koşarak geçti ve tam güneş ufukta göründüğü anda ızgarayı çekip açtı. Ardından bir kuzgunun çığlığına dönüşen haykırışı eşliğinde vücudu biçim değiştirdi ve az önceki delikanlıya dair hiçbir anısı olmayan koyu renkli kuzgun, kendini sabah göğünün çekici ve davetkâr kollarına bıraktı.

Stevie Rae

Stevie Rae peşinden gitmedi ama yine de giyinme işini tamamladı. Odasından çıkmadan önce gözyaşlarını sildi ve Rephaim'in saptığı yönün aksine; depo tünellerinin çekirdeğine, mutfağa ve bilgisayar merkezine dönüştürdükleri küçük çıkmaza yürüdü. Esnemesini bastırmaya çalışırken, *Mountain Dew**, diye düşündü. *Biraz kafein ve şekere ihtiyacım var.*

Köşeyi dönüp Damien, Zoey, Afrodit ve Darius'a uykulu uykulu gülümsedi. Dördü mutfağın ortasında, üzeri kitaplarla dolu bir masanın etrafında oturuyordu.

Zoey, "Şu dolapta bol bol içecek var," diyerek yan yana duran iki büyük buzdolabını işaret etti.

"Koladan başka bir şey de var mı?"

* Bir meşrubat markası. (ç.n.)

"Kola var, limonlu ve sade gazoz var. Ayrıca biraz da portakallı gazoz var, çünkü Kramisha sağlıklı olduğunu düşünüyor," dedi Zoey.

Afrodit bir şişe suyu kafasına dikmeden önce, "Ki saçmalıyor," dedi. "Suyu tercih et. Diğerleri seni şişmanlatır. Tabii kan hariç." Duraksadı ve güzel yüzü tiksintiyle buruştu. "İçindeki kalori miktarını bilmiyorum ama çaylaklıktan çıktığımdan beri bunu düşünmek bile istemiyorum."

Stevie Rae dolap kapağını açtı ve içinin doluluğuna hayretle baktı. "Bütün bu şeyler nereden geldi?"

Zoey iç geçirdi. "Kramisha. Üçüncü derse girmek yerine..." Havaya bir tırnak işareti çizerek devam etti. "Utica Meydanı'na 'keşif gezisine' çıkmış ve Petty'nin marketinde rafları doldurmakla meşgul gece vardiyası elemanlarına denk gelmiş."

Stevie Rae dolap kapağının arkasından kafasını uzatarak, "Ah-ha," dedi. "Yoksa kırmızı vampir afallatmasını mı devreye sokmuş?"

"Kesinlikle sokmuş," dedi Damien. "Bütün bu yemeklerin buraya gelişi de o sayede olmuş. Hatta ürün tanıtım standı işlevini gören bu masayı da getirmelerini sağlamış."

Stevie Rae parmaklarını arkasında çaprazlayarak, "Onları yememiş, değil mi?" diye sordu.

"Hayır, ama para da ödememiş," dedi Afrodit. "Sadece istediklerini yaptırıp gitmelerini ve her şeyi unutmalarını sağlamış. Sanırım Yoana Baraschi'nin bir dahaki defilesinde onu yanımda New York'a götüreceğim."

"Hayır," dedi Zoey. "Sadece hayır." Sonra Stevie Rae'ye baktı. "Gerçekten uyanık mısın? Stark ve Bayan Kramisha

Onlara-Dediğimi-Yaptırırım dâhil bütün kırmızı çaylaklar horul horul uyuyor."

Stevie Rae bir Mountain Dew kaptı ve esneyerek kendini masadaki sandalyelerden birine attı. "Evet, sayılır. Burada gün içinde uyanık kalmak daha kolay ama size söylüyorum, ciddi anlamda yorgunum. Stark uyudu mu?"

"Evet." Stevie Rae, Z'in endişeli göründüğünü düşündü. "Şeyden beri, bilirsin işte, Öteki Âlem'den geldiğinden beri uyumakta sorun yaşıyor. Bu yüzden bayılınca onu rahat bırakıyorum."

"Biraz zaman alacak ama yakında normale dönecektir," dedi Stevie Rae.

"Umarım," dedi Zoey dudağını ısırarak.

"Erkek arkadaşlardan bahsetmişken, seninki bir kuş mu?" diye sordu Afrodit.

"Evet." Stevie Rae ona gözlerini kısarak baktı. "Ve bundan bahsetmek istemiyorum."

"Ama Alaycı Kuzgunların bugün okulda ne aradığını tam olarak bilmemiz gerek," dedi Darius tam olarak kaba sayılmayacak bir tavırla. "Ve Rephaim sorularımızı yanıtlayamayacağı için, bunu senin yapabileceğini umuyoruz."

Stevie Rae hemen savunmaya geçerek, "Bu toplantının Gerçek Görüş'le ilgili olduğunu sanıyordum," dedi.

"Öyle ama aynı zamanda bilgilendirme toplantısı," dedi Damien. "Bence buna ihtiyacımız var, sizce yok mu?"

Damien'a itiraz etmek imkânsızdı; hele o tatlı, endişeli ifadeyi takındığı zamanlarda. Stevie Rae onun gözlerine baktı.

"Evet, sanırım var," dedi. "Bu yüzden, başlangıç olarak, sende durumlar nasıl?"

Damien, soruya şaşırmış gibi birkaç kez gözlerini kırpıştırarak Stevie Rae'nin kendini berbat hissetmesine neden oldu. Herkes Damien'ın erkek arkadaşını birkaç gün önce kaybettiğini unutmuş muydu yoksa?

"Bugün okulda daha iyiydim. Normale bir adım yaklaştığımı hissettim." Damien yavaş yavaş ve her kelimeyi düşünmek zorunda kalıyormuş gibi, dikkatle konuşuyordu. "Ama Jack'i çok özledim. Aslında kulağa biraz delice gelebileceğini biliyorum ama holdeki her köşeyi onu görmeyi bekleyerek döndüm."

"Hiç de delice değil," dedi Zoey. "Ben de Heath'i görmeyi bekleyip duruyorum. Birisinin bu kadar erken ölmesi zor ve tamamen yanlış." Herkes, Zoey'nin yüzünden farklı ifadelerin geçmesini izledi. "Annemin de. Geçen yıldan beri Gece Evi'nde olduğumu biliyorum ve bunun öncesinde de ikimiz bir süredir pek yakın değildik ama öldüğünün bilincine varmak cidden zor. Bu yüzden Jack konusunda ne demek istediğini anlıyorum."

"Bu, durumu daha da iyi bir hale getiriyor," dedi Damien. "Yani sizin yakın olduğunuz birisini kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu anlamanız." Stevie Rae'ye gülümsedi. "Bu yüzden, soruna cevabım, beklenebileceği kadar iyi idare ediyorum."

"İyi. Bir sonraki soru. Ya da esas soruya dönersek," dedi Afrodit. "Kuş çocukların Gece Evi'nde ne işi vardı?"

"Kalona göndermiş. Rephaim'e, beni ve Tanrıça'yı seçerek hata yaptığını kabul ettiği anda babasının onu geri alacağını

söylemek için gelmişler." Stevie Rae kafasını salladı. "Bazen Kalona'nın su katılmamış bir salak olduğunu düşünüyorum."

Z, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Tanrıça aşkına, Rephaim gerçek anlamda erkek arkadaşım olalı bir ay bile olmadı. Babasının 'ah, bir hata yaptın'cılık taslamadan önce, bize ilk kavgamızı etme şansı vermesini beklerdim."

Darius, "Rephaim'in cevabı tam olarak ne olmuş?" diye sordu.

"Sizce ne olabilir? Tanrıça aşkına, adam hâlâ burada." Stevie Rae öfkesinin arttığını hissetti. "Onlara, Kalona'ya hata yapmadığını ve geri dönmeyeceğini iletmelerini söylemiş. Nokta. Son."

"Evet, ama gerçekten öyle mi?" dedi Afrodit.

"Gerçekten ne mi?"

"Gerçekten son mu? Kalona ortalıkta dolanıp Rephaim'in ışığı ya da her neyse işte, onu görmesini sağlamaya uğraşmayacak mı?"

"Uğraşsa ne olur? Rephaim artık onun takımında değil. Uzun bir süredir."

"Sen öyle diyorsun."

"O öyle diyor!" Stevie Rae patlayacak gibi hissediyordu. "Babası öyle diyor. Kardeşleri öyle dıyor. Nyx bile öyle diyor! Tanrıça'nın bizzat kendisi boy gösterip onu affetti. Değiştiğini ispatlamak için Rephaim'in size ne yapması gerekiyor?"

Zoey, Afrodit'e *hiç yardımcı olmuyorsun* bakışı atarak, "Hey, Rephaim'in bir şey ispatlaması gerektiğini söyleyen yok," dedi.

"Ama Kalona ve Alaycı Kuzgunlar bir iş çeviriyorlarsa, bunu bilmemiz gerek."

"Z, hiçbir şey olduğu yok. Şey, o lanet olası boğa çocuğun kardeşini öldürmesinin Rephaim'i üzmesi dışında. Cidden çocuklar, kardeşleri onunla konuşmaktan başka bir şey yapmıyormuş. Ejderha elbette öfke içinde çıkagelmiş ama hepimiz bunun, Anastasia yüzünden olduğunu biliyoruz. Yine de, Alaycı Kuzgunlar sadece kendilerini koruyormuş. Hakkında sorular sormamız gereken birisi varsa, o da Aurox."

"Evet ama burada Aurox cevaplarımız yok ve Rephaim cevaplarını almamız gerek," dedi Afrodit.

"Size onun cevaplarını verdim." Saat gün doğumunu geçtiği için zayıf ve yorgun hissetse de, Stevie Rae otomatik olarak topraktan güç çekmeye başlamıştı. Afrodit'in canını gerçekten yakacak değildi ama bu kızın cidden sağlam bir şaplağa ihtiyacı vardı.

"Hey, yeşil yeşil parlıyorsun," dedi Z.

"Evet, kızgınım!" Darius'un Afrodit'e yaklaştığını görünce, Stevie Rae'nin canı cidden sıkıldı. "Biliyor musun Darius, kendine bir bakmalısın. Burada hepimiz aynı taraftayız ama bu, zaman zaman birbirimize kızmayacağımız anlamına gelmez."

Damien en sakin ve yatıştırıcı sesiyle, "Sanırım bunu hepimiz anlayabiliriz. Öyle değil mi, Darius?" dedi.

"Evet, tabii ki," dedi Darius.

Afrodit bir homurtu çıkardı.

"Yani özetle Rephaim, Kalona'ya hayır dedi ve Alaycı Kuzgunlar da sadece haberciydi," dedi Z. "Doğru mu?"

"Tamamen doğru," dedi Stevie Rae.

"Pekâlâ, Gerçek Görüş'e geçelim." Zoey, Damien'a baktı. "Bulduklarını özetlemek ister misin?"

"Evet, ama pek bir şey yok. İleri düzey el kitabında konuya sadece kısaca değiniliyor. Esasında nadir rastlanılıyor ve uzun süredir görülmüyormuş. Burada birkaç yüzyıl gibi bir süreden bahsediyoruz. Çok fazla doküman olmadığı için biraz bunaltıcı ama öğrenebildiğim kadarıyla Gerçek Görüş bahşedilen bir çaylak ya da vampir –bu arada genelde vampir oluyorlar– insanlarla ilgili gerçeği görme yeteneğine sahip oluyor."

"Faydalı bir armağancıkmış," dedi Afrodit.

"Öyle görünüyor ama sorun şu ki, 'görmek' sadece bu özelliğe sahip olan kişi kadar doğru," dedi Damien.

"Ha?" dedi Zoey.

"Pekâlâ, şöyle: Shaylin'in bu yeteneği iyi kullanması gerek. Ne gördüğünü anlaması ve doğru yorumlaması şart," dedi Damien.

"Ve eğer bunu yapamazsa, gördükleri bir avuç renkten başka bir şey olmaz," dedi Zoey.

"Daha kötüsü," dedi Damien. "Çünkü Gerçek Görüş hiçbir zaman bir avuç renkten ibaret değildir. Hepimiz birisinin ruhunun içini gördüğünü biliyoruz." Kafasını salladı. "El kitabında, Gerçek Görüş'ün nasıl yanlış anlaşıldığına ve yanlış kullanıldığına dair alıntılar var. Sonuçlar kötü, gerçekten kötü olabilir."

"Talimatlar, kurallar ya da onun gibi şeyler yok mu?" diye sordu Z.

"Yok. Görüşe sahip herkes için durum farklı," dedi Damien.

Stevie Rae şaşkına dönmüş bir halde, "Yani karanlıkta atış yapıyoruz," dedi. "Yine."

"Sanırım bu, Shaylin'in nasıl birisi olduğuna bağlı," dedi Damien.

"Erik'le kanka olması iyiye işaret değil," dedi Afrodit.

"Hey, aramızda Erik'le eskiden kanka olup sonu iyi olanlar da var," dedi Zoey. "Hem ayrıca, gerçek renklerini görebilen bir kız ona cidden iyi gelebilir."

Afrodit bir homurtu çıkardı. "Onları gerçekten doğru tercüme edebilirse, ya da ona ne derseniz..."

"Ben edebileceğine inanmak istiyorum," dedi Damien.

"Evet, ben de," dedi Stevie Rae ama aslında düşündüğü şey Rephaim ve Kalona'ydı. *Lütfen, Nyx, Rephaim'in de gerçeği görebilmesini sağla.* Yürekten ama sessiz duasını gönderirken, bakışları en yakın dostununkilerle buluştu.

Zoey, Stevie Rae'nin zihnini okur gibi yumuşacık bir sesle, "Ben de inanmak istiyorum," dedi.

"Şey, bu odadan çıkıp koridorda yürümeye başladığım anda Grand Cayman Adası'ndaki Ritz Carlton'da bir daireye ışınlanmak istiyorum. Sizlerin güneşle sorununuz olduğunu biliyorum ama biraz titreşmek ve pişmek benim için fena olmazdı." Afrodit duraksadı ve Darius'a seksi bir sırıtışla baktı. "Sen titreşme kısmını yaparsan, ben pişme kısmını hallederim."

Stevie Rae ayağa kalktı ve esnedi. "Pekâlâ, hepiniz tamamen iğrençleşmeden ben gidip bayılacağım. Akşam alacakaranlıkta görüşürüz."

"Iyk... Okul var ve Ritz yok. Çifte ıyk, gerçeklik," dedi Afrodit. "Tanrıçam, Cuma olduğuna çok memnunum." Zoey'ye sarı renkli kaşını kaldırdı. "Bu hafta sonu ciddi bir alışveriş ve dekorasyon yenilemesi yapacağımdan emin olabilirsin. Kötüyle savaşmak, Karanlık ya da her neyse işte, beklemesi gerekecek."

Stevie Rae kocaman bir esneme arasında,"Hey, oda demişken, Erik'in Shaylin'i nereye yerleştirdiğini bilen var mı?" dedi.

"Soyadsız Elizabeth'in odasına," dedi Damien.

"Biraz ürkütücü," dedi Stevie Rae.

"Odayı kullandığı söylenemez," dedi Afrodit.

"Ben yatmaya gidiyorum," dedi Z. "İyi geceler, çocuklar."

Herkes, iyi geceler diye seslendi ama Stevie Rae onun Stark'la birlikte kendilerine oda edindikleri, Dallas'ın eski odasına doğru yürümesini izledi. Adımları yavaş, ağır bir yükü taşımak için aşırı çaba harcıyormuş gibi omuzları düşüktü.

Stevie Rae iç geçirdi. Z'in ne hissettiğini çok iyi biliyordu.

BÖLÜM ON BİR

Lenobia

Lenobia havayı kokladı. Talaş, deri, tatlı yem ve at karışımına bir şey daha eklenmişti. Dumanlı ve hemen hemen tanıdık gelen bir şey. Mujaji'yi –en sevdiği, güçlü yapılı siyah bir kısraktı– yumuşak tımar fırçasıyla bir kez daha okşadıktan sonra, kokuyu takip ederek bölmeden çıktı. Geniş at bölmelerinin iki yana sıralandığı uzun ve geniş koridorda ilerdi. Burnu onu tam beklediği şeye götürmüştü; malzeme odasının hemen bitişiğindeki büyük doğum bölmesine. Lenobia sessizce hareket ederken kendine, onu gizlice gözetlemediğini söylüyordu. Sadece kısrağını ürkütmemeye çalışıyordu.

Travis'in sırtı ona dönüktü. Kovboy bölmenin tam ortasında, ayakta duruyordu. Tek elinde kalın, dumanı tüten bir ot demeti tutuyordu. Diğer elini açık renkli dumanın arasından geçirip etrafa iyice yayılmasını sağlıyordu. İri Percheron kısrağı Bonnie tek bacağını yukarı çekmiş uyukluyordu. Travis ona yaklaşıp dumanı tüten otu iri cüssesinin etrafında dolaştırırken Bonnie tek kulağını hafifçe oynatmakla yetindi. Travis onun yanından ayrılıp bölmenin diğer köşesine, kendisi için

kurduğu portatif karyolaya yürüyüp kendisi ve kısrak gibi karyolayı da tütsüledi. Tam yüzünü karyoladan öteye çevirecekken, Lenobia geri adım atarak görüş alanından çekildi. Gördüğü şeyi düşünerek ahırın yan kapısından çıktı ve birkaç adım ötedeki banka oturup serin gecenin sakinliğini içine çekerken, düşüncelerini gözden geçirmeye çalıştı.

Kovboy ada çayı yakıyordu. Aslında Lenobia, kokusunu düşününce bunun beyaz ada çayı olduğundan neredeyse emindi. *Bir mekânı arındırmak için kusursuz.* Ama Oklahomalı bir kovboy bunu neden yapardı ki?

İnsan davranışı? Bu konuda ne biliyordu ki? Onlarla üstünkörü bir teması vardı sadece... Lenobia sol elindeki kalp biçiminde zümrüt taşlı altın yüzüğü çevirirken düşündü. Bir insanla, özellikle de insan soylu bir erkekle kurduğu son yakınlığının üstünden tam olarak ne kadar zaman geçtiğini çok iyi biliyordu. İki yüz yirmi üç yıl.

Lenobia başını eğip yüzük parmağına baktı. Çok fazla ışık yoktu. Şafak göğü siyahtan mavi-griye dönmek üzereydi ve zümrüdün saf yeşilini neredeyse görebiliyordu. Bu ışıkta güzelliği, geçmişindeki yüzlerin anısı gibi aldatıcı ve gölgeliydi.

Lenobia o yüzleri düşünmekten hoşlanmıyordu. Burada ve şu anda yaşamayı uzun zaman önce öğrenmişti. Bugün yeterince mücadele demekti. Doğuya baktı ve gittikçe artan ışığa karşı gözlerini kıstı. "Bugün ayrıca yeterince mutluluk da demek. Atlar ve mutluluk. Atlar ve mutluluk." Lenobia iki yüz seneyi aşkın bir süredir mantrası olan bu üç kelimeyi tekrarladı. "Atlar ve mutluluk."

"İkisi benim için her zaman ayrılmaz bir bütün oldu."

Beyni, konuşanın insan soylu kovboy olduğunu ve korkunç bir tehdit olmadığını ayırt etse de, bedeni hızla ve savunmaya geçmek için çömelerek döndü ve aynı anda ahırın içinden bir kısrağın savaş çığlığı yükseldi.

Travis boş olduklarını göstermek için ellerini havaya kaldırarak, "Vay canına, sakin olun," dedi ve geriye doğru bir adım attı. "Niyetim sizi..."

Lenobia onu görmezden gelip başını öne eğdi ve derin bir nefes alarak, "Tehlike yok," dedi. "İyiyim. Uyu güzelim." Sonra kafasını kaldırdı ve gri gözleriyle adamı delip geçerek, "Şunu hiçbir zaman unutma; bana sakın sessizce yaklaşma. Sakın."

"Evet, efendim. Dersimi aldım. Gerçi niyetim sessizce yaklaşmak değildi. Günün bu saatinde dışarıda bir vampir olabileceğini düşünemedim."

"Biz güneşte yanıp tutuşmayız. O bir efsane." Lenobia kırmızı vampirlerin ve çaylakların *gerçekten* yandıklarını bilmesi gerekip gerekmediğini düşünürken, Travis'in tepkisi düşüncelerini dağıttı.

"Evet, efendim. Bunu biliyorum. Ayrıca güneş ışığının sizin için rahatsız edici olduğunu da biliyordum. Bu yüzden buraya çıkıp bunu içerken yalnız olurum sandım." Travis durdu ve püsküllü deri ceketinin cebinden ince bir puro çıkardı. "Tek başıma gün doğumunu izleyecektim. Siz konuşana kadar burada oturduğunuzu görmemiştim." Gülümsemesi etkileyiciydi; bakışlarını ısıtıyor, gözlerinin sıradan kahve rengini daha açık bir fındık kabuğu rengine dönüştürüyordu. Lenobia böyle bir şeyi daha önce hiç fark etmemişti. Şimdi bunu

görünce, midesinde bir kasılma hissetti. Gözlerini gözlerinden hızla kaçırdı ve kelimelerine odaklanabilmek için kendini zihnen silkme ihtiyacı duydu. "Atlar ve mutluluk demeniz, düşünmeden konuşmama neden oldu. Bir dahaki sefere boğazımı temizler, öksürür ya da başka bir şey yaparım."

Lenobia adamın tuhaf biçimde dikkatini dağıttığını düşünerek, aklına gelen ilk soruyu sordu. "Vampirler hakkında nasıl bilgi sahibi oldun? Yoksa bir vampirin eşi falan mıydın?"

Travis'in gülümsemesi iyice genişledi. "Öyle bir şey değil. Hakkınızda bir şeyler biliyorum, çünkü annem sizi severdi."

"Annen mi? Annen beni tanıyor muydu?"

Kovboy başını salladı. "Hayır, efendim Sizi kastetmedim. Genel olarak vampirlerden bahsediyordum. Anlarsınız, küçükken annemin İşaretlenen bir arkadaşı varmış. İletişimi kesmemiş, birbirlerine mektup yazmışlar. Pek çok mektup. Annemin öldüğü güne kadar yazışmışlar."

"Annen için üzüldüm." Lenobia kendini tuhaf hissetmişti. İnsan soyluların ömürleri çok kısaydı. Kolayca ölebiliyorlardı. Onları neredeyse unutmuş olması garipti. Neredeyse.

"Teşekkürler. Kanserdi. Gücünü hızla tüketti. Öleli beş yıl oldu." Travis bakışlarını doğan güneşe çevirdi. "Günün en sevdiği vakti gün doğumuydu. Onu bu saatte anmak hoşuma gidiyor."

Lenobia, "Benim de en sevdiğim zamandır," diyerek kendini şaşırttı.

Travis bakışlarını tekrar ona çevirip gülümseyerek, "Hoş bir tesadüf," dedi. "Efendim, size bir soru sorabilir miyim?"

"Evet, sanırım sorabilirsin," dedi Lenobia. Onu hazırlıksız yakalayan şey, soru sorma isteğinden çok, gülümsemesi olmuştu.

"Sizi korkuttuğum zaman, kısrağınız size seslendi."

"Beni korkutmadın. İrkilttin. İkisinin arasında çok büyük fark var."

"Haklı olabilirsiniz ama dediğim gibi, kısrağınız size seslendi. Sonra konuştunuz ve sizi buradan, dışarıdan duyması imkânsızken atınız sessizleşti."

"Bu bir soru değil," dedi Lenobia düz bir sesle.

Kaşlarını kaldırdı. "Siz akıllı bir bayansınız. Neyi merak ettiğimi biliyorsunuz."

"Mujaji'nin düşüncelerimi okuyup okuyamadığını soruyorsun."

"Evet." Travis başını hafifçe eğerek onu süzmeye devam etti.

"İnsan soylularla Tanrıçamızın armağanları hakkında konuşmaya alışık değilim."

"Nyx," dedi Travis. Lenobia dik dik bakınca omzunu silkti ve devam etti. "Tanrıçanız, değil mi?"

"Öyle."

"Nyx insan soylularla onun hakkında konuşmanıza aldırır mı?"

Lenobia onu dikkatle süzdü ama samimi bir meraktan başka bir şey göremedi. "Annenin bu soruya yanıtı ne olurdu?"

"Söğüt'ün ona Nyx hakkında çok şey yazdığını ve Tanrıça'nın buna aldırır gibi görünmediğini söylerdi. Tabii ki Söğüt ile ben yazışmıyoruz ve onu annemin cenazesine geldiği günden beri

de görmedim ama bana bir hayli sağlıklı görünmüştü. Bir tanrıça tarafından cezalandırılmış gibi bir hali yoktu."

"Söğüt?"

"1960'ların çocuklarıydılar. Anneme verilen isim Yağmur'du. Soruma cevap verecek misiniz?"

"Bunun karşılığında sen de bir soruma cevap verirsen, evet."

"Anlaştık," dedi Travis.

"Nyx'ten aldığım armağan atlarla ilgili bir özellik. Zihinlerini bire bir okuyamıyorum, tıpkı onların da benimkini okuyamaması gibi ama onlardan birtakım görüntü ve duygular alıyorum. Özellikle kısrağım Mujaji gibi bağlantılı olduğum atlardan."

"Bonnie'den de benim hakkımda şeyler, görüntüler falan aldınız mı?"

Lenobia onun bu hevesi karşısından gülümsemekten kendini alamadı. "Aldım. Seni çok seviyor. Ona iyi bakmışsın. Percheron kısrağının ilginç bir zihni var."

"Öyle, gerçi zaman zaman kalın kafalı oluyor."

Lenobia bu kez gerçekten gülümsedi. "Ama hiçbir zaman kötü değil; dokuz yüz kilo olduğunu unutup sıradan insan soyluları neredeyse çiğnediği zamanlarda bile."

"Şey, efendim, fırsatını bulursa Bonnie'nin vampirleri bile çiğneyebileceğini düşünüyorum."

"Bunu aklımda tutarım," dedi Lenobia. "Ve şimdi benim sorum: Neden tütsü yapıyordun?"

"Ah, gördünüz demek. Şey, efendim, babam kısmen Muscogee'dir. Kızılderili. Alışkanlıklarının bir kısmını benimsedim, yeni bir mekânı tütsülemek de o alışkanlıkların arasında." Durdu ve hafifçe güldü. "Halbuki ben burada durmuş, bana bu işi neden aldığımı sormanızı bekliyordum."

"Bonnie o sorunun cevabını çoktan verdi."

Travis'in gözlerinin şaşkınlıkla irileştiğini görmek hoşuna gitmişti. "Atların düşüncelerini okuyamadığınızı söylemiştiniz."

"Bonnie'den aldığım his, bir süredir rahatsız bir seyahat halinde olduğunuz. Bu bana hayat yolculuğunuzda sıradaki durak olduğumuzu anlatıyor."

"O bundan hoşnut mu? Demek istediğim, bu ona zarar vermiyor, değil mi?"

Kovboydan yayılan hafif sıcaklık Lenobia'nın damarlarına aktı ve bedeninde atmaya başladı. "Kısrağın iyi durumda. Seninle olduğu sürece mutlu."

Travis şapkasını arkaya doğru itip alnını kaşıdı. "Şey, rahatladım. Annemin ölümünden sonra bir yere yerleşmekte sorun yaşıyorum. Çiftlik onsuz aynı değil ve..."

Onlara çok uzak sayılmayacak bir yerde, huzurlu sabah saatleri motor sesleri ve bağrışmalarla bozuldu.

"Bu da neyin nesi?"

"Hiçbir fikrim yok ama öğreneceğim." Lenobia ayağa kalktı ve kararlı adımlarla kaos seslerine doğru ilerlemeye başladı. Travis'in de hemen yanında olduğunu fark etmişti. Ona baktı. "Neferet seninle iş görüşmesi yaparken yakın zamanda Gece Evi'nde yaşanan bazı zorlu olaylardan bahsetti mi?"

"Hayır, efendim," dedi.

"Şey, bu işi kabul edip etmemeyi bir kez daha düşünmek isteyebilirsin. Huzur arıyorsan, burası senin için kesinlikle yanlış yer."

Travis, "Hayır, efendim," diye tekrar etti. "Ben kavgadan hiçbir zaman kaçmadım. Kavga aramam ama beni bulduğu zaman da kaçmam."

"Siz kovboyların artık yanınızda silah taşımıyor olmanız çok kötü," diye mırıldandı.

Travis, ceketinin yan tarafını sıvazladı ve ciddi bir gülümsemeyle, "Bazılarımız hâlâ taşıyoruz, efendim," dedi. "Oklahoma gizlediğin sürece taşıyabilirsin deme sağduyusunu gösteren bir eyalet."

Lenobia'nın gözleri hafifçe açıldı. "Bunu duyduğuma sevindim. Küçük bir ipucu: Kuş gibi kanatları ama insana benzeyen kırmızı gözleri varsa, vurmaya hazır ol."

"Şaka yapmıyorsunuz, değil mi?"

"Hayır."

Birlikte aydınlanmaya yüz tutmuş kampüste sesi takip ettiler ve okulun merkez arazisine yaklaştılar. Güzel ön çimenliğe ulaştıklarında ikisi de yavaşlayıp durdu. Lenobia kafasını salladı. "İnanamıyorum."

"Onları vurmamı istemezsiniz, değil mi?"

Lenobia yüzünü buruşturdu. "Henüz değil, hayır." Sonra kararlı adımlarla kamyon kervanının, çim biçme makinelerinin, arazi ekipmanlarının ve adamların –kesinlikle *insan soylu*

erkeklerdi– arasına yürüyüp yataktan çıkmış gibi görünen ama gerçekten öfkeli olan dişi vampire katıldı.

"Sağır mısınız, yoksa salak mı? Arazime dokunmayacaksınız diyorum. Özellikle profesör ve öğrencilerin uyumaya çalıştıkları günün bu saatinde kesinlikle dokunmayacaksınız."

"Gaea, burada neler oluyor?" Lenobia, akılsızlık edip elinde bir kağıt altlığıyla grubun lideri olarak önce çıkan zavallı ve kafası karışmış haldeki adamın üstüne atılacak gibi görünen arkadaşını durdurmak için kolunu tuttu. Adam, Gaea'ya Lenobia'nın hak verebileceği şekilde, korku ve hayranlık karışımı bir ifadeyle bakıyordu. Gaea uzun boylu ve zarifti, ayrıca bir vampir için bile sıradışı sayılabilecek bir çekiciliği vardı. Toprakla haşır neşir olmaktan fazlasıyla hoşnut olmasa, oldukça başarılı ve göz alıcı bir manken olabilirdi.

Gaea, kelimeler ağzında kötü bir tat bırakıyormuş gibi, "Bu *adamlar*," dedi, "birden ortaya çıkıp arazime saldırmaya başladı."

"Bakın bayan, daha önce de söylediğim gibi, Gece Evi'nin çim bakımı için dün işe alındık. Hiçbir şeye saldırdığımız yok, sadece çimleri biçiyorduk."

Lenobia bıkkın çığlığını güçlükle bastırdı ve adama baktı. "Sizi işe kim aldı?"

Adam önündeki dosyaya baktı. "Patronun bana verdiği isim, Neferet. Siz misiniz?"

Lenobia kafasını salladı. "Hayır ama bu, Yüksek Rahibemizin ismi." Arazinin yöneticisine döndü. "Gaea, Neferet'in Gece Evi'nde çalışmak üzere insan soyluları işe alacağı bilgisini almadın mı?"

"Bilgiyi aldım. Sadece o insan soyluların, *benim* pozisyonumu gasbedecekleri bilgisini almamıştım."

Lenobia ciddi bir tavırla, *Tabii ki almadın,* diye düşündü. *Neferet hiçbirimizin yaptıklarına hazırlıklı olmamızı istemedi ve sen de çimlerin, çalılıkların ve ağaçların konusunda en az benim atlarım konusunda olduğum kadar korumacısın. Ve olayları kendi istediği şekilde idare eden Yüksek Rahibemiz, bunun fazlasıyla farkında.* Lenobia, Neferet'in şah matından canı sıkılmış halde, başını salladı. En mantıklı sesiyle, "Hayır, Gaea," dedi. "Gasbedilen bir şey yok. Sadece sana yardım ediliyor."

Lenobia, Gaea'nın gözlerindeki mücadeleyi gördü. Belli ki o da tıpkı Lenobia gibi, insan yardımı almayı hiç istememişti ama Yüksek Rahibe'nin yarattığı ve Vampir Yüksek Konseyi'nin de onayladığı bir iradeye karşı çıkmak, okulda anlaşmazlığa neden olurdu.

Ve eski vampir gerçeği, insan soyluların gözü önünde anlaşmazlık sergilememekten geçiyordu.

"Şey, evet. Bunu görebiliyorum." Gaea gurur ve güç yerine eski vampir gerçeğine itaat etmeyi seçince, Lenobia vücudundaki gerilimin kısmen geçtiğini hissetti. "Sadece hazırlıksız yakalandım. Durumu daha net görmeme yardım ettiğin için teşekkürler, Lenobia." Sonra adama ve arkasında huzursuzca kıpırdanan işçilere döndü. Lenobia, Gaea gülümseyince güzelliğinin bütün gücüyle çarpılan adamların yüzlerinin gevşediğini ve gözlerinin irileştiğini gördü. "Başlangıçtaki karışıklık için özür diliyorum. Ortada bir iletişim kopukluğu var gibi görünüyor. İşinizin tam olarak neleri içerdiğini tartışalım mı? En iyi nasıl..."

Gaea zamanlama, çim biçme ve ayın evreleri gibi konularda uzun bir açıklamaya girişince, Lenobia dikkat çekmeden uzaklaştı. Travis bir kez daha yanındaydı.

Boğazını temizledi.

Lenobia ona bakmadan, "Durma," dedi. "Ne söyleyeceksen söyle."

"Şey, efendim, görünüşe bakılırsa bu okulda pek çok iş karışıklığı söz konusu."

"Bana da öyle geldi," dedi Lenobia.

"Patronunuz pek de..."

Lenobia, "Neferet patronum *değil*," diyerek araya girdi.

"Pekâlâ, cümleyi baştan alıyorum. *Benim* patronum o işe alımların bir şekilde ilgilendirebileceği kişilere söylemeden pek çok kişiyi işe almış. Merak ettiğim şey şu, bunun daha önce bahsettiğiniz zorlu zamanlarla bir alakası var mı?"

"Olabilir," dedi Lenobia. Ahırlara açılan ana kapılara ulaşmışlardı bile. Durdu ve yüzünü Travis'e çevirdi. "Karmaşa ve kaos karşısında şaşırmamayı öğrenmelisin. Buralarda ikisinden de bolca bulunabilir."

"Ama bana ayrıntı vermeyeceksiniz, haksız mıyım?"

"Değilsin," dedi Lenobia.

Travis şapkasını arkaya itti. "Şu kırmızı gözlü kuşlar konusunu açmaya ne dersiniz?"

"Alaycı Kuzgunlar," dedi Lenobia. "Onlara böyle deniyor. Atlar onları, onlar da atları sevmez. Son zamanlarda burada bazı sorunlara neden oldular."

"Alaycı Kuzgunlar ne?"

Lenobia iç geçirdi. "İnsan değiller. Kuş değiller. Vampir değiller."

"Şey, efendim, kısacası iyi değil gibiler. Atların etrafına yaklaşırlarsa, onları vuracak mıyım?"

"Atlara saldırırlarsa vur." Lenobia gözlerini onun gözlerine dikti. "Esas kuralım şu: Önce atları koru, soruları sonra sorarsın."

"İyi kural," dedi Travis.

"Sanırım." Lenobia başıyla ahırları işaret etti. "İhtiyacın olan her şey var mı?"

"Evet, efendim. Bonnie ile benim çok fazla şeye ihtiyacımız yok." Duraksadı ve, "Uyuma saatlerimi sizinkine uyacak şekilde değiştirmemi ister misiniz?" diye ekledi

"Şey, uyku düzenini değiştirmeni isteyeceğim ama okulun tamamına değil, bana uyacaksın." Lenobia, Travis'in söylediği şeyin onu neden utandırdığını merak ederek hızlı hızlı konuştu. "Bonnie'nin bu gece gündüz değişikliğine ne kadar çabuk uyum sağladığını görünce şaşıracaksın."

"Bonnie'yle çok gece yolculuğu yaptık."

"İyi, bu durumda değişime çoktan hazırsınız demektir." İkisinin de öylece durduğu tuhaf bir sessizlik oldu. Sonra Lenobia, "Ah, dairem şurada, yukarıda," dedi. Ahırların üstündeki yüksek ikinci katı işaret etti. "Diğer profesörler o tarafta." Çenesiyle ana kampüs binasını gösterdi. "Ben atlara yakın olmayı tercih ediyorum."

"Öyle görünüyor ki siz ve ben, en azından bir konuda aynı fikirdeyiz."

Lenobia sessiz bir soruyla kaşlarını kaldırdı.

Travis gülümsedi. "Atları tercih etmemiz konusunda." Lenobia için kapıyı açtı.

Lenobia ahıra girdi, üst kata çıkan merdivenlere varana dek yan yana yürüdüler. "Sanırım akşam karanlığı çökerken görüşürüz," dedi.

Travis onu şapkasını eğerek selamladı. "Evet, efendim, görüşürüz. Size iyi geceler."

Lenobia da, "İyi geceler," dedi ve hızlı adımlarla merdivenleri çıkıp gözden kaybolana kadar Travis'in bakışlarını üzerinde hissetti.

BÖLÜM ON İKİ

Aurox

Aurox, Rahibesinin peşi sıra, profesörler binasından, akşamın solmaya yüz tutan ışığına çıktı. Doğruyu söylemek gerekirse kış olmasına ve ışığın sıcaklık barındırmamasına rağmen Neferet acı duyuyormuş gibi yüzünü buruşturmuştu. Aurox, onun yeşil cüppesinin başlığını yüzünü tamamen örtecek şekilde başına çekmesini izledi.

"Güneş ışığı!" Neferet bu iki kelimeyi onlardan acı bir tat alır gibi söylemişti. "Beni bu yolculuğu güneş ışığında yapmak zorunda bırakmalarının bedelini ödetmeliyim." Karanlık, aynalı gözlüklerini takmadan önce ona baktı. "Aslında, sen ödetmelisin."

"Evet, Rahibe," dedi Aurox kendiliğinden.

Neferet hükmedici bir tavırla, kullanmayı öğrenmesini emrettiği büyük siyah araca yürüdü ve kapının önünde durup açmasını bekledi. Aurox kapıyı hızla açtı. Neferet'in gün-

düz saatlerinde bile doğaüstü bir karanlık yaydığını fark etmişti. *Karanlık her an onunla dolaşıyor,* diye düşündü.

Arabaya binince Neferet dikiz aynasındaki bir düğmeye bastı ve bir ses, "Evet, Neferet, OnStar bugün seni nereye götürebilir?" diye sordu.

Neferet sese, "Will Rogers Lisesi, Tulsa, Oklahoma," diye karşılık verdikten sonra Aurox'a, "Talimatlarını bire bir uygula," diye emretti.

Aurox'un tek söylemesi gereken, "Evet, Rahibem," idi.

Aurox, arabayı önünde park ettiği andan itibaren, açık renkli tuğla ve taş işi binanın göze hoş göründüğünü düşünmüştü. Neferet'i içeriye kadar takip etti ve ışıklı, geniş koridorlara girince mekânın kendisinde bıraktığı hisle afalladı. Sanki binanın duyguları vardı. Aurox'un şaşırtıcı derecede sakinleştirici bulduğu bilge ve dinleyici bir özelliği var gibiydi.

Ama bu nasıl olabilirdi ki? Bir bina nasıl olur da ona bir şeyler hissettirirdi?

Sadece bir –biraz yaşlıca– güvenlik görevlisi vardı. Aurox ve Neferet'e ağır ve hafifçe aksayan adımlarla, temkinliden ziyade meraklı ve nazik bir tavırla yaklaşmıştı.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Evet, okulun bir yer altı bölmesi var mı? Büyük bir bodrum ya da bir tünel sistemi?" Neferet bu soruları sorarken pelerininin başlığını indirmiş, koyu renk gözlüğünü çıkarmıştı.

Güvenlik görevlisinin gözleri kadının güzelliği karşısında önce irileşti, sonra safir renkli dövmesine sabitlendi.

"Bodrumda Soğuk Savaş günlerinden bu yana pek kullanılmayan eski tünellerimiz var. Yani zaman zaman hortum olduğunda sığınak olarak kullanılmaları dışında pek kullanılmıyorlar. Neden sorduğunuzu..."

Neferet sözünü kesti. "Tünellere nasıl ulaşıyorsunuz?"

"Üzgünüm. Önce yönetimden izin almam gerek."

Neferet kelimelerine baştan çıkarıcı bir gülümseme ekleyerek, "Buna gerek olmayacak," dedi. "Ben sadece okul binası hakkında tarihî bilgi topluyorum. Tüneller hâlâ ulaşılabilir durumda, değil mi?"

Soru, adamı en az Neferet'in gülümsemesi kadar sersemletmişe benziyordu. "Ah, evet. Ulaşması çok kolay. Bu ana koridoru kütüphaneyi geçene kadar takip edin." Sağ tarafı işaret ediyordu. "Kesişen koridorların köşesinde merdivenler var. Bir kat aşağı inin. Giriş, sağ taraftaki bir sonraki koridorun ortalarında kalan eski bir müzik salonundan yapılıyor. Ana anahtar yanımda. Size çabucak göstermemden bir zarar gelmeyeceğini sanıyorum. Dersler hemen bitmeyecek ve..."

Neferet, "Onu etkisiz hale getir ama öldürme," diye emretti. "Ah, bir de o anahtarı bana ver."

Aurox, adamın bilincini kaybetmesine neden olacak sertlikle ona vurdu. Yaşlı adamın öldüğünü sanmıyordu ama emin de değildi. Kontrol edecek zaman yoktu. Neferet'e sallanan anahtarları uzattı ve o da hızlı adımlarla, adamın akılsızlık ederek gösterdiği yönde yürümeye koyuldu. Sol taraflarında kalan büyük odaya varınca duraksadı ve kapalı kapıların camlarından içeri baktı. Aurox da içeri bakıyordu. Masa ve kitap raflarının üstünde büyük, dekoratif lambalar asılıydı.

Aurox'un içeriden bir bekleme hissi algılaması tuhaftı.

"Kütüphane," dedi Neferet. "Bütün bu art deco mimarisi insan soylu ergenler için heba ediliyor." Neferet binanın güzelliğini ve ihtişamını bir kenara bıraktı. Başıyla koridorların birleştiği karşılarındaki noktayı işaret etti. "Doğru yoldayız."

Aurox neredeyse istemeyerek peşinden gitti.

"Burası da Gece Evi gibi bir okul mu?" Aurox, zihninde dolaşan sorulardan bazılarını dile getirme ihtiyacı duymuştu.

Neferet ondan tarafa bakmadı bile. "İnsan soylulara ait bir devlet okulu. Gece Evi gibi *değil*." Hafifçe ürperdi. "Hormonları ve testosteronu görür gibiyim. Neden soruyorsun?"

"Sadece merak ettim," dedi Aurox.

İşte o zaman Neferet ona dönüp şöyle bir baktı. "Etme."

"Evet, Rahibem," dedi usulca.

Sessiz binanın içinde ilerlerken, hol gün ışığını gittikçe daha az alır oldu. Neferet üzerine müzik notaları boyanmış bir kapının önünde durdu. "İşte burası," diyerek kilidi açıp toz ve bakımsızlık kokan kirli alana adım attı. Sol taraflarında nota sehpaları ve sandalyeler duruyordu. Önlerinde, daha fazla karanlığa açılan dağınık bir alan vardı. Neferet tereddüt etti ve sıkıntılı bir ses çıkardı. "Aramaktan usandım."

Sağ elini kaldırdı, sol elinin orta parmağının sivri tırnağını avucuna bastırıp kanayan bir yara açtı.

"Kırmızılar, bana yol göstermenizi emrediyorum,
Ödemeniz kanımla olacak."

Aurox, Karanlığın Neferet'in altındaki ve etrafındaki gölgelerden, odanın köşelerinden çıkmasını hayranlıkla izledi. Arayış içindeki filizler Neferet'e doğru süzüldü. Bedeninin etrafını sarıp teninde kayarak avucuna biriken kana üşüştüler. Karanlık oradan beslenirken, Neferet'in acı çeker gibi titreyip inlemesine neden olduysa da Rahibe elini kapamadı. Ve geri çekmedi.

Bu, Aurox'un *hissetmesine* neden oldu. İçin için, bir savaşın gelmesini bekler gibi heyecanlandı ve bunun kendisinde uyandıracağı hiddet ve gücü kucakladı. Ancak bir yanı tiksinti duyuyordu. Karanlık, Neferet'in etrafında kötü, yapışkan ve tehlikeli bir nabız gibi atıyordu. Neferet sürgünlerden kurtulup yarasını diliyle yalayarak kaparken, Aurox bu farklı duygulara kafa yoruyordu.

"Beslendiniz,

Yol gösteriniz."

Neferet'in sihrinin ezgisiyle güç, Aurox'a sürtündü ve Karanlık kıvranıp arkasında yeni ayın yükseldiği gecelerdekinden daha siyah, kurdelemsi bir iz bırakarak uzaklaşırken ürpermesine neden oldu.

"Gel," dedi Neferet.

Aurox emre itaat etti.

Aşağı doğru eğimlenen ve terk edilmiş gibi görünen tünelimsi koridorda kurdeleyi takip ettiler. Sonunda, genişleyip çıkmaza dönüşen bir alana vardılar. Neferet duraksadı. Au-

rox onları görmeden önce kokularını aldı. İğrenç, çürümüş ve pisti. *Ölüm*, diye düşündü. *Ölüm kokuyorlar.*

Neferet ağzının içinde öfkeyle, "Kabul edilemez," diye geveledi. "Kesinlikle kabul edilemez." Yer altı odasına yürüdü ve duvara gidip bir şalteri kaldırdı. Çıplak bir ampul, hastalıklı ve sarı bir ışık saçtı.

Aurox bulundukları yerin bir ine benzediğini düşündü.

Döşekler üst üste yığılmıştı. Battaniyelerin altında birbirine sokulmuş bedenler vardı. Bazıları çıplaktı. Bazıları giyinikti. Birisinin nerede başladığını, diğerinin nerede bittiğini görmek zordu. Bir baş kalktı. Vampirin dövmeleri kırmızıydı ve onları bulundukları yere ulaştıran Karanlığın sürgünlerine fazlasıyla benziyordu. Bakışı sertti. Sesi öfkeliydi.

"Kurtis, bizi rahatsız eden şey her neyse hemen icabına bak."

Büyük bir tümsek tembelce kıpırdandı ve yuvanın diğer ucundan geniş bir alın belirdi. Bu seferkinin alnında içi boş bir kırmızı hilal vardı. Bir çaylak.

"Henüz gündüz. Onları elektrikle ya da başka bir şeyle şokla."

"Ve ne?" Neferet'in sesi buzdan farksızdı. "Kurtis, ölmeden önce de aptaldın ve ağzının içinde bir şeyler geveleyip dururdun. Şimdiyse aptalsın, bir şeyler geveliyorsun ve leş gibi kokuyorsun." Neferet, Aurox'a baktı. "Onu duvara fırlat."

Aurox isteğini yerine getirmek için harekete geçti ancak çaylağa korkuyu hissedecek zaman bırakmak için ağırdan alıyordu. Aurox o korkudan beslendi ve bedeni hareketlenip başka bir şeye, daha güçlü bir şeye dönüşürken çaylağın kor-

kusu da kıpırdandı ve değişip leziz bir dehşet halini aldı. Aurox çocuğu bir kükreme eşliğinde yatağından kaldırıp duvara savurdu. Mide bulandırıcı bir çatırtı yükseldi ve çocuk hareketsiz bir şekilde yattı.

"Vay canına. Vay canına. Bir dakika. Neferet! Sen olduğunu anlamamıştım." Kırmızı vampir üstü çıplak, elleri öne uzanmış ve yüzü Rahibe'ye dönük halde ayağa kalkmıştı. Aurox korkusunu hissetti. Ona iyi gelmişti.

Vampire doğru bir adım attı. Toynakları soğuk beton zeminde yankılanıyordu.

Neferet, "Şimdilik dur, Aurox," diye emretti. Ona sırtını dönüp vampire ve ine odaklandı. "Benden saklanabileceğini gerçekten düşündün mü, Dallas?"

"Senden saklanmıyordum. Ne yapacağımı, seni nerede bulacağımı bilemedim."

"Bana yalan söyleme." Neferet'in sesi yumuşamıştı, Aurox o yumuşaklıkta karanlık ve sonsuz bir tehlike sezdi. "Bana sakın yalan söyleme."

"Tamam, tamam. Özür dilerim," dedi vampir aceleyle. "Sanırım düşünemedim."

Vampirleri ile Neferet konuşurken, çaylak öbeği kıpırdanıp uyanmaya başlamıştı ve Aurox şimdi, Neferet ile kendisi arasında gidip gelen, korkudan irileşmiş gözler görüyordu.

Aurox dik dik bakan o yüzleri toynaklarıyla ezme isteği duydu.

Bir köşeden hırıltılı bir öksürük sesi geldi.

Neferet dudaklarını büktü. "Burada kaç kişisiniz?"

"Zoey ve yanındaki pisliklerin depoda bizimle savaşmalarının ardından benim dışımda on kişi kaldı." Dallas, Kurtis'e baktı. "Bir de o var."

"O ölmedi. Henüz," dedi Neferet. "Yani on bir çaylak ve bir vampir var. Çaylaklarınızın kaçı öksürmeye başladı?"

Dallas omuz silkti. "İki, belki üç."

"Çok fazla. Vampirlerin yakınında olmaları gerek. Yoksa ölürler." Acımasız bir gülümsemeyle ekledi: "Yine."

Aurox, çaylak yuvasından biraz daha korkunun yükselip onu sardığını hissetti. Bu korkudan beslenme dürtüsüne direnmek için dişlerini sıktı.

"O zaman bizi değiştirecek misin? Eskiden yaptığın gibi?"

"Hayır, planlarımda bir değişiklik yaptım. Bana katılma zamanınız geldi. Hepiniz bana katıldınız."

"Gece Evi'nde mi demek istiyorsun? Ama bu imkânsız. Eskisi gibi değiliz ve..."

"Bana itaat etmediğiniz sürece, ne *istediğinizin* bir önemi yok. Ve bana itaat etmezseniz öleceksiniz."

Vampir sırtını dikleştirmişti sanki. Öfkesi, tavandaki ampul gibi daha parlak yanıyordu. "Ölmeyeceğim. Çoktan Değiştim. Onlardan bazıları ölebilir." Ayaklarının etrafına toplanan çaylakları işaret etti. "Ama ben buna en formdakinin hayatta kalması derim."

"Hatırladığım kadar akıllı değilmişsin, Dallas. Senin bile anlayabilmen için daha net ve basit konuşayım: Sen ve çaylakların bana itaat etmezseniz, ilk ölen *sen* olursun. Yaratı-

ğım sizi öldürür. Şimdi. Ya da ona ne zaman emir verirsem. Seçiminizi yapın."

Ampulün ışığı azaldı. "Sana itaat etmeyi seçiyorum," dedi Dallas.

"Akıllıca bir seçim. Bu akşamki ders saatinde temizlenmiş halde Gece Evi'ne dönmüş olmanızı istiyorum."

"Ama nasıl..."

"Üstünüzdeki pis kokuyu gidermek için okul duşlarını kullanın. Kıyafet çalın. Temiz kıyafet. Ya da satın alın. Dersler başlamadan hemen önce, saat yedi otuzda bir Gece Evi otobüsü Tulsa Üniversitesi'nin doğru girişindeki sokakta bekliyor olacak. O otobüse bineceksiniz. Derslere kaldığınız yerden devam edeceksiniz. Gece Evi'nde uyuyacaksınız." Neferet elini aldırmaz bir tavırla sallayarak duraksadı. "Pencereleri kaplatacak ya da bir bodrum falan ayarlayacağım. Ama Gece Evi'nde yaşayacaksınız."

"Açlığımızı nasıl gidereceğiz?"

"Dikkatlice. Ve dikkatlice gideremediğinizi kontrol altında tutacaksınız. En azından dünya tersine dönene ve ihtiyaçlarınızı karşılayacak şekilde değişene kadar."

"Anlamıyorum. Bizi neden orada isteyesin?"

"Öldürme girişimlerinizde birden fazla kez başarısız olduğunuz Alaycı Kuzgun Rephaim'e geceler için insan bedeni bağışlandı ve Stevie Rae'yle çift oldular. Afrodit ve diğer kırmızı çaylaklarla –Stevie Rae'nin kırmızı çaylaklarıyla– birlikte Gece Evi'ne devam etmesine izin verildi."

"Yani onunla aynı okula mı gitmem gerekiyor? Ve Stevie Rae'yle? Birlikte?"

Ampul bir kez daha parladı.

"Onlardan nefret ediyorsun, değil mi?"

"Evet."

"İyi. Seni –hepinizi– orada isteme nedenim bu."

"Onlardan nefret ettiğimiz için mi?"

"Hayır, benim tarafımdan kontrol altında tutulan nefretinizin neden olacağı şeyler için."

Dallas, "Neye neden olacak ki?" diye sordu.

Neferet gülümsedi. "Kaos."

Neferet'in Dallas adındaki vampire kaosa neden olabileceği ve olamayacağı durumlarla ilgili talimat vermesi sona erince, oradan ayrıldılar. Görünüşe bakılırsa Dallas'ın amacı, Aurox'unkinden çok farklı değildi. Neferet onun şiddetine hükmediyor, kontrol ediyor ve bağlılığını elinde tutuyordu. Henüz öldürülmeyecekti. Ve tohumları atılmış olan ayrılık, hoşnutsuzluk ve nefretin izleri her zaman, ama her zaman vardı.

Aurox anlıyordu. Aurox itaat ediyordu.

Neferet içindeki canavarı kontrol etmesini emredince itaat etmiş ve çürümüş inden okulun serin ve temiz koridorlarında çıkan yolda onu takip etmişti.

Yaşlı güvenlik görevlisi ön kapıda, Aurox'un bıraktığı yerde yatıyordu.

Neferet, "Yaşıyor mu?" diye sordu.

Aurox adama dokundu. "Evet."

Neferet iç geçirdi. "Sanırım biraz dezavantajımıza olsa da, en iyisi bu. Aşağıya inmen ve Dallas'a yaşlı adamın hafızasının temizlenmesini istediğimi söylemen gerekecek. Ona,

adamın zihnine okul soyulurken yaralandığı fikrini yerleştirmesini istediğimi söyle."

Neferet parmağını çenesine vurup düşünürken koridordan aşağı, ödüllerle dolu camekânlara ve ilerideki, düzenli kitap rafları, ışıltılı ve oymalı avizeleriyle dolu kütüphaneye doğru baktı. "Hayır, daha eğlenceli bir fikrim var. Dallas'a söyle, bu insanın okul saldırıya uğrayınca yaralandığını düşünmesini sağlasın. Ve çıkarken bütün o camekânları parçalamanı ve kütüphaneyi yok etmeni istiyorum. Elini çabuk tut. Dışarıda bekliyor olacağım. Ve bekletilmeyi *sevmem*."

"Evet, Rahibem," dedi Aurox.

"Dediğim gibi, bu mimari çocuklarla ziyan oluyor..." Binayı terk ederken gülüyordu.

Aurox telaşla yer altındaki ine gitmek üzere yola koyuldu. Dallas onu gördüğü anda ayağa kalktı ve onunla çaylak grubunun arasına girerek karşısına dikildi. Kırmızı vampir kirli kolunu kaldırıp beton duvara monte edilmiş metal kutuya yasladı. Aurox orada tıngırdayan, kıvrılıp bükülen ve görevini yerine getirmek üzere bekleyen gücü hissetti.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Dallas.

"Neferet beni yeni bir emirle gönderdi."

Dallas elini metal kutudan çekti. "Benden ne yapmamı istiyor?"

"Okulun girişinde baygın durumda bir güvenlik görevlisi var. Rahibe onun varlığımızı hatırlamasını istemiyor. Saldırganların onu yaraladığını sansın istiyor."

"Evet, tamam, her neyse," dedi Dallas. Aurox tam dönüp gidecekken, "Hey, sen nesin böyle?" diye sordu.

Soru Aurox'u şaşırmıştı. Cevabı kendiliğinden geldi. "Ben Neferet'in emrine tabiyim."

Dallas'ın arkasından ona bakmakta olan koyu renk saçlı çaylak kız, "Evet ama *nesin*?" diye sordu. "Seni gördüm. Boynuzları ve toynakları olan bir şeye dönüşüyordun. İblis gibi bir şey misin yoksa?"

"Hayır. İblis değilim. Neferet'in emrine tabiyim." Aurox onları arkasında bırakarak döndü. Ancak sözlerini geride bırakamamıştı. Kelimeler koridorda onunla birlikte ilerledi. *O bir ucube*, diye fısıldadılar. *Doğru olmayan bir şey.*

Temiz ve geniş holdeki hazineleri parçalayıp yok etmek için ahşap ve metalden yapılma bir masa kullandı. Kitaplarla kaplı odanın tavanından sarkan oymalı avizeleri kırıp döktü. Bunu yaparken bedeninde usul usul dolaşan korku ve öfkeden besleniyordu. O duygular tükenince, Aurox'un yaraladığı çaylak, güvenlik görevlisinin kanını içerken ve diğer kırmızı vampir ve çaylaklar onu gülerek seyrederken, yaşlı adamın yaydığı korkuya odaklandı. Güvenlik görevlisiyle işleri bitip zihnini temizledikleri zaman, Aurox ihtiyaç duyduğu gücü bulmak için çaylakların ona duyduğu tiksinti kalıntılarını kullandı. Ta ki o duygu da tükenene kadar. Sonra içinde kalan son duyguları yüzeye çıkardı. Beslendiği değil, ama bir şekilde koruduğu, üzerinde hak iddia ettiği duygulardı bunlar. Okulu kırıp dökme işini bitirip Neferet'i daha fazla bekletmeme kaygısıyla yeniden çocuk kabuğuna bürünerek yarattığı harabeden uzaklaşmasını sağlayan şey Zoey'nin yalnızlığı, hüznü ve suçluluk duygusu oldu.

BÖLÜM ON ÜÇ

Stark

Stark'ın rüyası sorunsuz başlamıştı. Çevresindeki beyaz kumlar ve önünde akan berrak, masmavi denizle müthiş bir kumsaldaydı. Güneş onu hiç ama hiç yakmamıştı. Aslında İşaretlenmesinden öncesi gibiydi ve güneşi omuzlarında ve yüzünde hissetmek harikaydı. Oklarını sihirle içine çeken ve sonra yanında, kumların yanında yeniden belirmelerine neden olan –ve bu sayede onları tekrar tekrar atmasını sağlayan– boğa gözü biçimindeki büyük, yuvarlak bir hedef tahtasına atış yapıyordu.

Zoey üzerinde bir bikiniyle kumsalda boy gösterse, rüya ne harika olurdu diye düşünüyordu.

Ya da belki de bir Avrupa kumsalında olurlardı ve Zoey *üstsüz* olarak çıkagelirdi. İşte bu daha da iyi olurdu.

Ve sonra, rüyalarda sık sık olduğu gibi sahne değişti ve Zoey karşısında belirdi. Ancak artık kumsalda değildiler. Zoey oradaydı, kollarının arasına kıvrılmıştı. Sıcak ve yumuşacıktı, ayrıca gerçekten güzel kokuyordu.

"Hey," dedi Zoey gülümseyerek. "Uyanmışsın, üstelik güneş henüz batmadı."

"Evet." Stark ona sırıttı. "Dur da ne kadar uyanık olduğumu göstereyim." Onu öptü, o kadar tatlıydı ki. Bedeni Stark'ınkine kusursuzca uyuyordu. Gerçekten iyi hissettiği anlarda çıkardığı o iniltiyi çıkardı.

Ancak Stark kendini rüyaya iyice kaptırırken Zoey geri çekildi. Stark, bunun belki de müthiş ötesi müthiş bir rüya olacağını ve Zoey'nin onun için küçük bir striptiz yapacağını düşünerek soran gözlerle ona baktı. Sonra gözlerindeki bakışı gördü. Bu düpedüz korkuydu.

"Durdur onları!" diye bağırdı Zoey. "Stark! Koruyucu! Bana yardım et."

Karanlık, yılanımsı filizler onu sürükleyerek götürürken, ellerini Stark'a uzatıyordu.

Stark hızla fırladı ve koruyucu kılıcı bir anda elinde belirdi. Ona doğru koştu, düşmüş bedeninin üstüne atıldı ve kılıcı Karanlık filizlerinin tam ortasına iniverdi. Koruyucu kılıcını savurarak onları tekrar tekrar parçaladı ama birini kestiğinde, onun yerini alacak iki yeni filiz beliriyor ve ikisi de Zoey'nin bedenine sarılıyordu.

"Stark! Ah, Tanrıça! Bana yardım et."

"Deniyorum, Zoey. Elimden geleni yapıyorum." Ama Karanlığın karşısında hiçbir fark yaratamıyordu. Z, dev bir örümceğin atıştırmalığı gibi tamamen sarılmış, bir kozayla kaplanmıştı. Bilinci açıktı ve Stark'a onu kurtarması için haykırıyordu.

Stark savaştı, savaştı ama yapabileceği hiçbir şey yoktu ve Karanlık, Zoey'yi ondan gittikçe uzaklaştırırken Neferet'i,

siyah, yapışkan ipliklere emreden kukla ustasını gördü. Kılıcının yetişemeyeceği bir mesafede duruyor ve Zoey'yi saran ipleri, biricik kraliçesi boğulup ölene ve düşmanı tarafından emilene dek sıkarken gülüyordu.

Stark rüyada Zoey'sinin yokluğunda hıçkırırken, kaybolmuşluk hissiyle durdu. Zihninde güçlü ve net bir ses duydu: *Zoey, Neferet'ten herkesin bileceği şekilde ayrılmazsa bu olacak. Tsi Sgili'ye karşı koymalı ve aralarında ateşkes varmış gibi rol yapmayı bırakmalı.*

Kraliçesini kaybettiği rüyanın şokunu yaşayan bitap haldeki Stark sesi değil, sadece kelimeleri duyuyordu. Mesajın nereden geldiğini değil, uyarının kendisini düşünüyordu.

Derin bir nefes aldı ve kolları arasındaki güvende, sıcacık ve istekli Zoey'yle uyandı. Zoey gülümsedi ve, "Hey, uyanmışsın," dedi. "Üstelik henüz güneş batmadı." Stark'ın bedeninden korkunç, kötülük alameti olan bir ürperti geçti. Gördüğü şey bir rüyadan fazlasıydı; bunu biliyordu. Ve bu, uyarının kelimelerden daha fazlası –bir kehanet– olduğu anlamına geliyordu. Stark kollarını Zoey'ye sardı ve onu kendine iyice çekti.

"Bana iyi olduğunu söyle. İyi hissettiğini."

"Beni boğmaktan vazgeçersen söylerim," dedi Zoey güçlükle nefes alarak.

Stark onu tutan kollarını gevşetip vücudunda siyah sürgünlerin ve rüyasından kalma yapış yapış anıların olmadığından emin olmak için Zoey'nin omzunun üstünden bakarken bir elini sırtında dolaştırdı.

"Stark, hey dur." Zoey, koruyucusunun elini tuttu ve gözlerini gözlerine dikti. "Sorun ne?"

"Ciddi anlamda kötü bir rüya. Kıyametten bölümler gibi. Sonra uyandım ve sen, Karanlığın seni ele geçirmesinden önce rüyada söylediklerinin bire bir aynısı söylüyordun."

"Öncelikle, ıyyk, Karanlığın beni ele geçirmesi iğrenç. Nasıl oldu?"

"Bilmek istemezsin," dedi Stark.

"Evet, kesinlikle isterim. Bir kehanet rüyası olabilir ve eğer öyleyse, uzak durmam gereken şeyin ne olduğunu bilmeliyim."

"Evet, ben de aynı şeyi düşünüyordum. Aslında düşünmemeye çalışıyordum, ama haklısın." Arkasına yaslanıp uyku halinden ve duyduğu uğursuz önseziden kurtulmak için elini saçlarının arasından geçirdi. "Kehanet özelliği taşıyabilir ve bilmen gerekebilir: Karanlık seni Shelob'un Frodo'ya yaptığı gibi ele geçirdi. Hatta daha kötüsü," dedi.

Stark, Zoey'nin yüzünün renginin atmasını izledi. "Örümceklerden deli gibi korkan bir kız olarak, o rüyanın nasıl daha kötü olabileceğini merak ettim."

"Karanlığı Neferet, ağının da Karanlık olduğunu varsay."

"Tamam, evet. Haklısın. Daha kötüymüş." Zoey ona, Stark'ın cesur olduğunu iyi bildiği bir gülümsemeyle baktı. "Ama sen beni kurtardın, değil mi?"

Stark bir şey demedi. Diyemedi.

"Selam, büyük güçlü koruyucu. Beni. Kurtardın. Değil mi?"

"Hayır," diye itiraf etti. "Denedim ama Neferet'in kontrolü altındaki Karanlık benim için çok fazlaydı."

"Ah, lanet olsun," dedi Zoey. "Bunun olmasından nefret ediyorum." Sonra kafasını salladı ve kararlı bir sesle, "Hey, bu gerçekten olmadı. En azından şimdilik, kötü bir rüyadan başka bir şey değil," diye ekledi.

"Sadece rüyalarda olabilecekmiş gibi görünen çok fazla şey gerçeğe dönüştü," dedi Stark ciddi bir tavırla. "Ve bir şey daha vardı. Birisi bana, senin Neferet'e karşı koymaya başlamaman halinde rüyamda gördüğüm şeyin gerçek olacağını söyledi."

Zoey kaşlarını çattı. "Hey, ben Neferet'e zaten karşı koyuyorum. Hem de her an. Ve 'birisi' söyledi derken kimi kastediyorsun? Nyx miydi? Tanrıça seninle konuştu mu?"

Stark, rüyadaki sesi anımsamak için durup düşündü ancak duyduğu dehşetin tazeliğine rağmen detaylar bilinçaltında kaybolmaya başlamıştı bile. "Gerçekten hatırlayamıyorum ama Nyx'in sesi olduğunu sanmıyorum, en azından tanıdığım bir sesi değildi."

"Sanırım eğer gerçekten Tanrıça olsaydı, bunu kesin olarak bilirdin. Ayrıca dediğim gibi, Neferet'e karşı koyuyorum; bu yüzden rüyandaki sesin neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Aslında, şu anda onunla bir tür ateşkes halindesin," dedi Stark usulca.

"Bunun ateşkesi nasıl tanımladığına göre değişeceğini sanıyordum. Eğer Yüksek-Konsey-onu-affettiği-için-Neferet'i-Gece-Evi'nden-kovamam demekse, evet, o zaman ateşkes halindeyiz."

"Hey." Stark, Zoey'nin yanağına dokundu. "Amacım seni kızdırmak değildi. Rüya beni korkuttu, o kadar."

Zoey, koruyucusunun kollarına iyice sokulunca Stark bedenindeki gerginliğin gevşemeye başladığını hissetti. "Aslında beni kızdırmadın. Sadece şaşırttın. Demek istediğim, Neferet konusunda aynı görüşte olduğumuzu sanıyordum."

"Öyleyiz." Stark ona sıkıca sarıldı. "Neferet'in kötü ve deli olduğunu biliyoruz ve Nyx'in tarafındakiler olarak bundan sonraki lanet olası hamlesinin ne olacağını dikkatle beklememiz gerektiğinin farkındayız."

Zoey titredi ve yüzünü Stark'ın omzuna gömdü. "Bende Skye'a kaçma isteği uyandırıyor."

"Bende seni Skye'a geri götürme isteği uyandırıyor." Stark kısa bir an tereddüt etti. Tam başka bir şey söyleyecekken, zihninin gerisinde bir şey ona engel oldu. "Rüya, Z," dedi. "Karanlık seni ele geçirdi ve ben seni kurtaramadım. Bunun bir uyarı olduğunu düşünüyorum, gerçekten. Ve bundan çıkarabildiğim şey, Neferet'e kafa tutmaya devam etmen gerektiği."

"Edeceğim." Zoey ona bakmak için başını arkaya eğdi. "Yorgun görünüyorsun. Erken uyandın."

Stark ona kibirli bir gülümsemeyle baktı. "O kısa otobüse binmeden önce ikimiz baş başa iyi vakit geçirebilelim diye erkenden uyandım, yorgun görünebilirim ama *o kadar da* yorgun değilim." Elini Zoey'nin üstündeki büyük, bol tişörtün altına soktu ve hafif bir dokunuşla kaburgalarını gıdıkladı. Zoey kıkırdadı. Stark bu tatlı, mutlu gülümsemeyi dudaklarıyla yakaladı ve uzun, ateşli bir öpücüğe dönüştürdü. Ardından eli

onu gıdıklamaktan vazgeçti ve onunla sevişirken, rüyanın neden olduğu endişe neredeyse kayboldu... Neredeyse...

Zoey

Darius otobüsü Gece Evi'nin arka tarafına kıvrılan ve park alanına çıkan uzun araç yoluna sokarken, "Ah, lanet olsun," diye mırıldandım. Kampüse henüz giriş yapmıştık ve Neferet, Ejderha ve Erebus'un Oğulları Savaşçılarının tuhaf bir vampir karşılama komitesi gibi orada dikildiklerini gördüm. "Yavaşla," dedim Darius'a. "Bunun için hazırlanmalıyız."

"Evet, pek iyi görünmüyor," dedi Kramisha.

"Vay canına, gördüğüm renklere inanamazsınız." Shaylin ağzı şaşkınlıktan bir karış açık halde, profesör grubuna bakıyordu. "Iyyk, Bayan Ölü Balık Gözü de orada, çok iğrenç!"

"Bayan Ölü Balık Gözü, hoşuma gitti," dedi Afrodit. "Ona çok uyuyor."

Özellikle Shaylin'e hitap ediyor olsam da herkese, "Bayan Ölü Balık Gözü'nün altıncı hissi süper güçlüdür," diye hatırlattım.

"Ve Shaylin'in özelliğinden habersiz kalmasının daha iyi olacağına hep birlikte karar vermiştik," dedi Stevie Rae. Otobüsün arka tarafında Rephaim'le birlikte oturduğu koltuktan kalkmıştı. "Z, ruhu çağırıp Shaylin'in düşüncelerini gizlemeye yardım etmesini ister misin? En azından Neferet'i aşana dek."

"Evet," dedim. "İyi bir fikre benziyor." Derin bir nefes aldım ve, "Ruh, bana gel," diye fısıldadım. Havanın tenimde, elementin gücüyle kıpırdandığını hissettim. "Shaylin'e siper ol. Düşüncelerini gizle."

"Ahhh..." Element onu sarmalarken, Shaylin kıkırdadı. "Bu harika bir şey ve bunu yaparken süper mor oldun."

"Teşekkürler, sanırım," dedim. Yeni çocuk kesinlikle tuhaftı ama hoş birisine benziyordu. Arka tarafa, otobüsün geri kalanına baktım ve Damien ile İkizlere bakıp, "Çocuklar siz de elementlerinizi yakınınızda tutun," dedim.

"Sanırım, Neferet'in yakınımızda olduğu her an, düşüncelerimizi akademik konulara odaklamak için kusursuz bir fırsat," dedi Damien.

Ona dik dik baktık.

"Akademik?" diye sordu Shaunee.

"Ev ödevi falan gibi mi?" dedi Erin.

Shaunee, "Yoksa okulun bizim için ifade ettiği moda defilesinden mi bahsediyorsun?"

"Kafamız karıştı," diye bitirdi Erin.

Damien abartılı bir şekilde iç çekti. "Akademik derken, okul işlerinden bahsediyorum," dedi. "Örneğin; Neferet yakınınızdayken, kelimelerin anlamlarını ezberleme çalışması yapabilirsiniz." Uzun burnunun üstünden İkizlere baktı. "İşe *habisler* kelimesiyle başlayabilirsiniz."

"Ne anlama geldiği konusunda hiçbir fikrim yok, İkiz. Senin var mı?" diye sordu Erin.

"En ufak bir fikrim yok, İkiz," dedi Shaunee.

"Aynı beyni paylaşanlar, bir durun. Kraliçe Damien haklı. Uzun süredir bu şekilde Neferet'in çevresinde olmadık. Herkesin odaklanması ve düşüncelerini meşgul tutması şart. Ve

kendi işlerimizle değil. Aptal okul işleriyle." Afrodit, Rephaim'e baktı. "Neferet senin zihnini okuyabilir mi?"

Rephaim soruya şaşırmış gibiydi ama, "Okuyamaz," demek için düşünmemişti bile.

"Bundan emin misin?" diye sordum.

"Evet," dedi.

Afrodit "Nasıl?" diye sordu.

"Bunu sana izah etmek zorunda değil," dedi Stevie Rae.

"Evet, zorunda." Stark benden önce davranmıştı. "Stevie Rae, Rephaim konusunda sürekli savunmaya geçmekten vazgeçmelisin. Eskiden Neferet'le aynı taraftaydı. İşimize yarayacak bilgilere sahip olabilir."

"Ben hiçbir zaman Neferet'in tarafında olmadım." Rephaim'in sesi, Stark'a diktiği bakışları kadar sertti. "Ben Kalona'nın tarafındaydım. Senin gibi."

Bu, Stark'ın çenesini büsbütün kapattı ve böylece aralarına girip, "Detaylar ne olursa olsun, söylemeye çalıştığımız şey şu ki, sen karşı taraftaydın ve şimdi bunun bize bir faydası olabilir," deme fırsatını yakaladım. Bana baktı, ifadesi hâlâ dikkatli olsa da, bakışları yumuşamıştı.

"Neferet'in zihnimi okuyamadığını biliyorum çünkü Stevie Rae ve benden haberi yoktu." Stevie Rae'nin elini tuttu. "O yakınımdayken, seni düşünmemeye çalışıyordum ama elimde değildi. Seni düşünüyordum. Sık sık."

Stevie Rae sırıttı ve onu öpmek için parmak uçlarında yükseldi.

"Iyyk," dedi Afrodit. "Kusmadan önce konuya devam etmek için söylüyorum, Neferet'in benim, Zoey'nin ya da kuş çocuğun zihinlerini okuyamadığı kesin. Siz diğerleri, kendinize dikkat etmek zorundasınız."

Darius dikiz aynasından bakarak, "Arkamızdan bir otobüs daha bu yöne saptı," dedi. "Onun da yan tarafında Gece Evi yazıyor."

Johnny B arka koltuklardan birinden, "Bu bir engelli servisi değil," dedi. "Neden bizim de normal ölçülerde bir otobüsümüz olamıyor?"

"Sen normal değilsin ki," dedi Kramisha.

"Senin annen de..."

"Pekâlâ, okula hazırlanalım," diyerek araya girdim.

"Yani savaşa hazırlanalım," dedi Stark.

"Otobüsü park et," dedim Darius'a.

Park ettikten sonra o, Stark ve Rephaim otobüsten ilk inenler oldu. Biz de onları takip ettik. Her ne oluyorsa yüzleşmeye hazır olduğumu düşünerek, iki yanımda Stevie Rae ve Stark'la doğruca Neferet'e yürüdüm. Onun önünde saygılı sayılabilecek, Ejderha ve savaşçıların önündeyse daha saygılı bir tavırla eğildim. Sonra resmî bir şekilde, "Uğurlar olsun," dedim.

"Ah, Zoey, Stevie Rae. Siz ve öğrencilerinizin diğer otobüsle aynı anda gelmenize sevindim. Böylece durumu açıklarken zaman kazanmış olacağız," dedi Neferet şifreli konuşur gibi.

Ben zekice bir, "Ha?" ya da ona benzer bir şey söyleme fırsatı bulamadan, diğer otobüs bizimkinin yanına park etti ve bütün otobüslerde olan şu tuhaf *Uzay Yolu* sesiyle, kapıları açıldı.

Ardından kâhin taşım ısınmaya başladı.

İlk inen Aurox oldu.

Arkasından Dallas indi. Stevie Rae'nin şaşkınlıkla iç çektiğini duydum. Aynı anda benim de ağzım açık kaldı çünkü Dallas, o iğrenç Nichole ve fena halde hırpalanmış ama hâlâ şişko olan Kurtis'in de aralarında olduğu kırmızı çaylak grubunun –*kötü kırmızı çaylak grubunun*– tamamı otobüsten iniyordu.

Kırmızı çaylaklar ve Aurox karşımıza dizildiler. Zihnimde *Batı Yakası Hikâyesi*'nden tuhaf bir dans sahnesi belirip kayboldu. Stevie Rae, olağan dışı yükseklikteki bir sesle, "Dallas, burada ne halt ediyorsunuz?" diye sorana dek, her şey acayip derecede sakindi.

Dallas dudağını kaldırdı. "Sana cevap vermiyorum." Neferet'e baktı ve ağır hareketlerle sağ yumruğunu kalbinin üstüne yerleştirip önünde iyice eğilirken, "Uğurlar olsun, Yüksek Rahibem," dedi. Arkasındaki kırmızı çaylakların tamamı, bu hareketi taklit etti.

Neferet'in yüzünde zarif bir gülümseme belirdi. Sesi sıcak ve insanı kandıracak kadar nazikti. "Ne hoş bir selamlama. Teşekkürler, Dallas." Zümrüt renkli gözleri yeni çocuklardan Stevie Rae'ye çevrilirken, hem sesi hem de bakışları sertleşmişti. "Soruna ben cevap vereyim, Stevie Rae. Burada ettikleri halt, sizinkiyle aynı: Derslere girmek. Ah, bekle. Onlarla sizin küçük grubunuz arasında küçük bir fark var. Dal-

las ve kırmızı çaylakları burada, okulda yaşayacaklar ve ben de Yüksek Rahibeleri olacağım."

"Bu o mu?" Dallas, Stevie Rae'nin yanında duran Rephaim'e bakıyordu. İçinde kaynayan öfkeyi görür gibiydim.

"Sizi tanıştırayım. Dallas, bu Rephaim. Ah, ama siz ikiniz daha önce de tanışmıştınız, değil mi?" Neferet mezuniyet balosunda birilerini tanıştırıyormuş gibi konuşuyordu. O kadar ucubik bir durumdu ki, rüya görmediğimden emin olmak için Stark'tan beni çimdiklemesini isteme dürtümü güçlükle bastırdım.

Sonra bakışlarım Dallas'a kaydı ve bunun bende uyandırdığı korku, bana uyuyor olmamın imkânsız olduğunu gösterdi. Gözleri hafif kırmızı bir renk saçıyordu. Vahşi ve çok ama çok tehlikeli görünüyordu. Çok şirin ve iyi olduğunu düşündüğüm zamanları hatırladım. Pekâlâ, o şirin ve nazik çocuk, dövmeleri kamçıya benzeyen bu kırmızı vampir, Değişirken ölmüş olmalıydı.

Stark, huzursuzluk içinde bana iyice sokuldu.

Dallas'ın yanında duran ve yüzüne bakmamaya gayret ettiğim Aurox da huzursuz bir biçimde bana yaklaştı.

"Evet, dediğiniz gibi. Tanışmıştık," dedi Dallas.

"Tanışmıştık." Rephaim'in sesi de Dallas'ınki kadar sert ve soğuktu; bu hali bana, Stevie Rae'ye tatlı tatlı gülümsüyor diye onu hafife almamam gerektiğini hatırlatmıştı.

Neferet, "Hepinizi bir arada bulmuşken, bir konuda çok açık olmak istiyorum," deyince, bütün bakışlar ona çevrildi. Öyle normal görünüyordu ki! Güzel ve soylu. Sesi kulağa o kadar akılcı geliyordu ki, aslında olabileceği kişinin kaybedil-

miş olmasından dolayı büyük üzüntü duydum. "Kısa bir süre önce aramızda tatsızlıklar yaşandı. Bu artık geçmişte kaldı. Çaylak, vampir –kırmızı ya da mavi– ne olursanız olun, burada hiçbir çekişmeye izin vermem."

"Tatsızlık mı?" Stevie Rae'nin sesi hayret doluydu. "Beni ve Zoey'yi öldürmeye çalıştılar."

Dallas, "Zoey grubumdaki birkaç kişiyi *öldürdü*!" diye bağırdı. Üstümüzde duran ve okulu besleyen elektrik hatlarında uğultu duyduğumdan emindim.

"Bir dakika. Onları öldürmek istemedim. Nichole, Kurtis ve o çocuklar bana saldırdı ve..."

"Yeter!" Neferet'in emri, etrafımızda bir nabız gibi atan ve yükselmekte olan ayın gümüşi ışığını bile eritecek gibi görünen ürkütücü bir güç barındırıyordu. "Geçmiş geçmişte kaldı dedim. Stevie Rae ve Zoey, kendinizi kontrol edemezseniz, bu okuldan atılırsınız. Dallas, aynısı senin için de geçerli. Aurox ile Erebus'un Oğulları Savaşçıları koridorlarda ve sınıflarda devriye gezecekler. Bir şiddet olayı patlak verecek olursa, buna son verecekler. Derhal. Yeterince açık mı?" Kimse tek kelime etmedi. Neferet'in gülümsemesi soğuktu. "İyi. Şimdi sınıflara." Hızla dönüp o tuhaf, kayar gibi yürüyüşüyle ana kampüs binasına ve orada bekleyen sınıfına doğru yürüdü.

Stark kısık –ancak yeterince kısık olmayan– bir sesle, "Etrafı Karanlıkla çevrili,"dedi.

Rephaim, "Tamamen içine çekilmiş," dedi.

"Kesinlikle," dedi Stevie Rae. Sonra Ejderha'ya ve diğer savaşçılara baktı. "Hiçbiriniz görmüyor musunuz? Yapış ya-

pış örümcek ağları gibi." Başparmağıyla Dallas ve diğer kırmızı çaylakları işaret etti. "Bahse girerim onlar görebiliyordur."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi Dallas.

Nichole alaycı bir tavırla, "Hâlâ bodrumda oyuncak bebeklerinle hayalî çay partileri veriyor musun?" diye sordu.

Dallas ve kırmızı çaylakları kahkahalarla güldüler.

Ejderha iki grubun arasına girdi ve, "Dallas, Neferet medya merkezine gitmeni istiyor. Bir süredir bilgisayar sorunları yaşanıyordu ve bunu düzeltmek için sana ihtiyacı var," dedi. Öne doğru bir adım atınca Erebus'un Oğulları Savaşçıları ile Aurox onunla birlikte hareket ettiler.

"Shaylin, bu senin ders programın. Stevie Rae bugün sana rehberlik edebilir." Yeni çaylağa bir kâğıt parçası uzattı. Ejderha, "Stark, Darius," diye devam etti. "Ahıra gidin ve dersleriniz için hazırlık yapmaya başlayın. Siz diğerleri, Yüksek Rahibe'nin emrettiği gibi sınıflarınıza. İlk ders birazdan başlayacak."

"Yüksek Rahibe ne derse bana uyar," dedi Dallas ve Rephaim'e küçümseyici bir bakış atarak yanından geçti.

Rephaim'in olduğu yerde kalmasını izledim. Öfkeli ya da bir dolabı yumruklamak veya ona benzer bir şey yapmak isteyen Deli Çocuk gibi görünmüyordu ama sert ve güçlü duruyordu ve sanki Stevie Rae'yi korumak istermiş gibi, yanından ayrılmıyordu.

"Haydi, derse gidip bu aptalları yok saymaya çalışalım," diyerek Stark'ın elini tuttum.

Yavaş yavaş ana kampüse doğru yürürken Rephaim, "Yok sayılmak istemiyorlar," dedi. "Sorun çıkarmak için buradalar."

"Bir çuval inciri berbat etmek için," dedi Stevie Rae ve nedense bu sözü ikisini gülümsetti.

Rephaim o kadar kız-arkadaşına-sırıtan-delikanlı-çocuk havasındaydı ki, kendime onun göründüğü gibi birisi olmadığını hatırlatma ihtiyacı duydum. Alaycı Kuzgunların kavgasını gördüğümü, acımasız ve tehlikeli olduklarını bildiğimi hatırlamam gerekiyordu. Bu yüzden, iş o noktaya geldiği takdirde Dallas'la gerçekten dövüşürse, içinde barınan Karanlığı canlandırır mı diye merak ederken yüzünü kaplayan değişikliği fark ettim. Bir an Stevie Rae'ye gülümsüyordu, ardından başka kimsenin duyamadığı bir sesi duyuyormuş gibi ifadesi donuvermişti. Sonra gözlerimi kırpıştırdım ve yeniden normal görünmeye başladı.

Shaylin bir taraftan programını inceleyerek bir yandan da bize ayak uydurmaya çalışırken, "Hey, altıncı saatte gerçekten at binecek miyim?" diye sordu.

"Binicilik Eğitimi diyorsa, evet," dedi Stevie Rae. "Öğle yemeğinde görüşürüz." Rephaim'e bir kez daha gülümsedi. Bize el salladı ve sonra Shaylin'e doğru yürüdü. "Bir bakayım." Çaylağın ders programını okudu. "Ah, iyi, ilk dersin Sihirler ve Ritüeller. Seveceksin. Yeni profesörün harika birisi olduğunu duydum."

Stark bana, "Hey, senin neyin var?" diye sordu.

"Emin değilim," dedim alçak sesle. "Büyük ihtimalle, Neferet'in verdiği sosyoloji dersine gitmek üzere olmamdan başka bir şey değil. Strese bak."

"İyi olacaksın. Şu anda bir profesör ve Yüksek Rahibeymiş gibi rol yapıyor."

"Evet, bu da pençeleriyle kafamı koparmak yerine beni biraz aşağılayacağı anlamına geliyor," diye mırıldandım.

"Eğer denerse, ortalıkta bolca koştuğundan ve korktuğundan emin ol ki, seni kurtarmaya zamanında gelebileyim." Bana kibirli sırıtışıyla bakınca kendimi daha iyi hissetmem için –başarısızca– uğraştığını anladım.

"Aklımda tutmaya çalışırım. Öğle yemeğinde görüşürüz."

Beni öptü ve endişeli bir bakış daha attıktan sonra Darius'la birlikte ahırlara doğru yürüdü. Herkes bir yerlere dağıldığı için geriye, sınıfa yürüyen Damien, Rephaim ve ben kalmıştık.

Rephaim'e ,"Sen iyi misin?" diye sordum.

"Evet, iyiyim," dedi.

Ona inanmıyordum ve sanırım kaçamak bakışlarım gözüne çarpmış olmalıydı. Çünkü sonunda durdu, iç geçirdi ve, "Hey, Damien, Zoey'yle konuşmam gerek. Seninle sınıfta buluşsak?" diyerek beni büsbütün şaşırttı.

Damien birazcıktan fazla meraklanmışa benziyordu ama itiraz etmek için fazla kibardı. "Tabii ki, hiç sorun değil. Ama geç kalma. Buradaki profesörler genç kalınmasından cidden hoşlanmaz."

Damien'ı, "Acele etmesini sağlarım," diyerek temin ettikten sonra herkes içeri girerken Rephaim'le bina dışında kalacağımızdan emin olmak için yavaşladım. "Ne oldu?"

"Babam burada. Varlığını hissedebiliyorum."

"Kalona mı? Nerede?" Ölümsüzün karanlıkların arasından fırlamasını beklerken, gözlerimin kocaman ve büyüteç gibi göründüğünü biliyordum.

"Nerede olduğunu bilmiyorum ama beni azat ettiğinden beri onunla temas kurmadığımı, konuşmadığımı ve onu görmediğimi bilmeni istiyorum." Rephaim kafasını salladı. "Senin ve diğer arkadaşlarının sizden bir şeyler sakladığımı düşünmenizi istemiyorum."

"Tamam. Pekâlâ. En azından bu iyi bir şey. Ne istediği konusunda bir fikrin var mı?"

"Hayır!"

"Tamam, tamam. Seni bir şeyden dolayı suçlamıyorum. Bu konuyu sen açtın, unuttun mu?"

"Evet ama ben..." Yüzü bir kez daha donakaldı. Sonra gözleri benimkilerle buluştu. İçlerindeki hüzün o kadar yoğundu ki, mideme bir sancı saplandı. "Beni çağırıyor."

BÖLÜM ON DÖRT

Zoey

"Seni mi çağırıyor? Ne demek istiyorsun? Ben hiçbir şey duymuyorum." Öcü adamın üstüme atlamasını bekleyerek etrafıma bakınmayı sürdürüyordum.

"Hayır." Kafasını salladı. "Sen duyamazsın. Ben bile gerçekten duymuyorum. Babam beni, paylaştığımız ölümsüz kanı aracılığıyla çağırabiliyordu. Nyx beni değiştirdikten sonra bunu yapabileceğini sanmıyordum." Tamamen mutsuz bir ifadeyle, gözünü uzaklara dikti. "Ama ben gerçekten insan değilim. Hâlâ bir hayvan, insan ve ölümsüz karışımıyım. Hâlâ onun kanını taşıyorum."

"Hey, sorun değil. Sen elinden geleni yapıyorsun. Stevie Rae'ye nasıl baktığını görebiliyorum. Onu sevdiğini. Ve Nyx seni bizzat affetti."

Başını salladı ve elini yüzüne sürdü. Bu hareketi terlemeye başladığını fark etmeme neden oldu; hem de çok terlediğini.

Belli ki fark ettiğimi görmüştü. "Çağrısına cevap vermemek çok zor. Daha önce hiç karşı koymadım," dedi.

"Bak, sen burada kal. Ben Stark, Darius ve Stevie Rae'yi çağırmaya gidiyorum. Sonra Kalona'nın çağrısını takip edebilirsin. Hepimiz seninle gelir ve ona gerçekten bizden birisi olduğunu, seni rahat bırakması gerektiğini gösteririz."

"Hayır! Burada olduğunu herkesin bilmesini istemiyorum. Özellikle de Stevie Rae'nin. Ona tamamen sırt çevirmem gerektiğini düşünüyor ama bu o kadar zor ki!" Anlamam için yalvarır gibi ellerini birbirine kenetledi. "O hâlâ benim babam."

İstemesem de ne demek istediğini anlamaya başlıyordum. "Annem ve ben berbat durumdaydık. Bir adamı bana tercih etti ama ben onu için için hâlâ seviyordum ve onun da beni sevmesini istiyordum. *Gerçekten* sevmesini. Sanırım ölmüş olmasının en kötü tarafı, tekrar annem olması şansının kalmamış olması."

"O zaman anlıyorsundur," dedi.

"Şey, sanırım bir anlamda anlıyorum ama Stevie Rae'ye de katılıyorum. Rephaim, kötü bir ebeveyni olan tüm çocuklar gibi hissediyor olabilirsin ama senin durumundaki sorun, babanın sokağın aşağısındaki Joe Schmoe* olmaması. O, iyinin kötüye karşı verdiği son derece gerçek bir mücadelenin kötü tarafında olan tehlikeli bir ölümsüz."

Rephaim, söylediklerim fiziksel olarak canını yakmış gibi gözlerini yumdu ama kafasını salladı. Gözlerini açıp bana baktığında, kararının gücünü görebildim. "Haklısın. Ona karşı

* Sıradan, pek bir özelliği olmayan kişiler için kullanılan bir tabir. (ed.n.)

çıkmam ve gerçekten ayrı yollara gittiğimizi anlamasını sağlamam gerek. Bunu yaparken benimle ol. Lütfen, Zoey."

"Şey, tamam. Gidip Stark'ı bulayım ve..."

"Sadece sen. Aptalca olduğunu biliyorum ama babamı küçük düşürmek istemiyorum ve bunu Stark'ın önünde yapmam ona büyük bir hakaret olur."

"Rephaim, seninle tek başıma gelemem. Babanın beni öldürmeye çalıştığını unutuyor musun yoksa?"

"Neferet bedenini esir aldı ve onu senin peşinden Öteki Âlem'e gitmesi için zorladı. Babam bunu istemedi. Sana zarar vermeyi asla istemedi. Zoey babam bana, seni ya da Tanrıça'nın başka bir yüksek rahibesini öldürmeyeceğini söyledi."

"Aklını başına topla, ciddiyim." Hayretle başımı salladım. "Kalona, istediği şeye giden yola *kim* çıkarsa çıksın öldürür."

"Yer altından kaçtığından beri ona yakınsın. Bana hâlâ içinde olan Nyx'in Savaşçısı ışıltısını hiç görmediğini söyleyebilir misin?"

Heath öldürülmeden önce nasıl aptallık ettiğimi hatırlamak istemeyerek duraksadım. Çenemi kaldırdım. "Kalona, Heath etrafımdayken savunma kalkanımı indirme aptallığını gösterdiğim için onu öldürdü."

"Heath, Nyx'in hizmetindeki bir yüksek rahibe değildi. Ve sorumu cevaplamadın. Doğruyu söyle. Eskiden olduğu şeyi bir an olsun gördün, değil mi?"

Zilyonuncu kez, daha iyi bir yalancı olmadığıma hayıflanıyordum. İç geçirdim. Dürüstçe, "Evet, tamam, peki. Olabileceği şeyi gördüğümü sandım. Nyx'in Savaşçısı'nı gördüğümü sandım," dedim ve, "Ama yanıldım," diye ekledim.

"Ben yanıldığını sanmıyorum. En azından tamamen. Bence savaşçı hâlâ içinde. Sonuçta kendi yolumu bulmam için bana özgürlüğümü verdi."

"Ama özgür kalmana izin vermiyor. Burada, seni çağırıyor."

Rephaim, "Ya beni sadece özlediği için çağırıyorsa?" diye bağırıp elini gergin ve terli yüzünde dolaştırdı. Daha kontrollü bir sesle, "Lütfen, Zoey," diye devam etti. "Babamın seni incitmesine izin vermeyeceğime yemin ediyorum. Tıpkı Stevie Rae'yi incitmesine izin vermeyeceğim gibi. Lütfen benimle gel ve Gece Evi'ndeki kimsenin sadakatimi sorgulamaması için onunla bağımı kopardığıma şahitlik et." Ardından beni Aptallar Ülkesi Kraliçesi'ne dönüştürecek şeyi söyledi: "İnsan soylu bir çocuğa dönüştüğümden beri beni görmedi. Belki Nyx'in affediciliğinin kanıtını görürse, içindeki savaşçı uyanır. Nyx, savaşçısına bir şans daha vermek istemez mi?"

Ona baktım ve Stevie Rae'nin ona âşık olmasına neden olan şeyi gördüm: Aslında babasının onu sevmesini isteyen, gerçekten şirin bir çocuktu. "Ah, lanet olsun," dedim. "Pekâlâ. Kampüsten ayrılmadığımız sürece seninle gelirim. Ama şunu bilmelisin ki korkarsam, üzülürsem, ürkersem ya da her neyse işte, Stark hemen hisseder ve hedefi ıskalamayan okuyla çıkagelir. Ve inan bana, o oku çeker. Bu konuda elimden bir şey gelmez."

Rephaim kolumu tuttu ve beni doğu duvarına doğru âdeta sürüklemeye başladı. "Seni tehlikeye atmayacağım. O saydıklarının hiçbirini hissetmeyeceksin."

Balıkların kavağa çıkmasıyla ilgili bir şey söyleyecektim ama nefesimi kendime sakladım ve ona yetişmek için neredeyse koşmaya başladım.

Tabii ki nereye gittiğimizi biliyordum. Gayet mantıklıydı. "O aptal duvarın yanındaki aptal ağaç," dedim nefes nefese. "Bu işten hiç hoşlanmadım."

"Ulaşması kolay ve o tarafa kimse gitmiyor," dedi Rephaim. "Orada olmasının nedeni bu."

"Bu, durumu güzelleştirmiyor," dedim.

Çimenlerin üstünden koşarak geçtik. Omzumun üstünden baktım. Kampüsün bu kısmına kadar uzanan ahırın gaz lambalarını görebiliyordum ve Rephaim birden yavaşlayıp durduğunda, belki de Aptallar Ülkesi kraliçeliğinden feragat etmem gerektiğini düşünerek Stark'a büyük, korkutucu ve zihinsel bir İMDAT gönderiyordum.

Dikkatimi ve bakışlarımı karşımda olup bitenlere çevirdim ve Kalona'yı harap haldeki ağacın yanında, ayakta buldum. Sırtı bize dönüktü. Daha sonra en azından yüzünün Rephaim'in gelmesini beklediği tarafa dönük olması gerektiğini düşünecektim ama o anda varlığı –kendisinin de çok iyi bildiği gibi– diğer her şeyi gölgede bırakmıştı. Uzun boylu, güçlü ve her zamanki gibi belden yukarısı çıplaktı. İnanılmaz siyah kanatları katlanmış halindeydi ve ona gece göğünün parçalarının bir araya gelmesinden oluşmuş gibi bir hava veriyordu.

Ne kadar güzel, güçlü ve gösterişli olduğunu unutmuştum. Çenemi sıktım ve zihinsel olarak kendimi silkeledim. Ne kadar tehlikeli olduğunu unutmamıştım.

Rephaim çok küçük ve çocuksu bir sesle, "Baba, buradayım," deyince elimi, kolumu sıkıca kavrayan kolunun üstüne yerleştirdim.

Kalona arkasını döndü. Kehribar gözleri iri iri açıldı. Bir an için yüzü bütün ifadesini kaybetti ve sonra tamamen afalladı.

"Rephaim. Bu gerçekten sen misin, oğlum?"

Rephaim'in bedenindeki ürpertiyi hissettim ve elimi elinin üstüne koydum.

"Evet, baba." Sesi konuştukça güçleniyordu. "Benim, oğlun Rephaim."

Ölümsüzün çoğu konuda numara yaptığını biliyordum. Karanlıkla iş çevirdiğini, katil, yalancı ve hain olduğunu biliyordum. Ama Kalona'nın yüzünün o gün Rephaim'i gördüğü anda aldığı şekli sanırım ömrümün sonuna dek hatırlayacaktım. Kalona bir an için gülümsedi ve tüm benliğini öyle saf bir sevinç kapladı ki, Rephaim'i tutan elim gevşeyiverdi. Orada ağzım açık halde kalakalıp Kalona'nın mutluluğuna duyduğum hayretle iç geçirdim ve yüz ifadesinde Öteki Âlem'de Nyx'e baktığı zaman gördüğüm sevgiyi gördüğümü fark ettim.

Rephaim, "Nyx beni affetti," dedi.

Bu üç kelime, Kalona'nın sevincini alıp götürdü. "Ve seni bir insan soylunun bedeniyle ödüllendirdi, öyle mi?" Ölümsüz bunu duygusuz bir sesle söylemişti.

Rephaim'in tereddüdünü hissedebiliyordum. Benim de sıkça yaptığım bir şeyi yapacağını –ağzını kapalı tutması gerekirken bütün gerçeği dile getireceğini– anladım ve onun adına, cevabın yarı yarıya doğru olan kısa versiyonunu geveledim.

"Evet, Rephaim artık bir insan ve bizimle birlikte."

Kalona'nın kehribar bakışları bana çevrildi. "Zoey, iyi görünüyorsun. Oğlumun Kırmızı'nın eşi olduğunu sanıyordum. Yoksa onu seninle mi paylaşıyor?"

Kalona'nın Rephaim'i gördüğü anda nasıl sarsıldığını tamamen bir kenara iterek, "Iyyk, hayır," dedim. "Burası *öyle* bir okul değil. Ben Rephaim'in arkadaşıyım, hepsi bu." Kendime, *gerçek Kalona bu,* diye hatırlattım. "Ve böyle uyuz davranmak zorunda değilsin. Rephaim'i *sen* çağırdın, o seni değil."

"Evet, oğlumu çağırdım. Bir çaylak yüksek rahibeyi değil."

"Seninle konuşmak için gelmesini ben istedim," dedi Rephaim.

"Kırmızı'dan değil, Zoey'den istemişsin. Yoksa seni şimdiden sıkıyor mu?"

"Hayır ve onun adı Kırmızı değil, Stevie Rae. Onun eşiyim ve eşi olarak da kalacağım." Rephaim'in sesindeki kahraman-baba-tapınmasının kaybolmuş olmasına sevinmiştim. "Çağrını bu yüzden cevapladım. Nisroc'a gibi, sana da Stevie Rae'yle birlikte Tanrıça'nın yolunda yürüdüğümü söylemem gerekiyordu. İstediğim bu. Daima da bunu isteyeceğim."

"Daima çok uzun bir süre," dedi Kalona.

"Evet, biliyorum. Ve bu uzun sürenin bir kısmını senin emirlerini yerine getirerek geçirdim."

"O süreyi oğlum olarak geçirdin!"

"Hayır, baba. Gerçekten değil. Karanlık ve Işık arasında tek bir gerçek fark olduğunu anlamaya başlıyorum. O da sevme

kapasitesi. Senin emirlerini yerine getirmemde, mecburiyet, korku ve tehdit vardı. Sevgiyse çok azdı."

Kalona'nın patlamasını bekledim ama aksine omuzları düştü ve Rephaim'in kararlı bakışlarına karşılık vermeyi sürdüremiyormuş gibi, gözlerini kaçırdı. "Belki de şartlar beni kötü bir baba yaptı," dedi yavaşça. "Sizler hiddetin, çaresizliğin ve şehvetin ürünüydünüz. Sanırım ilişkimizi bunun yönlendirmesine izin verdim."

Rephaim'deki umudu hissedebiliyordum. Teninden ve sesinden etrafa yayılıyor gibiydi. En az babası kadar yavaşça, "Bunların ilişkimizi yönlendirmeye devam etmesi gerekmiyor," dedi. Şaşkınlıkla seslerinin birbirine inanılmaz derecede benzediğini fark ettim. Rephaim'e bir bakış attım ve gözlerinin, ağzının ve çenesinin şeklini görüp ailesiyle arasındaki benzerliğini gördükten sonra, bunu nasıl olup da gözden kaçırdığıma şaşırdım. Rephaim'in bu kadar göz alıcı olmasına şaşırmamak gerekirdi. Babasına benziyordu!

"Yeni hayatınla birlikte, aramızda yeni bir başlangıç olsun istiyorsun," dedi Kalona.

Bunu soru sorar gibi söylememişti ama Rephaim yine de cevap verdi. "Evet, baba."

Kalona bana baktı. "Ya yeni arkadaşların? Seninle düşman olmadığımız gerçeğini kabul edeceklerine inanmıyorum."

"Şey, yeni arkadaşlarının tamamı adına konuşamam ama şahsen ben, biz diğerlerini rahat bıraktığın sürece seninle ne tür bir ilişkisinin olduğuna aldırmam," dedim. "Asıl endişelenmen gereken, Neferet. Gerçekten artık onunla birlikte de-

ğilsen, Rephaim ile senin düşman olmadığınız gerçeğini kabul etmeyeceği konusunda seni temin edebilirim."

"Neferet beni kontrol etmiyor!" Kalona'nın güçlü sesi tenimi okşayıp geçerken, nefesinin tanıdık soğuğuyla ürperdim.

"Evet, her neyse." Zorlama bir umursamazlıkla konuşuyordum. "Bahsettiğim şey kontrol değil. İkinizin aynı tarafta olmasından ve onun Karanlığa iyiden iyiye kapılmasından bahsediyorum. Senin gücündeki birisinin kenarda durmasına izin vermeyecektir."

"Neferet vücudumu tutsak edip ruhumu kullanarak benimle kurabileceği olası ittifak şansını kaybetti. Zoey Kızılkuş, Neferet'in yeni bir refakatçisi olduğunu biliyor olmalısın."

Gözlerimi devirdim. "Aurox onun refakatçisi değil. Piyonlarından biri, o kadar."

"Ben yeni yaratığından bahsetmiyordum. Beyaz boğadan bahsediyordum."

Kalona'ya bakakalmıştım. "Ciddisin."

"Öyle," dedi Rephaim.

"Peki bunu bana neden söylüyorsun? Dost değiliz. Müttefik değiliz," dedim sert bir sesle.

"Olabilirdik. Ortak bir düşmanımız var," dedi Kalona.

"Sanmıyorum. Sen Neferet'e kızgınsın, ya da en azından şu saniye için öylesin. Bense genel olarak Karanlıkla savaşıyorum. Ve sen de genelde onun tarafındasın."

"Yeni başlangıçları sordu," dedi Rephaim.

Kafamı kaldırıp yanımda duran gerçekten şirin, gerçekten umutlu ve gerçekten saf çocuğa baktım. "Rephaim, Ka-

lona birdenbire iyiye dönmüyor." Tek düşünebildiğim, *onu babasına dair "her şey harika, güzel ve kusursuz" tavrıyla geri götürmem halinde, Stevie Rae beni öldürecek* idi. "Sırf biz çok istiyoruz diye başkalarının bizim istediğimiz gibi olmalarını sağlayamayız."

"İyi olmak gibi bir niyetim yok," dedi Kalona. "Tıpkı kötü olmaya bariz bir ilgimin olmaması gibi. Tsi Sgili'nin devrilmesini istiyorum, o kadar. O beni yaraladı ve intikamımı alacağım."

"Pekâlâ, bu tam olarak ne demek?" diye sordum.

"Ortak bir düşmanımız var demek. Gece Evi'ni, Nyx'in Yüksek Rahibesi kılığına bürünen Tsi Sgili'den ve yaratığı Aurox'tan kurtarmana yardım edebilirim."

"Baba, öne çıkıp Yüksek Konsey'e Neferet hakkında bildiklerini anlatacak mısın?"

Kalona keskin bir sesle, "Neye yarar ki?" diye sordu. "Sözlerimi destekleyecek kanıtım yok. Onu beyaz boğayı kendine refakatçi seçmekle suçlarım. Bunu inkâr edecektir. Yaratığını ilahî bir armağan olarak tanıttığını sanıyorum, yanılıyor muyum?"

"Evet, öyle yaptı," dedim. "Aurox sözüm ona Nyx'in armağanıymış."

"Dur tahmin edeyim. Tanrıça kendini gösterip Neferet'i ya da yaratığını ele vermedi."

"Bunun olmadığını biliyorsun," dedim.

"Tabii ki olmadı." Kalona bariz bir tiksintiyle kafasını salladı. "Ve Tanrıçanız sessiz kaldığı için Nyx'ten bir kanıt yok. Bu durumda Neferet'inkine karşı benim sözüm olacak ve Kon-

sey Nyx'in beni safından kovduğuna inanıyor. İntikam almak için yalan söylediğimi düşüneceklerdir."

"Yaptığın şey bu değil mi?" diye sordum. "Yani istediğinin bu olduğunu söylemedin mi? İntikam."

"İstediğim şey onun yönetici Konsey tarafından uyarılması, azar işitip Tanrıça'ya rol icabı hizmet etmek için inzivaya gönderilmesi değil. Yok edilmesini istiyorum."

Sesindeki soğuk nefret beni bir kez daha ürpertmişti ama mantığına karşı çıkamadım. Neferet'i öldürmek istemiyordum. Tanrıça aşkına, ben kimseyi öldürmek istemiyordum. Ama kalbimin derinliklerinde, yok edilmediği sürece hepimize akla hayale gelmeyecek acı ve işkenceler çektireceğini çok iyi biliyordum.

"Tamam, bak. Benimle açık konuşman gerekecek. Neferet'i öldürmekten mi bahsediyorsun?"

"Onu öldüremem, ölümsüz oldu." Gözlerini gözlerime dikmişti. "Yok oluşuna sadece kendisi neden olabilir."

Beynim patlayacak gibiydi. "Bunu yapmasını nasıl sağlayacağım konusunda hiçbir fikrim yok."

"Benim olabilir," dedi Kalona. "Beyaz boğaya eşlik ediyor. Neferet onun gücünü kontrol edebileceğini sanıyor ama yanılıyor."

"Yok oluşunun anahtarı beyaz boğa mı?"

"Belki de. Bir süre beklemeli ve neyin peşinde olduğunu, bir sonraki hamlesinin ne olacağını görmeliyiz," dedi Kalona. "Siz burada, Gece Evi'nde onunla birlikte yaşadığınız için bu kolay olacak. Onu iyi izle, oğlum."

Rephaim ben onu durduramadan önce, "Burada yaşamıyoruz," dedi. "Stevie Rae, Zoey ve diğerleriyle birlikte depodayım."

"Öyle mi? Ne kadar ilginç. Bütün kırmızı çaylaklar depoda sizinle birlikte mi?"

"Hayır, Neferet, Stevie Rae'nin grubunda olmayan diğer kırmızı çaylakları Gece Evi'ne getirdi. Artık burada kalıyorlar," dedi Rephaim.

Rephaim'e yüzümü buruşturdum ve *lütfen susar mısın* bakışı attım.

"Bu önemli olabilir. Bu durumda okuldaki Işık ve Karanlık dengesini sarsıyorlar."

"Evet," dedi Rephaim. "Ayrıca bir çaylak var ki..."

Rephaim'e pis bir bakış atarak sözünü onun yerine tamamladım. "Çenesini kapalı tutabiliyor ve herkese bizim meselelerimizi anlatmıyor."

Kalona bilmiş bir gülümsemeyle, "Bana güvenmiyorsun, değil mi, A-ya?" dedi.

Kalbimin donduğunu hissettim. "Hayır, güvenmiyorum. Ve sakın bir daha bana bu isimle hitap etme. Ben A-ya değilim."

"O senin içinde," dedi. "Onu hissedebiliyorum."

"O, bugünkü benliğimin sadece küçük bir parçası, bu yüzden uzak dur. Onunla geçirdiğin zamanlar geçmişte kaldı."

"Günü gelince, geçmişin bugünün etrafında bir çember çizerek yaşadığını sen de öğreneceksin," dedi.

Yapmacık bir tatlılıkla, "Neden o güne kadar nefesini tutmuyorsun?" diye sordum.

Kalona güldü. "Beni hâlâ eğlendiriyorsun."

"Ve sen de beni hâlâ tiksindiriyorsun," dedim.

Rephaim, "Aramızda bir tür barış sağlamamız mümkün değil mi?" diye sordu.

Rephaim'e bakıp gözlerini benden ayırmaması için onu zorlayarak, "Anlaşma yapabiliriz," dedim. "Ama bunun adı barış olmaz. Ayrıca ona güvenmeceğiz ve kendi meselelerimizi de anlatmayacağız. Bunu kafana koysan iyi olur, Rephaim. Koymayacaksan, şu anda onunla gitmen gerek."

"Stevie Rae'yle kalıyorum," dedi.

"O zaman kimin tarafında olduğunu unutma," dedim.

"Bunu unutmasına izin vermeyeceğimden emin olabilirsin," dedi Kalona.

"Evet ve sen de Rephaim'in etrafında onu önemseyen kişiler olduğunu ve senin tarafından kullanılmasına izin vermeyeceklerini bilmelisin."

Kalona beni yok sayarak oğluna, "Bana ihtiyacın olursa batıya bak ve kanımızı takip et," dedi. Kanatlarını açmaya başlamıştı. "Oğlum olduğunu aklından çıkarma. Zira etrafındakilerin bunu asla unutmayacaklarına seni temin edebilirim." Gökyüzüne sıçradı ve birkaç güçlü kanat çırpışıyla gecenin içinde kayboldu.

BÖLÜM ON BEŞ

Zoey

Böylece ilk dersi asmış oldum. Sonuçta orada oturup bütün bu Kalona / Rephaim olayını yaşadıktan sonra, Neferet'in bana pasif agresif davranışlar sergilemesine izin vermem imkânsızdı. Bu yüzden Rephaim'i sınıfa gönderdikten (ve profesöre tuvalette olduğunu söylemesini tembihledikten) sonra ahırlara yakın bir yerde kuytu bir bank buldum. Oturup düşünmeye ihtiyacım vardı. Tek başıma.

Kalona bizimle ateşkes istediğini söylemişti ve ben bunun esaslı bir saçmalık olduğunu düşünüyordum. Büyük olasılıkla Rephaim'in saflarımıza süzülüp bizi allak bullak ettiğini görmek istiyordu ve böyle söylenince kulağa benim ve geyik sürüsünün Oklahoma yerlisi, milis bir örgüte dönüştüğümüzü düşünüyormuşum gibi geliyordu. İç geçirdim. O gruplar neden daha çekici olamıyordu ki? Bu aklıma *True Blood*'daki doğuştan panter olan insanları ve Jason'ın ne kadar aptal ol-

duğunu getirmişti. Üçüncü sezonu tekrar izlemeliydim. Dördüncü sezonda acayip geri kalmıştım.

"Alo, Zoey. Odaklan," dedim kendi kendime.

Yani Kalona ateşkes istiyormuş gibi yapıyordu. Rephaim ona inanıyordu, çünkü o çocuğun feci bir babam-beni-sevsin-istiyorum durumu vardı. Rephaim'le konuştuğunu anlayınca Stevie Rae çıldıracaktı ki onunla kesinlikle anlıyordum. Rephaim'in duygularını korumak istiyordu ve Kalona + yeni ve gelişmiş bir Rephaim = felaket idi.

Bir de okula geri dönen ve gözü dönmüş manyak ve katil *değillermiş* gibi yapan şu kötü kırmızı çaylaklar meselesi vardı. Ah, sadece ah. Bunun koridorlarda koparacağı kavgaları düşünmek bile başıma bir ağrının saplanmasına yetiyordu.

Bu karışıma bir de Stark'ın iyi uyuyamadığı, Neferet'in yeni refakatçisinin bir boğa olduğu (ıykkk, bu düşündüğüm anlama gelmiyordu, değil mi?) gerçeği ve kendimi ultra tuhaf –korkmuş, endişeli ve düpedüz dehşete kapılmış– hissetmeme yol açan Aurox denen çocuğu ya da her neyse işte, ekleyince okul patlamaya hazır bir bomba gibi görünüyordu.

Aya baktım. Doğrudan parlayan hilalle konuşuyormuşum gibi usulca, "Ayrıca," dedim. "Altı gün sonra büyükannemin arazisinde bir arınma ritüeli gerçekleştirmem gerekecek çünkü annem orada öldürüldü."

Gözlerimi kırpıştırdım. Ağlamayacaktım. Yine. İkinci ders drama sınıfına gitme zamanım gelene kadar orada, ay ışığında oturacaktım.

Sanki hayatımda yeterince drama yokmuş gibi.

"Pekâlâ," dedim aya. "En azından ruhum artık paramparça değil ve uykusuz bir Öteki Âlem hayaleti de değilim." Bu neşeli düşüncenin hemen ardından, aklıma gelen ilk şeyi yüksek sesle dile getirdim: "Heath'i çok özlüyorum."

Göğsümün ortasındaki küçük yer ısınmaya başladığında, kelimelerimin bende yarattığı etki hâlâ geçmemişti. Bakışlarım, bir kazayı izlemek için merakla yavaşlayan sürücülere özgü berbat bir hisle dingin aydan, Gece Evi'ni çevreleyen duvara çevrildi. Aurox duvarın okul tarafında koşu yapıyordu. Çevreyi ve göğü tarayan gözleriyle tetikte olduğunu ve olası tehlikeleri aradığını bu mesafeden bile görebiliyordum. Hatta havayı koklar gibi bir hali vardı. Doğruca olmasa da, bana doğru geliyordu. Oturduğum bank okula, duvara olduğundan birkaç metre daha yakındı ve büyük ağaçların gölgesinde kalıyordu; beni görmemişti. Ancak o gölgelere sığınmıyordu. Açıkta koşuyordu ve gökyüzünde dolunay olmasa da hava açıktı ve şişko hilal, yaklaştıkça yüzünü görebilmeme olanak sağlayan gümüş mavisi bir ışık saçıyordu.

Aurox her kızın seksi addedeceği tiplerdendi. Şey, onun erkek suretine bürünmüş, katil bir yaratık olduğunu bilmeyen her kızın. Ardından Alaycı Kuzgun'u öldürmesinin ardından bir grup çaylağın ona nasıl yaklaştığını hatırladım. Sanırım görüntüsünün bir kostüm ya da gerçek olması umurlarında değildi. Bir his belkemiğimden yukarı tırmanır gibiydi, hafifçe ürperdim. Benim umurumdaydı. O tenin altında ne olduğu, bal gibi umurumdaydı.

Gözleri süper tuhaftı. Bunu daha önce de fark etmiştim. İşin ironik yanı, bu ışıkta bana ayı –ya da en azından ay taşı

denen taşları– hatırlatıyordu. Ama onun gözleri parlıyor, âdeta ışık saçıyordu.

Elim usulca kâhin taşıma kaydı. Kalp atışımın hızlandığını hissedebiliyordum. *Aurox'ta beni bu kadar çok korkutan neydi?* Bilmiyordum ama bu korkuyu yenmem gerektiğine inanıyordum. Kâhin taşından bakmam ve taşın gözlerimin önüne sereceği şeyi, Karanlığı ya da Işığı, Kötüyü ya da İyiyi görmem gerekiyordu. Taşı kaldırmaya yeltendim ve işte o anda bir şey fark ettim.

Okulun taş duvarına vuran gölgesi, bir insan soylunun uzun, kaslı bedenini yansıtmıyordu. Aurox'un gölgesi bir boğanınkine eşti.

İç geçirmiş ya da ufak da olsa bir ses çıkarmış olmalıydım ki, parlak gözleri hemen beni buldu. Koştuğu yönü değiştirdi ve doğruca bana yöneldi.

Kâhin taşını tişörtümün altına kaydırdım ve nefesimi normal hızda tutmaya, kalbimin göğsümden fırlamasına mani olmaya çalıştım.

Aramızdaki mesafe birkaç metreye inince, kendimi tutamadım. Ayağa kalktım ve dökme demirden bankın arkasına geçtim. Saçma olduğunu biliyordum ama nedense aramızda bir şey olması kendimi daha iyi hissettirmişti.

Durdu ve bana birkaç saniye boyunca tek kelime etmeden baktı. Daha önce hiç kız görmemiş ve benim ne olduğumu çözmeye çalışıyormuş gibi –benzetme saçma olsa da– yüzünü tuhaf bir merak bürümüştü.

Sonunda, "Bu akşam ağlamıyorsun," dedi.

"Hayır."

"Derste olmalıydın," dedi. "Neferet bütün çaylakların derse gitmelerini emretmişti."

"Neden bir boğanın gölgesine sahipsin?" Soruyu tam bir moron gibi ağzımdan kaçırmıştım ve dudaklarıma bir tokat indirmek istiyordum. Bana ne oluyordu böyle?

Kaşları çatılıp yere, gölgesinin –fazlasıyla insan ve oldukça normal görünümlü gölgesinin– vurduğu noktaya baktı ve kafasını onunla eş zamanlı olarak bana çevirdi.

"Gölgem, boğa gölgesi değil," dedi.

Kendi kulaklarıma bile tamamen delice gelirken sesimin nasıl bu kadar sakin ve emin çıktığına şaşırarak, "Az önce öyleydi. Duvarın dibinde koşarken. Gördüm," dedim.

"Boğa benim bir parçam," dedi ve verdiği cevap karşısında, benim sorduğum soruya şaşırdığım kadar şaşırmış gibi baktı.

"Beyaz boğa mı, siyah boğa mı?" diye sordum.

"Gölgem ne renkti?" diye karşılık verdi.

Kaşlarımı çattım ve karanlık, insan soylu gölgesine baktım. "Siyah tabii ki."

"O zaman boğam siyah," dedi. "Sınıfına dönmelisin. Neferet öyle emretti."

"Zoey, burada her şey yolunda mı?"

Stark'ın sesiyle yerimden sıçradım. Kafamı çevirince, yanıltıcı bir umursamazlıkla elinde tuttuğu oku yerleştirilmiş yayıyla hızla bana doğru yürüdüğünü gördüm,

"Evet, iyiyim," dedim. "Aurox derse dönmem gerektiğini söylüyordu."

Stark, Aurox'a sert bir bakış attı. "Bu okulda profesör olduğunu bilmiyordum."

"Neferet'im emirlerini uyguluyorum," dedi Aurox. Sesi, Stark'ın gelmesinden önceki gibiydi ama beden dili tamamen değişmişti. Daha iri, saldırgan ve daha tehlikeli görünüyordu.

Neyse ki ilk dersin bitişini haber veren zil duyuldu. "Ah, bak şu işe, ilk derse yetişemeyeceğim gibi görünüyor. Gerçi ikinci saate vaktinde gitsem iyi olacak." Sırtımı Aurox'a dönüp Stark'a doğru yürüyerek koluna girdim ve, "Benimle drama sınıfına kadar gelir misin?" dedim.

"Kesinlikle," dedi.

İkimiz de Aurox'a tek kelime etmedik.

Duyamayacağı bir mesafeye varınca Stark, "Seni korkutuyor," dedi.

"Evet."

Okulun ana binasının ve sınıfların çoğunun bulunduğu girişin kapısını açtı. İçerisi sınıflarını değiştiren çaylaklarla doluydu ama sesini yükseltmemeye ve beni onu duyabileceğim kadar yakınında tutmaya özen göstererek, "Neden?" diye sordu. "Bir şey mi yaptı?"

"Yaydığı..."

Sözüm uzun boylu, koyu renk saçlı bir vampirin Neferet'in sınıfından bulunduğumuz koridora çıkmasıyla yarım kaldı. Stark ve ben durduk. Önce gördüğüm kişinin orada olduğuna inanmakta güçlük çektim ve görüşümü netleştirmek için gözlerimi ovalamak istedim. Sonra Stark yumruğunu kalbinin üstüne yerleştirip iyice eğilerek, beni ayakta gördüğüm rüyam-

dan uyandırdı. O, "Uğurlar olsun, Thanatos," derken ben de ona ayak uydurdum.

"Ah, Stark, Zoey. Uğurlar olsun. İkinizi de bu kadar iyi gördüğüme sevindim."

Gereğinden fazla bir açık sözlülükle, "Burada ne arıyorsunuz?" diye sordum.

Koyu renk kaşları yukarı kalktı ama alınmıştan çok eğleniyor gibiydi. "Buradayım, çünkü Yüksek Konsey buradaki çok *özel* çaylakların..." duraksadı ve Stark'a bakarak, "... ve vampirlerin fazladan dikkati hak ettiklerine karar verdi," dedi.

"Ne demek bu?" diye sordum. Yanımızdan geçen çocuklar Thanatos'a hayran hayran bakarak fısıldaşıyorlardı. Damien'ın ikinci dersinin sınıfından kafasını uzattığını ve Thanatos'u görünce dudaklarının şaşkın bir, "Ooo," ile büzüldüğünü gördüm.

"Pazartesi günü ilk dersi kıracak olursan, Thanatos tarafından verilen bir dersi kırmış olacaksın demek." Neferet sınıfının açık kapısında belirmişti. Sıradan bir öğretmenin ders kıran bir çocukla konuşacağı bir sertlikle konuşmuştu ama gözleri bambaşka bir hikâye anlatıyordu. Stark'ın vücudunun gerildiğini hissettim, tahminim Karanlığın Neferet'in etrafını sarmış olduğu yönündeydi.

"Zoey'nin bugün derse gelmemek için kusursuz bir bahanesi olacak kadar olgun olduğuna inanmak isterim." Thanatos, Neferet'e gülümsedi, sesinde bariz bir üstünlük saklıydı.

Neferet'in yüzü donmuş gibiydi. Cevap olarak takındığı gülümseme kırılgan duruyordu. "Ben de buna inanmak isterim. Her halükarda, pazartesi günü Zoey ve dâhil etmek istediğiniz diğer özel öğrenciler sizin sorumluluğunuzda olacak-

lar. Bu koridorun sonunda, sağ tarafta boş bir sınıf var. Şimdi izin verirseniz, süresiz ziyaretiniz için bir odanın hazırlandığından emin olmak isterim."

"Elbette ki izin sizindir, ayrıca haber vermeden çıkageldiğim ve bu sevimli Gece Evi'nde ne kadar kalacağımı bilmediğim için bir kez daha özür diliyorum. Sıradışı günler yaşıyoruz. Uğurlar olsun, Neferet."

Neferet yumruğunu kalbinin üstüne yerleştirdi ve başını hafifçe eğerek veda selamını mırıldandıktan sonra hızla uzaklaştı.

"Burada olmamdan hiç hoşnut değil," dedi Thanatos.

"Olmayacağını biliyordunuz," dedim sessizce. Skye'da kaldığımız dönemde, Stark bana, o ve diğer arkadaşlarımın Thanatos'la –ölümle ilgili bir özelliğe sahip olan bu vampirin güvenini kazanıp ona Neferet hakkında bildikleri her şeyi anlatacak kadar– yakınlaştıklarını anlatmıştı.

Thanatos başıyla onayladı. "Biliyordum ama bu göreve seve seve gönüllü oldum. Bu dünyadaki iyi ve kötünün dengesi sorgulanıyor ve ben cevapların burada, bu Gece Evi'nde bulunabileceğine inanıyorum."

Zil çalmaya başlamıştı. "Ah, lanet olsun," dedim ve sonra hızlı bir, "Affedersiniz," ekledim. "Şey, derse geç kalacağım."

"Bugünkü derslerini tamamla, Zoey. Pazartesi ilk derste görüşmek için sabırsızlanıyorum." Thanatos, Stark'a gülümsedi. "Genç Savaşçı, arabamda bir iki çantam var. Bana yardım edebilir misin lütfen?"

Stark, "Evet, elbette," dedi. Ben yumruğumu kalbime yerleştirip eğilirken bana gülümseyip el salladı. Sonra koridoru

koşarak geçtim ve Erik'e *gerçekten çok üzgünüm* bakışı atarak drama sınıfına daldım.

Bana gözlerini kısarak baktı ama neyse ki tek kelime etmedi. Aslında beni görmezden geldi ve oturup okulun bir an önce bitmesi için saatlerin su gibi akmasını mı dilesem, yoksa bundan sonra olacaklardan mı korksam diye karar vermeye çalışırken boşluğa bakmama izin verdi.

Korku tarafının ağır bastığı söylenebilirdi.

Gözlerimi öğle yemeği tabağımdaki yemeğe diktim ve hissettiğim aptalca strese rağmen gülümsedim. "Spagetti." Gerçek bir mutlulukla iç geçirdim. "Ve kola ve peynirli sarımsaklı ekmek. Cidden, ımmm..."

"Biliyorum. Yemeği çok özledim." Stevie Rae sırıtıp Stark ve benim, Rephaim ile onun yanına geçebilmemiz için çekildi. Rephaim'in ağzının dolu olduğunu ve hızlı hızlı çiğnediğini fark ettim. Göz göze geldik, gülümsedi ve gereğinden fazla spagetti göstererek, "İyiymiş," diye mırıldandı.

Afrodit dördümüzün karşısındaki sıraya yerleşirken, "Yani kuşlar spagetti yiyor mu?" diye sordu.

"O bir kuş değil," dedi Stevie Rae kararlı bir sesle.

"Şu an değil," dedi Afrodit.

Damien aceleyle gelip Afrodit'i itekleyerek onun kaşlarını çatsa da yana kaymasına neden oldu. "Pekâlâ, amanTanrım. Sizinle konuşmak için ölüyordum, çocuklar. Thanatos'un burada ne işi var?"

Afrodit oldukça resmî ve okul gazetesi gibi görünen bir kâğıt parçasını havada salladı ve, "Alo?" dedi. "Yakın zamanda posta kutuna baktın mı? Tahminim, senin de benim gibi bir program değişikliği alacağın yönünde. Ortak beyinliler almış."

İkizler de bize katıldı. "Bize böyle hitap etmeyi bırak," dedi Shaunee.

"Evet, biz ortak beyinli değiliz. Aynı ruhu paylaşıyoruz. Ve ikisinin arasında büyük fark var," dedi Erin.

"Lütfen, sanki ruh paylaşmak iyi bir şeymiş gibi." Afrodit başını salladı ve gözlerini devirdi.

Bir dünya savaşı patlak vermeden, "Pazartesi gününden itibaren ilk saatte Thanatos özel bir ders verecek," diyerek araya girdim. "Büyük olasılıkla hepimizin programı değişecek."

Rephaim ağzı hâlâ doluyken, "Benimki değişti," dedi. "İlk derse girmeden önce baktım."

"Ah, demek bu yüzden o kadar geç kaldın," dedi Damien. "Sormak istemedim."

"Geç mi kaldın?" dedi Stevie Rae. "Geç kalınca öğretmenlerin sinir olduklarını biliyorsun."

Rephaim bana baktı.

Ben de ona baktım.

Bir ağız dolusu spagettiyi yuttu. "Babam buradaydı."

"Ne? Kalona mı? Burada mı?" Stevie Rae bu kelimeleri âdeta ciyaklayarak söylemişti. Yakın masalardaki çocuklar bize meraklı bakışlar attı.

"Bu doğru," dedi Afrodit sesini yükseltip tipik sıkkın tavrını takınarak. "En iyi ayakkabı alışverişi Barcelona'da yapılır, burada değil. Bunu kafana sok, saftirik." Sonra başını eğdi ve fısıldayarak, "Bu konuda ortalıkta çok fazla konuşmak iyi bir fikir değil. Ortalık derken, tünellerin dışında kalan her yeri kastediyorum."

"Rephaim, sen iyi misin?" Stevie Rae bunu çok daha sakin bir sesle sormuştu.

Rephaim yumuşak bir sesle, "Evet, yalnız değildim," dedi. "Zoey de benimleydi."

Stevie Rae şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı. "Z?"

"Doğru söylüyor. Her an yanındaydım. Her şey yolunda. Şey, Kim Olduğunu Bilirsin Sen'in var olduğu bir ortamda ne kadar yolunda olabilirse," diye fısıldadım.

"Ah, lanet olsun. Burası Hogwarts değil," dedi Afrodit.

"Keşke öyle olsaydı," dedi Erin.

Sonra Shaunee, beni Kalona'nın ziyaretinden daha da çok şaşırtacak bir şey yaptı. İkizinin sözlerini tekrarlamadı. Aksine, çok hafif ve İkiz-olmaktan-çok-uzak bir sesle, "Onu hâlâ önemsiyorsun, değil mi?" diye sordu.

Rephaim kafasını bir kez, hafifçe salladı.

Erin yolunu kaybetmiş gibi, "İkiz? Hogwarts?" diye tekrarladı.

"İkiz, bu daha önemli." Shaunee'nin gözleri bir kez daha Rephaim'i buldu. "Babalar önemlidir."

Stevie Rae, "Babanla yakın olduğunuzu bilmiyordum," dedi.

"Değiliz," dedi Shaunee. "Ne kadar önemli olduklarını bu yüzden anlıyorum. Size dikkat eden bir babaya sahip olmamanız, bunun böyle olmamasını dilemediğiniz anlamına gelmez."

"Hah," derken Erin iyice afallamış görünüyordu. "Bunun canını sıktığını bilmiyordum, İkiz."

Shaunee omzunu silkerken rahatsız görünüyordu. "Bundan bahsetmeyi sevmiyorum."

Erin, Rephaim'e, "Kötü müydü?" diye sordu.

Rephaim bana baktı. "Hayır, fazla değil."

"Sanırım Afrodit haklı. Bunu birilerinin bize kulak misafiri olacağından endişelenmeyeceğimiz bir zamanda konuşmalıyız. Şimdi öğle yemeğimizi bitirelim ve sonra herkes posta kutularını kontrol edip ders programı değişikliklerine baksın. Buna kırmızı çaylaklar da dâhil," dedim.

"Dallas'ın grubu değişikliklerini aldı bile," dedi Afrodit. "Sanat dersinde konuşurlarken duydum."

Stevie Rae'ye baktım. Yüzü ciddi anlamda beyazlamıştı. "Hepimiz yanınızda olacağız," dedim. "Thanatos güçlü bir vampir ve Yüksek Konsey'in bir üyesi. Bir şey olmasına izin vermeyecektir."

"Shekinah da Yüksek Konsey'in lideriydi ve buradaki ilk gününde öldürüldü, hatırladın mı?" dedi Stevie Rae.

"Bunu yapan Neferet'ti ve dallama bir kırmızı çaylağın teki," dedim.

"Kızlar da sinirimi bozuyor," dedi Afrodit. "O Nichole kaltağı, saçlarının büyük olasılıkla kafasındaki yumağın geri

kalanından farklı bir renkte olan köklerinden koparılmasını hak ediyor."

"Seninle aynı fikirde olmaktan nefret ediyorum," dedi Stevie Rae.

"Şey, saftirik. Bazen sen bile haklı olabiliyorsun."

"Şimdi susup spagettilerimizi bitirebilir miyiz?" dedim. "Üstesinden gelmemiz gereken iki saatçik daha kaldı, sonra depoya dönebiliriz. Bütün bu ıvır zıvırları çözmek için koca bir hafta sonumuz olacak."

"Bu iyi bir fikir," dedi Damien. "Bu ders, çözmeye çalıştığımız bazı soruların cevaplarını kitap ve belgelerde araştıracağım. İspanyolca dersinde medya merkezine gitmek için Profesör Garmy'den izin aldım. Fiil çekiminde gerçekten iyiyim ve bugün üzerinde duracağı konu da bu."

"Iyyk," dedim. İkizler senkronizasyonlarından şaşmış görünseler ve Erin, Shaunee'ye bıkkınlık ile şaşkınlık arasında gidip gelen bakışlar atsa da, masadaki herkes (Damien hariç) fiil çekimi ıyyk'ıma katılarak kafa salladı.

Bu halimiz günün geri kalanının özeti gibiydi: kafa karıştırıcı, can sıkıcı ve sadece ıyyk.

BÖLÜM ON ALTI

Zoey

"Bu atı sevdim," dedim Lenobia'ya.

Sesi bunu itiraf etmekten nefret eder gibi çıksa da Lenobia, "Ben de sevdim," dedi.

Travis ve dev Percheron'u Bonnie'nin etrafına toplanmış gruptan biraz uzakta, ağılda duruyorduk. Kovboy oldukça ilgili bir çaylak grubuna (ve Darius ve Rephaim ve Stark'a) at sırtında mızrak ve kılıç kullanmayı gösteriyordu.

"Yani," dedi Johnny B. "Bütün yapabildiği bu mu? Yani düz bir çizgi üstünde uzun adımlarla koşmak ya da her neyse işte."

Kovboy, Bonnie'nin üstünde yüzlerce metre uzunluğundaymış gibi görünüyordu. Elinde uzun bir mızrak vardı, bir an için ukala dümbeleği ve kas beyinli Johnny B'yi şişleyecek sandım. Ama Travis şapkasını arkaya itti, mızrağı kalçasına bıraktı ve, "Benim kızım daha küçük atların yaptığı her şeyi yapabilir," dedi. "Bütün yürüyüş biçimlerine hâkim: yürümek, tırıs gitmek, uzun adımlarla koşmak, dörtnala koşmak."

Lenobia'ya baktı ve uysal gülümsemesi çarpıklaştı. "Şey, Bonnie bir kısa mesafe koşucusu kadar hızlı dönemez. Bir uzun mesafe koşucusu kadar hızlı ve uzun koşamaz. Bir sürüyü yerle bir edebilir. Beni, bir zırh ve silah yığınını taşırken bir atı yıkabileceğini sakın unutmayın. Hepsini aynı anda yapabilir. Onu hafife almak hata olur." Lenobia'ya bir bakış daha attı ve, "Ama zaten genel olarak dişileri hafife almak iyi bir fikir değildir, evlat," diye ekledi.

Gülüşümü öksürüğümle gizledim.

Lenobia bana baktı. "Ona cesaret verme. Çaylakların ilgisi gün boyu üstündeydi. Kızlar onunla çıkmak istiyor. Oğlanlar da onun yerinde olmak. Başımı ağrıtıyor."

"Yani ondan birazcık hoşlandınız mı?"

Lenobia'nın dondurucu bakışları karşısında yüzümü buruştururken, Travis sesini yükseltti ve, "Şey, bunu oradaki profesöre sormanız gerekecek ama ben bir okul gezisine varım."

Ha? Okul gezisi mi? Kulaklarım dikildi. "Okul gezisine mi gidiyoruz?"

"Kötüyle savaşmaya başladığımızdan beri, hayır," dedi Lenobia ağzının içinde. Sonra sesini yükseltti ve Bonnie ile kovboya doğru yürürken, "Üzgünüm, Travis," dedi. "Dinlemiyordum. Sorun neydi?"

"Çocuklardan biri Bonnie'yi yük çekerken iş üstünde görmek istiyor. Bulutsuz bir gecede birkaçını ve bir iki atı yanımda götürmek isterim. Sapulpa'nın dışında büyüdüm ve oradaki sırtlardaki eski petrol yollarını avucumun içi gibi bilirim."

Lenobia'nın derin bir nefes aldığını görünce, kovboyu stratosfere uçurmaya hazırlandığından şüphem kalmadı. Tam o sı-

rada kırmızı çaylakların en ufak tefeği Ant iyice yukarı uzandı ve hayranlıkla Bonnie'nin burnunu okşarken, "Vay canına, yük çekme ha," dedi. "Kovboyların eskiden yaptıkları gibi. Müthiş olurdu." Gözlerinde bariz bir hayranlıkla Lenobia'ya baktı. "Profesör Lenobia, bunu gerçekten yapabilir miyiz?"

Sanırım Lenobia ve ben aynı anda Ant'ın ölmek, ölümden dönmek ve ölümsüzlerle ve yanlarında getirdikleri öcü canavarlarla savaşıp dünyayı kurtarmak konusunda endişelenmek yerine, sadece normal bir okul zımbırtısı gerçekleştirmek –okul gezisine çıkmak ve çocuk olmak– için izin istiyor olduğu gerçeğiyle çarpıldık.

"Belki. Ders planımı ayarlayıp ayarlayamayacağıma bakmam gerek. Son zamanlarda pek çok değişiklik oldu zaten," dedi Lenobia öğretmen edasıyla.

Johnny B İç geçirdi. "Değişiklikler. Bu bizim ölümden dönmemiz, buraya gelmemiz ve ders programını altüst etmemiz olsa gerek."

"Aslında, profesör sizden çok benden bahsediyor," dedi Rephaim. "Stark ve Darius'un burada, ahırlarda yeni bir ders vermeye başlamalarının nedeni benim."

"İkiniz de hem haklı hem haksızsınız," dedi Lenobia keskin bir sesle. "Gece Evi'nde bir şeyleri değiştirdiniz ama bunun illa olumsuz olması gerekmiyor. Değişimi olumlu bir şey olarak algılamak istiyorum. Durgunluğu engelliyor. Ve ahırlarımda savaşçı derslerinin verilmesinden memnunum. Bugün Travis'in de çok uygun biçimde gösterdiği gibi, savaşçılar ve atlar uzun ve zengin bir ortak tarihe sahiptir."

Rephaim'in şaşkın yüzünü ve çekingen gülümsemesini gördüm. Sonra zil çaldı ve herkes kapıya koşmadan önce Travis seslendi. "Hey, çocuklar. Her şey yerine konana kadar kimse ahırlardan ayrılmayacak. Çocuklar, siz Stark ile Darius'un silahları ve hedef tahtalarını kaldırmasına yardım edin." Sonra Rephaim ve Ant'a işaret etti. "Sen ve sen, şu aletleri Bonnie'nin üstünden çıkarmama ve onu temizlememe yardım edin. Bugün çok çalıştı."

Herkes işe koştu. Lenobia duraksadı ve sonra kendi kendine kafasını sallayarak yönünü değiştirip ofisinde kayboldu.

Hah. Demek zorlu ötesi bir vampir profesörün onayıyla insan soylu bir kovboy, eski bir Alaycı Kuzgun'a, ölü çocuklara ve bir avuç çaylağa ne yapacaklarını söylüyordu. Hah.

Bütün çocukları bir araya toplayıp otobüsle depoya döndüğümüzde, sabahın altısına birkaç dakika vardı. Ben bile yorgun ve hafta sonu geldiği için inanılmaz memnundum. Uyumak, boş boş televizyon seyretmek ve belki tünellerin dekorasyonuyla biraz uğraşmak dışında hiçbir şey yapmak istemediğime yemin edebilirdim. Kalın mavi battaniyemi (yatakhanedeki kıyafetlerimi ve ıvır zıvırlarımı karton bir kutuya tıkıştırırken onu da almıştım) ve Stark ile Nala'yla birlikte onun altına kıvrılmanın ne kadar güzel olacağını düşünürken, Stevie Rae hayalimin üstüne bir yağmur gibi indi.

"Pekâlâ, acele etmeliyiz." Rephaim, Stark, Darius, Afrodit, İkizler, Damien ve bana işaret ediyordu. "Bir buçuk saat içinde şafak sökecek. Rephaim ve Zoey'nin bize anlatmaları gereken bir Kalona olayı var."

İç geçirdim. "Tamam. Mutfağa."

Aç çaylakları mutfaktan boşaltıp hepsini odalarına göndermemiz uzun zamanımızı aldı.

Kramisha bir seferde kaç Cheetos'u ağzına sığdırabileceğini anlamaya çalışan Johnny B'ye dik dik bakarak, "Bu uzun süre böyle gitmez. Kendimize bütün moronlar işimize burunlarını sokmadan Konsey Toplantımızı yapabileceğimiz bir yer bulmalıyız," dedi.

Johnny B Cheetos'ların arasından, "Ummm ummm mu..." dedi.

"O salak kıçını götür buradan. Tartışacak şeylerimiz var." Kramisha kafasını sallayarak onu ve kırmızı çaylakların sonuncusunu mutfaktan kovaladı. Sonra biz diğerlerine döndü. "Hayır. Ben gitmiyorum."

"Ah, lanet olsun. Yoksa bir şiir daha mı var?" dedi Afrodit.

"*People* dergisinde olumsuzluğun kırışıklara yol açtığını okumuştum," dedi Kramisha. "Aynaya bakınca tutumunu gözden geçirmek isteyebilirsin. Çünkü ayna karşısında vakit geçirmeyi sevdiğini çok iyi biliyorum." Küçük bir "hah" sesi çıkardı ve bakışları bana ve Stevie Rae'ye çevrildi. "Latince dersinde geldi."

"Latince mi? Cidden mi?" dedi Afrodit. "İngilizcen bile müthiş sayılmaz."

Kramisha kusursuz bir dille, "*Non scholae sed vitae discimus,*" dedi.

---

* Okul için değil, yaşam için öğreniriz anlamına gelen Latince bir deyiş. (ed.n.)

Büyük bir sessizliğin ardından Stevie Rae, "Lanet olsun, Latince kulağa her zaman o kadar akıllıca geliyor ki. Aferin sana, Kramisha."

"Teşekkürler. Yüksek Rahibem tarafından takdir edilmek çok güzel. Her neyse." Elini devasa boyutlardaki çantasına daldırıp mor bir not defteri bulana dek karıştırdı, sonra defteri çıkardı, masaya yaklaştı ve önüme çarparak bıraktı. "Bu senin için."

Kendimi tutamayıp, "Neden?" dedim.

Kramisha omuz silkti. "Bilmiyorum ama senin okuman gerek."

Afrodit alaycı bir tavırla havaya tırnak işareti çizerek, "Bu şiirler sana 'gelirken' biraz daha fazla bilgi edinmen daha faydalı olabilir," dedi.

"Kırışıklıklar," dedi Kramisha ona bakmadan.

"Pekâlâ. Okuyacağım." Kâğıdı aldım ve şaşkınlıkla bana bakan grubuma bir bakış attım. "Evet, yüksek sesle." Ve okudum.

Ejderha'nın gözyaşları,
Kaybolan yıllar,
Yenilen korkular.
Gerçek Görüş'le görülen
Ateş ve buz paradoksundan
Ayırıcı bir çizgi oluşmakta.
Karanlık her zaman kötüye eş değildir
Ve Işık her zaman iyilik getirmez.

Son iki satırı okurken midem kasıldı. Kafamı kaldırıp Kramisha'ya baktım. "Haklıydın. Bunu benim okumam gerekiyormuş."

Stark, "Nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Son satırlar, Karanlıkla başlayan kısım, İşaretlendiğim gün Nyx'in alnımı öpüp hilalimin içini doldururken söylediği şeyler."

"Geri kalanı sana bir şey ifade etti mi?" dedi Damien.

"Şey, bilmiyorum. Hepimiz Ejderha'nın neden ağlayacağını biliyoruz." Rephaim'in omuzları çökünce ona özür diler gibi baktım. "Yıllar ve korkular kısmı da Ejderha'yla alakalı olabilir. Gerçek Görüş kısmı yüzünden, Shaylin'i olaya dâhil etmemiz gerekeceği ortada ama paradoks nedir onu bilmiyorum bile." İç geçirdi. "Yani başka bir deyişle, geri kalan kısmı konusunda hiçbir fikrim yok."

"Bir paradoks, çelişkili ama doğru bir beyan ya da durumdur," dedi Damien.

"Ha?" dedim.

"Pekâlâ, bir örnek: Savaş paradoksu, insanların öldürülmesine son vermek için insanları öldürmek zorunda olmaktır."

"Tanrım, mecazlı anlatımlardan nefret ediyorum," dedi Afrodit.

"Ama sen zekisin, güzelim. Kafana koyduğun her şeyi çözebilirsin," dedi Darius.

Shaunee birden sesini yükselterek, "Paradoks Kalona ve Rephaim'le alakalı olabilir," dedi.

Stevie Rae, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"İkiz," dedi Erin. "Sen iyi misin?"

Shaunee ona, "İyiyim," dedikten sonra sözlerine devam etti. "Demek istediğim, bu paradoksal bir durum, değil mi? Rephaim'in değişen yanlarının olduğunu ve artık iyi olduğunu ispatlaması için babasına sırt çevirmesi gerek ve bu genelde kötü olarak kabul edilecek bir şey."

"Doğru bir noktaya parmak basıyor olabilirsin," dedi Damien.

"O ateş," dedi Afrodit.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Kalona da buz."

Erin, "Ama ikizimin Kalona'yla hiç alakası yok," dedi.

"Evet, var," dedi Rephaim. "Özellikle sabahtan beri, onun için neler hissettiğimi anlıyor."

"Rephaim, babanın iyi birisi olmasını ve seni sevmesini istediğini biliyorum ama artık pes etmelisin," dedi Stevie Rae. Sesindeki sıkıntı ve bıkkınlığı duyabiliyordum.

Rephaim bana "Lütfen ona bugünü anlat," dedi.

İç geçirmemek için kendimi zor tutarak, "Kalona bizimle ateşkes yapmak istiyor," dedim. Herkesin, "Asla," ve, "Ah, yapma"larının –Shaunee ve Rephaim dışındaki herkesin– neden olduğu karmaşanın ardından Kalona, Rephaim ve benim aramda geçenleri tam olarak anlatmaya koyuldum ve sözümü, "Yani hayır, ona güvenebileceğimizi düşünmüyorum ama onunla bir ateşkes yapmak kesinlikle kötü olacak diye bir şey yok," diyerek tamamladım.

Kramisha, Rephaim'e sert bir bakış atarak, "Rephaim bizim meselelerimizi kendine saklamalı," diye ekledi.

"Evet, bunu daha önce de konuştuk. Öyle değil mi, Rephaim?" dedim.

"Babama sırlarımızı anlatmayacağım," dedi Rephaim.

"Dahası da var," dedi Stark. "Burada yaşadığımız bir sır değil ama Kalona'nın bilmesi gereken bir şey de değildi."

"Sır değilse, babam bunu her şekilde öğrenebilirdi," dedi Rephaim.

"Evet, belki. Ama gerçekten Tulsa'dan ayrılmış ve batıda bir yerde olsa ve bizim etrafımız Erebus'un Oğulları'yla çevrili halde Gece Evi'nde yaşadığımızı düşünse, batıya uçmayı sürdürebileceği ve ondan kurtulabileceğimiz hiç aklına gelmedi mi?" dedi Stark.

"Öyle bir şey olmazdı. Babam bensiz gitmezdi."

"Ama çoktan gitti!" Stevie Rae birden patladı. Ayağa kalktı ve duygularını fiziksel olarak kontrol altında tutmaya çalışır gibi, kollarıyla kendini sardı. "Tercihini iyiden yana kullanınca seni terk etti. Şimdi geri gelmesinin tek nedeni, kardeşlerinin seni onun için casusluk yapmaya ikna edememiş olması. Bu yüzden kendi şansını deniyor."

"Casus mu?" dedi Darius.

Rephaim, Stevie Rae'ye suratına bir tokat indirmiş gibi bakıyordu ama Darius'a cevap verdi. "Evet, kardeşlerim benden bunu istemeye geldi. Ejderha ve Aurox denen yaratığın beni bulmalarından hemen önce, onları geri çevirmiştim."

"Pekâlâ, bakın. Daha önce de söylediğim gibi, Kalona'ya güvenmememiz gerektiği açıkça belli. Ama sanırım bugün doğru bir noktaya parmak bastı. Neferet ölümsüzse ve sadece Kalona tarafından yok edilebilecekse, onu nasıl bu yöne

itebileceğimizi öğrenmek konusunda yardıma kesinkes ihtiyacımız var demektir." Bir an için duraksadıktan sonra, "Ayrıca babasını sevse bile Rephaim'e güvenebileceğimizi düşünüyorum," diye ekledim.

"Kalona bir saatli bomba," dedi Stark.

"Bir zamanlar sen de öyleydin. Benim gibi," dedi Rephaim.

Stevie Rae kollarını çözdü ve Rephaim'in elini tuttu. "Ben de bir saatli bombaydım, Rephaim, tıpkı sizin gibi. Ama üçümüz de Işığı seçtik. Baban seçmedi. Lütfen, bunu aklından çıkarma."

"Bir kez daha, saftiriğe katılıyorum," dedi Afrodit.

"Ben de öyle," dedi Erin.

Erin'in, İkizlere özgü tavırla fikrini tekrarlamayan Shaunee'ye baktığı ama bu bakışa da karşılık alamadığı garip bir sessizlik oldu.

"Şey, bu bir mucize. Birisi Vatikan'ı arasın," dedi Afrodit düz bir sesle.

Rephaim, Stevie Rae'nin tutmadığı eliyle uzandı ve Kramisha'nın şiirini masanın üstünden çekti. Kafasını eğdi ve okudu. "'Karanlık her zaman kötüye eş değildir. Ve Işık her zaman iyilik getirmez.' Belki de her şey göründüğü gibi değildir."

"Bir şeyden ve onun göründüğü gibi olduğundan adım gibi eminim," dedim. "Kalona, Nyx'ten onu affetmesini isterken Öteki Âlem'deydim. Tanrıça ancak bunu istemeyi hak ettikten sonra böyle bir şeyin mümkün olabileceğini söyledi. Ve baban bunu hak etmedi, Rephaim."

"Henüz," dedi Shaunee yumuşak bir sesle.

Rephaim de, "Henüz," diye tekrar etti.

"Henüz mü?" dedi Erin kafasını sallayarak.

"Pekâlâ, durum şu: Kalona Nyx'in affını dilemeyi hak edene kadar, ona güvenmeyeceğiz. Ateşkes yapabiliriz ama bu sadece düşmanımın düşmanı dostumdur başlığı altında mümkün," derken deyişi doğru hatırladığımı umuyordum. "Nokta, son."

"Ama ona güvenmemek, umutlanmamak anlamına gelmez," dedi Shaunee.

Rephaim'e bakarken en yakın arkadaşımın gözlerine yerleşen hüzünden nefret ederek usulca, "Hayır, gelmez," dedim.

Rephaim önce Stevie Rae'ye hitaben, "Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım," dedi ve sonra bakışları biz diğerlerine çevrildi. "Shaunee'nin dediği gibi, umutlanabilirim ama güvenmeyeceğim."

"Kalbini kıracak," dedi Stevie Rae.

"Bu konuda endişelenmek için artık çok geç," dedi Rephaim. Ve birden vücudu ani bir sarsılmayla iki büklüm oldu. Teninin seğirdiğini gördüğüme yemin edebilirdim. "Şafak." Ayağa kalkıp Stevie Rae'yi usulca öptü. "Gitmeliyim. Seni seviyorum."

Stevie Rae, "Ben de seninle..." diye başladı ama sonra durdu. "Hayır, gelmemi istemiyorsun. Sorun değil. Bunun tek başına yapman gereken bir şey olduğunu biliyorum." Parmaklarının ucunda yükseldi ve Rephaim'i çabucak öptü. "Haydi, değişime burada yakalanmadan hemen git."

Rephaim başını eğdi ve odadan dışarı fırladı.

"Hah. Yani kuşa dönüşüyor. Öylece?" dedi Afrodit.

"Bunun canını yakması ve onu küçük düşürmesi bir yana, evet, öylece," dedi Stevie Rae ve bir hıçkırık eşliğinde mutfaktan çıktı.

"Ah, lanet olsun, sadece soruyordum. Bu konuda bu kadar duyarlı olması gerekmiyor."

Stevie Rae'yle empati kurması için boş yere çaba harcayarak, "Darius her gün kuşa dönüşseydi, sen ne hissederdin?" diye sordum.

"Sıkılırdım," dedi. "Sarılıp uyumayı seviyorum." Afrodit bir şey düşünür gibi durdu ve sonra, "Biliyor musun, gün doğmadan önce onu gerçekten ama *gerçekten* büyük bir kafese kapatmayı deneyebilir," dedi. "Belki onu evcilleştirebilir."

Hepimiz ona ağzımız bir karış açık baktık.

"Ne? Sadece bir fikir."

"Kendine saklamanın daha iyi olacağı bir fikir," dedi Damien.

"Yani kafesi bu hafta sonu yapacağım ev iyileştirme alışverişinin listesine eklemeli miyim, eklememeli miyim?"

Kramisha, "Listenin geri kalanını benim yapmama izin verirsen ekle derim," dedi.

"En yakın arkadaşımla konuşmaya gidiyorum," dedim. "İkiniz alışveriş yapın ama abartmayın."

"Hey, sorun yoksa yatmaya gidiyorum," dedi Stark. "Güneşin beni aşağı sürüklediğini hissedebiliyorum."

Zoraki bir gülümsemeyle onu öptüm. "Tabii, ben de birazdan gelirim."

"Keyfine bak. Stevie Rae'nin iyi olduğundan emin ol." Bana şöyle bir baktıktan sonra diğerlerine el salladı ve ağır adımlarla odadan çıktı.

Yatağımıza gittiğimde uyumuş olacaktı. Bu hali birden, uyanık kalamayan yaşlı bir adamla ilişki yaşıyormuşum gibi tuhaf hissetmeme neden olmuştu. Ama bu duygudan hemen silkinip gruba veda ettim ve Stevie Rae'nin derli toplu, küçük odasına yöneldim.

Yatağın ucunda, kucağında Nala'yla hüngür hüngür ağlıyordu.

"Hey, bebeğim," diyerek yanına oturdum ve Nala'yı okşadım. "Stevie Rae'ye iyi bakıyor musun?"

Bu sözlerim, en yakın arkadaşımın gözyaşları arasında gülümsemesine neden oldu. "Evet, geldiğimde buradaydı. Süper huysuzmuş gibi davranıyordu ama hemen kucağıma fırladı ve üstüme hapşırdıktan sonra patilerini göğsüme yaslayıp yüzünü yüzüme yaklaştırdı ve mırlamaya başladı."

"Nal işinde iyidir," dedim.

"İşinde mi?" Stevie Rae burnunu çekti ve baş ucundaki kutudan bir kâğıt mendil aldı.

"Kedi Terapist. Profesyonel havaya büründüğü zaman onu Doktor Nal olarak düşünmek hoşuma gidiyor."

Stevie Rae, mırlama makinesini hızlı devreye sokan Nala'yı okşayarak, "Saat başına mı ücret alıyor?" diye sordu.

"Evet. Kedi nanesi için çalışıyor. Bolca kedi nanesi."

Stevie Rae gülümsedi ve gözlerini sildi. "Bolca edinmeye çalışırım."

"Anneni aramak ister misin? Kendini daha iyi hissetmeni sağlar mı?"

"Hayır. Kardeşlerime kahvaltı hazırlamakla meşguldür. İyiyim."

Ona dik dik baktım.

"Tamam, pekâlâ. İyi olacağım. Rephaim için o kadar endişeleniyorum ki. Hepinizin onun bir Alaycı Kuzgun olduğunu unutamadığınızı biliyorum ama keşke artık gerçekten kötü olmadığını anlayabilseydiniz. Nyx onu değiştirdiğinden beri güneşin olmadığı saatlerde sadece sıradan bir delikanlı oluyor. Ve delikanlı olmak konusunda pek bir şey bildiği yok. Z, Kalona'nın her şeyi yüzüne gözüne bulaştırmasına neden olacak bir şey yapmasından ve insanlığının elinden alınmasından korkuyorum." Gözyaşlarına boğuldu.

Sızlanan Nala'yı da kollarıma alacak şekilde ona sıkıca sarıldım. "Hayır, tatlım! Böyle bir şey olmayacak. Özgür irade insana bir şeyleri altüst ettirecek şeyler yaptırsa bile, Tanrıça verdiği bir armağanı asla geri almaz. Demek istediğim Neferet bu konuda kusursuz bir örnek. O her şeyi cidden ve tamamen berbat etmiş birisi ama hâlâ Tanrıça vergisi bir yığın güce sahip. Yapman gereken, insan olmasının yanında getireceği zayıflıkla birlikte yaşayıp yaşayamayacağına karar vermek."

"Ama aşk zayıflık değildir," dedi.

"Yanlış insanı sevmek zayıflıktır."

Yaşlar yanaklarından süzülürken gözleri iri iri açılmıştı. "Onu sevmemin yanlış olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır, tatlım. Bence Kalona'yı sevmesi yanlış ve bu, onu zayıf kılıyor." Duraksadım ve alçak sesle, "Bunu biliyorum," dedim. "Bunları ben de yaşadım. Benim de Kalona'yı sevdiğimi sandığımı ve bunun onun değiştiğine inanmama neden olduğunu biliyorsun."

"Evet, bunu fark etmiştim."

"Uyanmam için Heath'i öldürmesi gerekti," dedim.

"Ya Rephaim'in onun değişeceğine inanmaktan vazgeçmesi için böyle korkunç bir şeyin olması gerekirse?"

İç geçirdim. "Belki de Rephaim, Kalona'nın değişeceğine inanmıyordur da sadece bunu *umuyordur*."

"Arada fark var mı sence?"

"Evet, sanırım bir şeyin olacağına inanmak ile umut etmek arasında büyük bir fark var," dedim. "Rephaim'e bununla yüzleşmesi için zaman tanı. Bu zor bir şey ve dediğin gibi, onun için çok yeni. Bir süre için onu sadece sev ve olacakları gör. Seni asla bilerek üzmeyeceğine inanıyorum."

"Onu sevecek ve olacakları göreceğim," diye onayladı. Sonra derin bir nefes aldı ve bana sıkıca sarılarak Nala'nın homurdanmasına neden oldu.

Stevie Rae'yle birlikte ona güldük ve bir süre kediyi yatıştırmak için uğraştık. Sonra, "Pekâlâ, hemen yatağıma gitmezsem burada yığılıp kalacağım," dedim. Nala'yı başının üzerinden öptüm ve onu Stevie Rae'ye devrettim. "Dr. Nal sende kalsın. Sarılmak konusunda iyidir."

"Teşekkürler, Z. Sen en iyisisin."

Kafamı eğip Stevie Rae'nin battaniye kapısının altından geçtim ve Stark'a, odamızın kapısına astırdığım pembe Küçük Midillim battaniyesine varana dek tünel boyunca yürüdüm. Elimi battaniyenin yumuşak yüzeyinde dolaştırdım ve Küçük Midillilerim'i giydirip soyuşumu ve annemin hangilerinin kız, hangilerinin erkek olduğunu ayırt edebilmem için bazılarının saçlarını kısacık kesişini hatırlayıp gülümsedim.

Annem...

Gözlerimi yumup odaklandım. Yumuşak bir sesle, "Ruh, sana ihtiyacım var," diye seslendim. Neredeyse aynı anda, elementimin içimi kapladığını hissettim. "Bu kez ben uykuya dalana kadar yanımda kalabilir misin?" Ruh sorumu kendimi sıcacık ve fazlasıyla yorgun hissetmeme neden olan bir duygu hücumuyla cevapladı.

Pembe battaniyenin altından geçtim ve sessizce yatağa yürüdüm. Stark'ın uyuyor olacağını biliyordum. Yanına uzandım, mavi battaniyemi üstümüze çektim ve ruhun beni yatıştırmasını beklerken, birkaç dakika Stark'ı seyrettim. Uykusunda kaşları çatıktı. Göz kapaklarının altında, kapalı gözlerle pinpon maçı seyreder gibi, göz bebeklerinin bir o yana bir bu yana hareket ettiğini görebiliyordum. Stresini gidermeye çalışarak parmaklarımın ucuyla alnına usulca dokundum. "Her şey yolunda," diye fısıldadım. "Kötü rüya görme." Birazcık da olsa işe yaramış gibiydi çünkü derin bir nefes aldı, yüzü gevşedi ve sonra nihayet derin, rüyasız bir uykuya dalarken ona iyice sokulabilmem için kolunu omzuma sardı.

Kalona

Başlangıçta Kalona'nın onu Stark'a bağlayan ortak ölümsüz ruhunun ipinin peşine düşmesi basit, hatta tesadüfi bir olaydı. Genç vampirin zihnine kolayca süzülmüştü. Ancak günler geçip Öteki Âlem'deki tecrübeleri geride kaldıkça Kalona, Stark'ın bilinçaltını istila etme işini gittikçe daha zor bulmaya başladı.

Oğlanın zihni isyan ediyordu.

Kalona'nın istilacı ruhu hareketsiz ve sadece gözlemci konumunda kalmak zorundaydı. Aksi takdirde Zoey Kızılkuş'un savaşçı koruyucusunun bilinçaltına küçük imalarda bulunmak ikisini birbirlerine bağlayan ipe zarar veriyor ve Kalona'nın ruhunu en rahatsız edici şekilde kapı dışarı ediyordu.

Elbette ki oğlanın dikkati Zoey'yle sevişmeyle dağıldığı ya da uyuyup rüya gördüğü zamanlarda daha kolay olmaya meyilliydi.

Kalona başlangıçta, Stark'a Zoey'yle ilişkiye girdiği zamanlarda girmeyi tercih etmişti. Aslında bu zevkliydi de. Ancak seks, kanatlı ölümsüzün ihtiyaç duymadığı bir dikkat dağınıklığıydı. Bu yüzden, günler ve geceler geçerken Kalona asırlar önce kusursuzlaştırdığı bir beceriye dönüş yapmış ve Stark'ın rüyalarına girmişti.

Ölümsüz, savaşçının rüyalarını Zoey ve diğer pek çok kişiye yaptığı gibi sömürmüyordu.

Böylesi çok bariz olurdu. Stark neler olduğunu anlardı. Kalona'nın varlığından haberdar olması halinde, Stark Zoey'den elementsel güç alıp Kalona'yı bloke edebilirdi. En azından ona karşı bir kalkana bürünür ve Stark'ın bilinçaltını gözlemlemek ölümsüz zamanında sıkıcı bir ziyan olarak kalırdı. Gizli kal-

mak ve kurnazca davranmak; yapması gereken buydu. Evet, gizlice dinlemek için Stark'ın zihninin gerisinde sessizce oyalanmak ve karanlık düşünceler fısıldamak çok daha iyiydi.

Genç vampirin zihninin rüya sırasında kendi kendisiyle konuşmaktan keyif alıyor olması güzel bir tesadüftü. Stark'ın bilinçaltının hiçlikle çevrili küçük bir toprak parçasının üzerinde kendisiyle yüzleştiği ve gerçek Stark'tan daha güçlü, acımasız ve vampirin Diğeri adını verdiği yansımasıyla konuştuğu rüyaya geri dönme eğiliminde olması gerçekten tuhaftı. Stark, Diğeri'nin varlığına her gece yolculuk etmiyordu ama bunu yaptığı zamanlarda, Kalona oğlanın o gününe dair gerçekten ilginç parçalara kulak misafiri oluyordu.

Kalona bu gece Stark'ın çocukluğundan mutlu sahneleri hatırladığı banal rüyasından tiksinti duyarak aralarındaki bağı koparmaya hazırlanırken rüya değişiverdi ve çocuk Stark büyüdü, değişti ve ikiye katlandı. Kalona hiç kıpırdamadan ayna görüntülerinin konuşmaya başlamasını izledi.

"Berbat bir gün ha, gerzek ötesi?"

"Evet ve sen de bu berbat gün tatlısının üstündeki boktan kiraz süslemesisin."

"Hey, Stark. Dert değil. Gerçekliğini korumak konusunda bana her zaman güvenebilirsin. Bu yüzden neden biraz erkek olup kahrolası bir şekilde nazik davranmasan, bugünün çok daha kolay olabileceğinden bahsetmiyoruz?"

"Evet, Diğeri. İşte bu konuda –kötü tavır sergilemede– sana kesinlikle güvenebilirim."

"Evet, gerzek ötesi, tavrım berbat ama en azından günüm kötü geçti diye zırlamıyorum. Buna güvenebilirsin."

"Ayrıca Zoey'nin ona gereğinden fazla yakın olan kişiler yüzünden tehlikede olduğuna da güvenebilirim."

"Ağzındaki baklayı çıkarsan iyi olacak. Bilirsin, her zaman şeytanın avukatını oynayabilirim."

"Bu lanet olası Rephaim yaratığı başıma bela olacak."

"Bana, ona güvenecek kadar moron olmadığını söyle."

"Nazik olabilirim ama aptal değilim."

"Hey, küçük kız, Rephaim'e güvenemiyorsan ona yakın olan hiç kimseye de güvenmemem gerektiği hiç aklına geldi mi?"

"Stevie Rae gibi. Biliyorum. Onu yakından izleyebilmeyi ve Zoey'yi tehlikeye atmayacağından emin olabilmeyi bekliyordum ancak tam aksi oluyor gibi görünüyor. Stevie Rae, Rephaim'i Kalona'dan uzak durmaya, akıllıca davranmaya zorluyor ve onun güvenliğini sağlamaya çalışıp berbat babasına bir dakika bile ayırmaması için çaba harcıyor."

"O zaman sorun ne?"

"Shaunee."

Diğeri güldü. "İkizler korosunun yarısından mı bahsediyorsun? Demek ikisi strese neden oluyor. Hey, şuna ne dersin? Ağlayıp sızlanmak yerine Zoey'yi terk et ve İkizler sandvicine malzeme ol. O iki kaltak çok seksi."

"Tam bir pisliksin. Z'i terk edecek değilim. Onu seviyorum. Ve sorun İkizler değil, sadece Shaunee. Görünüşe bakılırsa bir tür baba kompleksi var ve Rephaim'in Kalona-değişebilir ateşini körüklüyor."

"Kulağa kötü geliyor. Dikkatli olmalısın gerzek ötesi, yoksa ciddi bir bela..."

Stark'ın başının üstünde güzel, beyaz bir kuş tüyü belirirken sahne silinmeye başladı.

"Her şey yolunda... Kötü rüya görme..."

Fısıldanan bu birkaç kelimeyle eş zamanlı olarak kuş tüyü Stark'ın yüzünü usulca okşadı, çatık kaşlarını gevşetti ve kumu alıp götüren bir süpürge gibi, Diğeri'nin görüntüsünü dağıttı.

Kalona, Stark'ın zihninin en karanlık gölgeleri arasında gülümsedi ve o geceki bağlantılarını kopardı.

BÖLÜM ON SEKİZ

Shaunee

"Gerçekten, İkiz. Kramisha ve Afroditi'yle git. Kahvaltıda yediğim Lunchables* yüzünden midem hâlâ berbat durumda. Burada, tuvalete yakın kalsam daha iyi olacak," dedi Shaunee.

"Iykk, İkiz, sana Lunchables'ın kahvaltılık olmadığını söylemeye çalıştım," dedi Erin.

"Bak, burada kalıp Ağlak Shaunee'nin kıçını mı yalayacaksın, yoksa bizimle mi geleceksin? Saftirik ve kuş yukarıda arabayı ısıtıyor ve bizi bekliyorlar. Miss Jackson's'ın arka kapısına ulaşmamız ve Kramisha ile Stevie Rae'nin güvenlik görevlisini vardiya değiştirip dükkânın her tarafı iyice kilitlenmeden önce bizi içeri almasına *ikna etmeleri* için iki buçuk dakikamız var," dedi Afrodit. "İkiz saçmalığına sabrım sıfır. Bu ziyaret daha şimdiden güzel başıma bela oldu çünkü Stevie Rae'nin kredi kartı numaramı bıraktıracağına eminim."

"Yapılması gereken de bu zaten," dedi Shaunee.

"Her neyse. *Haydi gidelim,*" dedi Afrodit.

---

* Genelde kraker, jambon, peynirden oluşan hazır öğle yemeği. (ç.n.)

Erin, "İkiz, sen..." diye başlayacak oldu ama Kramisha sözünü kesti. "Bu konuda Nefretlik'le aynı fikirde olmaktan nefret ediyorum ama annemin de diyeceği gibi, ya sıç ya da klozetten kalk."

"İğrençsin," dedi Shaunee. "Özellikle de midemin bu haliyle."

"Aynen öyle," dedi Erin.

Kramisha, "Geliyor musun, gelmiyor musun?" dedi.

Shaunee, "Git," diye ısrar etti. "Bana kaşmir *ve* kürklü bir şeyler al. Kırmızı olsun, çünkü çok seksiyim. Ve parasını Afrodit'e ödet."

Erin sırıttı. "Anlaştık, İkiz."

"Yoksa ikiniz bir veda öpücüğü olayına mı gireceksiniz?" dedi Afrodit.

Erin gözlerini devirdi. "Haydi, Nefretlik. Alışveriş yapalım."

Üçü hızlı adımlarla mutfaktan ayrılırken Kramisha, "Zamanı gelmişti..." diye mırıldandı.

Erin ona son bir endişeli bakışla el sallarken Shaunee kendini biraz suçlu hissetti. Zoey yanında süper haşat haldeki Stark'la içeri girdiğinde, gözleri masadaydı.

"Hey, Shaunee," dedi Z. "Daha iyi misin?"

Stark, "Erin nerede?" diye sordu.

"Hayır ve alışverişte," dedi Shaunee. Stark'ın ona bakışından –onaylamayan ve yetişkinimsi– hiç hoşlanmamıştı. "Derdin ne?" diye sordu.

"Hiç." Stark umursamaz bir tavırla omuz silkti ve kafasını dolaplardan birine uzattı. "Uyanmak için biraz kafeine ihtiyacım var, o kadar."

Ancak her ne kadar umursamaz bir tavırda konuşsa da bakışları değişmemişti ve Shaunee'nin içinden onunla uğraşmak gelmiyordu. "Biraz temiz hava alıp yatacağım. Ve Damien'ın diyeceği gibi, yapılması gereken ödevlerim var." Terk edilmiş durumdaki depoya açılan köşedeki çıkışa yürüdü.

"Hey, iyi olduğundan iyi misin? Sen..."

"Hayır!" dedi Shaunee telaşla. Z'in endişeli sesi suçluluk duygusunu iyice artırmıştı. "Öksürmüyorum. Gerçekten. Sadece midem feci durumda. Bayat Lunchables yüzünden. Jambonun kötü olduğunu anladım ama mini Ritz sandviçlerine bayılıyorum."

"Daha sonra odana gelip sana bakarım," dedi Z.

Shaunee, "Evet, tamam, sağ ol," diye seslendi ve merdivenlerden yukarı, eski bilet gişesine doğru çıktı.

Orada daha rahat bir nefes aldı. Depo berbat haldeydi ama izbe, eski ve kesinlikle bir miktar şefkatli bakıma ve ilgiye ihtiyaç duysa da, burayı daha en başından sevmişti. Ona, annesi ile babasının Shaunee'nin yeterince ilginç olmadığına karar vermelerinden ve tatile onlarla birlikte çıkmasına izin vermekten vazgeçmelerinden önce gittikleri eski aile gezilerini hatırlatıyordu.

İşaretlenmeden önce berbat bir hayatı olduğu söylenemezdi. Paraları vardı. Connecticut'da havalı bir özel okula gidiyordu. Popüler ve yoğundu ve... ve...

Yalnızdı.

Sonra yazlık bir sanat kursu için çıktıkları bir okul gezisi sırasında, Tulsa Uluslararası Havaalanı'nda rötar yüzünden beklerken İşaretlenmişti. Uçak kalkarken öğretmeni onu orada bırakmıştı.

Ağlayarak ve dehşet içinde babasını aramıştı. Özel asistanının telefonu bağlaması bu yüzdendi. Kadın, Shaunee'nin babası için çalıştığı beş yıl boyunca, Bay Cole'un kızının ağladığını bir kez bile duymamıştı.

Babası ona Tulsa'da kalmasını söylemişti. Orada bir Gece Evi vardı. Bol şans ve güle güle.

O günden beri annesi ve babasını hiç görmemişti.

Yine de onun için bir hesap açmış ve oraya bolca para yığmışlardı.

Annesi ve babası paranın her sorunu çözebileceğine inanmak konusunda ustaydı.

Aslında Shaunee de aynı şeye inanır gibi yapmak konusunda ustaydı.

Deponun içinde yavaşça dolaşmaya başladı. İçerisi soğuk ve karanlıktı; Shaunee neredeyse dalgın adımlarla, ortada duran kırık tuğla yığınına doğru yürüdü.

"Ateş, bana gel," dedi. Nefes alıp vererek içinde zararsızca dolaşan ısıyı çekti ve öne uzattığı ellerine yönlendirdi. Parmakları titreşen alevlerle parlıyordu. Tuğla yığınına dokundu. "Isıt onları." Tuğla parçaları ısıyı hemen emdi ve kırmızı bir ışıkla parlamaya başladı.

"Bu kesinlikle işe yarar bir özellik."

Shaunee elleri havada ve alev fırlatmaya hazır halde hızla döndü.

"Sana zarar vermek niyetinde değilim." Kalona da ellerini havaya kaldırmış, kollarını iki yana açmıştı. "Oğlumla konuşmaya geldim ama kendime büyük bir acı vermeden tünellere girmem imkânsız."

Shaunee, ölümsüzün gözlerine bakmamaya özen gösterdi. O gözlerin içinde güçlü ve baştan çıkarıcı bir bakış saklandığını biliyordu. Bu yüzden Kalona'nın omzunun üstünden deponun harap duvarında kalan tuğlalara baktı ve elementini iyice kendine çekti. Ve sonra *umursamaz* olduğunu delicesine umduğu bir sesle, "Demek bu yüzden burada saklanıyorsun," dedi.

"Saklanmıyorum, bekliyorum. Akşam karanlığından beri Rephaim'in yukarı çıkacağı umuduyla buradayım."

Shaunee otomatik olarak, "Eski soyunma odasında duş almaya çıkmazsa, onu burada bulamazsın. Burası normalde kullandığımız giriş çıkış değil," dedi ve hemen çenesini kapadı. *Aptallık ettim. Ona bizi ilgilendiren bir şeyi söylememeliydim.*

"Bunu bilemezdim. Buradan girip çıkıyorsunuzdur diye tahmin etmiştim." Kalona tozlu ve menteşelerinin yarısı üstünde biraz çarpık bir halde duran geniş ön kapıyı işaret etti.

"Rephaim burada değil," dedi Shaunee. "Stevie Rae ve diğerleriyle alışverişe çıktı."

"Ah, bu durumda ben..." Kalona duraksadı, Shaunee ona hızlı ve kaçamak bir bakış attı. Ona bakmıyordu. Omuzları çökmüştü ve gözlerini yere dikmişti. Oraya fazlasıyla yabancı ve rahatsız görünüyordu.

Shaunee küçük bir irkilmeyle, onun Rephaim'e çok benzediğini fark etti. Tabii kahverengi tenli ve Cherokee görünüşlü değil, daha altınımsıydı. Ayrıca daha iriydi. Ve evet, bir de kocaman siyah kanatları vardı. Ama ağzı aynıydı. Ve yüzü de. Kalona kafasını kaldırıp ona baktı.

Kehribar rengi dışında, gözleri de Rephaim'inkilerin aynısıydı.

Shaunee hızla gözlerini kaçırdı.

"Gözlerime korkmadan bakabilirsin," dedi. "Aramızda bir ateşkes var. Sana zarar vermek niyetinde değilim."

Shaunee hızlı hızlı ve nefesi kesilmiş gibi, "Hiç kimse sana güvenmiyor," dedi.

"Hiç kimse mi? Oğlum bile mi?"

Tamamen yenilmiş görünüyordu.

"Rephaim sana güvenmek istiyor."

"Ve bu, güvenmediği anlamına gelir," dedi Kalona.

İşte o zaman, Shaunee ölümsüzün gözlerine baktı. Bekledi ama Kalona'nın bakışlarıyla şoklanmış gibi hissetmedi. Aslında Kalona, kanatlı ve hüzünlü görünen olgun bir erkeğe benziyordu. Gerçekten hüzünlü.

Kalona, "Gitmeliyim," dedi ve arkasına döndü. "Rephaim'e iletmemi istediğin bir şey var mı?"

Kalona duraksadı ve, "Buraya geldim çünkü bir süredir ortak düşmanımız Neferet'in yeni yaratığına kafa yoruyorum," dedi.

"Aurox," dedi Shaunee.

"Evet, Aurox. Oğlumun bana anlattıklarına göre, yaratığın biçim değiştirip boğaya benzeyen bir varlığa dönüşebilme yeteneği varmış."

"Bunu yaptığını görmedim ama Z görmüş," dedi Shaunee. "Rephaim de."

Kalona başını salladı. "O zaman doğru olsa gerek. Bu, Aurox'a bir ölümsüzün gücünün aşılandığı ve böyle karmaşık ve eksiksiz bir kılık değişimiyle kendini gösterdiğine göre, onu yaratmada kullanılan güç kudretli olsa gerek."

"Rephaim'e söylememi istediğin şey bu mu?"

"Kısmen. Oğluma ayrıca bu büyüklükte bir gücün, büyük bir kurban verilmesini gerektirdiğini de söyle. Belki de grubunuza yakın birisinin ölümü."

"Jack?"

"Hayır. O çocuk, Neferet'in beni tutsak alması ve ruhumu Öteki Âlem'e gitmeye zorlamasına karşılık Karanlığa borcunu ödemesi için kurban edildi." Kalona'nın sesi buruktu, öfkesini güçlükle kontrol ediyordu. "Aurox'un birdenbire ortaya çıkmasının –benim çektiğim işkence gibi– bir ölümün sonucu olduğunu düşünmem bu yüzden. Verilen kurbana bakarsanız, Neferet'e karşı bir koz edinebilirsiniz. Yüksek Konsey'le karşı karşıya gelmesi halinde, yok oluşunu sağlamak daha kolay olacaktır."

"Rephaim'e söylerim."

"Teşekkürler, Shaunee." Kalona bu kelimeleri, tatlarına alışık değilmiş gibi ağır ağır, tereddütle telaffuz etmişti. "Ve ona iyi dileklerimi ilet."

"Tamam, iletirim. Hey, bence bir cep telefonu edinmelisin."

Ölümsüzün kaşları yukarı kalktı. "Cep telefonu mu?"

"Evet. Babasıyla konuşmaya ihtiyaç duyarsa, Rephaim seni nasıl arayabilir ki?"

Shaunee'ye Kalona neredeyse gülümsemiş gibi geldi. "Cep telefonum yok."

"Sanırım AT&T mağazasına gitmek için senin için geçerli bir seçenek olmaz."

"Hayır." Kafasını sallarken Kalona'nın dudakları iyice kıvrıldı. "Kanatlarımı ne yaparım bilmiyorum."

"Çok doğru," dedi Shaunee. "Şey, bir dizüstü bilgisayara ne dersin? Skype edinebilirsin."

"Bir dizüstü bilgisayarım da yok. Genç çaylak, Tulsa'nın güneybatısındaki bir sırtta, modern dünyada var olmaması gereken bir yaratık sürüsüyle birlikte yaşıyorum. Nasıl diyorsunuz, bilgisayar bağlantım yok."

Shaunee şaşırmıştı. "Ben sana bir bilgisayar bulabilirim. Tek yapman gereken şu uydu bağlantısı olayından edinmek ve bir güç kaynağı bulmak. Her yerden internete girebilirsin. Tulsa'nın güneybatısındaki ormanlık alan da dâhil. Elektrik bulabilirsin, değil mi?"

"Evet."

"Bilgisayar zımbırtısı edinsen, oğlunu arar mısın?"

Shaunee'nin görebildiği kadarıyla Kalona'nın en ufak bir tereddüdü yoktu. "Evet."

"Tamam. İyi. Bunu al." Shaunee, halihazırda en sevdiği çantası olan zincir saplı, küçük Rebecca Minkoff'una uzandı, iPhone'unu çıkarıp Kalona'ya attı. Ölümsüz, telefonu gözünü

kırpmadan yakaladı. "Dizüstü bilgisayar ve diğer ıvır zıvırları toparlayınca seni ararım."

"Çok cömert bir davranış."

"Duygusallığa kapılma," dedi Shaunee dobra bir sesle. "Ailemin çok parası var. Sadece bir kısmını harcayacağım, o kadar. Büyük bir olay değil."

"Ben paradan bahsetmiyordum. Oğluma gösterdiğin dostluğun cömertliğinden bahsediyordum."

Shaunee omuz silkti. "O bir dostumun dostu. Hepsi bu. Ve beni yanlış anlama. Telefonumu geri isterim."

"Evet, tabii ki," dedi Kalona. Ardından gerçekten gülümsedi ve Shaunee daha önce hiç bu kadar müthiş, sevinç dolu ve tam anlamıyla güzel bir şey görmediğini düşündü. "Teşekkürler, Shaunee. Bu kez tüm benliğimle yemin ederim ki aslında bu, benim için nadir yaşanan bir durumdur."

"Rica ederim. Rephaim'e iyi davran yeter. O iyi bir babayı hak ediyor."

Kalona onun gözlerinin içine bakınca Shaunee, onun gözlerinden kalbine ve oradan da ruhuna kadar görebildiğini hissetti. "Sen de öyle, çaylak dostum. Hoşça kal." Sonra Kalona döndü ve kırık dökük kapılardan çıkıp gitti. Karanlık gökyüzünde havalanırken Shaunee devasa kanatlarının çıkardığı sesi duyabiliyordu.

Sonrasında uzunca bir süre orada durdu ve tuğla parçalarının aleviyle ısınırken düşüncelere daldı.

"İkiz, gerçekten. Kan öksürmüyorsun, değil mi? Yani kesinlikle ölmüyorsun?" Erin'in zaten porselen gibi olan teni kristalleşmiş, kara dönmüştü.

"İkiz, ciddiyim. Ben iyiyim."

"Hayır. Eğer ölmüyorsan, o zaman derdin ne? *Iphone'unu* Kalona'ya vermişsin!"

Shaunee'nin nihayet bir araya toplamayı başardığı grup –Erin, Zoey, Stevie Rae, Rephaim, Damien, Afrodit, Darius ve Kramisha– Erin'in ciyaklamasının mutfağın tünel duvarlarına çarpıp yankılanmasına izin vermek için duraksayınca, şaşkınlıkla dolu bir sessizlik oldu.

"Pekâlâ, İkiz." Erin'in sinir patlamasının ardından, Shaunee'nin sesi oldukça alçak ve süper sakindi. "Herkese anlattığım gibi, yukarıdaydım ve Rephaim'in babası da oradaydı çünkü oğlunu görebilmek için bekliyordu. Rephaim'e az önce söylediklerimi iletmemi istedi. Ona telefonumu onu arayabilmem ve o kanatlarla bir Apple mağazasına gidemeyeceğinden onun adına satın alacağım dizüstü bilgisayarı ona ulaştırabilmem için verdim. Sonra her zamanki gibi uçup gitti. Hepsi bu. Kesinlikle iyiyim. Nokta."

Kramisha, "Kanatlarını şu uzun, siyah kovboy paltolarının içinde saklayamaz mı?" diye sordu.

"Sanmıyorum. Büyük olasılıkla altından sarkarlar. Ayrıca biçimsiz ve kambur görünüp istenmeyen dikkatleri üstüne çekmiş olur," dedi Damien.

Afrodit ayağının dibindeki Miss Jackson's torbasını karıştırırken, "Cidden," dedi. "İstenmeyen dikkat, 1999'dan kalma son derece itici bir şey giymesi olur."

"İster moda, ister korku deyin; mantıklı konuşmak gerekirse, Shaunee'nin onun için dizüstü bilgisayar almasına ihtiyacı var," dedi Damien.

"Bana iyi dilekte mi bulundu?" Shaunee'nin onlara büyük Kalona duyurusunu yapmasının ardından Rephaim'in söylediği ilk şey buydu.

"Evet." Shaunee ona gülümsedi.

"Ayrıca Aurox hakkında da bilgisi ya da en azından kökenini araştırmaya nereden başlayabileceğimiz konusunda fikri varmış," dedi Darius. "Zoey, bence..."

"Bahsedilen kurban annem olabilir. Biliyorum."

Shaunee gözlerini kırpıştırdı ve kusacağını sandı. Kalona onlara yakın birisinin kurban edilmesinden bahsederken, Zoey'nin annesi aklının köşesinden geçmemişti. Zihninde beliren ilk isim Jack olmuştu ve sonrasında üzerine kafa yorulacak bir yığın konu çıkmıştı. Kafasını salladı ve ritüeller hakkında bir şeyler söyleyen Darius'un sözünü kesti.

"Z, gerçekten üzgünüm."

Zoey'nin yüzü soru işareti gibiydi. "Üzülmene gerek yok. Sen sadece olanları anlattın. Yanlış bir şey yapmadın."

"Evet, yaptım. Annenin birkaç gün önce öldürülmüş olduğunu düşünmedim bile. Kendi babamla yaşadığım olayları falan düşünüyordum. Çok özür dilerim," diye tekrarladı.

Zoey'nin gülümsemesi her zamanki kadar dost canlısı ve affediciydi. "Sorun değil, Shaunee. Rephaim ve Kalona arasında yaşananlardan dolayı üzülmen senin hatan değil ki."

Stevie Rae, Rephaim'in elini tutarken, "Evet, Shaunee. Hepimiz elimizden geleni yapıyoruz," dedi. "Bazen bu hiç kolay olmuyor. Rephaim'e arka çıktığın ve önemsediğin için teşekkürler. Bunu takdir ediyorum."

"Ben de öyle," dedi Rephaim.

Shaunee, "Ah, hey. Abartılacak bir şey değil. Benim sadece..." diye başlayacak olduysa da, Erin alışılagelmiş birbirlerinin cümlesini tamamlama oyununu andıran alaycı bir sesle araya girdi.

"Evet, benim sadece Miss Jackson's'tan aldıklarımı yerleştirmem ve Pier 1'den aldığım perdeyi asmam gerek. Sonra görüşürüz, millet." Erin yerdeki torbalarını topladı ve hızlı adımlarla mutfaktan ayrıldı.

Shaunee kafası iyice karışmış halde onun arkasından baktı. Ağlasın mı, yoksa çığlık mı atsın bilemiyordu.

Damien ve Darius arındırma ile cenaze ritüelleri arasındaki farkı tartışır ve her ikisinin de bize-onu-kimin-öldürdüğünüsöyle ritüeline dönüştürülebileceğini konuşurlarken Zoey, Shaunee'nin yanına geldi ve yumuşak bir sesle, "Durma," dedi.

"Ne?"

"Git, Erin'le konuş. Olup bitenler hakkında başka sorumuz olursa gelir seni bulurum. Bunun dostluğunuzu bozmasını istemiyorum," dedi Stevie Rae'ye bakarak. "En yakın arkadaşlar süper önemlidir. Hepimizin bunu hatırlaması gerek."

"Tamam, teşekkürler." Shaunee mutfaktan ayrıldı ve hızlı adımlarla İkiziyle paylaştığı havalı tünel odasına yürüdü. Ama acele etmesine hiç gerek yoktu. Çünkü Erin'in elleri fazla do-

luydu ve mutfaktan sadece birkaç metre uzakta, kocaman bir Pier 1 torbasını yere düşürmüştü.

Shaunee parlak bir yastığı almak üzere eğilirken, "Hey, İkiz," dedi. "Burada bir ışıltı patlaması olmuş gibi görünüyor."

Erin gülümsemedi. Payetlerle işli yastığı Shaunee'nin elinden aldı ve zaten dolu olan torbanın içine tıkarken, "Ben hallederim," dedi.

Shaunee, Erin'in omzuna dokundu ve sert, soğuk ve cansız geldiğini düşündü. "Bekle, İkiz. Sorun ne? Neden bu kadar kızdın?"

Erin omzunu Shaunee'nin dokunuşundan kurtarırken, "Bana babanı bu kadar önemsediğinden bahsetmedin bile. Benden sakladın," dedi.

"Hayır, saklamadım." Shaunee, Erin suratına bir tokat indirmiş gibi başını salladı. "Sana bir şeyler söylemeye çalıştım ama sen sürekli, 'Hey, İkiz, bunlara geçmişte kaldı, haydi alışverişe çıkalım,' tadındaydın ve ben de vazgeçtim. Hatırlamıyor musun?"

"Tamam, evet, her neyse. Bunda büyütülecek ne var, anlamıyorum. İkimizin *aynı günde* İşaretlenmesinden bu yana, birbirimizin en yakın arkadaşıyız. Şu baba saçmalığı konusu Rephaim'le gündeme gelene kadar her şey yolundaydı ve şimdi artık en yakın arkadaş değiliz."

"Bekle. Ben Rephaim'in ne hissettiğini anlayabiliyorum ve sen anlamıyorsun, hepsi bu. Artık en yakın arkadaş olmadığımızı hiçbir zaman söylemedim."

"Ya, evet, haklısın. Anlamıyorum." Erin kollarını göğsünde kavuşturdu. "Mesele tam olarak nedir?"

Shaunee bütün dünya omuzlarına çökmüş ve en yakın arkadaşı bir anda kendisine yabancı olmuş gibi hissediyordu. "Erin, zaman zaman babamı özlüyorum. Hepsi bu."

"Babanı mı? İşaretlenmenden seneler öncesinde bile sana aldırmıyordu. Onu nasıl özleyebilirsin?"

Shaunee tereddütlüydü. Derine baktı ve Erin'i *gerçekten* gördü. "Vay canına. Umurunda bile değil, değil mi?"

"Ne umurumda değil? Pier 1'den odamız için aldığım ve Afrodit'e kredi kartıyla ödettiğim, kesinlikle indirimde olmayan harika parçalar mı? Tabii ki umurumda. Ya da Miss Jackson's'ın kapanış saatinden sonra kaptığım yeni ıvır zıvırlar mı? Çarpı iki umurumda! Alice + Olivia bahar için harikalar yaratmış. Hatta sana kırmızı kaşmirden, tilki kürkü astarlı Uğruna Ölünesi bir şal aldım. Ah, kendime de tıpatıp aynısının mavisini aldım. O şeylerin içinde muhteşem görüneceğiz. Mükemmel. Biz mükemmeliz. Umurumda olan tek şey bu. Ve sen, İkiz. Sen umurumdasın ve bizimle ilgili her şey senin de umurunda. Her zaman da öyle oldu." Erin'in tiradı sonuna gelmiş, onu üzgün ve kafası karışmış bir halde bırakmıştı. Gözlerini silince MAC'in Wonder Woman mavi rimeli dağıldı.

"Hayır," dedi Shaunee yavaşça. "Bunların hiçbiri gerçek değil. Ve İkiz, kimse mükemmel değildir. Özellikle de sen ve ben."

Erin, "Neler oluyor?" diye bağırdı. "Rephaim'in babası her şeyi nasıl değiştirebildi?"

"Bir süredir kafamı kurcalıyordu ama hiçbir şey söylemedim."

"Rephaim'in babası mı, senin baban mı?" dedi Erin.

"İkisi de değil, Erin. İkisinden de bahsetmiyorum. Genel olarak her şeyden bahsediyorum. Jack'in ölmesi gibi." Shaunee kendini gerçekten ama gerçekten çok yorgun hissediyordu.

"Jack'in ölmesi benim de umurumdaydı. Ağladık falan."

"Hayır, ağladık ve sonra sen Danielle'den Rue La La bağlantılı bir e-posta aldın ve alışveriş yaptık," dedi Shaunee.

"Ne olmuş yani? Siyah ayakkabı aldım. Hayır, bekle. *İkimiz* de siyah ayakkabı aldık. Dolgu topuklu. Pembe fiyonklu, topukları Swarovksi taşlı. Uygun yas kıyafeti olacaklarını ve Jack'in hoşuna gideceğini düşündük. Sonra biraz daha ağladık. Bunu yaptık. İkimiz de. Sen de aynı şeyi yaparken nasıl benden daha iyi olabilirsin ki?"

Shaunee, Erin'in nasıl olup da aynı anda hem yalvarır gibi hem de kızgın görünebildiğini merak etti.

"Ben senden iyi değilim. Öyle demedim. Aslında sen benden daha iyisin çünkü sen halinden memnunsun. Sözün kısası bu. Ben artık değilim. Kendimden ve sanırım bu bizden de memnun olmadığım anlamına geliyor ama bilmiyorum ..."

Erin yanaklarına masmavi bir renkle bulaşan gözyaşlarını öfkeyle silerek, "Bak sana ne diyeceğim, *İkiz*," dedi. "Yeniden memnun olduğunda, gelip beni gör. O zamana kadar kendine bir oda ve eşya edin. Benden hoşnut olmayan bir oda arkadaşı ya da bir ikiz istemiyorum."

Sessizce ağlayıp alışveriş torbalarından dökülenleri görmezden gelerek –ve Shaunee'yi parlak yastıklar ve kadife taytlarla baş başa bırakarak– tünel boyunca hızla uzaklaştı.

Birisinin boğazını temizlemesiyle Shaunee yerinden sıçradı. Sesli bir şekilde ağladığını, ancak Zoey ona yarı kullanılmış bir kâğıt mendil tomarı uzatınca fark etti.

"Bu konuda konuşmak ister misin?"

"Pek sayılmaz," dedi Shaunee.

Zoey, "Tamam. Yalnız kalmak mı istiyorsun?" diye sordu.

"Emin değilim," dedi Shaunee hıçkırarak. "Emin olduğum tek bir şey var ve o da kulağa gerçekten çok kötü gelecek."

"Şey, o zaman çabuk söyle çünkü hızlı söyleyince içinden atmış olursun ve kulağa da o kadar kötü gelmez."

"Ben Gece Evi'nde yaşamaya geri dönmek istiyorum."

Ağır bir sessizlik oldu ve sonra Zoey, "Erin de seninle gelmek istiyor mu?" diye sordu.

"Hayır," dedi Shaunee gözyaşlarından arta kalanları silerken. "Ben tek başıma gidiyorum."

BÖLÜM ON SEKİZ

Zoey

Pazar günü, en az cumartesi kadar berbattı. Daha sonraları geriye dönüp baktığımda, Erin ve Shaunee'nin ayrı düşmelerinin her şeyin çözülmesinin başlangıcı olduğunu anlayacaktım. İkisinin birbiriyle konuşmamasının bizim üzerimizdeki etkisi tuhaftı. Onların birbirine kızgın olması herkesin dengesini bozmuştu sanki.

"Seni bilmem ama ortak beyinliler beni deli ediyor."

Afrodit deponun girişindeki daire biçimli, eski araç girişine bakan kaldırımda yanıma çöktü. İç geçirdim ve *kendime bir saniye ayırıp tek başıma olma çabam buraya kadar işte*, diye düşündüm. Ona yer açmak için yana çekildim.

"Evet, biliyorum. Sürekli birlikte olmamaları çok tuhaf. Shaunee artık her an gözyaşlarına boğulacakmış gibi duruyor ve Erin de sürekli sessiz kalıp surat asıyor. Aşağısı süper deli bir hal aldı."

"Ateş ve buz," dedi Afrodit.

Kaşlarım hızla yukarı kalktı. "Biliyor musun, haklı olabilirsin."

"Ne zaman lanet olası aklını başına toplayıp benim *hemen hemen her zaman haklı olduğumu* anlayacaksın, merak ediyorum." Afrodit, Coach çantasından üzeri taşlarla kaplı, küçük bir törpü çıkardı ve tırnaklarını törpülemeye koyuldu. "O lanet olası aptal şiirin başka ne anlama geldiğini bilmiyorum ama bir kısmı kesinlikle ortak beyinlilerle alakalı."

"Tırnaklarını neden törpülüyorsun?"

Bana bir *sana ne* bakışı attı. "Çünkü bu lanet olası şehirde yeterince gece spası yok. Şey, gerçekten korkutucu olanlar dışında ve ben tırnaklarımı yaptırmak istiyorum, vajinamı değil. Tabii bu arada AIDS de istemiyorum."

"Afrodit, bazen söylediklerin hiçbir anlam ifade etmiyor."

"Ufkunu genişletmek istiyorsan kapım açık. Her neyse, dediğim gibi, şu iki su damlası hakkında ne yapacaksın?"

"Şey, hiçbir şey. Onlar arkadaşlar. Ve bazen arkadaşlar birbirlerini delirtir. Sorunu halletmenin bir yolunu bulmak zorundalar."

"Ciddi misin? Elindekinin en iyisi bu mu?"

"Pekâlâ, Afrodit, ne halt etmemi bekliyorsun ki?"

"Sen az önce küfür mü ettin? 'Halt' küfür sayılmıyor mu?"

"Sen kendine bak desem nasıl olur?" Gözlerimi kıstım. "Ve zilyonuncu kez söylüyorum: *İnsanın sürekli küfreden bir ağzının olmamasında hiçbir kötülük yok*!"

"Bağırmak ve küfretmek. Sonra bir bakmışsın ki cehennemde kar topları uçuşuyor."

"Sen. Gerçekten. Nefretliksin," dedim.

"Teşekkürler. Ama ciddiyim. İkizler konusunda ne yapacaksın?"

"Onları rahat bırakacağım!" Bağırmak istememiştim ama sesimin taş binada yaptığı yankı bana aksini söylüyordu. Derin bir nefes aldım ve Afrodit'i boğmak istiyormuşum gibi hissetmeye bir son vermeye çalıştım. "Arkadaşlarımdan birinin başka bir arkadaşımla yaşadığı her sorundan ben sorumlu olamam ya. Bu mantıklı bile değil."

Tırnaklarını törpülemeyi sürdürerek, "Aptalca ama kehanet içerikli bir şiirde yeri var," dedi.

"Bunun beni nasıl olup da..."

Girişte büyük, siyah bir Lincoln'ün belirip Afrodit'le önümüzde durmasıyla sustum. Biz çekicilikten uzak açık ağızlarımızla arabayı izlerken şoför koltuğundan Erebus'un Oğulları Savaşçıları'ndan biri indi ve arka kapıyı açtı.

Uzun boylu, incecik ve lacivert kadifeden bir elbise içindeki Thanatos, savaşçının elini tuttu ve zarif hareketlerle arabadan indi. Bize gülümsedi ve önünde eğildiğimizde başını hafifçe eğerek selamımızı aldı ama dikkati belirgin bir biçimde depo binasındaydı.

Bakışları deponun ön cephesini tararken, "1930'ların art deco işçiliğinin ne hoş bir örneği," dedi. "Demiryolu seyahatleri devrinin geçmesinin yasını tutmuştum. Nihayet gelişmesiyle birlikte bu büyük ülkenin bir ucundan diğerine ulaşmak için oldukça rahat bir yöntem olmuştu. Aslında hâlâ öyle. Bu depoları kırklı yıllarda görmeliydiniz. Trajedi, umut, çaresizlik ve cesaret; hepsi tek bir hareketli ve canlı mekânda top-

lanırdı." Eski binaya sevgi dolu gözlerle bakmayı sürdürdü. "Günümüzün çirkin havaalanları gibi değildi. Havaalanları romantizmden, ruhtan ve hayattan arınmış durumda. Özellikle de 11 Eylül trajedisinin sonrasında. Çok hüzünlü... Çok hüzünlü..."

Sonsuza kadar durup depoya bakmaya devam edebileceği belirginlik kazanınca, "Ah, Thanatos, yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diye sordum.

Savaşçıya arabaya binmesi işaret etti. "Beni yolun karşısındaki park alanında bekle. Çok sürmez." Savaşçı onu eğilerek selamladı ve arabaya binip uzaklaştı. Thanatos, yüzünü Afrodit ve bana çevirdi. "Bayanlar, değişim zamanının geldiğine inanıyorum."

"Neyin değişimi?" diye sordum.

"Görünüşe bakılırsa girişimizin değişimi," dedi Afrodit düz bir sesle "Kalona buraya geldi. Thanatos da burada. Kapıya bir tür hoş geldiniz paspası koymalıyız çünkü tüm bu iğrenç bodrumdan girin olayının bir işe yaramadığı ortada."

Thanatos, "Tuhaf bir ifade şekli ama sanırım doğru," dedi. "Bu binayı Vampir Yüksek Konseyi adına sizin için satın alma nedenlerimden biri de bu."

Ben şaşkınlık içinde gözlerimi kırpıştırıp uygun bir cevap cümlesi kurmaya çalışırken Afrodit, "Umarım bu, yenileme anlamına da geliyordur," dedi.

"Geliyor," dedi Thanatos.

"Bir dakika," dedim. "Biz bir Gece Evi değiliz. Yüksek Konsey nerede yaşadığımıza neden müdahale etsin ki?"

"Çünkü biz özel ve harikayız ve varlığımızı pis bir delikte sürdürmemizi istemiyorlar," dedi Afrodit.

"Ya da nerede yaşadığımızı ve ne yaptığımızı kontrol etmek istiyorlar," dedim.

Thanatos kaşlarını kaldırdı. "Bir yüksek rahibenin yetkisiyle konuştun."

"Ben gerçek bir yüksek rahibe değilim," dedim. "Hâlâ bir çaylağım. Buradaki Yüksek Rahibe, Stevie Rae."

"Ve o nerede?"

"Rephaim'le birlikte. Birazdan gün doğacak ve kuşa dönüşmeden önce onunla birlikte olmayı seviyor," dedim açıkça.

"Ya sen nesin?"

Kaşlarımı çattım. "Ne olduğumu siz de benim kadar iyi biliyorsunuz. Stark Öteki Âlem'de bir savaşçı kılıcıyla ödüllendirildi ve bu bir noktaya kadar benim bir kraliçe olduğum anlamına geliyor. Çünkü Stark benim savaşçım ve koruyucum."

"Bunca sorunun sebebi ne? Bizim tarafımızda olduğunuzu sanıyordum," dedi Afrodit.

"Ben gerçeğin tarafındayım," dedi Thanatos.

"Neferet'in yalancı kaltağın teki olduğunu biliyorsunuz," dedi Afrodit. "San Clemente Adası'nda, Zoey LaLaLa Ülkesi'ndeyken size anlatmıştık."

Afrodit'in sözleri karşısında gözlerimi devirdim. "Öteki Âlem demek istiyor."

"Evet, doğru, Öteki Âlem. Her neyse," dedi. "O zaman size Neferet'in gerçek yüzünü anlatmıştık ve bize inanmış

gibi davranmıştınız. Hatta Stark'la Skye olayını çözmemize yardım etmiştiniz. Öyleyse şimdi neyiniz var?"

Ortama süper büyük bir sessizlik çöktü, öyle ki çok mu ileri gittik acaba diye merak edecek vaktim oldu. Demek istediğim, Thanatos eski, güçlü bir vampir ve Tanrıça tarafından bahşedilen özelliği ölüm olan bir Yüksek Konsey üyesiydi. Kızdırmak bir yana, onu sorgulamak bile büyük olasılıkla kötü bir fikirdi.

"Zoey'nin ruhunun parçalandığı dönemde bana söylediklerinizin sen ve diğerlerinin gerçek olduğunu düşündüğünüz şey olduğundan emimim," dedi Thanatos sonunda.

"Ben geri döndüm ve artık İtalya'da değiliz ama gerçek değişmedi. Neferet değişmedi," dedim.

"Ancak o ilahî bir lütuf olarak Aurox'u bahşeden Nyx tarafından affedildiğini iddia ediyor."

"Bu çok saçma," dedim. "Neferet değişmedi ve Aurox, Nyx'in hediyesi falan değil."

Thanatos, "Neferet'in bir gerçeği sakladığına ben de inanıyorum," dedi.

"Öyle de denebilir," dedim.

"Ama biz öyle demezdik," dedi Afrodit.

"Saygısızlık etmek niyetinde değiliz," diye ekledim. "Sadece uzunca bir süredir Neferet'le karşı karşıyayız ve onun Yüksek Konsey'den ve genelde vampirlerin çoğundan gizlemek konusunda dikkatli davrandığı şeyler gördük."

"Ama onu ele vermeyi denediğimiz zaman, çocuk olduğumuz için kimse bize inanmıyor," dedi Afrodit. "Tabii bir de reddedilmiş ve dağılmış bir grup çocuk olduğumuz için."

Afrodit'e kaşlarımı kaldırınca sözlerini hemen düzeltti. "Şey, ben değil. Ben siz diğerlerinden bahsediyorum."

"Burada olma nedenim kısmen bu," dedi Thanatos. "Yüksek Konsey'in gözü kulağı olmak."

"Yüksek Konsey'in bu binayı satın alması tam olarak ne anlama geliyor?" diye sordum.

"Umarım annemin *gold* kartına rahat verebileceğim ve içimizden bazılarının –gün doğarken bir tabuta kıvrılmak zorunda olmayanların– bu bina yenilenince adam gibi odalara kavuşacağı anlamına geliyordur," dedi Afrodit.

Thanatos, "Evet, öyle. Ayrıca burasının esas Tulsa Gece Evi'yle hiçbir bağı olmayan, kendi başına bir Gece Evi olabileceği anlamına da geliyor," diye açıkladı. "Konsey, esas Gece Evi'nden büyük ölçüde ayrı kalabilecek bir kırmızı çaylak Gece Evi kurmanın akıllıca olacağına inanıyor."

"Pekâlâ, hayır. Kırık Ok'un iki lise yapmamasının nedeni tam olarak buydu. Bir bölgede fazla rekabet demek olurdu," dedim. "Birlik ve Jenks'ten nefret etmek bizim için yeterliydi ve Kırık Ok'un bunu tek bir cepheyle yapması gerekiyordu."

Afrodit, "Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu.

"Kırık Ok, Birlik, Jenks..." dedim. "Liseler. Bir kasabada çok fazla lise berbat bir şey."

"Öğrenci konseyi başkanı falan mıydın yoksa sosyal olarak kabul edilemez başka bir pozisyonda mıydın? Tulsa'da bir zilyon lise var ve cehennem henüz donmadı," dedi Afro-

dit. "Çok fazla çocuğun tek bir okula doluşması sadece moronca ve fakir beyaz halkın araya kaynamasına izin veriyor. Iyyk. Sadece ıyyk."

Neyse ki Thanatos aramıza girdi. "İnsan soylu ergen standartları hiçbir zaman vampir çaylak yasasına hükmetmedi. Tulsa ulus için bir orta nokta. Kesinlikle ikinci bir Gece Evi'ni kaldırabilir. Sayımız özellikle sadece burada değil, başka yerlerde de ortaya çıkarılan kırmızı çaylakların da hücumuyla gittikçe artıyor."

"Başka kırmızı çaylaklar da var mı? Yani bizimkilerin dışında?" dedim.

"Evet."

Afrodit, ben ona *çeneni kapa* bakışı atamadan, "Ama içlerinde kırmızı İşaretlenen oldu mu yoksa hepsi ölüp, ölümden dönerek mi kırmızıya dönüştü?" diye sordu.

"Sizinki bugüne kadar kayıtlara kırmızı İşaretlenerek giren tek çaylak," dedi Thanatos.

Nefesimi tutup, "Yani Shaylin'den haberiniz var mı?" diye sordum.

"Evet. Neferet İşaretlenmeden önce kör olduğunu ve şimdi görebildiğini söyledi. Zavallı çocuğun sağlığı zaten bozuk olduğundan kırmızı İşareti almak için ölmesine gerek kalmadığı tahmininde bulundu."

Shaylin'in hakkını savunmak ve bozuk değil özel olduğunu söylemek istedim ama iç sesim Gerçek Görüş'ü konusunda çenemi tutmaya devam etmem gerektiğini fısıldıyordu.

Thanatos, "Zoey, gerçeği arayan birisinden bir şey saklamanın bir faydası yok; tabii eğer yalan ve aldatmacayı tercih etmiyorsan," diyerek beni şaşırttı.

Gözlerine baktım. "Yalan ve aldatmacayı tercih etmiyorum ama Neferet'in bana öğrettiği önemli bir şey var ki, o da kime güveneceğim konusunda dikkatli olmam gerektiği." Ardından iç sesim konuşmaya devam etmemi söylediği için aklımdakilerin geri kalanını dile getirdim. "Neferet'in yeni bir refakatçisi olduğunu duydum. Bu konuda herhangi bir şey biliyor musunuz?"

"Bilmiyorum. Zoey, Aurox'un refakatçi olduğunu düşünmüyorsun, değil mi? Nyx'ten bir armağan olsun olmasın, Neferet onunla romantik anlamda ilgilendiğine dair hiçbir işaret vermedi. Aurox sadece hizmetkârı gibi görünüyor."

Adını telaffuz etmek bile midemin bir tuhaf olmasına yetse de, "Ben Aurox'tan bahsetmiyorum," diye devam ettim. "Beyaz boğayı kastediyordum."

Thanatos kesinlikle ve fena halde şaşırmış gibiydi. "Zoey, beyaz ve siyah boğalara tapılması eski ve popülaritesini yüzyıllar önce kaybetmiş bir âdettir. O din ve tarihi konusunda sadece temel bilgilere sahibim ama sana şu kadarını söyleyeyim, Nyx'in hiçbir rahibesi kendini beyaz boğaya vermemiştir. Bahsettiğin şey sapkınlık olurdu ve bu çok ciddi bir itham." Thanatos konuşurken beti benzi atmıştı ve sonunda o kadar rahatsız oldu ki, etrafındaki hava saçlarını havalandırmaya ve hafif, huzursuz rüzgârlarla esmeye başladı.

Ölümle ilgili özelliğinin yanı sıra havayla ilgili bir özellik, çok ilginç, diye düşündüm. "Suçlamıyorum," dedim yüksek

sesle. "Ben sadece bu konuda bir şey duyup duymadığınızı soruyorum."

"Hayır! Yüksek Konsey de tıpkı vampir toplumu gibi, Neferet'in Yeryüzündeki Erebus olduğuna ikna olduğu Kalona'nın, –yanından yüz yıllığına sürülmüş olmasına rağmen– hâlâ refakatçisi olduğuna inanıyor."

Afrodit bir homurtu çıkardı. "Zırvalık. Burada onunla birlikteydi çünkü Kalona ruhunun kontrolünün Neferet'te olduğunu düşünüyordu. Gerçi Delilik Ülkesi'nde bir şeyler altüst oldu ve Neferet, Kalona'nın kontrolünü kaybetti." Kalona'nın yakınlarda olduğuna ve Neferet'i yok etmek için bizimle ateşkes yapmak istediğine dair bir şeyler yumurtlayacak sandım ama Afrodit daha zekice bir şey söyledi. "Ah, benim için bir soruya cevap verir misiniz?"

Thanatos şaşırarak başını salladı.

"Pekâlâ, diyelim ki Aurox, Nyx'in armağanı değil ve onun yerine, ne bileyim, beyaz boğa ve Neferet'in fazlasıyla uygunsuz davranışları için pişirilmiş süper kötü bir şey olsun. Onun gibi bir şey yaratmak için ne tür bir tarif gerekir?"

"Büyük bir kurban," dedi Thanatos.

Afrodit, "Yani Aurox'un yaratılması için Neferet'in birisini özellikle öldürmesi gerekirdi, öyle mi?" diye sordu.

"Her ne kadar böylesi psikopatça bir davranış içimi ürpertse de, evet."

Afrodit hüzünlü ancak bilmiş bir ifadeyle bana bakarak, "Bizim için de aynı şey geçerli," dedi. "Son zamanlarda etrafımızda çok fazla insan öldü."

Kendimi süper hasta hissederek, "Evet," dedim. "Çok fazla."

Aurox

Kızın ilgisi onun için bir sürpriz olmuştu. Neferet'in emri gereği, özellikle Alaycı Kuzgunların Gece Evi sınırlarını aşamadığından emin olmak için gece devriyesinden atarken kızlar yatakhanesinin yakınından geçiyordu. Kız büyük ağaçlardan birinin altında duruyordu ve Aurox yaklaşınca doğrudan yoluna çıkmıştı.

"Merhaba." Gülümsemesi ipek gibiydi. "Adım Becca. Henüz tanışmadık ama bir süredir seni izliyorum."

"Merhaba, Becca." Aurox meraka kapılmış ve kızın onu durdurmasına izin vermişti. Diğer çaylakların bazıları gibi –Zoey gibi– güzel ya da sıradışı değil, diye fısıldamıştı zihni ama bu düşünceyi hemen uzaklaştırmıştı. Bu Becca çaylağının kendine has bir cazibesi vardı; beden dili, kalçasını çıkarışı ve uzun sarı saçlarını savuruşu, Aurox'u hoş bulduğunu anlatıyordu. "Adım Aurox."

Kız güldü ve dilini ıslak pembe dudaklarında dolaştırdı. "Evet, kim olduğunu biliyorum. Dediğim gibi, seni izliyordum."

Aurox kızın sözlerini tekrarladı. "Ve *beni izlerken* neler öğrendin?"

Becca ona yaklaştı ve saçlarını bir kez daha savurdu. "Bir kavgada başının çaresine bakabildiğini ve bu, bugünlerde iyi bir şey."

Ardından kız ona dokundu. Pembeye boyalı tırnağını göğsünden aşağı kaydırdığında hissettiği duygular Aurox'u sarstı. Kızın arzusunu hissedebiliyordu. Çaresizlik ve bir miktar acımasızlıkla karışmıştı. Aurox derin bir nefes aldı ve şehvetin

acımasızlıkla boyanmış baş döndürücü kokusunu içine çekti. İçinde güç oluşmaya başlarken, bir heyecan ürpertisiyle irkildi.

"Ah, sertsin." Becca yumuşacık bir kahkahayla ona daha da yaklaştı. "Kaslarından bahsediyorum." Ona doğru eğilip memelerini Aurox'un göğsüne sürterken, boynunu yalarken ve sonra da onu ısırırken –kan emecek kadar sert değilse de işveli sayılacak kadar nazik de değildi– arzusu iyice büyümüştü.

Bu, içindeki boğaya zevk vermişti. Yaratık kıpırdandı.

"Acıdan hoşlanır mısın?" Aurox ellerini kızın sırtında dolaştırdı. Sonra kafasını eğdi ve dişleri boynunun yumuşak girintisini buldu. Tadı umurunda bile olmasa da, kasıtlı olarak onu ısırarak kanını emdi. Kızın içindeki şehvet hücumunun yarattığı ürperti cevabını çoktan vermiş olsa da Aurox ağzında kanla sorusunu tekrarladı. "Acıyı sever misin?"

"Hem de nasıl," diye inledi Becca. "Haydi. Ben de biraz tadına bakayım. Benim refakatçim ol, erkeğim ol."

Aurox onu durdurmayı düşünmedi. Hiçbir şey düşünmedi. Sadece hissetti: Acımasız ve çaresiz bir ruhla yoğunlaşan şehvet. Aurox şehvetin ona hâkim olmasına izin verdi. Ona yaslandı, gözlerini yumdu ve bilinçaltının derinliklerinden –düşünmenin ve anlamanın hiçbir ilgisi olmayacağı kadar içgüdüsel ve kendiliğinden– gelen sözleri tekrarlayarak kendini ona sundu. "Evet, Zo. Isır beni."

"Seni pislik! Zoey ha? Sana Zoey Kızılkuş'u uysal gösterecek öyle bir şey yapacağım ki." Becca onu ısırdı. Sertçe. Aurox keskin acıyı ve kızın ağzına biriken kanının sıcaklığını duydu. Ardından Becca ağzını boynundaki taze yaraya bastırdı, ancak sadece kısa bir an için. Aurox, kızın tadını aldığı

anda yaşadığı değişimi hissetmişti. Öfkesi ve şehveti dağılıp yerini saf korkuya bıraktı.

"Ah, Tanrıçam. Hayır, bu doğru değil." Becca geri çekilmeye çalıştı ama Aurox iki adımda ona yetişti ve sırtını ağaca yasladı. Becca'nın korkusu Aurox'un içine dolar, onu besler ve değiştirirken, sükûnetini korumaya çalıştığı bir sesle, "Bekle, hayır!" diye ısrar etti. "Dur! Tadında doğru olmayan bir şey var!"

Aurox'un içindeki yaratık kasılıp gevşiyor, talan etmek ve parçalamak için özgür kalmaya çalışıyordu. Bir homurtu çıkardı; boğanın varlığı seste yankı bulmuştu.

"Ciddiyim, dur! Kafayı Zoey'ye takmış birisiyle birlikte olmak istemiyorum!"

Zoey...

İsim içinde yankılandı ve boğayı, ateşe boca edilen su misali sakinleştirdi.

"Burada neler oluyor?"

Ejderha Lankford'un sesiyle geri çekilip Becca'yı bıraktı. Kız ağacın dibine yığıldı ve korku dolu gözlerle Aurox'a baktı.

Ejderha, "Aurox? Becca? Aranızda bir sorun mu var?" diye sordu.

"Hayır, sadece küçük bir yanlış anlaşma. Çaylağın arzuladığı şeyin ne olduğunu anladığını sandım." Aurox, Becca'yı yok sayarak yüzünü Kılıç Ustası'na çevirmişti. "Yanılmışım."

Becca ağacın altından hızla kalktı ve Ejderha'yı ikisinin arasına koyacak şekilde yer değiştirdi. Korkusu, yerini özgüven ve öfkeye bırakmakta gecikmemişti. "Ne istemediğimi biliyo-

rum ve *istemediğim* bir şey varsa, o da kafayı Zoey Kızılkuş'la bozmuş bir adam daha. Sen sıranın sana geleceğini ummaya devam et. Çünkü önünde uzun bir liste var."

"Becca, kabalık etmen için bir neden yok. Vampirlerin seçme özgürlüğüne ve karşılıklı arzuya inandıklarını sen de biliyorsun. Arzu karşılıklı değilse, o zaman zarafetle uzaklaşmayı dene," dedi Ejderha sert bir sesle.

Becca Ejderha'ya, "Kulağa gayet iyi geliyor," dedikten sonra Aurox'a dudak büktü. "Sana lanet olası elveda, pislik," dedi ve ayaklarını yere vurarak uzaklaştı.

Ejderha ağır ağır, "Aurox," diyerek söze girdi. "Vampir toplumu arzuya ve tutkunun doyurulmasına çıkan pek çok farklı yola açıktır, ancak bilmen gerekir ki o yollardan bazılarına olaya dâhil olan herkesin açık rızası, ayrıca belli ve daha engin bir tecrübe seviyesi olmadan girilmemelidir." Ejderha'nın iç çekişi ona yaşlı ve yorgun bir hava vermişti. "Sana izah etmeye çalıştığım şeyin ne olduğunu anlıyor musun?"

"Anlıyorum," dedi Aurox. "Çaylak Becca'nın acımasız bir ruhu var."

"Öyle mi? Sanırım farkında değilim."

"Zoey Kızılkuş'un kötü bir ruhu olduğuna inanmıyorum," dedi Aurox.

Ejderha kaşlarını kaldırdı. "Hayır, bunu ben de sanmıyorum. Neferet ve Zoey'nin iyi geçinmediklerini biliyorsun, değil mi?"

Aurox onun gözlerinin içine baktı. "Düşmanlar."

Ejderha'nın bakışlarında en ufak bir değişiklik olmadı. "Öyle de tarif edebilirsin, gerçi ben durumun farklı olmasını çok isterdim."

"Sen Neferet'in takipçilerinden değilsin," dedi Aurox.

Kılıç Ustası'nın ifadesi dondu ve yorgun ancak bariz hoşgörüsü bir anda kayboldu. "Ben kendimden başka kimseyi takip etmem."

"Nyx'i de mi?"

"Tanrıça'ya karşı durmayacağım ama kendim dışında kimsenin hakkını da korumayacağım. Ejderha, bana kalan tek yol."

Aurox onu süzdü. Duyguları kapalıydı. Vampir hiçbir duygu –öfke, çaresizlik, korku– yansıtmıyordu. Hiç. Şaşırtıcı bir durumdu. Kendi içindeki gizem hakkında konuşmaya onu yönelten de belki bu şaşırtıcı durumdu. "Becca'nınkinin yerine Zoey'nin adını söyledim."

Ejderha'nın kaşları tekrar kalktı, yüz ifadesi birazcık da olsa eğlenir gibiydi. "Şey, Aurox, kadınlar –kötü ruhlu olsun olmasın– onlardan birisiyle olup da bir başkasının adını söylemenden hoşlanmaz."

"Ama bunu neden yaptığımı bilmiyorum."

Ejderha omuz silkti. "Zoey aklında olsa gerek."

"Farkında değildim."

"Bazen olmayız."

"Yani bu normal mi?" dedi Aurox.

"Yüz yılı aşkın bir süredir tutarlı bulduğum tek şey, kadınlar söz konusu olduğunda *normal* diye bir şeyin olmadığı," dedi Ejderha.

"Kılıç Ustası, sizden bir iyilik isteyebilir miyim?"

"İsteyebilirsin."

"Bu gece burada olanların hiçbirini Neferet'e anlatmayın."

"Ben ketumumdur, evlat. Sen de öyle olman gerektiğini unutmamalısın." Kılıç Ustası, Aurox'un omzunu sıvazladı ve onu kafası karışmış, canı sıkılmış ve her zamanki gibi tek başına bırakarak uzaklaştı.

BÖLÜM ON DOKUZ

Zoey

Pazartesi sabahı ilk derste, Thanatos'un sınıfı olarak düzenlenen odanın önünde dururken Afrodit kulağıma eğildi ve, "Bu ciddi boyutta bir rezalet olacak," diye fısıldadı. Sınıf, okulun en geniş odalarından biriydi. Aslında daha çok mini bir konferans salonunu andıran drama sınıfından sonra okulun en büyük "normal" sınıfıydı. *Harika*, diye düşündüm. *Yaklaşan patlama için yeterince yerimiz olacak.*

"Dersi kıramayız," diye mırıldandım. Sonra grubun geri kalan kısmına döndüm. "Pekâlâ, içeri girelim. Endişelenmeyin. Bir arada olacağımız için o kadar kötü olamaz." Stevie Rae, Rephaim ve onun kırmızı çaylaklarıyla birlikte geyik sürümün tamamı, iki yanıma sıralanmıştı. Herkes başıyla onayladı. Yaklaşan şey her neyse, hazır ve boyun eğmiş bir halleri vardı. Kapıyı açtım ve içeri adım attım.

Kâhin taşım daha o anda ısı yaymaya başladı.

Dallas ve grubu çoktan gelmiş ve tahmin edileceği üzere arka sıralara yerleşmişti.

Aurox, belli ki kendini Dallas'ın grubundan ayırmak için ön sırada, uzak uçta bir masaya oturmuştu. Diğerleri gibi Neferet'in takımında olduğuna göre neden kötü çocuklarla takılmadığını merak etsem de, bakışlarımı ondan uzak tutmaya özen gösterdim.

Stevie Rae, Dallas'ın gönderdiği küçümseyici bakışı ve Nichole'ün odaya ucuz parfüm misali buram buram yaydığı çirkin kahkahasını yok sayarak, "Olumlu bir tavır takınmak için ne gerekiyorsa yapacağım," dedi. Rephaim'in elini tuttu, gülümsedi ve yanağından öptü. "Keyfini kaçırmalarına izin verme."

"Bu konuda bol şans dilerim," dedi Erin.

Erin'den birkaç çocuk ötede duran Shaunee tek kelime etmedi.

Shaylin omzumun üstünden Dallas'a bakarak, "O bir kırmızı ama burada Shaunee gibi iyi bir kırmızıdan bahsetmiyorum," dedi.

Ona baktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Ben kırmızı mıyım?" dedi Shaunee.

"Evet," dedi Shaylin. "Rengin berrak ve anlaşılması kolay. Kamp ateşi gibisin, sıcak ve iyi."

"Bu gerçekten çok hoş," dedi Stevie Rae.

Rephaim, "Peki ya Dallas?" diye sordu.

"O bomba gibi kırmızı. Öfke gibi. Nefret gibi," dedi Shaylin.

"Bu durumda öne geçelim ve ondan olabildiğince uzağa oturalım diyorum," dedi Stevie Rae.

"Bazı şeylerden uzak durmak diğerlerinden daha zordur," dedi Erin ama Dallas'a bakmıyordu. O, kamp ateşi kırmızısı Shaunee'ye, Shaunee ise tırnaklarına bakıyordu.

Stevie Rae, Erin'e, "Olumsuz Nancy'lik yapmayı bırak," diyerek tatsız sessizliği bozdu. Sonra o tatlı ve geniş gülümsemesiyle bana baktı. "Gidip öne oturalım!"

Sınıftan çığlıklar atarak kaçmak istesem de, "Tamam, peşindeyim," dedim.

Afrodit, ben, Stevie Rae ve Rephaim'i takip ederken ürkütücü bir şekilde düşüncelerimi dile getirdi. "Çığlık atarak kaçmak istiyorum."

"Aynen," deme arzumu bastırdım ve alışkanlıkla, Stevie Rae'nin diğer tarafında kalan ve odanın ortasındaki ön sıraya yerleştim. Zil çaldı ve Thanatos sınıfın bitişiğindeki küçük ofisten, odanın bir tür sahne gibi yükseltilmiş ve tam ortasına bir kürsü ile onun arkasına tahta yerleştirilmiş ön kısmına giriş yaptı.

"Ah! Ne hoş renkler!" dedi Shaylin arkamdaki sıradan.

"Uğurlar olsun," dedi Thanatos. Hepimiz selamına karşılık verdik. Soylu ve güçlü göründüğünü düşündüm. Tek süsü, Nyx'in yukarı kaldırdığı ellerinin arasında ayın hilal halini tuttuğu silüetinin gümüş işlemesi olan, gece rengi bir elbise giymişti. "Bir ilkin ilkine hoş geldiniz. Tarihimizde böyle farklı çaylak türleri, biçim değiştirenler, insan soylular ve hatta vampirlerden oluşan bir sınıf hiç olmamıştı. Karşınızda, toplumumuz içinde var olduğunuz sürece söz sahibi konseyiniz ola-

cak Vampir Yüksek Konseyi'ni temsilen duruyorum." Thanatos cümlesini bana bakarak tamamlamıştı. Bakışına, gözlerimi kaçırmadan karşılık verdim. Lanet olsun, ona katılıyordum.

Sadece grubumun ve benim, vampir toplumu içinde var olmak istediğimizden tam olarak emin değildim.

"Bu dersin tam olarak neleri içereceğini merak ettiğinizi biliyorum ama merakınıza sadece kısmi bir cevabım olacak. Buraya size, her biriniz gibi nadir ve eşsiz olan bir yolculukta rehberlik etmek üzere geldim. Bu ders, vampir sosyolojisi dersinizin yerini alacak, bu nedenle bütün çaylak ve vampirlerin eninde sonunda anlama girişiminde bulunmaları gereken konuları sınıfa aktaracağım. Ölüm ve Karanlık, Koruyuculuk ve Damgalanma, Işık ve sevgi gibi. Ancak bu sınıfın eşsiz yapısından dolayı sizlerin de, bana ve dolayısıyla hepimize aktaracağınız konular olacak. Size yemin ederim ki sizlerle sadece doğruyu arayacak ve sorularınıza verecek cevabım olmadığında, o cevabı sizinle birlikte keşfetmek için ne gerekiyorsa yapacağım."

O ana kadar dersin kulağa çok da kötü gelmediğini düşünüyordum. Tam biraz daha rahat ve meraklı hissetmeye başladığım anda olay patlak verdi.

"Öyleyse işe gerçeği aramaktan başlayalım. Hepinizin birkaç dakikayı düşünmeye ayırmanızı istiyorum. Sonra bir kâğıt parçasına, bu derste cevap bulmasını istediğiniz en az bir soru yazın. Kâğıdı katlayın. Siz çıktıktan sonra okuyacağım. Sorunuzda dürüst olun; korku, sansür ya da önyargıya kapılmayın. Anonim kalmak istiyorsanız, adınızı yazmak zorunda değilsiniz."

Bir duraksamanın ardından Stevie Rae elini kaldırdı.

"Evet, Stevie Rae," dedi Thanatos.

"Sadece hepimizin net olduğundan emin olmak istiyorum. Her şeyi sorabilir miyiz? Başımızı belaya sokma endişesine kapılmadan her şeyi?"

Thanatos, Stevie Rae'ye kibarca gülümseyerek, "Bu gerçekten..." diye söze başlarken sınıfın arka tarafından Dallas'ın abartılı fısıltısı net bir şekilde duyuldu: "*Ben bir kuşun bir erkekte olmayan hangi özelliklere sahip olduğunu ve onu neden bu kadar beğendiğini bilmek istiyorum.*"

Stevie Rae, Rephaim'in eline yapıştı. Bunu, onun ayağa kalkıp Dallas'ın karşısına dikilmesine mani olmak için yaptığını biliyordum. Thanatos tepki verdiğinde ne en yakın arkadaşıma ne de onun erkek arkadaşına bakabildim. Değişim hızlı ve kesinlikle, tamamen ürkütücüydü. Thanatos âdeta büyümüştü. Rüzgâr etrafında dönüyor, saçlarını uçuruyordu. Thanatos konuşunca, *Yüzüklerin Efendisi*'nde, Galadriel'in Frodo'ya yüzüğü kendisinden alması halinde ne kadar korkunç bir karanlık kraliçe olacağını gösterdiği sahneyi hatırladım.

"Sen beni daha zayıf bir varlıkla mı karıştırıyorsun, Dallas?" Varlığının gücünün tenimizde titreştiğini hissettik. Thanatos öylesine ihtişamlı bir öfke içindeydi ki ona bakmak bile güçleşmişti. Bu yüzden arkama, Dallas'a baktım. Sandalyesinde olabildiğince geriye yaslanmıştı. Yüzü kış beyazıydı.

"H-hayır, Profesör," diye kekeledi.

"Bana Rahibe diyeceksin!" Thanatos, Dallas'a haykırırken şimşekler yağdırmaya ve fırtınalar koparmaya muktedir görünüyordu.

Dallas telaşla, "Hayır, Rahibe," diye düzeltti. "Size saygısızlık etmek istemedim."

"Ama sınıf arkadaşlarından en az birine saygısızlık etmek istedin ve burada, *benim* sınıfımda, bu kabul edilemez. Beni anlıyor musun, genç kırmızı vampir?"

"Evet, Rahibem."

Thanatos'u çevreleyen rüzgâr duruldu ve vampir ölümcüllükten çıkıp soylu haline geri döndü. "Mükemmel," dedi ve dikkatini yeniden Stevie Rae'ye çevirdi. "Sorunun cevabına gelince, saygıyla yaklaştığınız sürece, azarlanma korkusu duymadan bana istediğinizi sorabilirsiniz."

Stevie Rae hafifçe nefes nefese, "Teşekkür ederim," dedi.

"Pekâlâ, hepiniz sorularınızı yazmaya başlayabilirsiniz." Thanatos durdu. Bakışları Rephaim ile Aurox arasında gidip geldi ve tek soruda ikisine birden hitap ederek, "Daha önce sormadım ama ikiniz de, nasıl desem, akademik dünyaya yeni olduğunuz için aranızda okuma ya da yazma konusunda yardıma ihtiyacı olan var mı?"

Rephaim kafasını salladı ve kendi adına soruyu cevapladı. "Benim yardıma ihtiyacım yok. Pek çok insan dilinde okuyup yazabiliyorum."

"Vay canına, gerçekten mi? Bunu bilmiyordum," dedi Stevie Rae.

Rephaim uysal bir gülümsemeyle omuz silkti. "Babam faydalı olacağını düşünmüştü."

"Ya sen, Aurox?" dedi Thanatos.

Aurox'un yutkunduğunu ve gerildiğini fark ettim. "Okuyup yazabiliyorum. Gerçi bu becerinin nereden geldiğini bilmiyorum."

"Hah, işte bu çok ilginç," dedi Thanatos. Ardından sihirli okuma yazma yetisine sahip olmak tamamen normal bir şeymiş gibi, bu durumdan hiç etkilenmeden sözlerine devam etti. "Zoey ve Stevie Rae, yakın oturduğunuza göre lütfen sınıfı ikiye bölün ve benim için iki tarafın sorularını toplayın."

Stevie Rae'yle tamam diye mırıldandık. Sonra öylece oturup önümdeki boş defter kâğıdına baktım. Özelliklerle ilgili, ortaya çıkmalarının ne zaman "normal" olduğu gibi zararsız bir soru mu sormalıydım? Yoksa dürüst davranıp gerçekten bilmek istediğim bir şeyi mi yazmalıydım?

Etrafıma bakındım. Stevie Rae çok ciddi bir ifadeyle bir şeyler yazıyordu. Rephaim kalemini bırakmış, kâğıdını ortadan ikiye katlıyordu. Hızlı bir bakış attım ama tek görebildiğim, sorusunun altına adını da eklemiş olduğuydu.

Samimi olmaya karar verdim ve *Birisi, anne ya da babasının kaybını nasıl aşabilir?* diye yazdım. Kısa bir tereddüdün ardından adımı da ekledim. Stevie Rae'nin ne yazdığını görmeye çalıştım ama çoktan bitirmişti ve kâğıdı elindeydi. Masasından fırladı ve koridorda bir profesör edasıyla gidip gelerek sınıfın ona yakın kısmındaki kâğıtları toplamaya başladı.

İç geçirdim ve bana ait bölümü toplamaya başladım. Elbette Aurox da o taraftaydı. Damien ve Shanuee'nin diğer tarafında. Göz göze gelmek istemediğim için elindeki kâğıda baktım. Üstünde kocaman harflerle BEN NEYİM? yazıyordu ve altını imzalamıştı.

Sıradışı, ay taşı renkli gözlerine bakmaktan kendimi alamadım. Kendi sesimin aptalca bir nedenden ötürü, "Al benden de o kadar," diye fısıldadığını duydum. Kâğıdı elinden kaptım ve düşünmemeye, sadece benden istenen şeyi yapmaya çalışarak hızla uzaklaştım. Dallas ve grubu süper sinmişti. Benden ve Stevie Rae'den tarafa bakmıyorlardı bile ama onlardan topladığım kağıtlara bir şey yazmamış olduklarını gördüm ki bu ciddi anlamda pasif agresif bir kötü işaretti. Sınıfın ön tarafına dönerken o kâğıtları elimdeki yığının altına koydum. Thanatos kâğıtları aldı, bize teşekkür etti ve sonra, "Bu akşam sorularınızın üstünde çalışacağım ve bir kısmını yarından itibaren tartışmaya açacağım," dedi. "Bu dersin geri kalan bölümünde, hepinizin ilgileneceğine inandığım bir konuya dönmek istiyorum: Bir eş ya da refakatçiyle Damgalanma."

Thanatos'un bize, ilk günden beri duyduğumuz sadece-hayır-deyin konuşmasını yapmasını bekledim ama yanılmıştım. Düzgün Damgalanmanın hazzı ve güzelliği hakkında samimiyetle konuşurken, yolunda gitmemesinin neden olacağı trajediden de bahsetti. İlginç ve eğlenceliydi (yavan İngiliz tarzıyla). Ders zili göz açıp kapayana kadar çalmış gibi gelmişti.

Geride kalıp Thanatos'la Damgalanma üzerine derin ve şaşırtıcı derecede saygılı bir sohbet halinde olan Afrodit'i bekledim. Afrodit, Damgalanmanın cinselliğe dayalı olmadığını savunuyordu. Thanatos ise, Afrodit'in dehşete düşmesi pahasına (zira Afrodit, Stevie Rae'yle çok uzun süre için olmasa bile Damgalanmıştı) cinsel çekimin Damgalanmayla bir arada olduğunda ısrar ediyordu.

Thanatos nihayet, "Afrodit senin bir şeyi kabul edip etmemen, o şeyi daha az ya da daha çok doğru yapmaz," diyerek konuşmaya son noktayı koydu.

Afrodit dargın bir tavırla, "Zoey'nin ikinci derse zamanında yetişmesini sağlasam iyi olacak," dedi.

"İyi olur, genç Kâhin." Thanatos'un yüzüne değilse de, sesine içten bir gülümseme yansımıştı. "Ve bugünkü hararetli tartışma için teşekkürler. Yarın da buna benzer bir tartışma yaşamayı sabırsızlıkla bekliyorum."

Afrodit başını eğdi ve kaşlarını çattı. Thanatos'un duyamayacağı bir mesafeye ulaşınca, "Hararetli tartışmaymış, popomu ye," dedi. "Lezbiyen Damgalanması konusunda tek kelime daha etmem. Asla."

Gülümsememin yüzüme yansımamasına özen göstererek, "Ben kastettiği şeyin o olduğunu sanmıyorum, Afrodit," dedim. "Ama haklıydı. Ayrıca iyi bir ders oldu. Bütün o Neferet sorunlarıyla dolu sıradan vampir sosyolojisi dersinden çok daha ilginçti."

Afrodit kapıyı açtı. "Kitleleri eğlendirebildiğim için çok memnumum ve..." Ve bir kaosun tam ortasına adım attık.

Dallas, "Haydi ama kuş çocuk!" diye bağırıyordu. "Sonsuza dek Stevie Rae'nin arkasına saklanamazsın ya!" Kaslı Johnny B kollarına yapışmış onu durdurmaya çalışıyordu ama Dallas deli gibi debeleniyordu.

Rephaim, "Saklandığım falan yok, seni küstah aptal," diye bağırdı. Stevie Rae kolunu bir mengene gibi kavramıştı ve onu Dallas'tan uzağa çekmeye çalışıyordu.

Afrodit, "Darius ve Stark'ı bulayım," diyerek fırladı.

"Pekâlâ, çocuklar, kesin şunu!" İki delikanlının ve gittikçe kalabalıklaşan gruplarının arasına geçtim.

"Çekil önümüzden, Zoey! Bu senin kavgan değil." Dallas zehrini bana yöneltmişti. "Kendini herkesten daha iyi sanıyorsun ama bizim için bir bok ifade etmiyorsun." Başıyla, hemen yakınında duran ve olanları sırıtarak izleyen kendi kırmızı çaylak grubunu işaret etti.

Söylediklerinin duygularımı bu denli incitmesine şaşırmıştım. "Diğerlerinden iyi olduğumu sandığım falan yok!"

"Seni üzmesine izin verme, Z. O, vampir kostümüne bürünmüş acımasız ve acınacak durumdaki küçük bir çocuktan başka bir şey değil," dedi Stevie Rae.

Dallas ona, "Sen de sürtüğün tekinden başka bir şey değilsin!" diye bağırdı.

Rephaim, Stevie Rae'den kurtulmaya çalışarak, "Sana onunla böyle konuşmayı kesmeni söyledim!"

Dallas'a, "Artık seninle birlikte olmadığı için böyle öfkelendiğini herkes biliyor," dedim.

"Hayır, ben ucubenin tekiyle birlikte olduğu için öfkeliyim." Kelimeleri beni hedef alıyordu. Debelenmesine ve bağırıp çağırmasına rağmen bakışlarının gittikçe yaklaştığı duvardaki alçak kısma kayıp durduğunu fark etmiştim. Bakışlarını takip ettim ve duvardaki elektrik çıkışını –hani şu sanayi tipi üç uçlu olanlardan– gördüm.

Ah, lanet olsun!

"Ben ucube değilim!" Rephaim patlayacak gibi görünüyordu. "İnsanım!"

"Gerçekten mi? Güneş doğana kadar beklemeye ve ne kadar insan olduğunu hep birlikte görmemize ne dersin?" Dallas pis bir bakış atarak duvara yaklaştı.

"Bana uyar," dedi Rephaim. "İnsan ya da kuş gözü fark etmez; seni yanıp tutuşurken izlemek bana keyif verir!"

"Anca rüyanda, pislik!" Dallas öne, çıkışa doğru atılıp Johnny B'den kurtulurken benim arkaya doğru sendelememe neden oldu.

Ardından güçlü eller beni yakaladı ve güçlü kollar da popomun üstüne inmeme son anda mani oldu. Stark tek bir hareketle beni ayaklarımın üstünde doğrultup duvar ile arasına itti. Sonra yüzünü Dallas'a çevirdi.

"Git buradan." Sesini yükseltmemişti. Sakin, soğuk ve tamamen tehlikeli görünüyordu.

Dallas, "Bu senin kavgan değil," dedi ama Johnny B'ye karşı koymayı bırakmıştı.

"Zoey'nin kavgasıysa benim de kavgamdır. Ve kazanacağımı anlaman gerek. Her defasında. Bu yüzden, bas git!

"Buraya kadar!" Ordulara kumanda eden bir general edasıyla Ejderha Lankford ve aralarında Darius'un da olduğu kalabalık bir Erebus'un Oğulları Savaşçıları grubu sahneye giriş yaptı ve Dallas ile Rephaim'in arasındaki yerini aldı. Kılıç Ustası'nın yüzü bir fırtına bulutundan farksızdı. "Dallas, sen şurada dur." Tam karşısında kalan bir yeri işaret etti. Sonra Rephaim'in olduğu tarafa neredeyse hiç bakmadan,"Ve sen de şuraya," diye ekledi. Ejderha, Dallas'ın yanındaki boş yeri işaret ediyordu. Her ne kadar Dallas Rephaim'e nefret yüklü bir bakış atsa da, ikisi de söyleneni yaptı. Rephaim'in

bakışları, ciddi ve sert bir tavırla konuşmaya başlayan Kılıç Ustası'na odaklanmıştı.

"Bu okulda dövüşe anlayış göstermem. Burası insan soylulara ait bir lise değil. Bu tür çocuksu ve ilkel davranışları aşmanızı bekliyorum." Ejderha bakışlarını Dallas'tan Rephaim'e çevirdi. "Beni anlıyor musunuz?"

"Anlıyorum," dedi Rephaim açık ve hızlı bir şekilde. "Bela çıkarmak istemiyorum."

"O zaman defol çünkü burada olduğun sürece bela olacak," dedi Dallas.

"Hayır!" Ejderha bu kelimeyi âdeta bir kamçı gibi savurmuştu. "Bu okulda daha fazla bela istemiyorum; aksi takdirde hesabını bana verirsiniz."

"O buraya ait değil," dedi Dallas. Ama sesi alçalmıştı ve tehlikeliden ziyade asık suratlı bir hali vardı.

"Sana katılıyorum, Dallas," dedi Ejderha. "Ama Nyx aynı fikirde değil. Gece Evi, Nyx'in hizmetinde olduğu sürece, biz bunu yapamazken o affetmeyi seçtiği zaman bile onun tercihlerine saygı duyacağız."

"Yapamazken mi, yapmazken mi?" Tüm dikkatler Stevie Rae'ye çevrildi. Kararlı adımlarla Rephaim'in yanına yürüdü, elini tuttu ve Ejderha'ya döndü. Ateş saçabilecek kadar öfkelenmiş, güçlü bir yüksek rahibeye benzediğini düşündüm ve elementi ateş değil de toprak olduğu için sevindim. "Dallas'la bu saçmalığı başlatan Rephaim değildi. Tek yaptığı, Dallas bana kaltak, fahişe ve tekrar edemeyeceğim kadar berbat sözler sıralarken beni korumak oldu. Burada du-

ran Rephaim değil de bir başkası olsaydı, Dallas'ın tarafını tutuyor olmazdınız."

Ejderha umursamaz bir tavırla, "Dallas ve daha pek çok öğrencinin Rephaim'i kabullenmekte güçlük çekmelerini anlayabiliyorum," dedi.

"Bu, Tanrıça'ya ayak uydurmak zorunda olduğunuz bir konu." Neferet'in ipeksi sesi kalabalığı yararak bize kadar ulaştı. Hepimiz dönüp bakınca, yanında Thanatos'la koridorun ucunda durduğunu gördük.

Thanatos, "Söylenenlere bakılırsa, Tanrıça, Rephaim'in kabul görmesi için beyanat vermiş," dedi. "Dallas, senin de Tanrıça'nın kararına uyum sağlaman gerekecek. Ve senin de, Kılıç Ustası."

"Rephaim gayet iyi bir şekilde kabul edildi." Stevie Rae'nin sesi sıkkındı. "Açıklamaya çalıştığım gibi, sorun çıkaran Rephaim değil, Dallas."

"Ve sorun şu anda son bulacak," dedi Ejderha. "Bunu açıkça belirttim."

"Rephaim'i burada istemediğinizi de açıkça belirttiniz," dedi Stevie Rae.

Neferet hükmedici bir kafa sallaması eşliğinde, "Kılıç Ustamızdan buradaki bütün öğrencileri tek tek sevmesi beklenemez," dedi. "Onun görevi bizi korumak, ebeveynlik değil."

"Onun görevi adil ve onurlu davranmak," dedi Thanatos. "Ejderha Lankford, beslediğin şahsi duygulara rağmen Rephaim'le muhatap olurken adil ve onurlu davranabileceğine inanıyor musun?"

Ejderha'nın ifadesi gergin, sesi sıkıntılıydı ama cevabı hiç tereddütsüz geldi. "İnanıyorum."

"O zaman sözünüzü doğru kabul ediyorum," dedi Thanatos. "Hepimizin yapması gerektiği gibi."

Neferet sert bir sesle, "Ve hepimiz ikinci derse devam etmeliyiz," dedi. "*Bu* iş çok fazla vaktimizi aldı." Kendinden emin hareketlerle önündeki çocukları harekete geçirerek uzaklaşmadan önce, küçümseyici bakışları bir süre Stevie Rae ve Rephaim'in üstünde oyalandı. Ejderha da ona katıldı ve bir sürüyü yönetir gibi, olayları şaşkın gözlerle izleyen çocukları sınıflarına yönlendirmeye başladı.

"Onu ve diğer kırmızı çaylakları yönlendiren Karanlığı görebiliyor musunuz?" Gözlerimi şaşkınlıkla kırpıştırdım. Stark bu soruyu doğrudan Thanatos'a yöneltmişti.

Yüksek Konsey üyesi kısa bir tereddüt yaşadıktan sonra kafasını salladı. "Karanlıkla hiç işim olmadı. Bana görünmüyor," dedi.

"Ben görebiliyorum," dedi Rephaim. "Stark haklı."

"Ben de görebiliyorum," dedi Stevie Rae alçak sesle. "Etraflarında küçük böcekler gibi kıpırdanıyor, onlara dokunuyor ve çevrelerinden hiç ayrılmıyor." Ürperdi. "İğrenç."

"Ya Ejderha?" dedim. "Onun etrafında da var mı?"

Sorumu Rephaim yanıtladı. "Evet ve hayır. Onu takip ediyor ama diğerleri gibi her yanını kaplamıyor." Derin bir iç çekti. "En azından şimdilik."

Stevie Rae dürüstçe, "Senin suçun değil," dedi. "Ejderha'nın şu anda yaptığı seçimler, senin hatan değil."

"Buna, beni affettiği gün inanırım," dedi Rephaim. "Haydi, seni ikinci dersine bırakayım."

Birbirimize veda edip öğle yemeğinde görüşmek üzere sözleştik ama Stark ve ben hiçbir yere gitmedik. Rephaim ve Stevie Rae'nin arkasından bakakalan Thanatos'la birlikte olduğumuz yerde durduk.

"Bu çocukta vicdan var," dedi Thanatos.

"Evet, var," dedim.

"O zaman onun için umut var demektir," dedi.

"Bunu Ejderha'ya da söyleyebilir misiniz?" dedi Stark.

"Ne yazık ki bu, Ejderha Lankford'un kendisinin keşfetmesi gereken bir şey. Tabii eğer eşinin ölümü, ona kim olduğunu tamamen unutturmamışsa."

"Öyle olduğunu mu düşünüyorsunuz? Ejderha'nın kendini tamamen kaybettiğine mi inanıyorsunuz?" diye sordum.

"Evet, inanıyorum," dedi Thanatos.

"Ve bu, Karanlığın onu ele geçirebileceği anlamına gelir," dedi Stark. "Ve eğer Kılıç Ustası Karanlığın tarafına geçerse, hepimizin başı büyük belaya girer."

"Aynen öyle," dedi Thanatos.

İçimden, *Ah, lanet olsun*, diye geçirdim.

BÖLÜM YİRMİ

Lenobia

Lenobia'nın, her profesöre sunulan, sınıfına hiçbir öğrencinin verilmediği ve adına da planlama saati denilen boş saate ihtiyaç duymadığı okul günleri oluyordu.

Bugün o günlerden biri değildi.

Bugün, beşinci dersteki planlama saati ne yeterince çabuk geleceğe ne de yeterince uzun süreceğe benziyordu. Beşinci saatin başladığını haber veren zil sesi duyulunca, arenadan hızla çıktı. Hâlâ birbirlerine kılıç sallayan ve hedef tahtalarına ok atan erkeklerle yarı yarıya dolu olan arenadan.

Yanından geçerken Travis'e, "Bonnie'ye bu ders izin ver," dedi. "Ama gözünü çaylaklardan ayırma. Hiçbirinin atları rahatsız etmesini istemiyorum."

Kovboy, çaylak grubuna çelik gibi bir bakış atarak, "Evet, efendim. Bazıları atları kocaman köpekler sanıyor," dedi. "Ama değiller."

"Gözümü sürekli üstlerinde tutmaya ara vermem gerek. At binmeyen bu kadar çok çaylağın atlarla böylesine ilgilendiğini hiç bilmiyordum." Yorgun bir tavırla kafasını salladı.

"Siz mola verin. Ben, Darius ve Stark'la konuşacağım. O çocukları daha iyi zaptetmeliler."

Lenobia, "Daha fazla hemfikir olamazdım," diye mırıldandı ve iki savaşçıya nutuk çekme işini Travis'in üstlenmesine minnet duyarak kendini gecenin sakinliğine attı.

Kalabalık okul binası dolu olduğu için ona ait olan bank boştu. Esinti başlamıştı ve hava, kış sonu için alışılmadık derecede ılıktı. Lenobia ılık esintiye ve yalnızlığa şükrederek oturdu. Omuzlarını oynattı ve aldığı derin nefesi bıraktı.

Savaşçı sınıfını kendi alanına kabul ettiği için tamamen pişman değildi ama çaylak akınına –ata binemeyen çaylaklar– alışmak zaman alıyordu. Kafasını her çevirişinde sorumsuz bir öğrenciyi arenada ahırlarına dalarken yakalar gibiydi. Gün içinde üç tanesini, yavrulamaya tehlikeli sayılacak kadar yakın ve dolayısıyla huzursuz, gergin ve balık olma havasından uzak bir kısrağı süs balıkları gibi izlerken yakalamıştı. Kısrak, *onu sadece okşamak istediğini* söyleyen oğlanlardan birinden bir ısırık almaya yeltenmişti. Lenobia kendi kendine, "Sanki kocaman bir köpekmiş gibi," diye homurdandı. Yine de bu, arkadaşlarıyla *gerçekte ne kadar ağır* olduğu konusunda bahse girip Bonnie'nin toynaklarından birini kaldırmaya yeltenen üçüncü sınıf öğrencisinin yaptığı şeye göre daha iyiydi. Oğlanlardan biri *gerçekten büyük bir pati* olduğu konusunda ciyak ciyak bağırmaya başlayınca Bonnie ürkmüş ve denge-

sini tamamen kaybettiği ve dikkati dağıldığı için dizlerinin üstüne inivermişti.

Neyse ki Bonnie, arenanın dizlerine hasar verebilecek beton kısmında değil, talaş zemindeydi.

Lenobia'nın atı yerden sürmeyi öğrenmekte olan her zamanki öğrenci grubuna gözetmenlik yapan Travis iki çocuğa derhal müdahale etmişti. Lenobia, Travis'in her ikisini de ensesinden yakalayıp doğruca Bonnie'nin gübre yığınına fırlatışını ve gübresinin de en az toynakları kadar ağır olduğunu söyleyişini hatırlayıp gülümsedi. Sonrasında kovboy kısrağını birkaç okşamayla yatıştırmış, dizlerini kontrol etmiş ve onu, cebinden eksik etmediği elmalı gofretle besledikten sonra hiçbir şey olmamış gibi öğrenci grubunun yanına dönmüştü.

Öğrencilerle arası çok iyi, diye düşündü Lenobia. *Neredeyse atlarla olduğu kadar.*

Doğruyu söylemek gerekirse, Travis Foster ahırları için bir kazanç olacaktı. Lenobia usulca güldü. Neferet bu işe fena halde bozulacaktı.

Kahkahası çabucak kayboldu ve yerini, Travis ile atını ilk gördüğü andan beri etkisinden bir türlü çıkamadığı, midesini allak bullak eden gerginliğe bıraktı.

İçinden, *İnsan soylu olduğu için,* diye geçirdi. *Etrafımda insan soylu bir erkeğin olmasına alışık değilim.*

Onlarla ilgili pek çok şeyi unutmuştu. Nasıl bir anda kahkahalara boğulabildiklerini. Lenobia için çok eskimiş şeylerden –basit bir gün doğumu gibi– nasıl zevk alabildiklerini. Ne kadar kısa ve parlak yaşamlar sürdüklerini.

Yirmi yedi, efendim. Bu dünyada yirmi yedi yıldır yaşıyordu. Yirmi yedi senelik gün doğumu tanımıştı. Oysa Lenobia iki yüz kırk senelikten fazlasını yaşamıştı. Travis gün doğumunu büyük ihtimalle otuz ya da kırk yıl daha görebilecek ve sonra ölecekti.

Ömürleri ne kadar kısaydı.

Bazılarınınki diğerlerinden de kısaydı. Bazıları, bir ömrü dolduracak gün doğumu bir yana, yirmi bir yaz görecek kadar bile yaşayamıyordu.

Hayır! Lenobia zihnini bu anıdan hızla uzaklaştırdı. Kovboyun bu anıları hatırlatmasına izin vermeyecekti. İşaretlendiği gün, o anılara kapılarını kapamıştı. O korkunç ve harika gün. O kapı asla –ne bugün ne de daha sonra– açılmayacaktı.

Neferet, Lenobia'nın geçmişini kısmen biliyordu. Bir zamanlar o ve Yüksek Rahibe dosttular. Konuşurlardı; Lenobia eskiden sırlarını paylaştıklarına inanırdı. Tabii ki bu sahte bir dostluk olmuştu. Lenobia, daha Kalona yerin altından çıkıp Neferet'in yanında yer almadan çok önce, Yüksek Rahibe'de çok yanlış bir şeylerin olduğunu fark etmeye başlamıştı. Karanlık ve rahatsız edici bir şeyler.

Lenobia geceye, "O bozuldu," dedi. "Ama beni bozmasına izin vermeyeceğim."

Kapı kapalı kalacaktı. Her zaman.

Bonnie'nin kış çimlerinin üstünde ilerleyen ağır toynak seslerini, iri kısrağın zihninin dokunuşunu hissetmeden önce duydu. Düşüncelerini hemen temizleyip sıcaklık ve güzel bir karşılama dileği yansıttı. Bonnie, ancak bir dinozordan gelebilecek kadar alçak perdeden bir selamla karşılık verdi. Le-

nobia öğrencilerin çoğunun ondan "dinozor" olarak bahsettiğini hatırlayıp güldü. Travis, Bonnie'yi onun oturduğu banka yaklaştırırken Lenobia hâlâ gülüyordu.

Kısrağın geniş, yumuşak burnunu okşayarak, "Senin için gofretim yok," dedi.

"Alın, patroniçem." Travis dökme demirden bankın diğer ucuna otururken Lenobia'ya bir gofret attı.

Lenobia gofreti havada yakaladı ve ikramını onun kadar büyük bir hayvandan beklenmeyecek bir incelikle kabul eden Bonnie'ye uzattı. "Biliyor musun, normal bir at, senin Bonnie'yi beslediğin miktarlarla çökerdi."

"O kocaman bir kız ve kurabiyeye bayılıyor," dedi Travis kelimeleri yayarak.

Kurabiye dediği sırada kısrağın kulakları havaya dikilmişti. Travis güldü ve Lenobia'nın üstünden uzanıp bir gofret daha verdi. Lenobia kafasını salladı. "Şımarık, şımarık, şımarık." Ama yüzündeki belirgin bir gülümseme vardı.

Travis geniş omuzlarını silkti. "Kızımı şımartmayı severim. Her zaman sevdim. Her zaman da seveceğim."

"Ben de Mujaji için aynı şeyi hissediyorum." Lenobia, Bonnie'nin geniş alnını sıvazladı. "Bazı kısraklar özel muameleye ihtiyaç duyar."

"Ah, demek söz konusu sizin kısrağınız olunca, adı *özel muamele* oluyor. Benimkisiyse şımartmak."

Lenobia, Travis'e baktı ve yüzünde parlayan gülümsemeyi gördü. "Evet, tabii ki."

"Tabii ki," dedi Travis. "Şimdi bana annemi hatırlattınız."

Lenobia kaşlarını kaldırdı. "Şunu söylemeliyim ki bu kulağa çok acayip geliyor, Bay Foster."

Travis, Lenobia'ya gün doğumunu hatırlatan dolu dolu, neşeli bir ses çıkararak güldü.

"Bu bir iltifat, efendim. Annem her şeyin onun istediği gibi olmasında ısrar ederdi. Dikbaşlıydı ama bu yersiz bir dik başlılık değildi, çünkü neredeyse her zaman haklı çıkardı."

"*Neredeyse* her zaman?"

Travis bir kahkaha daha attı. "İşte, burada olsaydı, o da kesinlikle aynı şeyi söylerdi."

Lenobia genç adamın yanık ve çizgilerle dolu yüzünü süzerek, "Onu çok özlüyorsun, değil mi?" diye sordu. *Otuz iki yaşından büyük duruyor ama iyi anlamda,* diye düşündü.

"Öyle," dedi genç adam.

"Bu, annen hakkında çok şey anlatıyor," dedi Lenobia. "Pek çok iyi şey."

"Yağmur Foster pek çok iyiyi bir arada barındırırdı."

Lenobia gülümseyerek kafasını salladı. "Yağmur Foster. Sıradışı bir isim."

"Altmışların çiçek çocuklarından biriyseniz, değil," dedi Travis. "Asıl sıradışı olan, Lenobia."

Cevap, Lenobia'nın dudaklarından hiç tereddütsüz dökülüverdi: "Büyük hayalleri olan bir on sekizinci yüzyıl İngiliz kadınının kızıysan değil." Daha kelimeler ağzından çıkar çıkmaz, dudaklarını birbirine bastırdı ve sorumsuz ağzını sıkıca kapadı.

"Bu kadar uzun yaşamaktan sıkıldığınız oluyor mu?"

Lenobia şaşırmıştı. İki yüz yılı aşkın bir süredir hayatta olduğunu duymanın Travis'i şaşırtıp afallatmasını beklemişti. Oysa kovboy sadece meraklanmış görünüyordu. Nedense bu samimi merakı Lenobia'yı rahatlatmayı başardı. Dürüstçe ve lafı dolandırmadan cevap verdi. "Atlarım olmasaydı sanırım yaşamaktan çok sıkılırdım."

Travis, bu sözler ona mantıklı gelmiş gibi kafasını salladı. Ancak konuştuğu zaman tek söylediği, "On sekizinci yüzyıl. Gerçekten büyük bir olay," oldu. "O zamandan bu yana çok şey değişti."

"Atlar değil," dedi Lenobia.

"Mutluluk ve atlar."

Gözleri Lenobia'nınkilere gülümsüyordu, Atların Efendisi onların değişip aydınlanır gibi görünen renklerinden bir kez daha etkilendi. "Gözlerin," dedi. "Renk değiştiriyor."

Travis'in dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Öyle. Annem beni gözlerimin renginden okuyabildiğini söylerdi."

Lenobia, içinde kaynayan kaygılara rağmen gözlerini ondan ayıramıyordu.

Neyse ki Bonnie burnunu sürtmek için o anı seçti. Lenobia bu insan soylunun varlığının içinde harekete geçirdiği duygu karmaşasını yatıştırmaya çalışarak kısrağın alnını okşadı. *Hayır, bu saçmalığa izin vermeyeceğim.*

Lenobia geri kazandığı sükûnetiyle gözlerini yeniden kovboya çevirdi. "Bay Foster, ahırlarımı meraklı çaylaklardan koruyor olmanız gerekirken neden buradasınız?"

Travis'in gözleri hemen koyulaştı ve güvenli, sıradan kahverengi haline büründü. Sesi sıcaklığını kaybedip profesyonel

bir tını kazandı. "Darius ve Stark'la konuştum, efendim. Atlarınızın bu saatin kalan kısmında güvende olduğuna inanıyordum çünkü çok kızgın iki vampir onlara bire bir dövüşü gösteriyor ve birbirlerini yere yapıştırmak için çok iyi odaklanmaları şart." Şapkasını eğdi. "O delikanlılar, çaylaklarının ortalığı kurcalamasından en az sizin kadar rahatsız ve bundan sonra onları bir hayli meşgul edecek gibi görünüyorlar."

"Ah, harika, işte bu iyi haber," dedi Lenobia.

"Evet, bana da öyle geldi. Bu yüzden buraya gelip size gerçekten keyif verecek bir şey sunmak istedim."

Bu adam onunla flört mü ediyordu yoksa? Lenobia hissettiği gergin heyecanı bastırdı ve ona serinkanlı bir bakış attı. "Bana keyif verebilmenin herhangi bir yolu olduğunu düşünmüyorum," dedi.

Travis'in gözlerinin aydınlanmaya başladığından emindi ama onun bakışları da en az Lenobia'nınkiler kadar istikrarlıydı. "Şey, efendim, tahmin edersiniz sanmıştım. Size ata binmeyi teklif ediyorum." Duraksadı ve, "Bonnie'ye," diye ekledi.

"Bonnie mi?"

"Bonnie. Benim atım. Şurada size burnunu sürtmekle meşgul olan kocaman, gri kız. Hani şu bisküvi seven."

Lenobia, "Bonnie'nin kim olduğunu biliyorum," diye çıkıştı.

"Ona binmek isteyebilirsiniz diye düşündüm. Onu eyerleyip buraya çıkarma nedenim buydu." Lenobia cevap vermeyince, şapkasını hafifçe eğdi. Biraz tedirgin görünüyordu. "Gevşemeye, gülümsemeyi ve nefes almayı hatırlamaya ihtiyaç duyunca Bonnie'ye biner ve onu dörtnala koştururum. Hem de oldukça sıkı koştururum. İri bir kıza göre oldukça

hareketlidir ama bir dağı sürmekten farksızdır ve bu da beni gülümsetir. Sizde de aynı etkiyi yaratabilir diye düşündüm." Tereddüt etti ve sonra, "Ama istemiyorsanız onu içeri götürebilirim," diye ekledi.

Bonnie, ona binmesi için ısrar eder gibi Lenobia'nın omzunu dürttü.

Ve bu, Lenobia'nın kararını vermesini sağladı. Daha önce hiçbir atı geri çevirmemişti ve onu ne kadar tedirgin ederse etsin hiçbir insan soylu buna neden olamazdı.

"Haklı olabileceğinize inanıyorum, Bay Foster." Ayağa kalkıp dizginleri Travis'ten aldı ve Bonnie'nin geniş kavisli boynuna attı.

Travis'in hareket ediş şeklinden, onu şaşırttığını görebiliyordu. Kovboy daha o anda ayağa fırlamıştı.

"Durun, binmenize yardım edeyim."

"Gerek yok," dedi Lenobia. Ona sırtını döndü ve dilini şaklatarak çıkararak kısrağı bankın arka tarafına doğru yürümeye teşvik etti. Yüzyılları aşan deneyimden kaynaklanan bir zarafetle yerden önce banka, sonra da bankın demir sırtına çıktı ve üzengiyi kolayca bularak tek bir hareketle Bonnie'nin eyerine yerleşti. Travis'in Batı tarzı geniş eyerinin üzengilerini onun kısa bacaklarına uyacak şekilde kısaltmış olduğunu hemen fark etmişti. Bu yüzden eyer, oturma yerinin genişliğine rağmen tuhaf değil, rahat gelmişti. Aşağıya, Travis'e baktı ve gülümsemekten kendini alamadı çünkü Travis çok ama çok aşağıda görünüyordu.

Kovboy ona sırıtışıyla karşılık verdi. "Biliyorum."

"Buradan çok farklı," dedi Lenobia.

"Kesinlikle öyledir. Kızımı gezmeye götürün. Size nefes almayı ve gülümsemeyi hatırlatacaktır. Ah, Lenobia, bana Bay Foster demeyi bırakırsanız çok sevinirim." Onu şapkasıyla selamlarken bir gülümseme eşliğinde, "Tabii uygun görürseniz," diye ekledi.

Lenobia ona kaşını kaldırmakla yetindi. Bonnie'nin böğrünü dizleri arasında sıkıştırdı ve Travis'ten duyduğu öpücük sesinin aynısı çıkardı. Kısrak hiç tereddütsüz tepki verdi. Kayar gibi ilerlediler. Rüzgâr hız kazanmaya sürdürüyordu ve ılık gece havası Lenobia'ya baharı anımsatmıştı. Gülümsedi. "Belki de bu uzun, soğuk kış bitmiştir, Bonnie kızım. Belki bahar geliyordur."

Bonnie kulaklarını havaya dikip dinlerken Lenobia onun geniş boynunu sıvazladı. Kısrağı kuzeye yönlendirdi ve taş duvar boyunca ilerleyerek pek çok acıya mekân olmuş ağacın, ahırların ve arenanın önden geçti. Bir yürüyüp bir tırıs giderek ilerlediler ve doğunun kuzeyle birleştiği yere, kampüs arazisini çevreleyen dikdörtgenin köşesine ulaştılar. Köşeye vardıklarında, Lenobia Bonnie'nin ritmini ve güvenini kazandığını fark etti. Kısrağı geldikleri yöne geri çevirdi.

"Pekâlâ, benim kocaman Bonnie kızım, neden yapıldığını bir görelim bakalım." Lenobia öne eğildi, dizlerini sıktı, topuklarıyla kısrağın karnına dokundu ve dizginlerin kenarlarını iri kısrağın arkasına indirirken gürültülü bir öpücük sesi çıkardı.

Bonnie, parmaklıklardan yeni kurtulmuş bir kısa mesafe koşucusu gibi fırladı.

Lenobia, "Ha!" diye bağırdı. "İşte bu! Gidelim."

Bonnie'nin iri toynakları zemine âdeta gömülüyordu. Lenobia kısrağın güçlü kalp atışlarını hissedebiliyordu. Ilık gece havası saçlarını arkaya savururken, Atların Efendisi iyice öne eğilerek Bonnie'yi kendini özgür bırakması ve ona her şeyini vermesi için teşvik etti.

Kısrak dokuz yüz kiloluk bir yaratık için mümkün olmaması gereken bir hız artışıyla ona karşılık verdi.

Rüzgâr çevrelerinde ıslık çalarken ve atı binicisiyle bütünleştiren o sihirli dansla ve uzun gümüş saçlarını, Percheron'un yelesiyle eş zamanlı olarak havalandırırken, Lenobia eski bir İran deyişini hatırladı. *Cennetin nefesi bir atın kulakları arasındadır.*

Lenobia, "Bu doğru! Bu kesinlikle doğru!" diye haykırdı ve son sürat koşan kısrağın sırtına iyice yapıştı.

Lenobia neşeyle, özgürce ve kusursuz bir şekilde Bonnie'yle tek vücut halinde hareket ediyordu. Kısrağın dizginlerini çekip kendi etrafında döndürdükten sonra, Travis ve bankların yanında nihayet kan ter içinde durana kadar yüksek sesle güldüğünü fark etmemişti bile.

"Muhteşem!" Lenobia bir kez daha güldü ve Bonnie'nin nemli boynuna sarılmak için öne eğildi.

Travis, Bonnie'nin boyunduruğunu yakalayıp Lenobia'nın kahkahasına eşlik ederken ona, "Evet, sonrasında daha iyi olacağınızı söylemiştim," diye seslendi.

"Nasıl olmasın ki? Çok eğlenceliydi."

"Dağa binmek gibi mi?"

"Kesinlikle; güzel, akıllı ve harika bir dağa binmek gibi." Lenobia, Bonnie'yi bir kez daha kucakladı. "Biliyor musun? Sen bütün o kurabiyeleri hak ediyorsun," dedi kısrağa.

Travis sadece güldü.

Lenobia, Bonnie'nin üstünden kaymak için bacağını eyerin üstünden attı ama zemin beklediğinden çok daha uzaktı. Travis onu güçlü kollarıyla dirseğinden yakalamasa, sendeleyip düşecekti.

Travis ürkmüş bir tayla konuşur gibi, "Yavaş. Yavaş kızım, " diye mırıldandı. "Zemin çok aşağıda. Acele etme yoksa kötü düşersin."

Lenobia kısrakla koşusunun neden olduğu adrenalin hücumunun etkisiyle güldü. "Umurumda değil. Bu koşu düşüşe değer. Bu koşu her şeye değer!"

"Bazı kızlar öyledir," dedi Travis.

Lenobia kafasını kaldırıp uzun boylu kovboya baktı. Gözlerinin rengi artık ela olamayacak kadar açılmıştı. Rengi belirgin, açık ve başka bir şeyle karıştırılamayacak kadar tanıdık gelen bir zeytin yeşiline dönmüştü.

Lenobia düşünmedi. Kendini içgüdülerine bıraktı. Travis'in kollarının arasına girdi. Travis de düşünmeyi bırakmış gibiydi çünkü Bonnie'nin dizginlerini bırakıp Lenobia'yı kollarının arasına çekmişti. Dudakları kısmen tutku, kısmen sorudan oluşan bir tür çaresizlikle birleşti.

Lenobia kendini durdurabilirdi ama bunu yapmadı. Buna izin verdi. Hayır, daha fazlası. Lenobia, Travis'in tutkusuna kendi tutkusuyla karşılık verdi. Soruyu ise arzu ve ihtiyaçla yanıtladı.

Öpüşmeleri, Lenobia'nın genç kovboyun tadını ve hissini tanımasına ve kendi kendine onu özlediğini, onu çaresizce özlediğini itiraf etmesine yetecek kadar uzun sürdü.

Ve sonra yeniden düşünmeye başladı.

Sadece birazcık geri çekilmesi, Travis'in kollarının sıcak çemberinden sıyrılmasına izin vermesi için yeterli olmuştu.

Lenobia başını öne arkaya salladığını ve kalbinin deli gibi attığını hissedebiliyordu.

"Hayır," dedi nefesini yeniden kontrol altına almaya çalışırken. "Bu olamaz. Bunu yapamam."

Travis'in içinde zeytin yeşili benekler olan güzel gözleri sersemlemiş gibiydi. "Lenobia, canım. Bunu konuşalım. Ortada inkâr edemeyeceğimiz bir şey var. Sanki biz..."

"Hayır!" Lenobia yüzyıllardır hükmettiği çelikten iradeyi toplayıp arzusunu, ihtiyaçlarını ve korkusunu bir öfke ve soğukluk maskesinin ardına gizledi. "Tahminlerde bulunma. İnsanlar bizim türümüzden etkilenir. Hissettiğin şey, kendisini öpmeye tenezzül edeceğim her erkeğin hissedeceği bir şeydi." Kendini gülmeye zorladı. Bu defa çıkan ses neşeden fazlasıyla yoksundu. "İşte bu yüzden insan soylu erkekleri öpmeyi alışkanlık haline getirmiyorum ya. Bir daha olmayacak."

Travis'e ya da Bonnie'ye bakmadan uzun adımlarla uzaklaştı. Sırtı onlara dönük olduğundan, hıçkırığının dudaklarının arasından kaçmasına mani olmak için elini ağzına bastırdığını göremediler. Ahırların yan kapısını öyle hızlı itti ki kapı taş binaya çarptı. Duraksamadı. Doğruca atlarının üstünde kalan odasına gitti ve kapıyı arkasından kapadı.

Ve o zaman, ancak o zaman kendine ağlama izni verdi.

BÖLÜM YİRMİ BİR

Neferet

Her şey çok iyi gidiyordu.

Kırmızı çaylaklar sorun çıkarıyordu.

Dallas, Rephaim'den sevimli denebilecek bir yoğunlukla nefret ediyordu.

Gaea çim adamları konusunda gergindi. O kadar ki kampüsün yanındaki bakım kapısını kapamayı unutmuştu ve Cherry Sokağı'ndan sık sık geçen sokak insanlarından birisi *bir şekilde* Utica Meydanı'ndan aşağı yürüyüp kilitsiz kapıdan içeri, kampüse girmeye zorlanmıştı.

"Ve daha ilk anda, her gölge ve karaltıda Alaycı Kuzgunları gören Ejderha tarafından ikiye bölündü." Neferet bu sözleri neredeyse mırlayarak söylemişti.

Düşünüyormuş gibi parmağını çenesine vurdu. Thanatos'un Gece Evi'ni istila etmiş olmasından nefret ediyordu. Ama Yüksek Konsey'in müdahaleci yöntemlerinin olumlu yanı, bütün

o *özel* öğrencileri tek bir sınıfa sokarak, kömürlerin üstüne kuru çalı çırpı koymak gibi bir etki yaratacaktı.

"Kaos!" Neferet güldü. "Bir şeylerin tutuşmasına neden olacak."

Daimî refakatçisi olan Karanlık iyice yakınına süzüldü ve okşar gibi bacaklarına dolandı.

Önceki saatin ders arasında Zoey'nin saçma sapan arkadaşlarından ikisinin konuşmasını duymuştu. İkizler, Shaunee ve Erin, sürünün tamamını etkileyen bir fikir ayrılığı yaşar gibiydi.

Neferet alaycı bir homurtu çıkardı. "Tabii öyle olacak. Hiçbiri tek başına ayakta duracak kadar güçlü değil. Koyun gibi birbirlerine sokulup kurttan korunmaya çalışıyorlar." Bu küçük dramanın kendini göstermesini izlemekten keyif alacaktı. Yüksek sesle düşündü. "Belki de ihtiyaç döneminde, Erin'le yakınlaşmalıyım."

Neferet gülümsedi ve özel dairesinin geniş tirizli pencerelerini, okulun meraklı gözlerinden korumak için genelde kapalı duran ağır kadife perdeleri çekti. Pencereyi açtı ve canlı, ılık esintiyi derin derin soludu. Gözlerini yumup duyularını açtı. Rüzgârı, tapınaktan gelen tanıdık tütsü ve yeni biçilmiş kış çimi kokularından fazlasını almak için kokladı. Zihnini, Gece Evi'nden ve sakinlerinden yükselen duyguların aromalarının tadını almaya açtı.

Hem gerçek hem de o kadar gerçek olmayan bir sezgiselliğe sahipti. Aslında zaman zaman gerçek duyguları anlayabiliyordu. Zaman zamansa sadece hislerin tadını alabiliyordu. Bu hisler yeterince güçlüyse, zihinsel görüntüler ya-

kalayabildiği de oluyordu. Zihnin içinde yaşayan düşüncelerin resimleri gibi.

Söz konusu kişiye fiziksel ve duygusal anlamda yakın olduğunda, işi daha kolaydı. Ancak gecenin içinde süzülüp bazı şeyleri derlemek, özellikle de bunun gibi duygu yüklü gecelerde, imkânsız değildi.

Neferet konsantre oldu.

Evet, hüzün tadı alıyordu. Hissin içinde süzüldü ve Shaunee, Damien ve hatta Ejderha'dan –her ne kadar vampirleri okumak, çaylak ve insan soyluları okumaktan her zaman daha zor olsa da– yükselen sıradan duyguyu tanıdı.

Neferet'in düşünceleri insanlara çevrildi. Afrodit'i içine çekmeye, kızdan bir nebze de olsa duygu koparmaya çalıştı ama başaramadı. Afrodit her zaman, okunması Zoey kadar güç birisi olmuştu.

"Önemi yok." Sıkıntısını bastırdı. "Bu akşam Gece Evi'mde başka insan soylular da var."

Neferet, Rephaim'i ve babasınınkileri açıkça taklit eden güçlü yüz hatlarını düşündü. Ve insan biçimi almasına yol açan aşkını.

Bir kez daha, hiçbir şeye ulaşamadı.

Okunabilir duygularla dolu olması gerektiğini bilmesine rağmen, Rephaim'i bulamıyordu. Çok tuhaftı. İnsan soylular genelde kolay yem olurdu. İnsanlar.

Neferet dikkatini daha ilginç bir insana odaklarken gülümsedi. Zavallı, sevgili ve bastırılmış Lenobia için büyük bir özenle seçtiği kovboya.

İlk tanıştıklarında ve arkadaş olduklarını sandıkları dönemde Lenobia'nın anlattığı şey neydi? Ah, Neferet hatırlıyordu. İnsan soylu eşlerden ve insan soylu bir eşe sahip olmayı arzulamadıklarından bahsetmişlerdi. Neferet, insanların midesini bulandırdığını ve bir insan soylunun ona dokunmasına şiddet göstermeden asla izin veremeyeceğini itiraf etmemişti. Aksine, Lenobia'nın itirafını dinlemekle yetinmişti. *"Bir zamanlar insan soylu bir adamı sevdim. Onu kaybedince, neredeyse kendimi kaybettim. Böyle bir şey olmasına bir daha asla izin veremem. Bu yüzden insan soylulardan tamamen uzak durmayı tercih ediyorum."*

Neferet gözlerini yumup derin bir nefes aldı ve uzun, sivri tırnaklarını sol elinin avuç içine bastırdı. Avucuna birikip damlamaya başlayan kanı, Lenobia'nın gübre kaplı arenasının toprağına ektiği kovboyu düşünerek arayış içindeki filizlere uzattı.

Bana Karanlık güçten ödünç ver,
Duygularını görebilmeme izin ver.

Avucundaki acı, karşılığında aldığı buzdan farksız olan güç hücumunun yanında bir hiçti. Gücü kontrol edip ahırlara yönlendirdi. Ve hak ettiği ödülünü aldı. İnsan soylu kovboyun sıcaklığını, şefkatini, neşesini ve arzusunu hissetmişti. Sonra yüksek sesle güldü, çünkü Lenobia'nın kalp kırıklığından başka bir şey olamayacak duygu yankılarının yanında, kovboyun incinmişliğini ve yaşadığı kafa karışıklığını da algılamıştı.

"Çok leziz. Her şey planlarıma uygun ilerliyor."

Dalgın bir tavırla Karanlık ipliklerinin daha saldırgan olanlarını kovaladı ve avucundaki yaraları yalayarak kapadı. "Şimdilik bu kadar. Daha fazlası için sonrayı bekleyin." Ondan beslenmeyi bırakmaktaki isteksizliklerine güldü. Onlara kolayca hükmediyordu. *Gerçek bağlılığımın ve fedakârlığımın sadece onun için, beyaz boğa için olduğunu biliyorlar.* Sadece düşüncesi –onun ve ihtişamlı gücünün düşüncesi– bile Neferet'in özlemle ürpermesine neden oluyordu. *O bir tanrı ya da tanrıçanın olması gereken her şeye sahip, ondan öğrenebilecek o kadar çok şeyim var ki.*

O anda kararını verdi. Gereğinden fazla meraklı Thanatos'a bir bahane sunacak ve şafak sökmeden okuldan ayrılacaktı. Beyaz boğayla olması gerekiyordu. Gücünden biraz daha emmeye ihtiyacı vardı.

Gözlerini yumdu ve refakatçisi olan Karanlığın ta kendisinin ona kur yaptığını düşünerek geceyi içine çekti. Ve bir an için, neredeyse mutlu olduğunu düşündü.

Ardından *o* müdahil oldu. Her zaman olurdu.

"Ciddiyim Shaunee, burada kalamazsın."

Gözlerini açıp penceresinin aşağısındaki kaldırıma bakarken, dudakları küçümseyici bir ifadeyle büküldü. Zoey, siyahi kızı kolundan yakalamıştı ve belli ki onu park alanına gitmekten alıkoymaya çalışıyordu.

"Bak, denedim ama bugün berbattı. Ciddi anlamda berbat. Bu yüzden depoda topladığım ve otobüste bıraktığım çantamı alıp yatakhanedeki eski odama taşınacağım."

"Lütfen yapma," dedi Zoey.

"Mecburum. Erin duygularımı incitip duruyor." Neferet kızın ağlamak üzere olduğunu düşündü. Zayıflığı Tsi Sgili'yi tiksindirmişti. "Hem her neyse, ne önemi var?"

"Önemi var, çünkü sen bizden birisin!" Neferet, Zoey'nin sesindeki dürüst sıcaklıktan nefret etti. "Erin'e kızgın olabilirsin. Hatta birbirinizin en yakın arkadaşı olmaya son da verebilirsiniz ama bütün hayatının bu yüzden dağılmasına izin veremezsin."

"Dağılan ben değilim. O," dedi Shaunee.

"O zaman sen daha iyi bir insan ol. Kendin gibi. Belki de bunu yaparak, Erin'e nasıl yeniden arkadaşın olabileceğini de göstermiş olursun."

"Ama İkizim değil." Shaunee o kadar yumuşak bir sesle konuşmuştu ki Neferet onu güçlükle duymuştu. "Bir daha kimsenin İkizi falan olmak istemiyorum. Sadece kendim olmak istiyorum."

Zoey gülümsedi. "Olman gereken tek şey bu. Altıncı derse gir. Erin'le konuşacağıma söz veriyorum. İkiniz hâlâ çemberimizin parçasısınız ve bunun bir anlamı olmalı."

Shaunee başını ağır ağır salladı. "Tamam. Ama sadece onunla konuşursan."

"Konuşacağım."

Zoey siyahi kızı kucaklarken, Neferet dudaklarını bir kez daha büktü. Sonra Shaunee geldikleri yoldan okulun ana binasına doğru yürümeye başladı. Neferet, Zoey'nin de onunla gitmesini beklemişti ama öyle olmadı. Genç kızın omuzları çöktü ve başı ağrıyormuş gibi alnını ovuşturdu. Neferet, Zoey'nin kaldırımdan inmesini ve hiç şüphesiz insan soylu bahçe ba-

kım görevlilerinin geride bıraktıkları bir konserve kutusunu gürültüyle tekmelemesini izlerken, *O küçük kaltak, ondan daha üstün olanların işlerine burnunu sokmaktan vazgeçse, hiçbir endişesi kalmayacak,* diye düşündü. Adamların ortalığa bıraktığı çöplerin, titiz Gaea'ya yapacağı şeyleri düşünmek Neferet'i gülümsetmişti.

Zoey'nin tenekesi yuvarlandı ve okul arazisine dikilmiş eski meşelerden birinin toprak üstüne çıkmış köklerinden birine çarpıp durdu. Kış mevsimi yüzünden soyunmuş dallar güçlü bir rüzgârla sallanarak, Zoey'yi Neferet'in görüş alanının dışına çıkardı. Sanki teneke kutuyu almak için yere eğilen çocuğu korumak ister gibiydiler...

Onu korumak...

Neferet'in gözleri irileşti. Ya Zoey'nin korunmaya ihtiyacı varsa? O can sıkıcı çocuk topraktan yardım istemediği takdirde ağaçlar bunu yapmazdı. Ve ani bir esinti –ani bir kaza– bir dalın kırılıp üzerine düşmesine neden olursa, elementi çağırması gerektiğini anlamazdı bile.

Zoey ne olduğunu anlayana kadar iş işten geçmiş olurdu.

Neferet yüzünü buruşturmadan, uzun tırnağını henüz tam olarak kapanmamış pembe yara izine batırdı. Elini kaldırdı ve kanın avucunun içine birikmesini sağlarken,

İçin ve itaat edin.

Dal, sallanmaktan fazlasını yapmalı.

Koparın onu, kırın ki toprağa düşsün.

Zoey denen kızı ezin, canını yakın, öldürün.

dedi. Karanlığı beslemenin beraberinde getirdiği acıya kendini hazırladı ama hiçbir şey hissetmeyince şaşırdı. Bakışlarını ağaçtan avucuna çevirdi. Karanlığın yapış yapış sürgünleri yaranın etrafında titreşip kıvranıyor ama beslenmiyordu.

İstediğin Kader'e karşı gelmek,
Bunun için büyük bir kurban vermek gerek.

Bu ezgili sözler Neferet'in zihnine süzülürken, Neferet kelimelerdeki güçte refakatçisinin yankısını tanıdı.

"Benden istediğin nedir?
Kurbanın ne olması gerekir?"

Cevap, Neferet'in zihninde gümbürdedi.

Hayat gücü emreder ki,
Kurban emrine denk düşmeli.

Neferet'in içi sıkıntı ve sinirle doldu. Zoey her zaman sorun yaratırdı. Neferet, sözlerinin refakatçisini gücendirmemesi için muazzam bir çabayla ses tonunu yumuşattı.

"Talebimi değiştiriyorum,
Onu öldürmemek en iyisi biliyorum.
Korkutun ve yaralayın,

Ama canı hasarsız ve dokunulmamış kalsın."

Karanlık filizler, acı verici bir vazgeçişle Neferet'in avucunda biriken kana saldırdı. Neferet yüzünü buruşturmadı. Haykırmadı. Gülümseyerek ağacı işaret etti.

"Kanım size emrimle,
Dönmeli zerreye!"

Karanlık, Neferet'in penceresinden dışarı yayıldı. Rüzgârı taklit ederek ihtişamlı meşenin dallarının etrafında döndü. Neferet, olanları büyülenmiş gözlerle izliyordu. Zoey konserve kutusunu yerden kaldırmış, ağır adımlarla ağaçtan uzağa, kaldırıma doğru yürümeye başlamıştı.

Ancak meşe çok büyüktü ve kız hâlâ dalların altındaydı.

Karanlığın sürgünleri bir kamçı gibi ağacın aşağı doğru sarkan en alçak dalını sardı. Korkunç ve harika bir çatırtı duyuldu. Dal kırılıp, Zoey irileşmiş gözler ve şaşkınlıktan açık kalmış bir ağızla yukarı bakarken aşağı düştü.

Refakatçisinin söylediklerine rağmen, Neferet muhteşem bir an için Zoey'nin gerçekten öldürüleceğini düşündü.

Ardından sahneye, beklenmedik bir şekilde gümüşi bir bulanıklık karıştı. Zoey kenara itildi ve devasa dal, zarar vermeden yere indi. Neferet inanmayan gözlerle Aurox ve Zoey'nin, yaratık onu kazadan kurtarırken dönüştükleri yumaktan ağır ağır çözülmelerini izledi.

Neferet katıksız bir tiksinti sesi çıkararak pencereden döndü ve ağır perdeleri çekti. "Refakatçime söyleyin, bundan biraz daha fazla zarar görmesine izin verebilirdi." Bunu gerçek kelimelerini değilse de, amacını beyaz boğaya taşıyacaklarından emin olduğu ve sürekli kıvrılıp bükülen daimî yoldaşları siyah sürgünlere söylemişti. "Her ne kadar Aurox'un kızın yardımına koşmasına izin vermesinin akıllıca olduğunu bilsem de, kanımın bir yuvarlanmadan fazlasını hak ettiğini düşünüyorum. Bu olay, yaratığı aptal çaylakların gözünde daha da kahramanlaştıracak." Olanları düşünürken Neferet'in zümrüt gözleri irileşti. "Aracımı kahraman olarak gören aptal genç çaylaklardan biri Zoey Kızılkuş'un ta kendisi olsa, ne harika bir karmaşa doğardı!" Thanatos'u bulmak için sinsi bir gülümsemeyle dairesinden çıkarken, Karanlık bacaklarını okşamayı sürdürüyordu.

Zoey

Yani iyi bir şey yapmıştım. Aslında iki iyi şey. Shaunee'yi depodan ayrılmaktan vazgeçirmiş ve yerdeki çöpü kaldırmıştım. Elimdeki kutuya bakarak soğuk bir kolanın ne kadar iyi gideceğini düşünürken devasa bir rüzgâr esmişti ve *çatırt*! Tam üstümdeki koca dal, ağaçtan ayrılıvermişti. Ben, sessiz ve donakalmış bir dehşetle, ağzım bir karış açık bakakalmaktan başka bir şey yapamazken, futbol sahalarında zilyonlarca kez gördüğüm şekilde, yan tarafımdan vücuduma alçaktan ve sertçe bindirilmişti. Nefesim kesilmiş ve bir tonluk bir adamın altında eziliyor gibi hissetmiştim.

Beni saran bacaklarını iteklemeye çalışarak, "Kalk üstümden!" diye haykırdım. Yeterince debelenmiş olmalıyım ki homurdanarak bacaklarını çözdü. Ağırlığı kalkarken nefes alabilir oldum. Dirseğimle yarı oturur konuma geçtim. Zihnim yavaş çalışıyordu. Göz ucuyla, yere çarpmasının etkisiyle hâlâ sallanmakta olan devasa dalı gördüm. Beni öldürebileceği gerçeğini idrak ettim ve ciddi bir teşekkür göndermem gereken kişi her kimse, kafamı kaldırıp ona baktım.

Ay taşı renkli gözler bana dikilmişti. Göz göze geldiğimiz anda ellerini havaya kaldırdı ve ona saldırmamı bekliyormuş gibi, arkaya doğru küçük bir adım attı.

Göğüslerimin arasındaki kâhin taşından sıcaklık yayılmaya başladı. Aurox'un teninin temasıyla güçlenmiş gibi, ısı bütün bedenimi kaplamıştı. Hayal gücümün işi olmalıydı ama bana dokunmayı bırakalı çok olmasına rağmen, taşın sıcaklığı bedenimi bir türlü terk etmiyordu.

"Devriyeye çıkmıştım."

"Evet," dedim ve karman çorman olmuş düşüncelerimi toparlamaya çalışırken, tişörtüme yapışan ot ve yaprakları silkelemekle meşgul göründüm. "Bunu sık sık yapıyorsun."

"Seni ağacın altında gördüm."

"Ah-ha." Zihnim, *Aurox hayatımı kurtardı*, düşüncesiyle yankılanırken, otları ve diğer ıvır zıvırları temizlemeyi sürdürdüm.

"Yanına gelmeyecektim ama dalın kırıldığını duydum. Zamanında yetişebileceğime inanmadım." Sesi titrekti. İşte o zaman kafamı kaldırdım. Süper acayip görünüyordu. Orada tamamen garip ve ahmak bir halde durup ona baktığımda,

normalde her ne olursa olsun, Aurox'un o anda kendini güvensiz hisseden herhangi bir çocuktan başka bir şey olmadığını fark ettim.

Onu ilk gördüğüm andan beri hissettiğim kaygı ve korkunç huzursuzluğun bir kısmı kaybolmaya başladı.

"Şey, zamanında yetişebilmene sevindim," dedim. Sesimin sakin, duygularımın kontrol altında kalmasına özen gösterecektim. İsteyeceğim son şey, Stark'ın telaş içinde koşarak gelmesiydi. "Ve ellerini indirebilirsin. Seni ısırmaya falan kalkmayacağım."

Ellerini indirip kot pantolonunun ceplerine soktu. "Seni yere devirmek istememiştim. Canını yakmak istemezdim," dedi.

"O dal daha beterini yapacaktı. Ayrıca sıkı bir yakalayıştı. Heath beğenirdi." Son iki kelimeyi söyler söylemez ağzımı sıkıca kapadım. Ne demeye ona Heath'ten bahsediyordum ki?

Aurox aklı tamamen karışmış gibi bakıyordu.

İç geçirdim. "Demek istediğim, beni kurtardığın için sağ ol."

Gözlerini kırpıştırdı. "Rica ederim."

Ayağa kalkmaya yeltenince bana elini uzattı. Eline baktım. Bu kesinlikle normal bir eldi. Toynak gibi bir durumu yoktu. Elimi eline uzattım. Avuç içlerimiz birbirine değdi ve hayal etmediğimi anladım. Dokunuşu, kâhin taşınınkiyle aynı ısıyı yayıyordu.

Ayaklarımın üstünde doğrulduğum anda, elimi elinden çektim.

"Teşekkürler," dedim. "Bir kez daha."

"Rica ederim." Durdu ve neredeyse gülümseyerek, "Bir kez daha," dedi.

"Altıncı derse dönsem iyi olacak," diyerek aramıza çökmekte olan sessizliğe son verdim. "Tımarını tamamlamam gereken bir kısrağım var."

"Benim de devriyeye devam etmem gerek," dedi.

"Yani alman gereken tek ders birinci saatteki mi?"

"Evet, Neferet öyle emretti," dedi.

Sesinin kulağa tuhaf geldiğini düşündüm. Tam olarak hüzünlü denemezdi ama biraz içinde biraz teslimiyet, biraz da acayiplik vardı.

"Tamam, peki. Yarın ilk derste görüşürüz." Başka ne diyeceğimi bilememiştim. Kafasını salladı. Birbirimize arkamızı döndük ve ters istikametlerde yürümeye başladık ama birinci ders olayı zihnimi kurcalıyor ve bana rahat vermiyordu. Durdum ve, "Aurox. Dur bir dakika," diye seslendim. Meraklı gözlerle bana döndü, kırık dalın yanında buluştuk. "Şey, bugün yazdığın o soru. Gerçek miydi?"

"Gerçek mi?"

"Evet, yani gerçekten ne olduğunu bilmiyor musun?" diye sordum.

Bana cevap vermeden önce uzunca bir süre tereddüt etti. Düşündüğünü ve belki de bana neyi söylemeyip neyi söylememesi gerektiğini tarttığını görebiliyordum. Tam "endişelenme, kimseye söylemem" tarzında basmakalıp (ve gerçek olmaktan uzak) bir şey söylemeye hazırlanıyordum ki konuştu.

"Ne olmam gerektiğini biliyorum. Gerçekten o olduğumdan emin değilim."

Göz göze geldik, bu kez oradaki hüznü net olarak görebildim. "Umarım Thanatos cevaplarını bulmana yardım eder."

"Umarım," dedi. Sonra, "Senin zalim bir ruhun yok, Zoey," diyerek beni şaşırttı.

"Şey, dünyadaki en iyi kız değilim ama zalim olmamak için gayret ediyorum," dedim.

Söylediklerim mantıklı gelmiş gibi, başını eğdi.

"Tamam, pekâlâ. Artık cidden gidiyorum. Devriyenin kalan kısmında bol şans."

"Ağaçların altından geçerken dikkatli ol," dedi ve koşar adımlarla uzaklaştı.

Kafamı kaldırıp ağaca baktım. Rüzgâr; güçlü ve haşinden, nazik ve neredeyse güçlükle hissedilir kıvama geçmişti. Yaşlı meşe güçlü, dayanıklı ve kesinlikle kırılmaz görünüyordu. Altıncı derse geri dönerken, dış görünüşün ne kadar aldatıcı olabildiğini düşündüm.

BÖLÜM YİRMİ İKİ

Zoey

Niyetim sınıfa gitmekti. Doğruca altıncı saate. Gerçekten. Son zamanlardaki davranışlarımın aksine, genelde ders kıran birisi değildim. Demek istediğim, ders kırmak bana hiçbir zaman mantıklı gelmemişti. Sanki ertesi gün derse girdiğimde ödev yine orada olmayacakmış gibi. Ah, bal gibi de oluyordu. Üstüne bir de başımın belaya girmesi gibi sevimli bir bonus ekleniyordu.

İyi çocukların, sabıkalı suçlu/çete üyesi çocuklarla aynı etüt salonuna tıkılmasına neden olan bütün o okulda kalma ve diğer etkisiz ceza yöntemlerine içimden ıykk dedim. Sanki bu daha fazla soruna neden olmayacakmış gibi.

Her neyse, ahırlara giden yolun yarısını geride bırakmıştım ki, Thanatos kaldırımın köşesindeki karanlığın içinden belirdi ve beni yerimden sıçratıp göğsümden fırlamasın diye elimi kalbimin üstüne bastırmama neden oldu.

"Seni ürkütmek istememiştim," dedi.

"Şey, evet, biraz ürkütücü bir gün oldu da," dedim. Sonra Dallas'a sinirlendiği anda etrafını saran sert rüzgârı hatırlayıp, "Hey, havayla ilgili bir özelliğiniz mi var?" diye ekledim. Kaşını kaldırınca ne kadar korkutucu ve güçlü olduğunu hatırlayıp, "Tabii üzerime vazife değilse, o başka," dedim. "Kabalık etmek istemem."

"Sorman kabalık değil ve havayla yakınlığım da sır sayılmaz. Gerçek bir özellik değil. Elementi çağıramıyorum ama ihtiyaç duyduğum anda genelde kendini gösteriyor. Rüzgârın, gerçek özelliğimden dolayı yakınımda olduğunu çok düşünmüşümdür."

"Ölüm mü?" İşte şimdi gerçekten meraklanmıştım. "Özelliğinizden dolayı asıl ruhun yakınınızda olmasını beklerdim."

"Öylesi mantıklı görünüyor ama özelliğim sadece ölenlerin diğer tarafa geçmesine yardımcı olmakla ve bazen de geride kalan sağları yatıştırmakla sınırlı." Birbirimize kolayca ayak uydurarak yürümeye başladık. "Ölüler rüzgâr gibi hareket eder ya da en azından bana görünürken öyledirler. Ruhani ve saydamdırlar. Gerçek bir varlıkları yokmuş gibi görünürler ama aslında oldukça gerçektirler."

"Rüzgâr gibi," dedim. Anlamıştım. "Rüzgâr gerçek. Bir şeyleri hareket ettirebilir ama onu göremezsin."

"Aynen öyle. Bunu neden sordun?"

"Şey, bugün biraz delice davranıyor. Onda bir tuhaflık hissedip hissetmediğinizi öğrenmek istedim."

"Yani birisi tarafından yönlendirilmek gibi mi?"

"Evet, kesinlikle," dedim.

"Hayır, havanın yönlendirildiğini hissettiğimi söyleyemem." Başını kaldırdı ve en yakındaki ağaca, rüzgârın usul usul ve miskince yerinden oynattığı dallara baktı. "Sakinleşmiş gibi görünüyor," dedi.

"Evet, öyle." Belki de dalın beni az kalsın ezecek olmasından sorumlu element rüzgâr değildir, diye düşündüm. Kendimi, *bu kadar paranoyak olma*, diye uyardım. Ardından Thanatos'un söyledikleri, bütün bu acayip rüzgâr düşüncelerini ve paranoyayı zihnimden silip götürdü.

"Zoey, senden iki şey istemem gerekiyor. İlki bir cevap ver ikincisi de affın."

"Bana istediğinizi sorabilirsiniz," dedim. İçimden, *Ama size yanıt verirken dikkatli davranacağım*, diye ekledim. "Ama affıma neden ihtiyaç duyacağınızı anlamadım."

"Önce sorumu sorayım, sonra izah ederim. Sana, yarınki sınıf tartışmasında bana katılmanın mümkün olup olmadığını soracağım." Ona tabii, nasıl isterseniz, şeklinde bir cevap vermeye hazırlanırken elini kaldırıp beni susturdu. "Tartışmanın bir aile üyesinin ölümünün ardından toparlanmakla ilgili olacağını bilmelisin."

Ansızın boğazımın kuruduğunu hissettim. Yutkundum ve sonra, "Bu konuda konuşmak benim için çok zor olacak çünkü henüz annemin ölümünü atlatabilmiş değilim," dedim.

Thanatos başını salladı ve kaba olmaktan uzak bir sesle, "Evet, bunun farkındayım," dedi. "Ama ebeveynlerini kaybetmeyi henüz atlatamamış başka çaylaklar da var. Gerçi şu ana dek cinayetle kaybedilen tek ebeveyn seninki."

"Ha?"

"Üç öğrenci daha seninle aynı soruyu sordu."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Bunun, bizim gibi Değişimini tamamlayanlar için evrensel bir deneyim olduğunu bilmelisin. Ölümsüz değiliz ama anne ve babalarımızdan daha uzun yaşıyoruz. Çoğumuz, çocukluğumuzdan kalma ölümlülerle bağlarımızı vampir hayatlarımızın en başında koparmayı tercih ederiz. Bu, eninde sonunda yaşanacak kaybı daha az acı verici kılar gibi görünür. Bazılarımızsa geçmişimizden gelen insanlarla ilişkimizi koruruz, çünkü bazılarımız için kayıplardan duyulan acıyı *bu* azaltır."

"Ama benim için ikisi de geçerli değil. Ben bir vampir değilim ve annem öldürüldü. Yaşlılıktan ölmedi."

"Annenle yakın mıydınız?"

Ağlamak istemediğim için gözlerimi kırpıştırdım. "Hayır, son üç senedir değildik."

"Yani verdiğin en büyük mücadele annenin ölüm şekliyle mi?"

Thanatos'u yanıtlamadan önce sorusunu dikkatle düşündüm. "Kısmen, sanırım. Ona tam olarak ne olduğunu öğrenmemin, konunun üstesinden gelmemi kolaylaştıracağını düşünüyorum. Bunun yanı sıra, artık gittiği için bir daha asla yakın olamayacağımız gerçeği de var tabii."

"Ama sizin için bu şans, sadece bu hayatta bitti. Öteki Âlem'de beklerse, yeniden bir araya gelebilirsiniz," dedi Thanatos. "Tanrıça'yı tanıyor muydu?"

Bu kez gözyaşlarımın arasından gülümsedim. "Annem, Nyx'i tanımıyordu ama Nyx annemi tanıyordu. Öldüğü gece

Tanrıça bana bir rüya gönderdi. Annemin Öteki Âlem'e kabul edildiğini gördüm."

"Pekâlâ, bu durumda hüzün ruhundan kalkmalı. Geriye sadece ölümünü çevreleyen belirsizlik kalıyor."

"Cinayetini," diye düzelttim. "Annem öldürüldü."

Uzun bir sessizliğin ardından, "Annen tam olarak nasıl öldürüldü?" diye sordu.

"Polis, büyükannemin evini soyan uyuşturucu bağımlılarının işi olduğunu söylüyor. Annem oradaymış ve karşılarına çıkmış." Sesim hissettiğim duygular kadar boş çıkmıştı.

"Hayır, demek istediğim, *nasıl* öldürülmüş? Aldığı yaralar neymiş?"

Büyükannemin cinayetin gaddarca olduğunu ama annemin acı çekmediğini söylediğini anımsadım. Ve bunu bana söylerken yüzünü kaplayan gölgeyi. Bir kez daha güçlükle yutkundum. "Vahşice. Büyükannemin tek söylediği buydu."

"Büyükannen cesedi görmüş mü?"

"Onu büyükannem bulmuş."

"Zoey, büyükannenin annenin öldürülmesi konusunda benimle konuşması mümkün olabilir mi?"

"Sizinle konuşacağından eminim. Ama neden? Bu ne işe yarar ki?"

"Boş bir umuda kapılmanı istemiyorum ancak bir ölüm fazla vahşiyse, bazen toprağın dokusu damgalanır ve kişinin ölüm görüntülerine ulaşabilirim."

"Yani annemin nasıl öldürüldüğünü görebilir misiniz?"

"Belki de. Sadece belki. Ama bunun mümkün olup olmayacağını anlamak için önce büyükannenle konuşmalıyım."

"Büyükannemin ne kadarını anlatacağını bilemem. Şu anda ölümden sonraki yedi günlük arınma ritüelini gerçekleştiriyor." Thanatos'un soru soran bakışlarına karşılık, "Büyükannem bir Cherokee bilge kadınıdır. Eski dini ve usullerini uygular," diye açıkladım.

"O zaman annenin ölümünün görüntülerini canlandırma konusunda en ufak bir umut varsa, onunla hemen konuşmam çok önemli. Ölümünün üstünden kaç gün geçti?"

"Geçen perşembe gecesi öldürüldü."

Thanatos başını salladı. "Yarın akşam ölümünden sonraki beşinci gece olacak. Büyükannenle bugün konuşmam şart."

"Pekâlâ, tamam. Sizi lavanta çiftliğine götürürdüm ama arınana dek orada kimseyi istemediğini biliyorum."

"Zoey, büyükannenin cep telefonu yok mu?"

"Ah, evet. Onu aramak mı istiyorsunuz?"

Thanatos'un dudakları kıvrıldı. "Yirmi birinci yüzyıl. Benim için bile."

Thanatos söylediğim numarayı iPhone'una kaydederken kendimi tam bir moron gibi hissettim.

"Onu arayacağım ama bunu yalnızken yapmayı tercih ediyorum."

Thanatos, büyükanneme soracağı soruları duymamı gerçekten istemiyor gibi görünüyordu. Başımı hızlı hızlı salladım. "Evet, anlıyorum. Bana uyar. Zaten altıncı derse yetişmem gerekiyor."

"Önce beni affetmeni rica edebilir miyim?"

"Evet, tabii ama ne için?"

"Daha önce sana gerçek olmayan bir şey söyledim. Beni, bunun için affetmeni ve ayrıca sana söylemek üzere olduğum şeyi, kalbine yakın bir yerde saklamanı rica ediyorum. Bunu savaşçın ya da en yakın arkadaşınla bile paylaşmamalısın."

"Tamam, sır olarak saklarım."

"Stark, Neferet, Dallas ve kırmızı çaylaklarını çevreleyen Karanlığı görüp görmediğimi sorduğunda verdiğim yanıt bir yalandı."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Yani Karanlığı görebiliyor musunuz?"

"Görebiliyorum."

Kafamı salladım. "Stark, Rephaim ve Stevie Rae'den de özür dilemeniz gerekecek. Sizinle birlikte Karanlığı onlar görebiliyor. Yalanın en çok inciteceği kişiler da onlar."

"Bilemezler. Bunu bir sır olarak saklayacağına söz verdin."

"Neden? Neden ben bilebiliyorum ama onlar bilemiyorlar?"

Net bir cevap vermek yerine, konuşmaya başladı. "Neredeyse beş yüz yıldır yaşıyorum. Ve bu sürenin büyük kısmını ölümle gündelik olarak uğraşarak geçirdim. Karanlığı gördüm. Katliamını, verdiği zararları, bedellerini. Sürgünlerini ve gölgelerini çok iyi tanırım. Belki de onu çok uzun zamandır izlediğim için, zıttı olanı da görebiliyorum. Karanlığın gücünün zayıflamasına, sarsılmasına neden olan şeyi."

"Siz neden bahsediyorsunuz?" Çığlık atmak istiyordum.

"Senden, Zoey Kızılkuş. Sende, Karanlığın dokunamayacağı bir şey var. Bu yüzden Işıkta durup kötüye karşı verilen savaşa liderlik etmek sana düşüyor."

"Hayır, ben hiçbir savaşa liderlik etmek istemiyorum. Siz edin. Ya da Darius'tan isteyin. Ya da Stark'tan. Lanet olsun, Sgiach ve Koruyucuları çağırın! Hepsi lider. Hepsi nasıl savaşılacağını bilen savaşçılar. Benim bir şey bildiğim yok. Ben, annem konusunda ne yapmam gerektiğini bile bilmiyorum." Nefesim kesilince elimi göğsüme bastırarak sustum. Thanatos sessizce karanlık gözlerini üzerime dikmekten başka bir şey yapmayınca nihayet daha az deli bir sesle, "Bunu istemiyorum," dedim. "Ben sadece normal bir çocuk olmak istiyorum."

"Bu, mücadelenin senin omuzlarında olma nedenlerinden biri olabilir, genç Yüksek Rahibe. Çünkü bunu *istemiyorsun*. Belki de bu görevi üstlenmenin beraberinde getireceği güç, seni bozamayacaktır."

Thanatos'tan ziyade kendime, "Frodo gibi," diye fısıldadım. "O lanet yüzüğü asla istemedi."

"J. R. R. Tolkien. Harika kitaplar, mükemmel filmler."

Ona bir bakış atıp, "Evet, biliyorum," dedim. "Yirmi birinci yüzyıldayız. Büyük olasılıkla kablolu yayınınız vardır."

"Kesinlikle var."

"Sizin adınıza sevindim ama şu Yüzük Taşıyıcısı olayına dönelim. Şey, eğer doğru hatırlıyorsam –ki hatırlıyorum çünkü filmlerim genişletilmiş versiyonunu neredeyse gazilyon kez izledim– Frodo taşımak istemediği bu yüzükle neredeyse yok oluyordu."

"Ve böylece dünyasını Karanlıktan kurtarmıştı," dedi Thanatos.

Omurgamdan aşağı dondurucu bir soğuğun indiğini hissettim. "Ölmek istemiyorum. Dünyayı kurtarmak için bile olsa."

"Ölüm hepimize gelecek," dedi Thanatos.

Başımı bir kez daha salladım. "Ben Yüzük Taşıyıcısı değilim. Sadece bir çocuğum."

"Hayatını Karanlıktan geri kazanmış bir çocuk. Sadece bir kez de değil, defalarca."

"Tamam, madem bunu anlıyorsunuz ve madem Neferet'in Karanlığın tarafında olduğunu *–onu görebildiğinize göre–* anlıyorsunuz, o zaman neden anlamazdan geliyorsunuz?"

"Buraya Neferet meselesini ve gerçek bağlılığını kökünden çözmek için geldim."

"O zaman Yüksek Konsey'e çevresini kuşatan Karanlıktan bahsedin!"

"Ve belki de daha güçlü olarak başka kötülükler yapmak için geri dönmek üzere sadece kovulmasını mı sağlayayım? Ya gerçekten Karanlığın Refakatçisi ise? Gerçek buysa, Yüksek Konsey'in bütün kudretiyle karşısına çıkması gerekir ve bunun olabilmesi için de, Tanrıça'nın gözünde tamamen kaybedildiğinin açık ve şüphe barındırmayan bir kanıt edinmemiz şart."

"Bunun için buradasınız. Bu kanıtı bulmak için."

"Evet."

"Karanlığı görmeniz konusunda hiçbir şey söylemeyeceğim. Ve size dürüstçe gerçeği söylüyorum, o karanlıktan bolca

görmeye hazırlanın. Kanıtınızı bulmaya hazırlanın çünkü tüm benliğimle biliyorum ki, Neferet karşı tarafta çoktan geçti." Az daha, artık ölümlü olmadığını da ekleyecektim. Ama hayır. Bu, Thanatos'un kendisinin keşfetmesi gereken bir şeydi. "Ve sizi affediyorum. Bana gözlerinizi açık tutacağınıza ve zamanı geldiğinde, Yüksek Konsey'in doğru olanı yapmasını sağlayacağınıza söz verin yeter."

"Sana bunun için yemin ederim."

"Güzel," dedim. Ve sonra, Thanatos büyükannemi ararken en sonunda altıncı saate döndüm.

Shaunee

Erin'in İkizi olmamanın ne berbat bir şey olacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Sanki o tek şey –en yakın dost olarak Erin'e sahip olmamak– hayatının bütün gidişatını değiştirmişti.

Bu durum öyle lanet olası bir şekilde kafa karıştırıcıydı ki.

Ne zaman Shaunee'yi kaybedip İkize dönüşmüştü? Gerçekten bilmiyordu. Aynı gün İşaretlenmişler ve Tulsa Gece Evi'ne aynı saatte gelmişlerdi. Ve daha o anda *arkadaş* olmuşlardı. Shaunee, bunun ruh kardeşi gibi bir şey olmalarından kaynaklandığını düşünmüştü, çünkü onun siyahi, Erin'inse beyaz olması onlar için bir şey ifade etmemişti. Shaunee'nin Connecticut, Erin'in Tulsalı olması gibi. Dost olmuşlardı ve Shaunee birden kendini yalnız hissetmez olmuştu. Özellikle de hiç yalnız kalmadığı için. Kelimenin tam anlamıyla. O ve Erin oda arkadaşıydılar, ders programları aynıydı; aynı partilere gidiyor, hatta sadece birbirinin arkadaşı olan çocuklarla çıkıyorlardı.

Shaunee otobüsteki koltuğunda tek başına otururken başını salladı. Arka tarafta bir yerde, Erin'in Kramisha'yla gülüştüğünü duyabiliyordu. Bir an için, zihnine küçük, gaddar bir düşünce süzüldü: *Sanırım yerime siyahiye en yakın başka bir arkadaş buluyor.* Fakat bu saçma düşüncesine hemen bir son verdi. Bunun derisinin rengiyle alakası yoktu. Hiç olmamıştı. Yalnız kalamamakla ilgili bir şeydi. Süper ironik bir durumdu çünkü bunu fark etmek, onu tamamen yalnız kaldığı bir konuma düşürmüştü.

"Hey, buraya oturabilir miyim?"

Shaunee'nin pencereden dışarı, şafak öncesi göğüne sabitlenmiş bakışları otobüsün koridorunda duran Damien'a çevrildi.

"Evet, tabii."

"Teşekkürler." Damien yanına oturdu ve kitaplarla dolu ağır çantasını bacaklarının arasına bıraktı. "O kadar çok ödevim var ki. Sende durum nasıl?"

"Evet," dedi Shaunee. "Sanırım aynı. Hey, altıncı saatte Zoey'yi gördün mü?"

"Altıncı ders boyunca değil. O saatte Binicilik Eğitimi var, ben de iş idaresi sınıfındaydım. Ama okuldan sonra gördüm. Neden? Ne oldu?"

"Sana iyi göründü mü?"

"İyi mi? Fiziksel anlamda iyi mi, yoksa stresli-değildi iyi mi?"

"Zoey her an stresli. Fiziksel olarak diyorum."

"Evet, iyiydi. Neler oluyor?"

"Hiç," dedi Shaunee. "Ben sadece... Onu altıncı dersin başında gördüm. İkimiz park alanının orada konuşmuştuk.

Sonra da derse gittik." Shaunee ona gerçeği söyleyip söylememe konusunda karar vermeye çalışarak Damien'a baktı. "Bu akşam havada bir tuhaflık hissettin mi?"

Damien başını yana eğdi. "Tuhaflık değil. Yani biraz rüzgârlıydı, evet ama Oklahoma için gerçekten tuhaf sayılmaz. Bilirsin, *biz rüzgârın ovayı süpürerek geldiği bir eyaletiz*," diye şakıdı.

"Bunu biliyorum, Bay Broadway Müzikali. Söylemeye çalıştığım şey, Zoey'yle ayrıldığımızda rüzgâr *gerçekten* çok sert esiyordu ve ağaç dallarının düşmesi gibi bir ses duyduğumu sandım."

Zoey'yle birlikte Damien ve Shaunee'nin önündeki sıraya yerleşirken Stark, "Bir dal gerçekten düştü," dedi.

"Evet, gerçekten manyak bir rüzgârdı," dedi Stevie Rae, Rephaim'le birlikte, koridorun diğer tarafında kalan sıraya otururken. "Ama size söylüyorum, bu, pirince beyaz olduğunu söylemek gibi bir şey."

"Tanrı aşkına, bu da ne demek şimdi?" Afrodit, Z'i kenara kaymaya zorladı ve Darius hızlı bir yoklamanın ardından direksiyona geçip otobüsü çalıştırırken onun yanına ilişti.

"Şu demek Nefretlik, Damien bugünün rüzgârlı olduğunu biliyor çünkü onun özelliği rüzgârın ta kendisi. Tıpkı pirincin beyaz olması gibi. Bu benzetmede anlaşılması zor olan ne vardı, onu bile anlamış değilim," dedi Stevie Rae.

"Sadece. Biraz. Sus," dedi Afrodit ona.

Shaunee, "Pirinç kahverengi de olabiliyor," dedi.

Afrodit tek kaşını kaldırdı. "Yoksa az önce İkizin olmadan kibirli bir yorum mu yaptın sen?"

"Evet," dedi Shaunee ona dik dik bakarak.

Afrodit bir homurtu çıkarıp başını çevirmeden önce, "Zamanı gelmişti," dedi.

"Rüzgâr konusunda," dedi Zoey. "Evet, bu akşam biraz esintiliydi, hatta şu yaşlı meşelerden birinin birkaç dalını kırdı." Omuz silkti. "Damien'ın dediği gibi, Oklahoma rüzgârlıdır. Hey, Damien, rüzgâr demişken, Thanatos'un küçük bir rüzgâr özelliğine sahip olduğunu biliyor muydun?"

"Aman Tanrıçam. Şaşırmadım. Bugün Dallas derste o saçma sapan şeyi söyleyince nasıl ultra ürkütücü olduğunu gördünüz mü? Gözlerime inanamadım..."

Shaunee kelimelerin etrafında uçuşmasına izin verse de, Zoey'yi izledi ve ağaç dalı kırılınca gerçekte ne olduğuna dair bir şey –herhangi bir şey– söylemesini bekledi. Biliyordu. Olayın tamamını görmüştü.

Depoya dönüş yolunda otobüste hoplayıp zıplarken, Shaunee, Zoey'nin bir şey söylemeyeceğini fark etti. *Pekâlâ, tamam, belki de Stark'a olanları –Aurox onu kurtarmasaydı ağacın altında nasıl yamyassı olacağını– anlatmıştır.* Tren yolu geçidinde durup Süper Dev Otobüs Ahmakları gibi görünürlerken oluşan sessizlikte Shaunee, "Aurox'un bir derse girdikten sonra vaktinin geri kalan kısmını okulun içinde android gibi devriye gezerek geçirmesini tuhaf bulan var mı?" diye geveledi.

Afrodit, "O çocukta süper acayip olan çok şey var," dedi. "Ama şaşırmadım. Ne de olsa Neferet'in erkek oyuncağı."

"Birlikte olduklarını sanmıyorum," dedi Zoey.

Shaunee, Z'i süzerek, "Neden olmasın?" diye sordu.

Z biraz fazla umursamaz bir tavırla, "Bilmem," dedi. "Sanırım Neferet öyle davranmadığı için. Daha çok kölesiymiş gibi davranıyor."

Stark kıkırdadı. "Neferet bütün dünya onun kölesiymiş gibi davranıyor."

"Bayan Ölü Balık Gözü'nün, dersinden alınmış olmamızdan nefret ettiğine bahse girerim,"dedi Afrodit.

"Ettiğini biliyorsun, özellikle de Thanatos çok iyi bir öğretmen olduğu için," dedi Stevie Rae. "Bu arada, bugün sınıfta kısa süreli ve cinsellikle alakasız Damgalanmamızı nefretle anman hiç hoşuma gitmedi. Aynı şey bana da oldu ve sana şu kadarını söyleyeyim ki, benim için de bir kedi partisine dalmış pitbull eğlencesi sayılmazdı."

"Lütfen bana yine bir alt sınıf benzetmesi yapmadığını söyle," dedi Afrodit.

Shaunee o dakikadan, deponun önünde durdukları ana kadar süren tartışmanın dışında kaldı. Tartışmalara dâhil olmak yerine, Zoey'yi seyrediyordu. Ve Stark'ı. Otobüsten inme zamanı geldiğinde, iki şeye inanıyordu. Birincisi, Aurox'un Zoey'nin hayatını kurtardığından Stark'ın tamamen bihaber olduğuydu. İkincisi de İkiz olmayı sürdürüyor olsa ne Aurox ne Zoey ne de Stark olayından haberdar olacağıydı. İkiz olmak, birisinin başka bir şey ya da başka bir kimseye gerçekten dikkat edemeyecek kadar öteki yarısı olmak demekti.

Zoey ve Aurox arasında neler geçtiğini bilmiyordu ama gözleri ile zihnini açık tutacağını ve bunu çözmek için elinden geleni yapacağını biliyordu. Tek başına. Kendisi. Birden bu ona kötü gelmemeye başladı. Shaunee, Erin'in düşüncelerini tamamlamayı bıraktığından beri ilk kez gülümsedi.

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

Zoey

Stark'a Aurox ve ağaç dalı olayını anlatmamıştım. Demek istediğim, ne anlamı vardı ki? Sanki Stark'ın hayatında daha fazla strese ihtiyacı varmış gibi. Hâlâ bana anlatmayı reddettiği ama yanında uyuduğum ve *aptal olmadığım için* farkında olduğum kâbuslar görmeye devam ettiği için iyi uyuyamıyordu. Dahası, her şey çok hızlı olup bitmişti. Kimse yaralanmamıştı. Geçmişti. Nokta. Son.

Şey, küçük bir ayrıntı dışında. Aurox'a kâhin taşının içinden bakma kararını almış olmam dışında. Tamam, bunu hemen bu saniye yapacak değildim. Yani, Aurox orada bile değildi. Ama karar vermiştim. Bana dokunduğu anda kararım kesinleşmişti.

Bana dokunduğu anda, artık ondan korkmamaya başlamıştım.

Gerçi hâlâ dehşete düşüyordum.

Otobüs deponun önünde durup Darius kapıyı açtığında, Aurox'a taşın içinden bakmaya karar verdiğimi Stark'a söyleyip söylememe konusunda kendi kendimle sessizce tartışıyor ve tünellerin yenilenmesi konusunda tartışan Afrodit ve Stevie Rae'yi dinler gibi yapıyordum. (Afrodit bolca işçi ve bolca parıltı istiyordu. Stevie Rae ise bizden başka kimsenin tünellere inmesine yanaşmıyordu.)

Stevie Rae, Rephaim'le birlikte otobüsten inerken, "Büyük bir teslimat için Andolini'yi arayacağım," dedi.

Biz ayaklarımızı sürüyerek otobüsten inerken, "İlk kez bir konuda hemfikiriz," diyen Afrodit, Darius'un kucağına oturdu. "Bana da Santino pizzasından bir tane söyleyin. Kesinlikle kalorisine değer. Ayrıca beşinci dersi kırdığımda kafeteryadan aldığım Chianti şişesiyle acayip uyum..."

Ve bir anda olan oldu. Afrodit dersi kırmak gibi tamamen normal bir şeyden bahsetmenin tam ortasındayken, bedeni donakaldı. Kaskatı kesildi. Gözleri, beyazı ortaya çıkacak şekilde döndü ve *kanlı gözyaşları dökmeye başladı*. Sanki muhteşem, kusursuz kızdan, insana bile benzemeyen birisine dönüşüvermişti. Neredeyse canlı bile olmayan bir şeye.

Darius bir an tereddüt etmedi. Afrodit'in gözleri kan içinde ve görmez durumdaki kaskatı bedenini kucakladığı gibi otobüsten dışarı taşıdı. İçsel *amanTanrım* tepkimi bir yana bıraktım ve ayağa kalkıp kimi ağzı bir karış açık halde bakakalmış, kimi ağlamak ister gibi ellerini gözlerine kapamış diğer çocuklara döndüm.

"Afrodit bir görüş görüyor," derken sesim bir başkasının sesi gibi geliyordu. Sakin birisinin. Stark elimi tutup bana güç verdi. Ona sıkıca tutunarak, "İyi olacak," dedim.

"Aslında kendine geldiğinde süper kızgın ve zalim olacak çünkü bunun herkesin gözü önünde olmasından nefret ediyor," dedi Stevie Rae. Otobüsün basamaklarını yarıya kadar çıkmıştı. Gözlerinin normalden daha iri olduğunu fark ettim ama sesi tamamen sakin ve serinkanlı çıkıyordu.

"Evet, Stevie Rae haklı," dedim. "Bu yüzden fazla büyütülecek bir şey yok. Ne şimdi ne de kendine geldiğinde." Duraksadım ve kendimi moron gibi hissederek, "Pekâlâ, görüşlerinin önemsiz olduğunu kastetmiyorum, ben sadece herkesten bolca, 'Hey, iyi misin?' sorusu duymak hoşuna gitmeyecek demek istiyorum," diye ekledim.

"Ben önden gidip pizzaları ısmarlayayım. Sence Afrodit de aç olur mu?"

Son görüşünü ve sonrasında kendini ne kadar berbat hissettiğini hatırladım. Afrodit'in gerçekten isteyeceği şeyin bir Xanax ile bir şişe şarap olacağını söylemek istedim ama bu büyük olasılıkla diğerlerine kötü örnek olurdu. Bu yüzden, "Şey, neden ona da bir pizza söyleyip buzdolabına bırakmıyorsun? Aç olursa sonra ısıtırız. Şimdi gidip ona bakacağım. Bir süre su ve sessizlik isteyecektir."

"Tamamdır." Stevie Rae gülümsedi ve tamamen normal davranarak otobüsün geri kalanına, "Pizza siparişlerini burada alayım," dedi. "Cep telefonları tünellerde hiç çekmiyor. Bu yüzden aşağıya dağılmadan önce ne istediğinizi söyleyin ve doğru anlamam için biraz sabredin. Bu arada Kramisha,

herkesin ne istediğini benim için not eder misin lütfen? Çok yardımcı olur." Dalgın görünen Shaunee'ye baktı ve, "Hey, bu defa sipariş için senin kartını kullanabilir miyiz? Z ve ben paranı aldığından emin oluruz," diye ekledi.

Shaunee kaşlarını çattı. "Yemin eder misin? Geçen sefer Queenies'in faturası başıma kaldı. O yumurta salatalı sandviçler muhteşem ama yüzlerce dolarlık muhteşem değiller."

"Yemin ederim." Stevie Rae gözlerini kıstı ve otobüstekileri delici bakışlarla süzerek, "Hepiniz Shaunee'nin parasını ödeyeceksiniz," dedi.

Otobüsün arka tarafından koro halinde, "Evet, peki, tamam," sesleri yükseldi.

En yakın arkadaşımı öpebilirdim. Herkesin dikkatini Afrodit'in tüyler ürpertici ve itici görüşünden uzaklaştırmayı başarmış ve tünellerde şaşkın şaşkın bakınıp Afrodit hakkında konuşmak yerine burada yiyecekleri şeye karar vermelerini ve parasını ödemeye girişmelerini sağlamıştı.

Bu sırada Stark'ı otobüsten dışarı çektim. Stevie Rae'nin yanından geçerken, "Biz büyük boy *combo* alalım," dedi.

Stark'ın tarihte çok ciddi olaylar yaşanırken, "Bırakın pasta yesinler," ya da ona benzer başka bir düşüncesiz laf etmiş o kadınınki gibi bir şey söylediğini düşünerek, "Pizza mı? Gerçekten mi?" diye fısıldadım.

"Normal davranılsın istediğini sanıyordum," diye fısıldadı.

İç geçirdim. Şey, evet, haklıydı. Bu yüzden Stevie Rae'ye, "Ekstra peynir ve zeytinli," dedim. Sonra ağzımın içinde, "Ve teşekkürler," diye geveledim.

O da aynı alçak sesle, "Konuşmaya hazır olduğunuzda mutfakta olacağım," dedi ve sonra yüksek ve normal sesiyle sormaya başladı. "Pekâlâ, kaç tane pepperoni?"

Stark doğrudan tünellerin bodrum girişine yönelince, "Afrodit'in odasına giderken mutfaktan birkaç şişe su almak için depodan girelim," dedim. Yön değiştirdi ama yine de (belki de her şeyden çok kendi sakin sesimi duyabilmek için) açıklama yapma gereği duydum. "Susamış olacak. Ayrıca birkaç havlu da kapsak iyi olur. Suya batırıp gözlerinin üstüne koyacağım."

"Her zaman böyle kanıyorlar mı?"

"Evet, İşaretini kaybettiğinden beri böyle. Son görüşünde acının ve kanın daha da kötüleştiğini söylemişti." Stark'a baktım. "Kötü görünüyordu, değil mi?"

"İyi olacak. Darius yanında. Ona bir şey olmasına izin vermez." Eski bilet gişesinin yanından tünellerin girişine uzanan merdivenleri inmeden önce elimi sıktı.

"Savaşçısının bile onu bu tarz şeylere karşı koruyabileceğini sanmıyorum."

Bana gülümsedi. "Ben seni Öteki Âlem'de korumanın bir yolunu buldum. Darius'un birkaç görüş ve biraz kanla baş edebileceğinden eminim."

Telaşla mutfağa girip su ve havlu alırken başka bir şey söylemedim.

Stark'ın haklı olmasını istiyordum. Gerçekten ama *gerçekten* haklı olmasını istiyordum ama içimde kötü bir his vardı ve bunun olmasından nefret ediyordum. Bu, her zaman bir

şeylerin berbat, korkunç ve fena halde kötü gittiği anlamına geliyordu.

"Hey." Stark kolumu tuttu ve Afrodit'in odasına girmeden önceki son kapı olan altın rengi parlak perdenin hemen önünde hafifçe kendine çekti. "Senin iyi olmana ihtiyacı var."

"Biliyorum. Haklısın. Sadece o görüşler canını çok yakıyor ve bu da beni endişelendiriyor."

"Ama o görüşler aynı zamanda Nyx'in armağanları ve ihtiyaç duyduğumuz bilgiyi sağlıyorlar, değil mi?"

"Bir kez daha haklısın," dedim.

Sırıtışı kibirli bir hal aldı. "Haklı olduğumu söylemene bayılıyorum."

"Fazla alışmasan iyi edersim. Sen bir erkeksin. Ve 'sana ayrılmış,'" havaya tırnak işareti çizdim. "sınırlı sayıda 'haklıyım'ın var."

"Hey, alabildiğim kadarını alırım," dedi. Sonra yeniden ciddi haline döndü. "Sakın unutma, şu anda onun Yüksek Rahibesi olman gerek. Arkadaşı değil."

Başımı salladım, birkaç derin nefes aldım ve altın rengi perdenin altından eğilerek geçtim.

Pekâlâ, Afrodit'in odası sürekli değişiyor ve içeri her girişimde biraz daha fazla "Kim Kardashian, Barbar Conan'la bir araya gelir" havasına bürünüyordu. Bu kez odaya altın rengi, uzun bir koltuk eklemişti. Hayır, koltuğu nereden bulduğu ya da aşağıya nasıl indirdiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Dekorasyon olsun diye koltuğun arkasındaki kaba beton duvara Darius'un fırlatma bıçak koleksiyonunun bir kısmını asmıştı. Ayrıca bıçakların kabzalarına altın rengi bon-

cuklu püsküller de asmıştı. Cidden. Yatağı büyüktü. Gerçekten büyük. Bu akşamki yorganı, üzerine altın rengi çiçekler dikilmiş mor kadifedendi. Milyonlarca kabarık yastığı vardı. Ve korkunç İran kedisi Malefiz'in onunkiyle uyumlu bir kedi yatağı vardı. Ancak Maleniz şu anda yatağında değildi. Koruyucu bir tavırla Afrodit'in kucağına kıvrılmıştı. Afrodit milyonlarca yastığa yaslanmış halde otururken insanı ürkütecek kadar solgun görünüyordu. Darius gözlerinin üstüne ıslak bir kâğıt havlu koymuştu ve havlu daha şimdiden pembeleşmişti. Malefiz'i okşadığını görünce kendimi bir nebze daha iyi hissettim çünkü bu, bilincinin açık olduğunu gösterirdi. Ancak yatağa yaklaştığımda o korkunç kedinin bana miyavlamaya başlamasıyla bu his kayboldu.

"Kim o?" Afrodit'in sesi cılız ve hiç alışık olmadığım kadar ürkekti.

Darius yüzüne dokundu. "Zoey ve Stark, güzelim. Başka kimseyi buraya yaklaştırmayacağımı biliyorsun."

Stark elimi sıkıp bıraktı. Nyx'e hızlı ve sessiz bir dua gönderdim. *Lütfen, Afrodit'in ihtiyaç duyduğu Yüksek Rahibe olabilmem için bana yardım et.* Sonra bana hâlâ bir beden büyük gelen rolüme bürünerek, "Biraz havlu ve soğuk su getirdim," dedikten sonra havlulardan birini ıslatmak için yatağın yan tarafına geçtim. "Gözlerini kapalı tut. Şu kâğıt havluyu değiştireceğim."

"Tamam," dedi.

Gözleri kapalı kaldı ama kanlı gözyaşları akmaya devam ediyordu. Kokusu burnuma doldu ve bir an için *aman-Tanrıçam-*

mmmm-bunu-yemek-istiyorum tepkisi vereceğimi sandım ama öyle olmadı.

Afrodit bir insan soylu gibi kokmuyordu. Son görüşünde kanının nasıl koktuğunu anımsamaya çalıştım ve bir yanıt bulamadım. Büyük olasılıkla o zaman da normal değildi.

Bu bilgiyi bir kenara ittim ve yatağın ucuna, yanına oturdum.

"Bir şişe su getirdim. Şimdi içmek ister misin?"

"Evet. Şarap. Kırmızı. Darius'ta var."

"Güzelim, lütfen önce su iç."

"Darius, şarap acıyı alıyor. Ve bu arada, çantamdan bir de Xanax getir. Onun da faydası oluyor."

Darius hareket etmedi. Bana bakmakla yetindi.

"Şey, Afrodit şarap ve Xanax arasında bir tercih yapmaya ne dersin? İkisi bir arada pek sağlıklı görünmüyor."

"Annem ikisini her zaman bir arada alır," diye çıkıştı. Sonra dudakları ince bir çizgi halini aldı. Derin bir nefes aldı. "Anlaşıldı. Şarapla yetineceğim. Ben. Annem. Değilim."

"Kesinlikle annen değilsin," diye onayladım. Darius rahatlamış görünüyordu. Şarap şişesini açtı. "Pekâlâ, adamın şarabı havalandırırken şu sudan içmeni istiyorum."

Dudakları neredeyse tanıdık küçümseyici şeklini almıştı. "Sen şarabın havalandırılmasından ne anlarsın? İçmezsin bile."

"Televizyon seyrediyorum. Tanrım. Yarım beyinli olan herkes şarabın hava alması gerektiğini bilir," derken ellerini açık su şişesinin etrafına yerleştirdim ve içmesine yardım ettim. "Bu kez nasıldı? Geçen seferki kadar kötü mü?"

Cevap vermeyeceği anlaşılınca, Darius onun adına konuştu. "Daha kötü. Belki de Afrodit biraz dinlendikten sonra gelmen daha iyi olur."

Afrodit'in dostu olan Zoey ona kesinlikle katılıyordu. Ama eğitimdeki Yüksek Rahibe Zoey öyle düşünmüyordu. "Gecenin kalan kısmını sarhoş ve bitkin bir halde geçirecek ve büyük olasılıkla yarına da öyle başlayacak. Konuşamayacak kıvama gelmeden önce görüşü dinlemem gerek."

Afrodit, Darius'un itirazına fırsat bırakmadan, "Z haklı,"dedi. "Her neyse, zaten bu defaki kısaydı." Suyun tamamını içtiğini görünce sevindim. Ancak elini körlemesine uzattı ve, "Su bitti," dedi. "Şarabım nerede?"

Darius ona süper sade görünen bir kadeh uzattı. Kristal ve hoş biçimli bir kadehti ama altındaki Riedel markasını görünce, Williams-Sonoma'dan alınmış *hoş* bir kadeh olduğunu hemen anladım. Çok iyi biliyordum, çünkü birkaç gün önce bu kadehlerden birini az kalsın kırıyor olmamın ardından Afrodit bana sağlam bir nutuk çekmişti. (Umurumdaydı sanki.) Her neyse, Darius, Afrodit'in kristal kadehinden büyükçe bir yudum almasına yardım etti. Sonra Afrodit nefesini yavaşça bıraktı. "Bir şişe daha hazırla. Daha fazlasına ihtiyacım olacak." Darius onay almak için bana bakmadı bile, yenilgiyi kabul etmiş görünüyordu. "Ve Stark'a söyle, bıçaklarına ağzı sulanarak bakmaktan vazgeçsin. O bir yay çocuk, bıçakçı değil."

Komik olmaya çalışarak –ve büyük olasılıkla başaramayarak–, "Şimdi de süper kahraman mı oldular?" diye sordum.

Dudakları hoşnut bir tavırla büküldü ve bir an için fazlasıyla kedisine benzedi. "Benimki *pek çok açıdan* süper kahraman. Seninki konusunda senin karar vermen gerekecek."

Stark, odanın gerçekten de süslü bıçakları incelemekle meşgul olduğu karşı köşesinden dudak hareketleriyle, "Görüş," diye hatırlattı.

"Pekâlâ, anlat bakalım, bu seferki neyle ilgiliydi?" diye sordum.

"O lanet olası ölüm görüşlerinden biri daha. Öldürülen adamın *içinde* olduğum bir tanesi."

"Adamın mı?" İçimde bir panik duygusunun büyüdüğünü hissettim. *Yoksa Stark mıydı?*

"Rahatla, seninki ya da benimki değildi. Rephaim'di. Öldürülürken içindeydim. Ve bu arada," durdu ve şarabından bir yudum alıp devam etti, "o kuş çocuğun kafasının içinde ciddi acayiplikler var."

"Şimdi ana hatlarını anlat. Dedikodu kısmını sonra konuşuruz."

Afrodit elini ıslak havluya bastırıp yüzünü acıyla buruştururken, "Şey, katledilen kişinin içinde olduğum her görüşte olduğu gibi, kafa karıştırıcıydı," dedi.

"Bana hatırladıklarını anlat," diye ısrar ettim. "Nasıl öldü?"

"Kılıç onu neredeyse ortadan ikiye ayırdı. Her ne kadar diğer görüşte sana olduğu gibi kafası tamamen kopmasa da, tamamen tiksindiriciydi."

Ciddi mi yoksa iğneleyici mi olduğumu kendim de bilemeyerek, "Onun adına sevindim," dedim. "Ortadan ikiye kesme işini yapan kimdi?"

"Karışıklık burada devreye giriyor. Onu gerçekten kimin öldürdüğünden emin değilim.

Ama Ejderha'nın orada olduğundan eminim."

"Onu Ejderha mı öldürüyor yani? Iykk. Bu çok kötü."

"Şey, dediğim gibi, bundan emin değilim. Kılıç beni ortadan ikiye ayırmadan önce Ejderha'nın yüzünde gördüğüm ifadeyi hatırladığımı söyleyebilirim. Tamamen içine kapanmış gibiydi. Son zamanlarda göründüğünden daha kötü görünüyordu. Hayatının hiçbir yerinde umut, ışık ya da mutluluk kalmamış gibi. Ve ağlıyordu. Gerçekten, salya sümük ağlıyordu."

"O zaman Rephaim bir kılıçla öldürülüyor," dedim.

"Evet," diye onayladı. "Biliyorum. Anlamak için fazla kafa yormaya gerek yok. Ejderha yapıyor gibi görünüyor ama bu bana tamamen doğru gelmiyor. Özellikle de işin içine salya sümük ağlama ve diğer bütün kafa karıştırıcı şeyler girince."

"Diğer kafa karıştırıcı şeyler derken?"

"Her tarafta tuhaf görüntüler belirip kayboluyordu. Ölü gibi görünen beyaz bir şey vardı. Bir çemberi yakan bir buz. Her tarafta kan ve memeler vardı. *Ve sonra* ben –yani Rephaim– ölüyordum. Son."

Bir baş ağrısının geldiğini hissederken şakağımı ovaladım.

"Memeler mi?" Stark o kelimeye takılmıştı.

"Evet, yayçocuk. Memeler. Ortalıkta dolaşan çıplak bir kadın vardı. Gerçekten. Yüzünü görmedim çünkü tahmin edileceği üzere Rephaim kadının memelerine kapılmıştı ama kadının kan ve beyaz ölü şeyle bir alakası olduğunu biliyorum."

"Hey, bekle," dedim. "Kramisha'nın şiiri de kan ve buzla ilgili bir şeyler söylemiyor muydu?"

"Hımm. Onu unutmuştum. Benim için hiç zor değil, çünkü şiirin canı cehenneme."

"Bu kadar olumsuz olma," dedim. "Ve o sadece bir şiir değil. Kehanet şiiri."

"Daha beter ya."

"Hatırlıyorum. Şiir ayrıca Ejderha'nın gözyaşlarıyla ilgili bir şeyler söylüyordu," dedi Stark.

"Belki de Gece Evimizin Kılıç Ustası olarak Rephaim'in koruyucusu olma görevini üstlenmesine rağmen onu öldürdüğü için ağlıyordur," dedi Darius.

"Ama koruyucusu değil ki," dedim. "Bizim burada kendimize ait bir Gece Evimiz var ve o da teknik anlamda *bizim* Kılıç Ustamız değil. Belki de Rephaim'in öldürülmesini bu şekilde akla yatkın hale getiriyordur."

"Hepsi kulağa mantıklı geliyor ama hâlâ eksik bir parça var. İçgüdülerim öyle söylüyor. Sadece o parçanın ne olduğunu bulamıyorum. Ejderha dışındaki her şey görüşümde bir belirip bir kayboluyordu. Belki de Rephaim gerçekleştirmekte olduğu ritüele fazlasıyla odaklanmış olan Stevie Rae'ye fazla odaklanmış olduğu içindir."

"Ritüel mi? Ben de orada mıydım?"

"Evet, geyik sürüsünün tamamı oradaydı. Bir çember oluşturulmuştu. Sen olayları yönlendiriyordun ama ritüelin kendisi toprak merkezliydi; bu yüzden başrolü Stevie Rae oynuyordu." Afrodit derin bir nefes aldı. "Lanet olsun, nerede olduğumuzu şimdi anladım. Büyükannenin lavanta çiftliğindeydik."

"Ah, lanet olsun! Birkaç gün içinde gerçekleştirmem gereken arınma ritüeli. Ya da belki de değildir. Thanatos bir şeyi, anneme gerçekte ne olduğunu ortaya çıkaracak bir şeyi en kısa sürede yapmamız için büyükannemi arayacaktı." Beyaz ölü şey, kan ve memelerin düşüncesiyle sarsılarak duraksadım; hepsi annemin öldürülmesiyle bağlantılı gibiydi. "Bu öğrenmemem ve hiçbir şey yapmamam gerektiği anlamına mı geliyor?"

Afrodit omuz silkti. "Z, pek çok görüşümde Bayan Ön Sıranın Ortası olduğun için buna inanmakta zorluk çekeceğini biliyorum ama bu görüşte neredeyse hiç görünmedin. Bunun seninle alakalı olduğunu hiç sanmıyorum."

"Ama büyükannemin çiftliğindeymiş."

"Evet ama bu kez deşilen Rephaim, sen değilsin," dedi.

Stark yanıma gelip elimi tutarken, "Bir dakika. Bu iyi haber, değil mi?" diye sordu.

Afrodit bir homurtu çıkardı. "Tabii. Eğer Rephaim değilsen."

Stark onun yorumunu duymazdan gelerek devam etti. "Rephaim'in öldürüldüğünü görmüşsün. Nerede olduğunu ve orada kimlerin olması gerektiğini biliyorsun. Bu unsurla-

rın bir araya gelmemesini sağlarsak Rephaim'in ölümünü engelleyebiliriz, değil mi?"

"Belki," dedi Afrodit.

"Umarım," dedim.

"Ejderha'nın Rephaim'den uzak durduğundan emin olmalıyız," dedi Darius. "Onu gerçekten öldürmediyse bile, Rephaim öldürüldüğünde orada olduğundan eminsin."

"O kadarını biliyorum," dedi Afrodit.

"O zaman yapacağımız şey bu. Ejderha ve Rephaim'i birbirinden ayrı tutacağız. Bu, büyükannenin çiftliğine giderken Rephaim'in bizimle gelmemesi anlamına gelse bile."

"Ben gidiyorsam, Rephaim de gelecek."

Stark, Darius ve ben dönüp bakınca Stevie Rae ve Rephaim'in battaniyenin altından geçip odaya girdiklerini gördük. Afrodit kaşlarını çattı ama gözündeki ıslak havluyu çekmedi.

"Görüşü Rephaim'le ilgiliydi." Stevie Rae bunu soru sorar gibi söylememişti ama yine de cevap verdim.

"Evet, ölüyor."

"Nasıl? Bunu kim yapıyor?" Stevie Rae'nin sesi sertti. Dünyayı karşısına almaya hazır görünüyordu.

"Emin değilim," dedi Afrodit sesini yükselterek. "Kuş çocuğun bakış açısındandı ve bu da olayın tamamının kafa karıştırıcı olduğu anlamına geliyor."

"Ama büyükannenin çiftliğinde olduğunu ve Ejderha'nın da orada olacağını biliyoruz," dedim. "Bu yüzden biz hepimiz oraya gittiğimiz zaman –hâlâ gideceksek tabii– Rephaim burada kalmalı diyorduk."

"Gideceğiz," dedi Stark. "Bunun annen için yapacağın ritüele engel olmasına izin veremezsin."

"Bu annem için değil," dedim üzgün bir sesle. "O öldü. Bu değişmeyecek."

"Bu doğru," dedi. "Ritüel sen ve büyükannen için ve bu, ölü bir kadın için bir şeyler yapmaktan daha önemli." Rephaim ve Stevie Rae'ye baktı. "Ritüel gerçekleşmeli ama Rephaim'in orada ve tehlikede olması gerekmiyor. Z'in de dediği gibi, burada kalması daha akıllıca olur."

"Böylece birisi –mesela Ejderha– tek başınayken ona sinsice yaklaşsın. Hiç sanmıyorum," dedi Stevie Rae.

"Anlamıyorum," dedi Rephaim.

İç geçirdim. "Afrodit'e ölüm görüşleri geliyor. Bazıları gerçekten çok net ve engellenmesi kolay görüşler. Bazen de kafa karıştırıcı oluyorlar."

"Çünkü ben öldürülen kişinin içinde oluyorum. Seninle öyle oldu. Bu arada hazır bahsi açılmışken, uçmak çok korkutucu bir şey. Senin kuş beynin ne düşünürse düşünsün."

Rephaim rahat bir tavırla, "Kanatların varsa korkutucu değil," dedi.

"Hah," dedim.

"Hayır." Stevie Rae sesini yükseltti. "Zihninde her ne bulduysan kendine sakla. Kimseyi ilgilendirmez."

"Kafamın içinde miydi yani?" Belli ki Rephaim'in kafası karışmıştı.

"Bu görüşte evet. Bir daha olmayacak. Umarım. Ve bu görüşte Ejderha'nın yanı sıra bir şey daha vardı. Bir boğa. Ya da en azından bir boğanın gölgesi."

"Boğanın gölgesi mi?" Midem kasıldı. "Gördüğün beyaz ölü şey o muydu?"

"Hayır. O kesinlikle başka bir şeydi."

"Ne renk olduğunu gördün mü?"

"Zoey, gölgelerin tek bir rengi vardır."

"Aurox," dedi Stark.

"Aurox'u mu gördün?" dedim hızlı hızlı.

"Hayır. Sadece bir boğa gölgesi. Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, sana, Stark ve Darius'a katılıyorum. Kuş çocuk, Ejderha'dan uzak durmalı. Bu, burada kalması anlamına geliyorsa da öyle olmalı. Şimdi şarabımın tazelenmesini ve biraz dinlenmeyi istesem?"

"Böyle kan kaybederken şarap içmenin doğru olduğunu sanmıyorum," dedi Stevie Rae.

"Beni sorgulama. Ben bir profesyonelim."

"Bu da ne demek şimdi?" diye sordum.

"Şu demek, güzelimin söyleyecekleri bu kadar ve artık uyumaya ihtiyacı var," dedi Darius.

"Pizza birazdan gelir," dedi Stevie Rae. "Sana da söyledim."

"Geldiğinde hâlâ uyanık olursam yerim," dedi Afrodit. Sonra ıslak havluyu çekti ve gözlerini kırpıştırarak açtı. Hazırlıklıydım. Bunu daha önce görmüştüm. Ama Rephaim görmemişti.

"Tanrılar adına. Kanlı gözyaşı döküyorsun," dedi.

Afrodit kırmızıya boyanmış bakışlarını ona çevirdi. "Evet ve ben bile bu işin içinde berbat bir sembolizm olduğunun farkındayım. Kuş çocuk, şunu hatırlamalısın. Bu lanet olası görüşü, içinde sana iletilecek bir mesaj olduğu için gördüm. Kıçını sağlama al. Sivri nesnelerden uzak dur. Bu, Ejderha Lankford'dan uzak durman anlamına geliyorsa, uzak dur."

"Ne kadar zaman için?" diye sordu. "Bu vampirden ne kadar saklanmalıyım?"

Afrodit kafasını salladı. "Ben uyarı aldım, zaman çizelgesi değil."

"Saklanmamayı tercih ederim."

Stevie Rae, "Ben de ölmemeni tercih ederim," dedi.

"Ben de uyumayı," dedi Afrodit.

"Pekâlâ, haydi gidelim," dedim. Darius'a elimdeki son su şişesini verdim. "Şarabın arasında bunu da içirmeye çalış."

"Buradayım. Benden sizi duyamıyormuşum gibi bahsetmenize gerek yok." Afrodit kadehini şerefe der gibi kaldırdı ve sonuna kadar içti.

"Sarhoşsun, bu yüzden seni duymazdan geleceğim," dedim. "Biraz dinlen. Sonra konuşuruz."

Afrodit'in odasından ayrılırken Rephaim ve Stevie Rae el ele, alçak sesle bir şeyler konuşuyordu. Birlikte yukarı, kafası bir hayli karışmış –ve esaslı bir bahşiş almasını sağlayacağım– teslimatçı çocuğu bekleyeceğimiz tünel çıkışına yürüdük.

Stark kolunu omzuma atıp beni kendine çekti. "Görüş hakkında ne düşünüyorsun?"

"Stevie Rae'nin sorun olacağını düşünüyorum. Rephaim'i korumak için o kadar çok uğraşacak ki, sonunda öldürülmesine neden olacak."

Stark kafasını sallarken çok ciddi görünüyordu. "Karanlık böyle işliyor. Aşkı kötü bir şeye dönüştürüyor."

Sözleri beni şaşırtmıştı. Çok alaycı ve fazla yaşlı birisi gibiydi. "Stark, Karanlık aşkı hiçbir şeye dönüştüremez. Aşk; Karanlığa, ölüme ve yıkıma rağmen var olabilen tek şey. Bunu sen de biliyorsun. Ya da eskiden biliyordun."

Durdu, birden kendimi kollarının arasında buldum. Bana o kadar sıkı sarılmıştı ki, neredeyse nefesim kesilecekti.

"Ne oldu?" diye fısıldadım. "Sorun ne?"

"Bazen ölmesi gerekenin ben, yanında kalması gerekenin Heath olduğunu düşünüyorum. O aşka benden çok daha fazla inanıyordu."

"Ben önemli olanın inanç miktarı olduğunu sanmıyorum. Bence önemli olan, neye inandığın."

"O zaman sorun yok demektir, çünkü ben sana inanıyorum," dedi.

Kollarımı ona doladım ve kelimelerin yeterli gelmediği bir zamanda, ona ve kendime, dokunuşumla güven vermeye çalışarak sımsıkı sarıldım.

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

Neferet

Kaos arayışı nasıl gidiyor, kalpsizim? Beyaz boğanın derin sesi zihninde yankılandı.

Neferet onun aydınlık ve sihirli derisini, heybetli boynuzlarını, çatal tırnaklı toynaklarını görmek için neredeyse tam bir daire çizerek döndü. Beyaz boğa, ona üzerinde melek yüzlü genç bir kızın başı eğik heykelinin durduğu mezarın arkasından yaklaşıyordu. Zaman, heykelin taş ellerinden birini parçalamıştı ve Neferet heykelin yüz ifadesinin meleğin bir parçasını–belki de beyaz boğaya– sunduğu hissini uyandırdığını düşündü.

Bu düşünce, Neferet'in kıskançlıkla kavrulmasına neden oldu.

Boğasıyla buluşmak üzere, ağır ağır ilerledi. Neferet güzel olduğunu biliyordu; yine de kendini güçlendirmek için etraftaki gölgelerden güç emmek zorunda hissediyordu. Uzun, gür saçları, siyah elbisesinin sıvı ipeğiymiş gibi parlıyordu.

Bu elbiseyi Karanlığı hatırlattığı için seçmişti. Boğasını hatırlattığı için.

Neferet boğanın önünde durdu ve zarafetle dizlerinin üstüne çöktü. "Kaos arayışı iyi gidiyor, Lordum."

Demek senin lordunum. Ne kadar ilginç.

Neferet başını arkaya atıp heybetli Tanrı'ya baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle baktı. "Yoksa refakatçim dememi mi tercih ederdiniz?"

Ah, bir şeyin adlandırılması. İçinde güç var.

"Var, evet." Neferet elini kaldırdı ve boğanın boynuzlarından birine dokundu. Boynuz opal gibi parlıyordu.

Araca verdiğin ismi onaylıyorum. Eski zamanların büyük ve ihtişamlı auroch boğalarının anısına, Aurox. O isimde doğru ve uygun olan bir şey var.

Neferet, "Onaylamanıza memnun oldum, Lordum," derken ona refakatçi olarak hitap edip edemeyeceğini söylemediğini düşünüyordu.

Ve kusurlu bir kurban edişten yaratılan bu yaratık, sana nasıl hizmet ediyor?

"Gayet iyi hizmet ediyor. Ona baktığım zaman bir kusur değil, sadece sizden gelmiş lütufkâr bir armağan görüyorum."

Yine de seni uyardığımı hatırlıyorsun, değil mi? Araç hasarlı olabilir.

"Aracın kendisi önemsiz," dedi Neferet geçiştirmek ister gibi. "O sadece, bizi sona ulaştıracak bir vasıta." Ayağa kalktı ve boğaya iyice yaklaştı. "Kıymetli vaktimizi Aurox'tan bah-

sederek kaybetmemeliyiz. Bana hizmet edecek ve bana gayet iyi hizmet edecek, aksi takdirde varlığı son bulacak."

Armağanımı bu kadar kolay mı başından savıyorsun?

Neferet onu, "Ah, hayır efendim," diye temin ettim. "Ben sadece sizi dinliyor ve uyarınıza kulak veriyorum. Boş bir araçtan daha zevkli şeylerden bahsedemez miyiz?"

Refakatçiden bahsettin. Bu aklıma sana göstermek istediğim bir şeyi getirdi. Belki de ilginç bulacağın bir şeyi.

"Emrinizdeyim, Lordum." Neferet saygıyla eğildi.

Karanlığın devasa bir bedene bürünmüş hali dizlerinin üstüne çöküp Neferet'e sırtını sundu. *Gel, kalpsizim.*

Neferet boğanın sırtına tırmandı. Derisi buz gibiydi; kaygan, soğuk ve içinden geçilmez. Gecenin akıntılarına binerek, emirlerini her zaman ama her zaman yerine getiren gizli ve dehşet verici şeyleri kullanarak, onu insanı aşan bir hızla gölgelerin arasından geçirdi ve gecenin içine taşıdı. Ta ki nihayet Tulsa'nın güneybatısında, eski ve kış mevsimi yüzünden soyunmuş ağaçların altındaki gölgelikte durana kadar.

"Neredeyiz?" Neferet ona sıkıca tutunurken ürperdi.

Sessiz ol, kalpsizim. Sessizce izle. Seyret. Dinle.

Neferet seyretti, dinledi ve biraz sonra uzun boylu, kaslı bir adam olduğunu düşündüğü bir karaltı, karşısındaki sırtın tepesine kondurulmuş üç ahşap barakanın birinden aşağı indi. Sırtın ucuna kadar yürüdü ve kum taşından geniş bir çıkıntının üstüne oturdu.

Neferet adamın kanatları olduğunu ancak oturduktan sonra fark etti. Kalona! Adını düşünmüş ama dile getirme-

mişti. Boğa onu cevapladı. *Evet, eski refakatçin, Kalona. Haydi yaklaşalım. Gözlemleyelim.* Gece, etraflarında dalgalanıp biçim değiştirerek boğayı ve Neferet'i ürkütücü bir şekilde örttü. Artık gölgelerin ve sırtın üstüne aniden çökmeye başlayan ağır pusun bir parçası gibi olmuşlardı.

Boğa, sessizce ve görünmeden Kalona'ya yaklaşırken Neferet nefesini tuttu. O kadar yaklaşmışlardı ki, Neferet geniş omzunun üstünden Kalona'nın elinde bir cep telefonu tuttuğunu fark etmişti. Ekrana dokunmaya başladı ve Neferet telefonun aydınlandığını gördü. Kanatlı ölümsüz tereddüt edince, kararsız parmakları havada kaldı.

Ne gördüğünü biliyor musun?

Neferet, Kalona'ya baktı. Omuzları çökmüştü. Alnını ovuşturdu. Yenilgiye uğramış gibi başını eğdi ve nihayet gönülsüzce, telefonu yanındaki kayanın üstüne bıraktı.

Neferet, *Hayır,* diye düşündü. *Ne gördüğümü bilmiyorum.*

Nyx'in kovulmuş savaşçısı Kalona, ondan ayrı olan birisinin özlemini çekiyor. Temas kurmaya cesaret edemediği birisinin.

Benim mi? Neferet bu düşünceye engel olamamıştı.

Boğanın tatsız kahkahası zihninin içine süzüldü. *Hayır, kalpsizim. Eski refakatçin, oğlunun varlığının hasretini çekiyor.*

Rephaim! Neferet'in içinde öfke büyümeye başladı. *O oğlanı mı özlüyor?*

Henüz duygusunu kelimelere dökmese de, özlüyor. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?

Neferet konuşmadan önce düşündü. Kıskançlığı, haseti ve ölümlü aşkın bütün tuzaklarını bir yana attı. Ancak ondan

sonra, gerçekten anladı. *Evet, bu, Kalona'nın çok büyük bir zaafı olduğu anlamına gelir.*

Kesinlikle öyle.

Sırttan uzaklaşmaya, gölgeden gölgeye kayarak gecenin içinde yol almaya başladılar. Neferet boğanın boynunu okşarken yeni olasılıkları düşünüp gülümsedi.

Rephaim

Stevie Rae, "Afrodit'in görüşü hakkında konuşmalıyız," dedi.

Rephaim, buklelerinden birini tutup parmağına doladı ve tamamen sıkıştırınca, şakacı bir tavırla çekti. "Sen konuş. Ben saçlarına dokunacağım."

Stevie Rae gülümsedi ama Rephaim'in elini kibarca itti. "Rephaim, dur. Ciddi ol. Afrodit'in görüşü ürkütücü."

"Afrodit'in Zoey'nin ölümüne dair kehanette bulunduğunu söylememiş miydin? İki defa. Ve büyükannesinin. O ölümlerin öngörülebilmesi, engellenmelerine olanak yaratmış." Rephaim, Stevie Rae'nin yanağını okşadı ve, "Bu görüşü de benim ölümümü engellemek için kullanacağız," dedikten sonra onu öptü.

"Tamam, kulağa hoş geliyor." Stevie Rae yanağını delikanlının avucuna sürttü. "Ama bir konuda açık olmamız gerek. Ejderha bir tür kilit noktası ve ondan gerçekten uzak durman gerek."

"Evet, biliyorum." Rephaim genç kızın başını okşadı. Saçlarının yumuşaklığına bayılıyordu. Parmaklarını usulca boynundan aşağı, omuzlarına kaydırdı.

"Rephaim, lütfen beni dinle." Stevie Rae delikanlının yüzünü ellerinin arasına alıp saçlarına ve tenine dokunmasına bir son verdi.

"Seni dinliyorum." Rephaim istemeyerek de olsa dikkatini Stevie Rae'nin sözlerine odakladı.

"Yanılmış olabileceğimi düşünüyorum. Belki de burada kalmalı, okula gitmemelisin. Ve Z'in büyükannesinin çiftliğinde her ne ritüeli yapacaksak ona da gelmemelisin. Ya da en azından Afrodit'in görüşü hakkında daha fazla detaylı bilgi edinene kadar uzak durmalısın."

Rephaim genç kızın ellerini yüzünden çekti ve kendi ellerinin arasında tuttu. "Stevie Rae, şimdi saklanmaya başlarsam bunun sonu ne zaman gelir?"

"Bilmiyorum ama hayatta kalacağını biliyorum."

"Ölümden daha kötü şeyler vardır. Korkuya esir olmak, bu şeylerden biri." Gülümsedi. "Aslında bütün bu olayları tuhaf biçimde merak uyandırıcı buluyorum. Görüş, gerçekten insan olduğum anlamına geliyor."

"Ne demek istiyorsun? Tabii ki insansın."

"İnsan gibi görünüyorum. En azından gün doğana kadar. Ölümlü olmak beni gerçekten göründüğüm gibi yapıyor."

"Ama ölümsüz kanının artık olmadığını bilmek seni üzmeyecek mi?"

"Hayır, beni biraz daha normal yapacak."

Stevie Rae'nin parlak mavi gözleri irileşti. "Başka ne yaptığını biliyor musun? Seni Kalona'nın bir parçası olmaktan çıkarıyor."

Rephaim, Stevie Rae'nin Kalona'yı inkâr etme çabasını anlamaya çalıştı. Elinden geleni yapıyordu ama ne zaman Stevie Rae onu kanatlı ölümsüzden uzağa itmeye kalkışsa, onu saran savunmacı ve neredeyse öfkeli histen kurtulamıyordu.

"Baba olmak için kandan daha fazlasının gerektiğine mi inanıyorsun?" Bunu ağır ağır, duygularını mantığa uydurmaya ve bunun altında yatan gerçeği bulmaya çalışarak sormuştu.

Stevie Rae, "Evet, kesinlikle," dedi.

"O zaman bu mantığa göre kan eksikliği bir babayı otomatik olarak babalıktan *alıkoymaz*." Stevie Rae, söylediği şeyi çürütemeden önce sözlerine devam etti. "Kalona ölümsüz ama ben onun yanında, o ölümsüzlüğün içindeki insanlığı görebilecek kadar uzun süre kaldım."

"Rephaim, baban konusunda tartışmak istemiyorum. Ondan nefret ettiğimi düşündüğünü biliyorum ama konu bu değil. Seni incitmesinden nefret ediyorum."

"Bunu anlıyorum." Rephaim onu kollarının arasına çekti ve başının üstüne bir öpücük kondururken genç kızın şampuan ve sabun karışımı tatlı, tanıdık kokusunu içine çekti. "Ama bu işte yolumu bulmama izin vermelisin. O benim babam. Bunu hiçbir şey değiştiremez."

"Tamam. Kalona'dan uzak durmak konusundaki konuşmaları sınırlayacağım ama Ejderha'dan uzak durma konusunu düşüneceğine söz vermeni istiyorum. En azından bir süreliğine."

"Bu kolay. Kılıç Ustası'ndan zaten uzak durmaya çalışıyorum, zira beni görmenin ona acı verdiğini biliyorum ama

saklanmayacağım. Ejderha'dan, babamdan saklanabileceğimden daha fazla saklanamam."

Stevie Rae geri çekilip ona baktı. "Bu işte birlikteyiz, değil mi?"

Rephaim genç kızla göz göze geldi. "Birlikteyiz. Her zaman."

"Tamam. Tehlikeli bile olsa, birlikte kalalım. Ben seni korurum."

"Ve ben de seni korurum." Ardından Rephaim onu uzun uzun ve yavaşça öptü. Onu birkaç dakika daha yakınında tutup kokusunun ve tatlılığının onu sarmasına izin verdi.

"Gitmek zorunda mısın?" Stevie Rae yüzü göğsüne yaslamış halde konuşmuştu.

"Zorunda olduğumu biliyorsun."

"Seninle yukarı gelmeyi istemekten vazgeçeceğim çünkü gelmemi istemediğini biliyorum ama şunu bilmeni isterim ki, fikrini değiştirirsen sonuna kadar yanında olacağım. Çünkü kuş olduğun zamanlarda bile, sen *benim* kuşumsun."

Bu, Rephaim'in kıkırdamasına neden oldu. "Hiç böyle düşünmemiştim ama ben senin kuşunum ve şimdi de kuşunun sabah göğüne çıkıp kanatlarını esnetmeye ihtiyacı var."

"Tamam, peki." Stevie Rae'nin onu bırakması ve tamamen inandırıcı olmasa da, hevesli bir gülümsemeyle bakması Rephaim'in hoşuna gitmişti. "Eve uçtuğunda, burada olacağım."

"İyi. Çünkü her zaman eve, sana uçacağım." Rephaim onu hızla çöptü. Üstüne tişörtünü geçirip odalarından çıktı. Tenindeki o berbat seğirme başlamadan çıktığı için sevini-

yordu. Yerin üstüne ve davetkâr göğe çıkmanın özlemini her an bir az daha fazla çekerek tünellerde koşmanın verdiği o panik dolu duygudan nefret ediyordu.

Bodrum çıkışından önceki son tünel dönemecinde, gölgelerin arasında bir şeyin kıpırdandığını gördü ve otomatik olarak savunma duruşuna geçti.

"Hey, rahatla. Sadece benim."

Sağ taraftaki tünelden beliren Shaunee'yi görünce rahatladı.

"Merhaba, Shaunee," dedi. "İyi misin?"

"Evet, sanırım. Erin'in odasından buradaki yeni yerime taşıyacak son bir yüküm kaldı." Başparmağıyla arkasında kalan karanlığı işaret etti. "Ve evet, biliyorum, kablo çektirmem gerekecek."

"*Senin* ışığa mı ihtiyacın var?"

Shaunee sırıttı, elini kaldırıp avucunu dümdüz tuttu ve hafifçe üfledi. Avucunda neşeyle dans eden küçük bir alev belirdi. "Şey, gerçekten değil ama ziyarete gelenlerin büyük ihtimalle olacaktır."

Rephaim kendi sesinin, "İstersen yarın sana yardım ederim," dediğini duydu ve hemen sonra söylediklerine pişman oldu. Ya Shaunee de diğer çaylaklar gibiyse ve onunla pek bir işi olmasın istiyorsa?

Endişelenmesi yersizdi. Shaunee onu geri çevirmedi. Aslında sırıtışı daha da büyüdü. "Harika olur. Son eşyalarımı taşıdıktan sonra bir ampul çekmeyi deneyecektim ama taşınmak berbat bir şey ve aslında tek istediğim, yeni rahat yatağıma kıvrılıp iPad'imden *Taht Oyunları*'nın son bölümünü tekrar izlemek. Daenary'leri gerçekten seviyorum."

"Stevie Rae ve ben de izliyorduk. İçinde kuzgunlar var, biliyorsun."

"Evet ve ejderhalar ve ölü şeyler ve havalı bir cüce. Hepsi bir arada olunca budaneyinnesi ve delice olmalı ki gerçekten öyle ama iyi anlamda." Shaunee dudağını ısırdı ve daha fazlasını söylemek ile söylememek arasında gidip geliyormuş gibi durdu. Bu yüzden, teninin karıncalanmaya başlamasına rağmen Rephaim de durup bekledi. Nihayet, Shaunee çok hafif bir sesle, "Erin hiç sevmezdi," dedi. "Fazla *Zindanlar ve Ejderhalar* ahmaklığında olduğunu söylerdi ve ben de yüksek sesle ona katılırdım ama o uyurken izlerdim."

Rephaim buna nasıl tepki vermesi gerektiğini bilmiyordu. O iki kızın eskiden neden tek bir kişilermiş gibi davranma ihtiyacı duyduklarını gerçekten anlamamıştı, bu yüzden şimdi ikisinin de kendilerince üzgün ve kaybolmuş görünme nedenlerini de anlayamıyordu. "Belki de yeni sezon başlayınca Stevie Rae ve benimle birlikte izlersin," diye bir teklifte bulundu.

"Stevie Rae tereyağlı patlamış mısır da yapar mı? Eskiden müthiş patlamış mısır yapardı."

"Hâlâ yapıyor. Bu yüzden patlamış mısır da yapar diyorum. Tereyağlı."

"Ah, hımmm. Varım. Ve teşekkürler, Rephaim."

"Rica ederim. Şimdi gitmem gerek." Rephaim bodrum çıkışından üst kata yönelmek için arkasını döndü.

"Hey, Afrodit'in görüşünü duydum. Sadece umarım ölmezsin demek istiyorum."

"Ben de bunu umuyorum." Durdu ve, "Bana bir şey olursa, verdiğin telefondan babamı arayıp ona söyler misin?" diye ekledi.

"Evet, tabii ki. Ama sana hiçbir şey olmayacak. Ayrıca, ölmene gerek yok. O telefonu ne zaman istersen arayabilirsin. Bilirsin, sadece konuşmak için."

Rephaim bu kadar basit, dünyevi ve normal bir şeyi –babasını aramayı– hiç düşünmediğini fark etti. "Arayacağım. Yakında," dedi ve sözlerinde ciddiydi. "Gün batımından sonra görüşürüz."

Shaunee de, "Görüşürüz," diye seslendi.

Rephaim tünelin son kısmını hızla aşıp demir merdiveni aceleyle tırmanmak ve bodrumu son hızla geçmek zorunda kaldı ama buna aldırmadı. Kuzgun ve gökyüzü, insan zihnini ele geçirmeden önceki son düşüncesi, Shaunee ve Erin'in tek bir şahsiyet olmaya son vermelerine sevindiğiydi. Çünkü Shaunee tek başına iyi bir kızdı. Damien ve belki de Zoey'yle birlikte o da Rephaim'in ilk gerçek dostlarından olabilirdi.

Kalona

Gecede huzur bulamamasına neden olan bir şey vardı. Oğulları üç avcı barakasında, güvende ve sıcak bir şekilde uyuyordu. Onun da uyuyor olması gerekirdi. Oysa o kendini dışarıda, sırttaki büyük ve yassı bir kaya çıkıntısında oturup düşünürken bulmuştu.

iPhone elindeydi. Modern dünyayı ve geliştirdiği tuhaf sihri düşündü. Burayı eski dünyadan daha çok sevip sevmemek konusunda kararsızdı. Belli ki daha rahattı. Kesinlikle

daha karmaşıktı. Ama daha iyi? Kalona daha iyi olmadığını düşünmeye meyilliydi.

Telefona baktı. Çaylak, telefonu Rephaim'le temas kurabilsin diye vermişti ama çocuk rehberde yoktu ki. *Saçma, işe yaramaz şey,* diye düşündü. Sonra tekrar düşününce, Stevie Rae'nin rehberde olduğunu fark etti. Kırmızı'yla temas kurarsa, oğluyla da temas kurmuş olurdu.

Kırmızı'yla konuşmak istemiyordu. Sorunlarının kökeninde o vardı. O müdahale etmese, Rephaim olması gerektiği gibi burada, yanında olurdu.

Ya da Rephaim kan kaybettiği, kanadının kırıldığı ve yalnız olduğu o berbat gecede çoktan ölmüş olurdu. Ve böylesi oğlum için, genç bir vampir ve onun affetmek nedir bilmeyen Tanrıçasına zincirlenmiş olmasından daha iyi, daha uygun bir son olmaz mıydı?

Daha düşünceler kafasında tam olarak şekillenmeden, pişman olmuştu bile.

Hayır, Rephaim'in ölmesi daha iyi olmazdı.

Ve Nyx affetmenin ne olduğunu bilmiyor değildi. Oğlunu affetmişti. Affetmeyi reddettiği kişi Kalona'ydı.

Kalona gökyüzüne, "Oğluma bir iyilik yaparken, bana kötülük yapmış olman ironik. Bu dünyada beni gerçekten seven son varlığı elimden aldın," dedi. Sesi gecede hızla kaybolmuştu, tamamen yalnızdı. Tanrıçam, yalnız olmaktan o kadar bıkmıştı ki!

Rephaim'in yoldaşlığını özlüyordu.

Kalona'nın omuzları çöktü.

Karanlığın varlığını neden sonra fark etti. Ustaca ve başarılı bir şekilde gizlenmişti ama Kalona, ona karşı ve onun yanında savaştığı için kolay kolay kanmayacağı kadar uzun süredir Karanlığı tanıyordu.

Kalona telefonu kendinden uzağa koydu ve yüz hatlarını duygusuz, doğal bir maskeye dönüştürdü. Beyaz boğanın bu gece neden oralarda dolaştığı konusunda hiçbir fikri yoktu ama varlığının, bu dünya ve belki de onun için büyük belaların ve sıkıntıların habercisi olduğunu bilirdi.

Neferet'in güçten, gerçeği idrak edemeyecek kadar sarhoş olduğu bir şeyin farkındaydı. Karanlığın bedenlenmiş hali asla bir müttefik olamazdı. Beyaz boğanın tek bir amacı vardı: Siyah boğayı tüketmek ve yok etmek. Amacına ulaşmak için herkesi ve her şeyi kullanırdı; tıpkı yoluna çıkan her şeyi ve herkesi yok edeceği gibi.

Neferet kendini onun refakatçisi sanıyorsa, tamamen ve kesinlikle yanılıyordu. Karanlığın beyaz boğasının refakatçisi olmazdı; onun fethettikleri vardı.

Varlık yok oldu ve Kalona rahat bir nefes aldı. Sonra sırtını dikleştirdi ve, *Neferet? Yoksa onun varlığını da mı hissettim?* diye düşündü.

iPhone'a baktı. Onu ne zamandır izliyorlardı acaba? Ne duymuşlardı? Ne biliyorlardı?

Rephaim tehlikede miydi?

Kalona ayağa kalktı ve kendini göğe bıraktı. Hava akımlarını hızla ve sessizce aşıp doğuya, şafak öncesinin kasvetine doğru yönelirken ihtişamlı kanatları geceyi âdeta dövüyordu.

Depoya gün doğumundan dakikalar önce vardı ve tren yolu raylarının yakınındaki çakıl taşlı zemine, Shaunee'nin ona kullanılmadığını söylediği yüksek ön girişe bir hayli uzak bir noktaya indi. Kalona bir ileri bir geri yürüyüp eski metal ızgaraya bakar ve lanet olası telefonu kayanın üstünde bırakmasına sessizce lanet ederken, paslı bir ızgara yana çekildi ve oğlu koşarak binadan çıktı.

Kalona'nın tek parça halinde ve iyi olmasından büyük bir rahatlama duyarak ona doğru hamle yaptığı anda, oğlunun ağzı açıldı ve dudaklarından korkunç bir haykırış koptu. Sonra Kalona, Rephaim'in bedeninin titremesini, bükülmesini, biçim değiştirmesini *ve oğlunun teninden bir kuzgunun fırlamasını* izledi.

Sadece içgüdülerini izleyerek, kuzgunun peşi sıra göğe yükseldi. Ölümsüz şehrin meraklı gözlerinden çok yukarılara süzüldü ama kuzgun şehirde çok fazla kalmadı. Ürkütücü bir biçimde Kalona'nın geldiği rotayı izleyerek batıya ve biraz da güney uçtu. Kuzgunun sırta varıp, dalları avcı barakalarının üstüne koruyucu bir dev gibi sarkan yaşlı meşe ağacına tünemesi çok sürmedi. Kuzgun Rephaim, zaman zaman yemlenerek, zaman zaman da göğe yükselerek –yine de her zaman bir daire çizip sırta dönerek– orada kaldı.

Gün batımı yaklaşırken, kuş uçtu. Bu kez bir çember çizmedi ve yüzünü doğuya çevirip Tulsa'ya doğru kanat çırptı. Kalona onu takip etti ve güneş ufukta kaybolurken, kuzgun deponun bodrum girişinin önüne indi. Kuş, acı dolu bir haykırışa dönüşen bir çığlık attı ve sonra dizlerinin üstünde, çıplak ve soluk soluğa kalmış Rephaim'e dönüştü.

Kalona kuytuya çekildi ve oğlunun giyinmesini izledi. Ardından metal ızgaranın yükselen gıcırtısı, ikisinin de aynı yöne bakmasına neden oldu.

"Döndün! Evet!" Kırmızı, kendini oğlunun kollarına attı. Rephaim onu yakaladı, göğsüne bastırdı ve gülerek öptü. İkisi el ele binanın içinde kayboldu.

Birden dizlerinin bağı çözülen ve kendini inanılmaz derecede yaşlı hisseden Kalona, paslı demiryolu rayına oturdu ve geceye ve onun kişileşmiş hali olan Tanrıça'ya seslendi.

"Onu affettin ama hâlâ bir canavar olarak acı çektiriyorsun. Neden? Yoksa benim günahlarımın bedelini mi ödüyor? Lanet olsun sana, Nyx. Lanet olsun!"

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

Zoey

Yani, ilk ders ve Thanatos'un, ailenin bir üyesini –özellikle de annemi– kaybetmek konusunda anlatacaklarından dolayı gergindim ama gün bir hayli iyi başlamıştı. Çok uzun zamandır ilk kez Stark benden önce uyanmıştı; böylece öpücükleri ve bana Uyuyan Güzel diye seslenişiyle uyandım. Koca bir kâse Cap'n Crunch'ı mideye indirmiş, şimdiyse çocuklar otobüsü doldururken deponun dışındaki park alanında Darius'la birbirlerine sataşmakla ve şakadan küçük bir boks maçı yapmakla meşguldüler.

Afrodit depodan çıktığında çoktan otobüsteki yerime yerleşmiştim ve yüzüme aptalca olduğundan emin olduğum bir gülümsemeyle onları izliyordum. Bugün kesinlikle okula gidemeyecek kadar akşamdan kalma ve bitik olmasını beklediğim için, onu gördüğüme şaşırdım. Saatin 19.30 olmasına ve kesinlikle güneş olmamasına rağmen gözlerini kıstı ve güneş gözlüğünü taktı.

Kramisha arkamdaki koltuktan, "İyi görünmüyor," dedi.

"Bu kadar uzaktan nasıl anlayabildin?"

"Düz ayakkabı giymiş ve saçlarını toplamış. O kız asla düz ayakkabı giymez ve saçları her zaman Barbie'ninki gibidir," dedi Kramisha. "Yani normal Barbie'den bahsediyorum, Tenis Barbie'si ya da Spora Giden Barbie gibi tuhaf bebeklerden değil."

Shaunee, "Barbie'nin o sıkı kalçayı korumak için spora gitmek zorunda olmadığını herkes biliyor," dedi.

"Çok doğru," dedi Stevie Rae.

Kafam karışmış bir halde, "Ha?" dedim.

Kramisha "Bize güven, Afrodit iyi görünmüyor," diye tekrarladı.

"Hatta ruj bile sürmemiş," dedi Erin. "Kötüye işaret."

"Eğer göz makyajı da yapmamışsa, cehennem buz tutacak demektir," dedi Shaunee. Çok ilginçti, çünkü günlerdir ilk kez bir İkiz yorumuna bu kadar yaklaşmıştı.

Otobüsün en ön sırasında, en arkadaki Erin'den olabildiğince uzağa oturan Shaunee'ye baktım. Shaunee, MAC'in satın alıp âşık olduğunuz ve SONRA BİZDEN GERÇEKTEN NEFRET ETTİKLERİ VE DELİ OLMAMIZI İSTEDİKLERİ İÇİN TEKRAR ÜRETMEDİKLERİ rujlardan birini bulamıyormuş gibi çantasını karıştırıyordu.

Her neyse, Shaunee'nin yanaklarının pembe göründüğünden emindim. Yoksa yanlışlıkla yaptığı İkiz yorumundan utanmış ya da heyecanlanmış mıydı? Hangisinin doğru olduğuna kafa yoracak vaktim yoktu çünkü Afrodit otobüse binmişti ve tam önümde kalan, şoför koltuğunun arkasındaki ilk koltuğa çöktü.

Boğuk bir sesle, "Kahve," dedi. "Darius'a yol üstünde, Utica Meydanı'ndaki Starbucks'ta durmamızı söyledim. Süper tatlı bir karamelli double espresso içmez ve böğürtlenli kahveli keklerinden koca bir dilim yemezsem öleceğim"

Kramisha, "İkisi bayağı bir kalori eder," dedi.

"Beni durdurmaya çalışırsan, seni öldürürüm," dedi Afrodit.

Shaunee, "Bence saçların böyle de güzel görünüyor," dedi.

"Tanrıça aşkına, bir ortak beyinlinin acımasına ihtiyacım yok. O kadar da kötü hissetmiyorum."

Shaunee onu bakışlarıyla delip geçti. "Hiçbir şeyim ortak değil ve sana acıdığım falan da yok. Ben sadece her zaman böyle yapmadığın için saçının hoşuma gittiğini söyledim ama madem bir iltifatı kabul edemeyecek kadar kaltaksın, o zaman defol git ve kendini becer."

Bütün otobüs derin bir nefes aldı. Sessizlik derin ve korkutucuydu. Elementleri çağırmak ile kaçmak arasında kalmıştım. Sonra Afrodit güneş gözlüğünü burnunun ucuna indirdi ve üstünden Shaunee'ye baktı. Gözleri pembe, şiş ve korkunç derecede iticiydi ama neşeyle parlıyordu. "Sanırım kendine ait bir beyin kullanman hoşuma gidiyor."

"Şey, pekâlâ, ben senin hoşuma gidip gitmediğinden emin değilim ama saçların yine de iyi görünüyor."

"Hah?" dedi Afrodit.

"Hah," dedi Shaunee.

Ve hepimiz rahat bir nefes aldık.

Gün aşağı yukarı böyle başlamış oldu. Stark eski, çekici, seksi ve tamamen muhteşem haline dönmüştü. İçine neyin kaçtığını sorunca, "Z, kütük gibi uyudum ve bugün Süpermen gibi hissediyordum," dedi. Cidden. Süpermen. Ve görünüşe bakılırsa ciddiydi, çünkü etrafına bakıyor, gülüyor ve tam bir erkek gibi davranıyordu.

Trololo Cat videosundan bu yana gördüğüm en şirin şeydi.

Yani okul öncesi saatler harikaydı. Hatta okula yolculuk bile fena değildi. Tamam, Afrodit aksiydi ama bu bayağı normal bir durumdu. Ayrıca Shaunee'yle gerçekten konuşuyordu ki bu cidden hoştu. Zira artık bir İkiz takımının parçası olmadığı için, Shaunee'nin kim olduğundan emin olamadığı her halinden belliydi. Yolda Starbucks'ta durduk. Çaylakların kafeinle kafa bulmamaları gerektiğini biliyordum ama Gece Evi'ne geldiğimizde enerji patlamasının eşiğindeydik.

Tabii okula vardığımızda, Stevie Rae'nin deyişiyle diğer her şey bir kedi sürüsü kadar kontrol altındaydı.

Her şey birinci derste başladı. Pekâlâ, Thanatos'un ailenin-bir-üyesinin-kaybıyla-nasıl-baş-ederiz sınıf projesi ya da her neyse işte, beni örnek olarak kullanacağını gerçekten unutmamıştım. Sadece hafızamın içerisinde kaybetmiştim diyelim ve bu, büyük olasılıkla Stark'ın bu kadar harika olması, benimse onun yeniden kendisi gibi davranmasından ötürü bu kadar mutlu olmamdan kaynaklanıyordu.

Belki de hatırlamak istememiştim. Belki de bir süre için annesiz ve kalbi kırık olmak istememiştim.

Her neyse, seçici unutkanlığım ilk derse adım atıp Stevie Rae ve Rephaim'in peşinden ilk sıraya yerleşmemin ardından

en çok iki buçuk saniye sürdü. Aurox da orada, önceki gün oturduğu yerdeydi. Bakışlarını kaçırmadan önce bana bir saniye baktı. Sonra neler olduğunu hatırladım. Bu ders, benim eğlendiğim ya da hayallere daldığım bir ders olmayacaktı. Bu dersin konusu, nasıl desem, *ben* olacaktı. Bu düşünceyle midem kasıldı ve aniden gergin, kaygılı bir havaya büründüm ve tuvalete, hemşireye ya da sınıf dışında herhangi bir yere gitmek için izin almamış olduğuma pişman oldum.

Kâhin taşımın ilk kez onu gördüğüm anda ısınmamış olduğunu sonradan fark ettim. Çünkü Thanatos konuşmaya başlamış ve kaygı dondurmamın üstüne bir kiraz şekerlemesi kondurarak dikkatimi tamamen dağıtmıştı.

"Sorularınızı okudum ve aralarında pek çok ortak tema buldum," dedi. "Birkaçınız ebeveynlerinizin kaybıyla nasıl baş edebileceğinizi tartışma arzunuzu ifade etmişsiniz. Gerçek şu ki, Değişiminizi tamamlayıp vampir olursanız, sadece ebeveynlerimizi değil, bütün ölümlü çağdaşlarınızı kaçınılmaz olarak kaybedeceksiniz. Çünkü hepinizin zaten bildiği gibi, ölümsüz olmasalar bile vampirler, insanlara göre kesinlikle daha uzun ömürlü. Bu yüzden, bu konunun derinliklerine girmemize faydası olması için yaşıtlarınızdan, ebeveyninin yanı sıra bir eşini de kaybetmiş olan birisinin, Zoey Kızılkuş'un yardımına başvurmaya karar verdim."

Ölmek istiyordum.

Dallas'ın etrafını saran asi kırmızı çaylaklar da dâhil olmak üzere, herkes susup dikkat kesilmişti.

"Derse bir teşvik konuşmasıyla başlamak isterim," dedi Thanatos. "Bildiğiniz gibi, benim özelliğim ölümle alakalı. Ge-

nelde ruhların bu âlemden Öteki Âlem'e geçişlerine rehberlik ederim. Bu yüzden hepinize, bizleri bekleyen bir Öteki Âlem olduğunu kesin olarak söyleyebilirim. Oraya gitmedim ama Zoey gitti." Bana cesaret vermek için gülümsedi. "Hem eşinin hem de annenin, Nyx'in âlemine mutlulukla buyur edildiklerini gördüğüne inanıyorum."

"Evet." Sesimin fazla yumuşak çıktığını fark ettim ve boğazımı temizledikten sonra tekrar, bu kez daha yüksek sesle denedim. "Evet, annemin Nyx tarafından karşılandığını gördüm ve orada Heath'le zaman geçirdim."

"Orası güzel bir yer mi?"

İyi kısmını hatırlarken, midemdeki kasılmanın biraz gevşediğini hissettim. "Evet, muhteşem. Ruhum paramparçayken ve süper altüst haldeyken bile, Tanrıçanın Korusu'ndaki huzur ve mutluluğu hissedebiliyordum." İçimden, *sadece, ona ulaşamıyordum*, diye ekledim.

Stevie Rae'nin eli kalktı. "Evet, Stevie Rae?" dedi Thanatos.

"Soru sormamızda bir sakınca var mı?"

"Zoey?" Thanatos'un bilge gözleri bana çevrilmişti.

"Hayır, yok elbette, sanırım."

"O zaman sorunu sorabilirsin, Kırmızı Yüksek Rahibe." Thanatos'un bakışları bütün sınıfı dolaştı. "Sınıfımda her zaman geçerli olan nezaket kurallarını unutmayalım."

Bir sessizlik oldu ve arkasından Stevie Rae bana, "Ah, şey, yani Öteki Âlem büyük bir koru mu?" diye sordu.

Sorusuna ve bariz merakına şaşırmıştım. Ardından bana Öteki Âlem hakkında pek bir şey sormamış olduğunu hatır-

ladım. Gerçekten de, Sgiach ve Jack'in ritüelini yönetmem dışında Öteki Âlem'den hemen hemen hiç bahsetmemiştim.

"Şey, evet ama Öteki Âlem'in çok farklı bölümleri olduğunu biliyorum. Mesela Heath'i ilk bulduğumda, gerçekten hoş bir gölün üstündeki bir iskelede balık tutuyordu." Onu özlemek beni hüzünlendirse de o günü hatırlayıp gülümsemiştim. "Heath balık tutmaya bayılırdı. Yani cidden severdi. Yani, onu ilk bulduğum yer orasıydı ama güvende olmaya ihtiyaç duyunca, Tanrıçanın Korusu'na gittik. Bu, Öteki Âlem'in başka bir kısmındaydı."

Damien'ın eli kalkınca, Thanatos ona söz verdi.

"Jack'i yukarıda görmediğini biliyorum ama Öteki Âlem'de her birimize özel yerler olduğuna inandığını mı söylüyorsun?"

Bir saniye düşündükten sonra kafamı salladım. "Sanırım bu, orayı tarif etmek için doğru bir ifade. Büyük olasılıkla Jack, sanat ve el sanatları kısmındadır."

Damien gözyaşlarının arasından gülümsedi. "Moda tasarımcısı olmak istiyordu. *Project Runway* bölümündedir."

Arkamdan bir yerden, "Ah, güzel bölümmüş!" dendiğini duydum ve birkaç çocuk usulca gülüştü.

Aurox çekinerek el kaldırdı. Thanatos ona söz verince, gözlerime bakabilmek için bana döndü. "Öteki Âlem'de farklı bölümler olduğunu söyledin. Ceza uygulanan bir bölüm olduğunu da düşünüyor musun?"

Tuhaf, ay taşı gözleri dile getirilmeyen bir sıkıntıyla doluydu; sorusunun meraktan daha derin bir şeyden kaynaklandığını ve cevabımın, sıradan bir okul bilgisi vermekten daha

fazlasını yapacağını anladım. *Lütfen, Nyx, bana doğru kelimeleri ver. Cevabımın doğru olmasına izin ver.*

Derin bir nefes aldım ve ruhu içimde buldum. Kalbime en yakın elemente tutundum ve Tanrıçamın, onun aracılığıyla kelimelerime rehberlik edeceğine güvendim. Konuşmaya başlayınca odanın ne kadar sessizleştiğini fark ettim; en arka sırada oturan çocukların nefeslerini tuttuklarını duyar gibiydim.

"Öteki Âlem'de korkutucu ve hoş olmayan şeyler de gördüm ama onlar dış güçlerdi, Tanrıça'ya ait güçler değil. Bir ceza bölümü gördüm mü? Hayır, ama gördüğüm şey Heath'in Öteki Âlem'in başka bir âlemine geçişiydi. Âlemin o bölümünde yeniden doğacağına inanıyordu. Giderken bana, yoluna devam etse bile aşkımızın onunla kalacağını söyledi." Durdum ve gözlerimi kırpıştırmak zorunda kaldım ama bir damla –nasılsa– kaçmayı başarmıştı. "İç sesim bana Nyx'in bir ceza tanrıçası olmadığını söylüyor ama gerçekten nefret dolu insanların eski hayatlarının berbat yönlerini telafi edebilecekleri ya da daha önce öğrenmedikleri şeyleri öğrenebilecekleri bir şekilde yeniden doğmaları beni şaşırtmazdı."

Shaunee, "Karısını döven birisinin bir kadın olarak yeniden doğması gibi mi?" diye sordu.

Afrodit alaycı bir tavırla kaşını kaldırarak, "Afganistan'da burka giyen bir kadına ne demeli?" dedi.

"Evet, kastettiğim bunun gibi bir şey," dedim. "Ama ne, nerede ve kim kısmı Tanrıça'nın bileceği şey."

Aurox bana, "Kişinin kendisine de bağlı olabileceğini düşünüyor musun?" diye sordu.

Heath'i ve annemi düşünerek hevesle, "Umarım öyledir," dedim.

"Bir Öteki Âlem olduğunu ve sevdiklerimizin –vampir ya da çaylak olmasa bile– oraya çıkan yolu bulabildiklerini şüpheye yer kalmayacak şekilde bilmek, ölümlülerden daha uzun bir hayat süren bizlere bir miktar teselli olabilir. Yine de bu, ailenin bir üyesini kaybetmenin kolay olacağı anlamına gelmez. Zoey, bunun acı verdiğini biliyorum ama annenin ölümünde senin için en zor olan kısmı bizimle paylaşabilir misin?"

Başımı salladım ve annemin son üç yıldır bana annelik etmemiş olmasını telafi etmesinin artık imkânsız olduğunu söylemek üzere ağzımı açtım ama kelimeler bir türlü dışarı çıkmıyordu.

"Acele etme," dedi Thanatos.

Stevie Rae uzanıp elimi tuttu. Sıkarken, "Sorun değil," dedi. "Burada bizden başka kimse yokmuş gibi yapabilirsin. Bana anlatıyorsun."

En yakın arkadaşıma baktım ve, "Ona gerçekten ne olduğunu bilmemem çok berbat bir şey," dedim.

"Neden seni en çok üzen şeyin bu olduğunu düşünüyorsun?"

Thanatos bu soruyu sahneden sormuştu ama ben Stevie Rae'ye bakmayı sürdürüyordum. Gülümsedi ve, "Annene ne olduğunu bilmen nasıl daha iyi gelebilirdi?" diye sordu.

"Çünkü birisi ona yapılanın bedelini ödemeli," dedim en yakın arkadaşıma.

"İntikam mı?" dedi Thanatos.

İşte o zaman ona döndüm. "Hayır. Adalet," dedim kararlı bir sesle.

"Adaleti istemen, anlaşılır olduğu kadar hayranlık duyulacak bir şey. Bu, siz diğerlerine ders olsun. İntikam almakla, herkes için adaletin yerine getirilmesini, gerçeğin öne çıkmasını istemek arasında bariz bir fark var." Thanatos gözlerime baktı. "Sanırım, annen için adalet, senin içinse bir ödeşme vesilesi olması adına gerçeği bulmanda sana yardımcı olabilirim."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Büyükannenle konuştum. Bugün, annenin ölümünden sonraki beşinci gece. Beşin inanç sistemimizde önemli bir rakam olduğunu anlatmıştım. Elementleri ve onlara yakınlığımızı temsil eder. Bunun için, beşinci gecede geleneksel arınmasına ara vermeyi kabul etti. Kesin değil ama çemberinin sahip olduğu elementsel güç ve ölümünü araştırdığımız kişiye olan yakınlığınla, annenin öldürülmesinin ardındaki gerçeği aydınlatabileceğime inanıyorum. Tabii eğer bir çember kurmaya ve bunun ortaya çıkaracaklarına şahit olmaya istekliysen."

"İstekliyim." Kendimi kötü hissediyordum ama bunu yaşamam gerektiğini biliyordum.

"Dahası da var," dedi Thanatos. Bakışları benden, Stevie Rae'ye kaydı. "Çemberi Zoey kuracak. Ben ölümün varlığını uyandırmak için orada olacağım ama ölümü uyandıracak olan sihir senden dayanak alıyor."

Stevie Rae, "Benden mi?" diye cırladı.

"Bu eylemin damgaladığı şey, senin elementin. Gerçek, senin elementin aracılığıyla açığa çıkmış olacak." Anlatmaya

devam ederken, Thanatos'un bakışları çemberimin bütün üyelerini tek tek dolaştı. "Bu sihir hoş olmayacak. Zoey'nin annesi öldürüldü. Başarırsak, o korkunç eyleme şahit olacağız. Hepinizin istekli katılımcılar olması gerekiyor. Odaklanmış ve neyi kabul ettiğinin farkında olan katılımcılar."

Stevie Rae hemen, "Ben istekliyim," dedi.

Shaunee, Damien ve Erin'den, "Ben de. . Evet... Ben varım. Ben istekliyim," cevapları geldi.

"Bu durumda karar verildi. Birinci ders biter bitmez yola çıkarız. İsmini saydıklarım park alanında toplanıp kendilerini ritüele ve sihre hazırlayacaklar. İsmini okumadıklarım, lütfen bir sonraki derse devam etsinler. Ödeviniz kaybetmek üzerine bir deneme yazmak olacak ve bu ödev ritüele katılanlar kadar, katılmayanlar için de geçerli. Bana eşlik edecek öğrenciler, Zoey, Stevie Rae, Damien, Shaunee, Erin ve Afrodit. Siz diğerleri, denemeleriniz üzerinde çalışmaya başlayabilirsiniz. Size iyi günler ve kutsanmaya!" Thanatos sınıfının önünde resmî bir tavırla eğildi ve masasının arkasına geçip oturdu.

Ağzım açık kalmıştı. Büyükannemin deyişiyle, bu olay beni tamamen afallatmıştı.

Afrodit kendini yanımdaki sıraya bıraktı ve fısıltıyla, "Thanatos'la konuş," dedi. "Ejderha'nın bizimle gelmeyeceğinden emin ol." Durdu, kafasını eğdi ve kafa kafaya vermiş, hızlı hızlı bir şeyler konuşan Stevie Rae ve Rephaim'e baktı. "Yanılmıyorsam, ki asla yanılmam, kuş çocuğun da bizimle gelmesi için ısrar edecek. Buna şaşırmam çünkü Darius'un da onsuz gitmeme izin vermeyeceğinden eminim. Ama Rephaim'in

bizimle gelmesi, Ejderha gelemez demek ya da benim görüşüme göre, Rephaim ortadan ikiye ayrılacak demek."

"Canı cehenneme!" dedim.

"Küfür, ha?" dedi Afrodit.

"Hayır, bir mekân. Ve kimseyi oraya göndermedim!"

"Büyü artık," dedi.

"Canın cehenneme!" dedim ters ters.

Afrodit gülünce, küfrümün Büyük Kız havası bir anda bozulmuş oldu. Zil çalarken iç geçirdim, masamdan kalkıp ağır ancak kararlı adımlarla Thanatos'a yürüdüm.

Thanatos masasının arkasındaki yerinden kafasını kaldırdı ama bana bakmadı. Etrafına bakındı ve, "Aurox, bir dakika lütfen," dedi.

Aurox sınıftan çıkmak üzereyken durdu ve dönüp, "Beni mi istediniz, Rahibem?" dedi.

"Soruna bir yanıt vermek istiyorum."

"Ah, ben dışarıda bekleyeyim ki siz ikiniz..."

Thanatos, "Gitmene gerek yok," diyerek sözümü kesti. "Cevabım, soruyu kim sorsa aynı olurdu."

"Anlamıyorum," dedi Aurox.

Aslında, ben de anlamamıştım. Sorusu "Ben neyim?" idi. Bu sorunun nasıl tek bir cevabı olabilirdi ki?

"Söyleyeceklerimi sonuna kadar dinleyince anlayacağına inanıyorum. Ne olduğumuz sorusuna yalnızca kendimiz cevap verebiliriz. Hepimiz ne olduğumuza hayattaki tercihlerimizle karar veririz. Nasıl yapıldığımız, anne babamızın kim olduğu, nereden geldiğimiz, tenimizin rengi, kimi sevmeyi seç-

tiğimiz; bunlar bizi tanımlamaz. Bizi, davranışlarımız tanımlar ve ölümden sonraya kadar da tanımlamaya devam edecektir."

Aurox'un ifadesinde şaşkınlık gördüm. "Geçmişin önemi yok mu?"

"Geçmişin önemi büyük, özellikle de ondan ders almamışsak. Ama gelecek, geçmişin dayatması olmamalı."

"Kim olduğuma kendim mi karar veriyorum?" Aurox bir bilmece çözmeye çalışır gibi, ağır ağır konuşmuştu.

"Evet."

"Teşekkürler, Rahibe."

"Rica ederim ve şimdi çıkabilirsin."

Aurox yumruğunu kalbinin üstüne bastırdı ve sınıftan ayrılmadan önce, önünde iyice eğildi.

Arkasından bakarak Aurox'ta gördüğüm şaşkınlığı düşünürken Thanatos bana, "Zoey," dedi. "Bu ritüelin ve sihrin senin için zor olacağını biliyorum ama sana bu konunun üstesinden gelme şansı vereceğine de inanıyorum."

"Evet, ben de," dedim. Eli kurabiye kavanozunun içindeyken yakalanmış bir çocuk gibi, hızlı hızlı konuşmuştum. Bakışlarımı Thanatos'a çevirdim. "Demek istediğim, bunu yapmak istemiyorum. Anneme ne olduğunu görmek istemiyorum ama zihnimde bunu tekrar tekrar canlandırmaya çalıştığımın da farkındayım. En azından gerçek, hayal gücümü durduracak."

"Bunu yapacak," dedi.

"Bu ritüelde, kimler olacak?"

"Adlarını saydıklarım. Koruyucunun da sana eşlik edeceğini tahmin ediyorum, Afrodit'in Darius'u gibi. Ve ben de olacağım. İçgüdülerini dinle, Zoey. İstediğin başka kimse var mı?"

Aurox'un varlığı hâlâ odada oyalanır gibiydi. Başımı salladım. "Hayır, başka kimseyi talep etmek istemiyorum. Çemberim ve savaşçılarımızdan başka kimseye ihtiyacımız olmayacak ama orada olmamasını istediğim birisi var." Kaşlarını kaldırınca sözüme devam ettim. "Ejderha Lankford. Rephaim'den nefret ediyor ve Rephaim de Stevie Rae'nin savaşçısı gibi davrandığı için, onunla birlikte olması gerek." Hızlı bir karar vererek, *Thanatos bilmeli*, diye düşündüm ve, "Ayrıca, dün Afrodit'e Ejderha'nın Rephaim'in bir kılıç darbesiyle yaralanması olayına dâhil olduğu bir görüş geldi. Böyle bir şeyin annemin ölümünün ardındakileri açığa çıkarma ritüeli sırasında yaşanmamasını tercih ederim," diye ekledim.

"Ejderha Lankford, bu okulu ve öğrencilerini korumakla görevlendirildi. Rephaim'in yaralanmasına izin verir ya da böyle bir olayda rol alırsa çok büyük bir adaletsizlik yapılmış olur ve derhal..."

"Bir dakika, durun," diyerek sözünü kestim. "Bu sihrin, Ejderha'nın başını belaya sokacağı bir tuzak olmasını istemiyorum. Bütün bu olayların, annemin başına gelenlere dokunmasını istemiyorum. Sadece Ejderha'nın orada olmaması konusunda bana yardım etseniz? Onunla ilgili meseleleri daha sonra çözeriz."

Thanatos başını hafifçe eğdi. "Haklı olduğun bir nokta var ve bunu bana hatırlatarak doğru olanı yaptın. Annenin ölümü,

Ejderha'yı sınamak ya da başarısızlıklarına ışık tutmak için uygun bir ortam değil. Bizimle gelmemesini sağlayacağım."

"Teşekkürler."

"Bana ritüel ve sihir bitince teşekkür edersin. Ölülerin, yaşayanlardan saklanmaması gereken şeyleri ortaya çıkardıklarını pek çok kez gördüm."

Bu ürkütücü hatırlatmayla ölümün sınıfından ayrıldım, park alanına ve hiçbirimizin öngöremeyeceği geleceğe yürüdüm.

Neferet

Birinci saatin sona erdiğini haber veren zil çalınca, Neferet umursamaz hareketlerle sınıfının kapısına yürüdü. Thanatos'un *özel* ilk dersi için seçtiklerinden arta kalanları geçiriyormuş gibi yaparak, Yüksek Konsey üyesinin öğrencilerinin çıkışını izleyebileceği bir noktaya konumlandı.

Dallas, yeni bir kargaşa koparmak için bu çok uygun bir zaman olabilir.

Düşüncenin kafasında şekillenmesiyle, genç kırmızı vampirin görüş alanına girmesi bir oldu. Ne saldırgan ne de kışkırtıcı bir duruş takınmıştı. Neferet kaşlarını çattı. O ve hırpani grup arkadaşları Thanatos'un dersinden, kuyruklarını bacaklarının arasına kıstırmış köpekler gibi sessizce çıkıyordu.

Sonra Zoey'nin grubu da –Zoey'nin aralarında olmadığını fark etmişti– hızla sınıftan çıktı ve aynı yönde aceleyle ilerlemeye başladılar. *Aynı yönde mi?* Çoğunun ikinci saatte farklı dersleri vardı. Ne kadar koyun gibi olurlarsa olsunlar, birlikte hareket etmemeleri gerekiyordu.

Aurox kapıda görününce Neferet gülümsedi.

Araç, bakışını hissetmiş gibi onun olduğu yöne döndü.

Neferet dudak hareketleriyle, "Bana gel," dedi ve ofisini işaret etti. Aracın itaat edip etmeyeceğini görmek için beklemedi. Emrini yerine getireceğini biliyordu.

"Evet, Rahibem," dedi masasının önünde durarak. "Beni mi çağırdınız?"

"İlk derste sıradışı bir şey oldu mu?"

"Sıradışı derken, rahibem?"

Neferet sinirini saklamakta güçlük çekiyordu. *Bu kadar aptal olmak zorunda mı?* "Evet, sıradışı! Dallas ve grubunun alışılmadık derecede çekingen davrandıklarını ve sonra da öğrencilerin pek çoğunun, Zoey Kızılkuş'a en yakın olanların ikinci dersten başka bir yere gidiyorlarmış gibi birlikte uzaklaştıklarını gördüm."

"Gözleminiz doğru, Rahibem. Thanatos, Zoey'yi ve çemberini bir ritüel gerçekleştirirken izlemek istiyor. Sonrasında ölümü uyandıran bir sihir yapacaklar. Niyeti, Zoey'nin annesinin ölümünün ardındaki gerçeğe şahit olup konuya bir nokta koyabilmesini sağlamak."

"Ne?" Neferet'in zihni patlayacak gibiydi.

"Evet, Rahibem. Thanatos, Zoey'yi, bütün çaylak ve vampirlerin ebeveynlerinin kaybını aşabilmelerinde örnek olarak kullanıyor."

Neferet elini, avucu dışarı bakacak şekilde kaldırdı ve Karanlık iplikleri etrafında salınmaya başladı. Aurox, onun karmaşık duygularından açıkça rahatsız olarak geri çekildi. Ne-

feret kendini kontrol etmek için bilinçli bir çaba gösterince, filizler yatıştı.

"Bu sihir nerede gerçekleşecek?"

"Zoey'nin annesinin cinayet mahallinde."

Neferet sıktığı dişlerinin arasından, "Ne zaman? Bu iş ne zaman olacak?" demeyi başardı.

"Şu anda yola çıkmak üzere toparlanıyorlar, Rahibem."

"Thanatos'un onlara eşlik edeceğinden emin misin?"

"Evet, Rahibem."

"Bütün ölümlülere lanet olsun!" Neferet âdeta tükürür gibi lanet etmişti. "Gerçeği açığa çıkarma ritüeli. Beraberinde çok özel bir sihrin yapılması gerek..." Sivri tırnaklarını masaya vurarak düşündü. "Toprak bazlı olmalı, özellikle de ölümün Damgaladığı toprak parçasında. O zaman engellenmesi gereken Zoey değil, Stevie Rae." Dikkatini yeniden Aurox'a çevirdi. "Emrim şu: Bu ritüeli ve sihir olayını bozacaksın. Durdurmak için ne gerekiyorsa yap. Öldürmen gerekse bile. Gerçi öldürülenin rahibelerden biri olmasını istemem." Sıkkın bir tavırla yüzünü buruşturdu. Neredeyse kendi kendine, "Ne yazık ki bir rahibenin ölümünün bedeli çok yüksek, özellikle de sunacak ona denk bir kurbanım olmadığı için," diye mırıldandı. Sonra gözlerini aracın ay taşı gözlerine çevirdi. "Sakın rahibe *öldürme*. Orada olduğunu *hiç kimsenin* fark etmemesini tercih ederim ama sihri kendini ele vermeden bozamıyorsan, o zaman gerekeni yap. Emrin, ritüelin ve sihir işinin yolunda gitmemesi ve Thanatos'un Zoey'nin annesinin ölüm şeklini ortaya çıkaramaması. Beni anlıyor musun?"

"Anlıyorum, Rahibem."

"O zaman buradan çık ve emrimi yerine getir. Yakalanırsan, seni kurtarmamı bekleme. Bu konuşmayı yaptığımızı bile unutacağımı bil."

Aurox'un orada durup dik dik bakmaya devam ettiğini görünce, "Ne oldu?" dedi. "Neden emrime itaat etmek için harekete geçmiyorsun?"

"Nereye gideceğimi bilmiyorum, Rahibem. Ritüel mekânına nasıl ulaşabilirim?"

Neferet, ona Karanlıkla çarpma arzusunu güçlükle bastırdı. Bir not defterine adresi karaladı, kâğıdı yırtıp ona uzattı. "Sana daha önce gösterdiğim gibi GPS'i kullan. Adres bu. Seni orada sihirle ortaya çıkarmak bundan daha kolay olamazdı."

Aurox kâğıdı alıp eğildi." Emrettiğiniz üzere, Rahibem," diyerek odadan çıktı.

"Ve dikkat et, gelişini görmesinler."

Aurox kapıyı arkasından kapatırken, "Evet, Rahibem," dedi.

Neferet onun gidişini izledi. Kollarının etrafında kıvranan ve bileklerini okşayan karanlık sürgünlere, "Keşke daha zeki olsaydı," diye fısıldadı. "Ah, ama siz öylesiniz, değil mi? Onunla gidin. Ona güç verin. Onu izleyin. Basit emirlerimi yerine getirirken bocalamamasını sağlayın. Sonra geri gelin ve bana her şeyi anlatın." Sürgünler tereddütlüydü. Neferet iç geçirdi ve işaret parmağının hızlı bir hareketiyle kolunun iç kısmına bir çizik attı. Karanlık ondan beslenirken dişlerini sıktı. Bir süre sonra onları savdı ve diliyle yarasını kapadı. "Gidin artık. Ödemenizi aldınız. Emrimi yerine getirin."

Gölgeler ondan kayarcasına uzaklaştı ve Neferet ona bir kadeh kanlı şarap getirmesini istemek için hoşnut bir halde asistanını çağırdı.

Genç vampir çağrısına yanıt verince, "Bu kez bakire kanı bul," diye çıkıştı. "Diğeri fazla sıradan ve içimden bir ses, kutlama zamanının yaklaştığını söylüyor."

"Evet, Rahibem, nasıl isterseniz." Asistan saygıyla eğildi ve hızlı adımlarla çıktı.

Neferet dinleyen gölgelere, "Bu doğru," dedi. "Her şey emrettiğim gibi olacak. Ve çok yakında bir gün bana Rahibe değil, Tanrıça diyecekler. Çok ama çok yakında."

Neferet bir kahkaha attı.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Ejderha

Bir kılıç ustası her şeyi fark ederdi. Onu başarılı kılan ve hayatta kalmasını sağlayan şeylerden biri de buydu. Gerçi Ejderha'nın Zoey'nin grubunda bir şeylerin döndüğünü anlaması için doğaüstü gözlem yeteneğine gerek kalmamıştı. Sadece içgüdülerini takip etmesi ve tek bir basit soru sorması yeterli oldu.

İkinci dersin başlamasından kısa süre sonra, Ejderha öğrencilerine ısınma egzersizlerine başlamaları için talimat verdi ve hemen döneceğini söyledi. İçgüdüleri içini kemiriyor, onu kışkırtıyor ve endişelendiriyordu. Darius ve Stark yetenekli savaşçılardı ama kendi silah alanlarında becerikliden fazlasıydılar. Darius büyük olasılıkla Ejderha'nın tanıdığı en yetenekli bıçak fırlatıcısıydı ve Stark'ın yay ve oklar konusundaki hedef şaşmazlığı, insanı hayran bırakacak cinstendi.

Bu yeteneklerin hiçbiri, genç ve etkiye açık çaylakların eğitiminden sorumlu olabilecekleri anlamına gelmezdi. Öğretmek başlı başına bir yetenekti ve Ejderha, bu iki genç vam-

pirin gerçek birer profesör olmak için gereken tecrübe ve bilgeliğe sahip olduğundan fazlasıyla şüpheliydi.

Anastasia profesör olduğunda çok gençti, hem de çok. Onunla, eşiyle, hayatıyla, canıyla bu sayede tanışmıştı. Orada olsa, Anastasia'nın ne diyeceğini biliyordu. Nazik bir gülümsemeyle gençliklerinden ötürü başkalarını çok sert yargılamaması gerektiğini, bir zamanlar kendisinin de nasıl birisi olduğunu bildiğini hatırlatırdı. Gençlere akıl vermek ve değerli savaşçılar ile olağanüstü öğretmenler olarak büyüdüklerinden emin olmak için kusursuz bir konumda olduğunu söylerdi.

Ama Anastasia geçmiş kadar ölüydü ve bu yüzden, Ejderha'nın hayatı büyük ölçüde değişmişti. Genç profesörleri gözlemlemek, onlara akıl hocalığı yapmak istemiyordu. Hele bu ekstra dersi, insana dönüşen Alaycı Kuzgun'un varlığı yüzünden acı çekmek zorunda kalmaması için başlattıkları düşünülürse. Ancak Ejderha için görev tuhaf bir şeydi. Eşi ve Tanrıçasıyla yürüdüğü yoldan çıkmış olsa da, onu onur ve sorumluluğa bağlayan bağlardan tamamen kurtulabilmiş değildi.

Bu yüzden hayıflanarak, genç savaşçıları kontrol etmesi gerektiğini söyleyen iç sesine teslim oldu ve eğitim alanı ile, Stark ve Darius'un savaşçı eğitimleri için kullandıkları arena arasındaki kısa yolu yürüdü.

Adımını talaşla kaplı arenaya attığı anda, endişelenmek konusunda haksız olmadığını anladı. Eğitimi iki vampir değil, insan soylu ahır görevlisi yönetiyordu. Lenobia ortalıkta yoktu ve iki savaşçı, Afrodit'i takip ederek ahırlardan uzaklaşmaktaydı. Ejderha başını tiksintiyle salladı.

"Darius!" diye seslendi. Genç vampir duraksadı ve Stark ile Afrodit'e yola devam etmelerini işaret ettikten sonra Ejderha'ya koştu. "Neden dersinizi bir insan soylu yönetiyor?"

"Aksi mümkün değildi," dedi Darius. "Stark ve benim, Afrodit ve Zoey'ye eşlik etmemiz gerek."

"Eşlik etmek mi? Nereye?"

Ejderha, Darius'un onunla bu konuda konuşmaktan rahatsız olduğunu fark etmişti ama seçme şansı yoktu. Rephaim, Neferet ve bazı kırmızı çaylaklar hakkında farklı görüşlere sahip olsalar da, Ejderha hâlâ Darius'un emri altındaki bir savaşçıydı ve Kılıç Ustası'na bir cevap borçluydu.

"Thanatos, Zoey ve çemberine büyükannesinin çiftliğindeki bir ritüelde liderlik edecek. Söz konusu sihrin annesinin ölüm şeklini ortaya çıkarması bekleniyor."

Ejderha şoku hissetti. Bu çok büyük ve fizikselden ziyade duygusal olsa da, belli oranda tehlike içeren bir sihir işiydi. *Bana bilgi verilmeliydi. Bu olaya dâhil edilmeliydim.*

Ejderha düşüncelerini kendine sakladı ve sadece, "Bu ritüel neden şimdi, okul saatleri içinde yapılıyor?" diye sordu.

"Bu, öldürülüşünden sonraki beşinci gece."

Ejderha anlayarak başını salladı. "Her element için bir gece. Dört eksik olurdu. Altı çok geç. Bu gece olmalı."

Darius bariz bir huzursuzluk içinde, "Evet, Thanatos da böyle izah etti," diye ekledi. "İzninizi rica edebilir miyim, Kılıç Ustası? Kâhinim bekliyor."

"Evet, tabii."

Darius eğildi ve Ejderha onun gidişini izledi. Sonra yakışıklı yüzünde ciddi bir ifadeyle yön değiştirdi ve hızla Thanatos'un sınıf olarak kullandığı odaya yürüdü.

Yüksek Rahibe'nin orada ve odanın arka tarafındaki bir dolaptan çıkardığı mum ve otları ona fazlasıyla tanıdık gelen bir sihir sepetine yerleştirmekle meşgul olduğunu görünce rahat bir nefes aldı. Bu, Anastasia'nın en sevdiği sepetti.

Sepeti görmek içinin acımasına neden olmuştu. Yine de boğazını temizledi ve, "Rahibem," dedi. "Sizinle bir dakika konuşabilir miyim?"

Thanatos onun sesini duyunca doğruldu. "Elbette, Kılıç Ustası."

"Darius, büyükannesinin çiftliğinde gerçekleşecek bir ifşa ritüelinde ve önemli bir sihir işinde Zoey'nin çemberine liderlik edeceğinizi söyledi."

Bunu bir soru şeklinde dile getirmemişti ama Thanatos başıyla onayladı. "Evet."

"Rahibem, bu Gece Evi'ndeki Erebus'un Oğulları'nın lideri olduğumun farkında olduğunuz izlenimine kapılmıştım."

"Burada konumunun ne olduğunun farkındayım, Kılıç Ustası."

"Size akıl vermek ya da saygısızlık etmek istemesem de, beni böyle özel bir önem ve tehlike içeren bir olayda bilgilendirmeme ya da konuya dâhil etmeme nedenlerinizi bilmek isterim."

Thanatos duraksadı ve sonra onunla hemfikirmiş gibi kafasını salladı. "Haklısın, bu okuldaki konumun gereği, seni planlarımdan haberdar etmeliydim. Bunu çok basit bir ne-

denden ötürü yapmadım. Ritüeldeki varlığının dikkat dağıtacağına karar verdim, bu yüzden seni dâhil etmedim ve bilgilendirmedim. Konumuna saygı duymuyormuşum gibi göründüyse, özür dilerim. Niyetim bu değildi."

"Dikkat dağıtmak mı? Neden dikkat dağıtayım ki?"

"Stevie Rae'nin refakatçisi ve koruması olarak, Rephaim de ritüele katılıyor olacak."

Canı büsbütün sıkılan Ejderha, "Benim dikkat dağınıklığı nedeni olmamla Rephaim'in ne ilgisi var?"

"Toprak elementine can veren refakatçisine zarar verirsen, bu açığa çıkarma ritüelindeki kilit rolünü yerine getiren Rahibe'nin dikkatinin dağılmasına neden olacak ve sonrasında gerçekleşecek sihir işini aksatacaktır."

"Orada öğrencilerimizi korumak için bulunurdum. Zarar vermek için değil." Ejderha bu kelimeleri sıktığı dişlerinin arasından söylemişti.

"Ve Afrodit'e senin Rephaim'e zarar verecekmiş gibi göründüğün bir görüş verildi."

"Başka öğrencilere zarar vermediği sürece bunu asla yapmam!"

"Öyle bile olsa, varlığın dikkat dağıtıcı olabilir. Ejderha, diğer iki savaşçı orada bulunacak ve Zoey'nin çemberinin gücü büyük olacak. Öğrenciler korunuyor. Kılıç Ustası, ayrıca eklemem gerekir ki eşinizin ölümünden bu yana sizde derin, rahatsız edici bir değişim görüyorum."

"Kaybımın yasını tutuyorum."

"Kılıç Ustası, bence işin aslı kaybolan sizsiniz. Ve Rephaim ritüele katılacak olmasaydı bile sizi orada istemezdim."

"O zaman dikkat dağıtmamak için sizi yalnız bırakayım." Ejderha topuklarının üstünde hızla döndü ama odadan çıkamadan önce Thanatos'un kelimeleri onu tuzağa düşürdü.

"İzin ver, izah edeyim. Senin, adalet ve bir kaybın üstesinden gelme niyetiyle ölüme dair gerçeği ortaya çıkarma sihrinin yapılacağı hiçbir ritüelde olmanı istemezdim. Sana hakaret etmek niyetinde değilim ama kendi hayatında öyle bir karmaşa içinde olduğunu hissediyorum ki, varlığın sihrin özüne aykırı düşebilir."

Ejderha, Thanatos'un sözleri önünde bir duvar oluşturmuş gibi durdu. Dönüp Yüksek Rahibe'ye bakmadı. Kendisinin bile güçlükle tanıdığı bir sesle, "Varlığım sihrin özüne ters düşebilir. Bana söylediğiniz bu mu?"

"Sana gerçeği bildiğim haliyle dile getirdim."

"Bana söylemek istedikleriniz bu kadar mı, Rahibem?" Ejderha'nın sırtı hâlâ dönüktü.

"Evet, kutsanmanı dilemem dışında bu kadar, Kılıç Ustası."

Ejderha önünde eğilmedi. Elini saygıyla kalbinin üstüne yerleştirmedi. Bunu yapamadı. Düşünebilmek için bir an önce uzaklaşmadığı takdirde patlayabilirmiş gibi hissediyordu. Kendini koridora attı ve görmeyen gözlerle yürümeye başladı. Öğrencilerin meraklı bakışlarını yok sayarak Gece Evi'nin ana binası içinde yolunu buldu ve kendini dışarı attı.

Anılar onu bombardımana tutuyordu. Kelimeler zihninde döndükçe dönüyordu. Çok, çok uzun zaman önce, farklı bir savaşçının başka bir rahibeye eşlik etmekten alıkonulduğu

bir zamanda bulunmuştu. Ancak Anastasia'nın sesini sanki az önce konuşmuş gibi net duyabiliyordu.

"Saygısızlık etmek istemem ama bir savaşçının muhafızlığında sihir yapamam. Sihrin özüne ters düşer."

Tower Grove Gece Evi'ndeki Yüksek Rahibe, genç Sihirler ve Ritüeller profesörüyle hemfikir olmuş ve Anastasia'ya bir vampir savaşçı yerine Ejderha'nın eşlik etmesini emretmişti. Ejderha o gece onu korumakla, St. Louis'in kalbinde huzur sihri gerçekleştirirken onu gözetmekle görevlendirilmişti.

Ve Anastasia'yı hayal kırıklığına uğratmıştı.

Aslında o hayatta kalmıştı. Anastasia o gece öldürülmemişti ama Ejderha kötülüğün kılıcından kaçmasına izin vermişti. Aynı kötülük, yüz yetmiş yedi yıl sonra aşkını, hayatını, canını öldürmüştü.

Ejderha hızlı hızlı soluyordu. Vücudunda kaynayan sıcaklığa iyi gelen, yatıştırıcı bir serinliğe yaslandı. Gözlerini kırpıştırarak kafasını kaldırınca, ayaklarının onu nereye getirmiş olduğunu gördü. Ejderha, Nyx'in tapınağının önünde duran heykeline yaslanmıştı. Tanrıça'nın mermer yüzüne bakarken hafif rüzgâr ayın önündeki bulutları dağıttı ve gümüşi ışık Nyx'i okşayıp gözlerini aydınlattı.

Nyx, sadece bir kalp atımlık an için canlı ve Ejderha'nın paramparça olduğu için bir daha asla hissetmeyeceğini sandığı kalbinin acımasına neden olacak korkunç bir hüzün duygusuyla bakar gibi göründü.

Ve Ejderha ne yapması gerektiğini o zaman anladı.

"Ritüele gidiyorum. İzleyecek ve kötülük bir darbe daha indirmeye yeltenmediği sürece müdahale etmeyeceğim. Ve indirirse, sana yemin ederim, onun boynunu vuracağım."

Zoey

Stevie Rae, "Shaylin'den gelmesini istememiz konusunda emin misin?" diye sordu. Thanatos'un bize katılmasını beklerken yanında Rephaim'le otobüste her zamanki koltuğunda oturuyordu.

"Gelmesinin gerçekten doğru olmayacağını düşünüyorum," dedim. "İşaretleneli daha birkaç gün oldu. Şu Gerçek Görüş olayını çözmek bir yana, henüz Çaylak olarak yerleşme fırsatı bile bulamadı."

"Ayrıca, Gerçek Görüş'e sahip olduğunun reklamını yapmıyoruz," dedi Afrodit. "İşimizden ne kadar az kişi haberdar olursa, o kadar iyi."

"Ama Kramisha'nın şiirinde yeri vardı," dedi Stevie Rae.

"Bundan emin değiliz. Şiir diyordu ki..." Hafızama bir faydası olacakmış gibi gözlerimi kıstım. "Şiir diyordu ki: *Gerçek Görüş'le görülen, Karanlık her zaman kötüye eş değildir ve Işık her zaman iyilik getirmez.* Ya Gerçek Görüş kısmı Kramisha'nın şiirlerinin çoğu gibi, bire bir değil de sembolik bir anlam taşıyorsa?"

"Tanrıçam, şiirden nefret ediyorum," dedi Afrodit.

Stevie Rae tuhaf, ağlar gibi bir ses çıkararak, "Kramisha da mı gelmiyor?" diye sordu. "Onu götürmemiz gerekmez mi?"

"Hayır, Stevie Rae. Çemberimize bağlı kalmalıyız. Çekirdek grubumuza," dedim.

"Geyik sürüsü artı erkekler ve *moi*," dedi Afrodit. "Saftirik, senin sorunun ne? Sanki daha önce dünyaya meydan okuyup genelde galip çıkmamışız gibisin."

"Korkmuş gibisin," dedi Damien.

Stevie Rae arkama, Damien'ın Erin'le birlikte oturduğu orta sıraya baktı.

Usulca, "Korkuyorum," diye itiraf etti.

"Korkma." Rephaim kolunu omzuna attı. "Afrodit'in görüşü bizi önceden uyardı. Bana bir şey olmayacak."

Sesimi yükseltip iç sesimin düşüncelerimden sonuç çıkarmasına izin vererek, "Ah, korkmanın akıllıca olmayacağından o kadar emin değilim," dedim. "Annemin nasıl öldürüldüğünü göreceğim. Bu beni korkutuyor, bu yüzden korkunç ve izlenmesi süper zor bir şeye hazır olmam gerektiğini biliyorum. Afrodit'e Rephaim'in büyük olasılıkla, yapmaya gittiğimiz ritüel sırasında gerçekleşecek ölümüyle ilgili bir görüş geldi. Stevie Rae'nin korkmasında bir sakınca olmadığını düşünüyorum, bence sen de korkmalısın, Rephaim. Böylece, gerçek olacak olursa kötü şeylere hazırlıklı ve hazır olursunuz."

"Ben çok korkuyorum," dedi Damien. "Jack'in ölümü hâlâ çok taze, çok yakın ve yeni bir ölüm daha göreceğimi düşünmek beni korkutuyor."

"Hepimiz yanında olacağız," dedim. "Bu işte birlikteyiz."

Shaunee, "Korkuyorum. İkiz olmadan bir çembere hiç katılmamıştım," deyiverdi.

Çok rahatsız edici bir sessizlik oldu ve sonra otobüsün orta kısmından Erin'in sesi yükseldi. "Ben hâlâ buradayım. Ve hâlâ ateşinin suyuyum. Yalnız olmayacaksın."

İkizlerin bir anlamda konuşuyor olmalarından büyük bir rahatlama duyarak, "Hepimiz güvende olmamızı sağlayacak kadar korkmalıyız, aptallık derecesinde değil," dedim.

"Sağduyu ve cesaretle törpülendiği sürece, korku faydalı olabilir." Thanatos, sihirle çıkıp gelmiş gibi birden otobüsün ön tarafında belirince yerlerimizden sıçradık. Elinde kocaman bir sihir işi sepeti tutuyordu ve safir renkte uzun, başlıklı, oldukça güzel bir pelerin giymişti. Çok güçlü, eski zamandan kalma ve korkutucu görünüyordu. Sonra gülümsedi, korkutucu hali bir şekilde bizi de içine katan bir hal alınca az da olsa gevşedim.

Boğazıma kadar çıkan yüreğimi yutkunduktan sonra, "Hepimiz buradayız," dedim. "Hazırız."

"*Neredeyse* hazırız. Kampüsten ayrılmadan önce beş çember üyesini bir konuda görevlendirmem gerekiyor. Bu bir açığa çıkarma ritüeli olduğu ve yapacağım sihir orada mevcut olacak kişilerin gizlenen bir şeyi görmesine izin vereceği için her birinizin mihraba, size dair genelde gizli kalan bir şeyi getirmeniz gerek."

"Ah, Tanrım," diye iç çektim.

"Kendinizle ilgili ortaya dökmeniz gereken şeyin ne olduğunu bir düşünün, sonra gidip onu sembolize edecek bir şey getirin. Hemen. Ritüelimizi ve sihrimizi bu gece, geceyarısından ve yeni gün başlamadan önce gerçekleştirmeliyiz."

Aramızda ilk ayağa kalkan Shaunee oldu. Aceleyle otobüsten inerken kararlı görünüyordu. Damien da peşinden gitti. Sonra Stevie Rae. Ve Erin. Aklıma aniden bir fikir gelmişti. Çantamı karıştırmaya başladım. Onu en dibinde, kullanılmış kâğıt mendiller, kapaksız bir dudak kremi ve çanta kırıntılarının arasında buldum. Sevinçle kafamı kaldırınca Stark, Darius, Rephaim ve Afrodit'in bana ağızları bir karış açık halde baktıklarını gördüm.

Afrodit yarı alaycı bir tavırla, "Bu görevin ne olduğunu anlamak için yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu.

"Zoey'nin ihtiyaç duyduğu şey zaten yanında," dedi Thanatos.

"Evet. Haklı. Yanımda." Pek olgunca sayılmasa da içim Afrodit'e dil çıkarma arzusuyla dolmuştu ama bunu yapmadım (tabii ki). Aksine kollarımı kavuşturmak ve kibirli görünmekle yetindim.

Çemberimin geri dönmesi için fazla beklememiz gerekmedi. İlk gelen Stevie Rae oldu. Kaşları hiç alışık olmadığımız kadar çatıktı. Elinde bir şey yoktu ama oturunca, elini oradaki bir şeyi korur gibi kot pantolonunun ön ceplerinden birinin üstüne koyduğunu gördüm.

Damien erkek çantasıyla gitmiş ve yine onunla dönmüştü. Thanatos'a aşırı neşeli bir gülümsemeyle baktı ve, "Görev tamam!" dedi.

Arkasından Shaunee geldi. Hiçbir şey söylemedi. Yerine ve pencereden dışarı bakma olayına geri döndü.

Nihayet Erin de geldi. Elinde termal bir çanta vardı. Hani şu üst sınıf marketlerin (Utica Meydanı'ndaki Petty's gibi) don-

durma ve donmuş ıvır zıvırları taşımanız için verdikleri türden. Bize, "Ne?" diye çıkıştı. "Geldim işte. Hazırız. Gidelim."

Thanatos, Erin'in çıkışmasını sert bir bakışla bastırdı ve eski bir İkiz yarısını asık bir suratla otobüsün arka tarafına göndermiş oldu. Ardından Darius'a, "Bizi Sylvia Kızılkuş'un lavanta çiftliğine götür," dedi. Darius otobüsü Gece Evi kampüsünden çıkardı. Thanatos'un (şey, normal bir öğretmen gibi) oturmasını ve bizim gibi zıplamaya başlamasını bekledim. Oysa o tek eliyle (ve bir iç çekişle) engelli korkuluğunu tuttu, diğer elini süper yüklü sihir işi sepetine uzatıp içinde, yol kenarında, Oklahoma tarlalarında ve hendeklerde binlerce kez gördüğüm küçük beyaz çiçek öbekleri olan bir yabani ot demetine benzeyen kocaman bir yumak çıkardı.

"Hepinizin bildiği gibi bir açığa çıkarma ritüeli gerçekleştireceğiz ve ben geçmişten görüntüleri, özellikle de Zoey'nin annesinin öldürülüşünü aydınlatacağını umduğum, ölümü canlandıran bir sihir yapacağım. Bu zor bir ritüel ve karmaşık bir sihirdir." Thanatos hepimizle konuşuyordu ama şimdi dikkatini Stevie Rae'ye çevirmişti. "Daha önce de bahsettiğim gibi, toprak bu sihrin kilidini açacak olan anahtar. Görüşün başarısı, çemberin geçmiş olayların görüntülerini canlandırmaya kendini adamasının yanı sıra, senin toprakla bağlantının gücüne de bağlı."

"Ben toprakla gerçekten sağlam bir bağa sahibim. Bundan emin olabilirsiniz," dedi Stevie Rae.

Thanatos'un dudakları yukarı kıvrıldı. "Bu harika bir başlangıç."

"Ben çemberimin kendini bu ritüele gerçekten verdiğini düşünüyorum," dedim.

Etrafımdaki arkadaşlarımın sözlerimi, evetler ve onaylama dolu seslerle desteklediklerini duydum.

Afrodit, "Şu yabani otlar ne?" diye sordu.

Thanatos bitkilerinden birini silkeleyip diğerlerinden ayırdı ve görebilmemiz için havaya kaldırdı. Daha önce de düşündüğüm gibi ucuna çöven gibi sade ama cici sayılabilecek beyaz çiçeklerden bir demet yapılmış sıradan, yaşlı bir yabani ottu.

"Bu bir yabani ot değil. Bu, melek otu adında harika bir yaban çiçeğidir. Sıradışı güçlü ve saf özelikleri var. Bu bir iletişim çiçeği. Sihir işinde kullanıldığı zaman doğası gereği, bilinçli gözden saklananı ortaya çıkarıyor. Genç Kırmızı Yüksek Rahibem, bu akşamki ritüel boyunca, arkadaşlarınızın bu sihirli çiçekten ördükleri bir tacı taşıyacaksınız."

"Ah, bu süper harika bir şey!"

Thanatos yaban çiçeği demetini Stevie Rae'ye uzattı. "Bunları elden ele dolaştırın. Diğerleri, bir çember oluşturduğunuz bitkileri saç örgüsü gibi örün. Stevie Rae, ritüelden önce o çemberleri başına takacak."

Stark, "Saç örgüsü mü?" diye mırıldandı.

Stevie Rae kucaklarımıza birer demet *çiçek* bıraktı. Stark'a kaşlarımı kaldırdım. "Evet," dedim. "Saç örgüsü. Ölümün emri."

"Şey, bu durumda..." İç geçirdi ve uzun sapları beceriksiz hareketlerle örmeye başladı.

Hepimiz (düğüm atmak konusunda acayip bir yeteneğe sahip görünen ve sonunda ortaya girift bir örgü çıkaran *ve*

Stark'a ortaya koyduğu karman çorman şeyde yardım eden Rephaim de dâhil) otları örerken, Thanatos otobüsün koridorunda bir aşağı bir yukarı gezerek bizimle konuştu. Durumumuz acayip derecede gezici bir sınıfta olmaya benziyordu.

"Ayaklarımız ritüel alanının toprağına değdiği andan itibaren, sihrimizin amacına konsantre olmalıyız. Dünyanın geri kalanını zihinlerinizden silmeye çalışın. Sadece tek bir küçük şeye konsantre olun: Linda Heffer'ın ölümünün gerçeğini görmemize izin verileceğine."

Kendimi, "Cinayet," derken duydum. "Annem sadece ölmedi. Öldürüldü." Thanatos döndü ve göz göze geldik. Başını salladı. "Kendimi düzeltiyorum. Bizler gerçeği arıyoruz, bu yüzden gerçeği konuşmalıyız. Annen yaşlılıktan ya da hastalıktan ölmedi. Öldürüldü. Öldürülmesine şahit olmak için izin istiyoruz."

"Teşekkürler," dedim ve saç örgüme geri döndüm.

"Cinayetin bir lavanta çiftliğinde gerçekleşmesi büyük bir tesadüf. Lavanta, sihirsel açıdan güçlü bir bitkidir. Arındırıcı özelliği vardır ama en saf haliyle, lavanta sükûnetin beden bulmuş halidir. Sakinleştirir ve yatıştırır. Huzur ve sükûnet uyandırır."

"Bu neden iyi ki? Z'in annesi devasa bir lavanta yığınının ortasında öldürüldü. Sakinleştirici zımbırtısı pek işe yaramamışa benziyor," dedi Afrodit.

"Bir ot, yok etme yoluna odaklanmış bir kişiyi davranışlarını tersine çevirmesi için zorlayamaz. Lavanta, Zoey'nin annesini kurtaramazdı. Ancak lavantayı besleyen bir arazide öldürülmüş olması gerçeği, toprağın kendisinin, huzuru amaç-

layan bir yerde işlenmiş bir şiddet olayından rahatsız olduğu anlamına gelir."

"Ve bu bizim için iyi çünkü..." Biraz kalın kafalıymışım gibi hissediyordum.

"Çünkü arazi üstünde gerçekleşen şiddetten kurtulmak isteyecektir. Görüntüleri kolayca değilse de, hevesle vermesi gerekir."

Damien, "Neden kolayca olmasın?" diye sordu.

"Büyük duygularla ilgili ritüeller ve sihirler hiçbir zaman kolay olmaz," dedi Thanatos. "Ölüm sihirleri özellikle hüner ister. Ölüm nadiren işbirliği yapar, onu tamamen kucaklamak yerine sadece bir göz atmak istediğimiz zamanlarda bile."

"Demek annem iyi olan hiçbir şeyin kolay olmadığını söylerken doğruyu söylüyormuş," dedi Stevie Rae.

"Evet," dedi Thanatos. "Bu yüzden hazırlanmaya devam edelim. Sihir üç bölümden oluşuyor. İlki burası ile ritüelimizin fiziki mekânı arasında gerçekleşecek. Bu kısım, Serbest Bırakma olarak bilinir. Bu akşam başarılı olmamız için hepimizin amacımız üzerinde birleşmesi şart. Zihinlerinizi temizleyin. Konsantre olun."

Stevie Rae, "Ölüme mi?" diye sordu.

"Hayır, gerçeğe. Bu akşamki ortak 'arama ve gerçeği bulma' arzusuna odaklanın."

"Gerçek Görüş."

Thanatos kafasını sallayıp, "Evet, aslında Gerçek Görüş bunu tanımlamak için kusursuz bir ifade," diyene kadar bu

iki kelimeyi yüksek sesle söylediğimin farkında değildim. "Bu akşam gerçek görüşle görmeyi diliyoruz."

Thanatos, Erin'in melek otu örgüsünü kontrol etmek için otobüsün arka tarafına yürüdü. Gözlerini üstümde hissettim ve başımı yaban çiçeği çelengimden kaldırınca, Afrodit ve Stevie Rae'yi bana dik dik bakarken buldum.

Afrodit alçak sesle, "Bu akşam, 'gerçek görüşle görülen,'" diye tekrarladı. "Karanlık her zaman kötüye eş değildir Ve Işık her zaman iyilik getirmez."

Stevie Rae, "Size söyledim. Kramisha'yı getirmeliydik," diye fısıldadı.

"Bence lanet olası bir tank getirmeliydik," dedi Stark.

Neredeyse tıslayarak, "*Zihinlerinizi temizleyin!*" diye fısıldayıp hepsine sert birer bakış attım. Ve sonra örme işine geri döndüm.

Zihnimi arındırmaya çalıştım.

Gerçeği düşünmeye çalıştım.

Ama çok genç –çok endişeli– ve çok korkmuştum. Konsantre olmuş halimle kendimi içinde bulduğum gerçek oldukça basitti ve kesinlikle Thanatos'un kastettiği şey değildi.

Gerçek şu ki anneme ihtiyacım var ve şu an yanımda ve canlı olması için her şeyimi verirdim.

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

Aurox

Aurox, okul otobüsünden önde olduğundan emin olmak için Gece Evi kampüsünden hızla ayrıldı. İnsan standartlarına göre vakit çok geç, yollar neredeyse boştu. Aracındaki sesin verdiği talimatlardan memnundu. Fazlasıyla dikkatli Darius tarafından yakalanma endişesi taşımadan araba kullanacak ve düşünecek vakti olduğuna seviniyordu.

Neferet yaklaşan ritüeli ve Thanatos'un gerçekleştirmeyi planladığı ölüm sihrini engellemesi için talimat vermiş ancak bunu yaparken hiçbir rahibeyi öldürmemesini sıkı sıkı tembihlemişti. Aurox bu küçük uyarıya minnettar olmasına şaşırmamıştı. Neferet emirlerini sıralarken, bir an için onu Zoey'yi öldürmekle görevlendireceğini sanmıştı. Bu düşünce –her ne kadar Rahibe'ye göre hissetmekten âciz olsa da– onu hasta etmişti. O bir araçtı. Başkalarının duyguları gücünü besliyordu ama bir kez buna alışınca, duyguların dağılıp gitmesi gerekiyordu.

O zaman neden Zoey'yle annesinin ölümü için gözyaşı döktüğü ve yalnız kaldıkları o andan beri hâlâ üzüntü, derin ve yoğun bir çaresizlik, suçluluk ve yakın zamanda başka bir şey, yeni bir şey hissediyordu? Aurox yalnızlığı hissediyordu.

Rahibe'nin alaycı kahkahasını duyar gibiydi.

"Evet, hissediyorum!" diye bağırdı ve sesi, bir mağaranın içinde yalnızmış gibi –her zaman yalnızmış gibi– son hızla yol alan aracın içinde yankılandı. "Rahibe hissetmediğimi söylese de hissediyorum." Parmak boğumlarının çatlamasına ve derisinin içine göçmesine aldırmadan yumruğunu ön konsola indirdi. "Üzüntüsünü hissediyorum. Korkusunu hissediyorum. Yalnızlığını hissediyorum. Neden? Neden Zoey Kızılkuş bana bir şeyler hissettiriyor?"

Hepimiz ne olduğumuza hayattaki tercihlerimizle karar veririz. Thanatos'un sesi arabada onunla birlikte gibiydi. *Bizi davranışlarımız tanımlar ve ölümden sonraya kadar da tanımlamaya devam edecektir.*

"Neferet'e hizmet etmek için yaratıldım." Thanatos, onun gibi bir yaratık hakkında bile haklı olabilir miydi?

Yüksek Rahibe'nin sözlerinin devamı, sorusunu cevaplar gibi ona geri geldi.

"... geleceği geçmiş dayatmamalı."

Arabadaki ses aynı anda konuşarak Thanatos'un bilgeliğini dağıttı. Sağa dönmesini söyledi, bir kilometre sonra varış noktasında olacaktı. Aurox dönüşü tamamlayıp arabayı bir hendekten geçirdi. Geçen arabaların farlarından ve meraklı gözlerden uzak bir yere park edebileceğinden emin olana dek durmadı. Arabadan indi, sessizce ve hızla hareket ederek

mütevazı bir eve uzanan tuhaf görünüşlü, çakıl taşlı yola paralel bir şekilde ilerledi.

Eve varmadan önce durdu. Durmasının tek nedeni, evin bitişiğindeki küçük meyve bahçesini ve onu çevreleyen büyük lavanta tarlasını kamuflaj olarak kullanmaya ihtiyaç duyması değildi. Kış uykusuna yatmış otların içindeki yanık daireyi gördüğü için durmuştu. Bu yanığı biliyordu. Arazinin kömürleşmesi ve lavantaların zarar görmesi bir yangın yüzünden değildi. Bu bir soğuk yanık, dondurucu bir yok edişti.

Aurox kendi kendine, *Karanlık buraya uğramış*, dedi. Ve sonra anladı. *Bu işi Neferet ve beyaz boğa yaptı. Zoey Kızılkuş'un annesini onlar öldürdü.*

O anda içinden bir şey kopup gitti; sanki çamur ve pisliğe saplanıp kalmış, kurtulmak için debelenen bir tekerlek nihayet özgür kalmıştı. Aurox'un dizlerinin bağı çözüldü ve sırtını ağaçlardan birinin sert kabuğuna yaslayarak oturdu... Bekleyerek... İzleyerek... ama hiçbir şey yapmayarak.

Ejderha

Zoey'nin ev adresini bulmak hızlı ve kolay olmuştu. Büyükannesinin çiftliği sadece bir saatlik mesafedeydi. Okul otobüsünün kampüsten ayrılmasını bekledi, sonra her zaman tetikte olan Darius'un onu dikiz aynasından fark etmemesine dikkat ederek onları usul usul takip etti. Ejderha'nın otobüsü yakından takip etmesine gerek yoktu. Nereye gittiğini biliyordu. Ne yapması gerektiğini biliyordu.

Görev, her şeydi.

Görevi okulun ve öğrencilerin güvenliğini sağlamaktı.

Bir ejderha kendinden olanı korurdu.

Ona kalan tek şey buydu; ejderha.

"Ölümün beni paramparça etti.

Artık bir ejderhadır benden arta kalan."

Kendi sözcükleri zihninden bir an olsun çıkmıyordu. Boşluğa, "Sana gerçeği söylüyordum!" diye bağırdı. "Anastasia, sen gittin. Ejderha ve görevim dışında hiçbir şeyim kalmadı."

"Eğer sen benim eşim değilsen, nazik ve gerçek,

Seni bir gün tekrar bulmam nasıl gerçekleşecek?"

Anastasia'nın cevabı, beraberinde kudretli Mississippi Nehri'ne komşu toprakların doğurgan kokusunu ve ayçiçeklerinin başlarını onaylar gibi salladığı nemli yaz esintilerinin ılık okşayışını getirerek etrafında süzülür gibiydi.

"Hayır!" diye bağırarak anıyı savuşturdu. "Hepsi gitti. Sen gittin. Hiçbir şeyim kalmadı. Bu seçimi ben yapmadım; seneler önce insaflı davrandığım için senin elimden alınmana izin veren Tanrıçan yaptı." Kafasını salladı. "Aynı hatayı bir kez daha yapmayacağım."

Ejderha Lankford içindeki boşluğu görmezden gelerek yoluna devam etti.

Zoey

Büyükannemin evine yaklaştıkça daha çok geriliyordum. Midem beni öldürüyordu. Başım ağrıyordu. Melek otu çelengim berbattı. Stark bitirmeme yardım etmek zorunda kaldı. Ciddiyim. Stark. Ve o çocuk, saç örgüsü konusunda becerikli olduğunu söyleyebileceğiniz kişilerden değildi.

Gerçek, annemdi. Bütün bildiğim buydu.

Büyükannemin çok iyi tanıdığım yoluna saparken Thanatos, "Unutmayın," dedi. "Amaç önemlidir. Buraya kısa kesilmiş bir hayata adalet getirebilmek için gerçeği açığa çıkarmaya geldik. Daha fazlası için değil. Daha azı için değil." Bana baktı. "Bunu yapabilirsin. Cesaretin yetersiz değil."

"Emin misiniz?"

Hafifçe gülümsedi. "Ruhun parçalanmıştı. Bu, ölüm fermanın olmalıydı, yine de yaşadın ve savaşçını da yanında getirerek kendine döndün. Bu daha önce hiç yapılmamıştı. Cesaret eksiğin yok," diye tekrarladı.

Stark elimi sıktı. Thanatos'a katılıyormuşum gibi başımı salladım ama içimde bambaşka bir gerçek çığlık çığlığa haykırıyordu: *Gerçekten yürekli olsaydım Heath'i kurtarmayı başarabilirdim ve ruhum paramparça olmazdı. Stark'ın kurtarılmaya ihtiyacı olmazdı.*

Neyse ki ben bunların hiçbirini ağzımdan kaçırmadan ve Thanatos'un yapmamıza yardım etmeye çalıştığı her şeyi mahvetmeden Darius otobüsü durdurup kapıyı açtı.

Hepimiz öylece oturmaya devam ettik. Sonunda Thanatos, "Zoey, toprağa önce sen dokunmalısın," dedi. "Burada öldürülen senin annendi."

Ayağa kalktım ve Stark'ın elini sıkı sıkı tutmaya devam ederek otobüsün basamaklarından indim.

Büyükannemin evinin önüne park etmiştik. Otobüs, zemini küçük çakıl taşlarıyla kaplı park alanında, büyükannemin cipinin yanında çok eğreti duruyordu.

Sanırım büyükannemin yedi günlük arınma ritüeli boyunca evde kalmadığını bildiğim için içerisinin karanlık ve tuhaf görünmesini beklemiştim ama tam tersiydi. Bütün odaların ışıkları yanıyordu. Ev o kadar aydınlıktı ki, doğrudan bakabilmek için gözlerimi kısmak zorunda kaldım. Pencereler camları yeni cilalanmış gibi ışıldıyordu. Büyük ön veranda, rahat sallanan sandalyeleri ve küçük, portatif masaları gösterecek şekilde aydınlatılmıştı.

Sonra büyükannem çıkageldi. Beni kollarının arasına çekip dünyamı çocukluğumun kokusuyla doldurdu.

Nihayet o ve ben birbirimizden ayrılabilince, "Ah, *u-wetsi-a-ge-ya*, seni görmek kalbimi büyük bir mutlulukla dolduruyor," dedi.

En sevdiği güderi elbisesini giymişti. Elbisenin, annemle birlikte üst kısmını kaplayan boncuk işlemelerini yapışlarını hatırlayacak kadar eski olduğunu biliyordum. Henüz küçük bir kızken, deniz kabukları ve cam boncuklar işlemeye koca bir kışını verdiği bir kemere karşılık, elbiseyi kabilesinin bilge kadınlarından biriyle değiş tokuş ediş hikâyesini sık sık anlatırdı. Elbisenin bana bulutları anımsatacak kadar saf bir beyaz olduğu zamanı hatırlıyordum ama artık sararmıştı. Bunun ona eski ve harap bir görüntü vermesi gerekirdi ama vermemişti. Benim gözüme, bir dükkândaki ya da eBay'deki bir açık ar-

tırma savaşındaki herhangi bir fiyat etiketinin ötesinde sevilesi ve değerli görünüyordu.

Ayrıca büyükannemin kilo verdiği ve etkileyici gözlerinin altında koyu renkli halkalar olduğu da dikkatimden kaçmamıştı.

"Nasılsın, büyükanne?"

"Şimdi daha iyiyim, yavrum. Ve bu akşamki ritüelin ardından daha da iyi olacağıma inanıyorum." Büyükanne yumruğunu kalbinin üstüne yerleştirdi ve Thanatos'un önünde saygıyla eğildi. "Kutsanmaya, Yüksek Rahibe."

"Kutsanmaya, Sylvia Kızılkuş. Sizinle yüz yüze tanışmak büyük zevk. Keşke farklı şartlar altında olsaydı."

"Benim için de öyle." Büyükannem gözünde eski halini anımsatan bir kıvılcımla, "Oturup Ölümle sohbet etmek isterdim," dedi.

"Beni onurlandırıyorsunuz," dedi Thanatos. "Gerçi ben Ölüm olduğumu iddia etmiyorum. Sadece Bayan Ölümle ilgili bir özelliğim var."

"Bayan Ölüm?"

"Evet, hepimizi dünyaya getiren bir anne. Bu dünyadan gitme çağrısını yapanın da bir anne olması sizce de mantıklı değil mi?"

"Hah. Hiç böyle düşünmemiştim," dedi Shaunee.

"Durumu birazcık da olsa hoş gösteriyor," dedi Stevie Rae.

"Annene göre değişir," dedi Afrodit.

Thanatos, "Hayır, Kâhin. Anneye göre değişir," diye düzeltti.

"Şey, bu iyi haber," dedi Damien. "Annem, Afrodit'inki kadar kâbus değildi ama pek sevecen de sayılmazdı."

"Bu sohbet çok ilginç falan ama sizce de sihre odaklanmamız gerekmez mi?" dedi Stark. "Bela arayan başka bir şey yok mu?"

"Genç savaşçı, haklısın," dedi Thanatos. "Başlayalım. Sylvia, lütfen bizi kızının cesedini bulduğun yere götür."

"Pekâlâ." Büyükannemin, bulunduğumuz yerden sadece birkaç metre uzağa gitmesi gerekiyordu. Yer oldukça barizdi. Büyükannemin evinin kuzey cephesini saran lavanta tarlasının kıyısında, çimleriyle sırt sırta bakan yerde yanık bitkilerden oluşmuş kusursuz bir halka vardı. Zemin tamamen kararmıştı; kurak ve dehşet vericiydi. Çemberi çevreleyen bitkiler bile kavrulmuş ve ölmeye yüz tutmuş haldeydi.

Thanatos, hiçbirimizin bu yıkım çemberine girmemesi için elini havaya kaldırdı ve, "Kan yok," dedi.

"Şerif ve memurlarının izah edemedikleri tuhaflıklardan biri," dedi Büyükannem.

Thanatos, büyükannemin tam karşısında duracak şekilde hareket etti. Bir elini büyükannemin omzuna yerleştirince, büyükannemin Yüksek Rahibe ona dokunuşuyla enerji aşılamış gibi derin bir nefes aldığını gördüm.

"Zor olduğunu anlıyorum. Ama bu soru gerekli: Kızının ölümü tam olarak nasıl gerçekleşmişti?"

Büyükannem bir nefes daha aldı ve sonra net, güçlü bir sesle, "Boğazı kesilmişti," dedi.

"Yine de cesedinin etrafında kan bulamadılar mı?"

"Hayır. Burada hiç kan yoktu. Verandada da. Evde de."

"Ya cesedin kendisinde? Bedeninde kan kalmış mıydı?"

"Adli tıp raporu olmadığını söylüyor. Ayrıca bunun imkânsız olduğunu da belirttiler. Linda'ya basit bir boğazlamanın ötesinde bir şeylerin olduğunu söylendi. Ancak elinde sadece yanıtsız sorular vardı. Herkes için aynı şey geçerli."

"Sylvia Kızılkuş, görecek kadar güçlüysen, buraya yanıt bulmaya geldik."

Büyükannem çenesini kaldırdı. "Öyleyim."

"O zaman başlayalım. Bütün vampir ritüelleri, merkezinde Tanrıça için bir mihrapla başlar," dedi Thanatos. Hepimizin bunu bildiğini düşünüyordum ki bir sonraki cümlesi zihnimdeki soruyu alıp götürdü. "Sylvia, bu ritüelin kalbindeki mihrabı senin oluşturmanı istiyorum. Bunu yapmaya istekli misin?"

"Öyleyim."

"O zaman öyle olsun. Bu lekeli alana benimle girecek ve bana çocuğunu tam olarak nerede bulduğunu göstereceksin. Orası mihrabımızın yeri, çemberimizin merkezi, kalbi ve ruhu olacak." Bize baktı. "Başka kimse gelmesin. Nyx'in çemberi henüz kurulmadı ama amacımız buraya açıkça yerleşti. Sınırları ancak bütün elementler çağrıldıktan sonra aşacaksınız." Stark, Darius ve Rephaim'e baktı. "Savaşçılar, dışarıda bir üçgen oluşturun ve çemberin etrafını sarın." Thanatos tam karşısını işaret etti. "Rephaim, şu taraf kuzey. Senin yerin orası. Stark, sen doğuya geç. Darius, senin yerin de batı."

Afrodit, "Beni nerede istiyorsunuz?" diye sordu.

"Çemberin dışında, açıkta kalan tek yönü koruyacağın yerde. Güneyde."

"O bir savaşçı değil," dedi Darius.

"Hayır, o daha güçlü bir şey. Tanrıçamızın kâhini. Gücünden şüphen mi var?"

Afrodit yumruklarını kalçalarına dayadı ve Darius'a sarı kaşlarını kaldırdı.

"Hayır, gücünden asla şüphe etmem," dedi Darius ve Thanatos'u başıyla selamladıktan sonra, Afrodit ve diğer savaşçılarla birlikte çemberin dışındaki yerlerini almak üzere hareket geçtiler.

Thanatos, büyükannemin elini tuttu ve diğer elinde sihir işi sepetiyle, "Hazır mısın, Sylvia?" diye sordu.

Büyükannem başıyla onayladı ve Cherokee dilinde evet dedi. "*Uh.*"

Birlikte yıkım çemberinin içine adım attılar. Büyükannem, Thanatos'u merkezin biraz güneyinde kalan bir noktaya çekti. İşaret etti. "Kızım buradaydı."

"Çocuğunun yattığı yere otur. Yüzünü kuzeye, toprak elementinin yönüne çevir ve yıkımın elinden geri alıp açığa çıkaracağımız gerçek aracılığıyla bizim kılacağımız bu çemberde, Nyx'in ruhunu temsil et."

Büyükannem ağırbaşlı bir tavırla başını salladı. Güderi elbisesini dalgalandıracak bir zarafetle oturdu. Yüzü kuzeye, sırtı bize dönüktü ama çenesi yukarıda, omuzları dik ve mağrurdu.

O anda onunla öyle çok gurur duydum ki kalbim yerinden fırlayacak sandım.

Thanatos sepetini büyükannemin yanına yerleştirdi. Sepeti açtı ve peleriniyle aynı kumaştan yapılma, güzel bir kadife parçası çıkardı. Kare biçimindeki kumaşı büyükannemin önüne, yere serdi. Sonra bizim ördüğümüz melek otu çelenklerini çıkardı. Üst üste konmuş halleri ve safir rengi kadifenin üstünde âdeta parlayan çiçekleriyle ne kadar güzel göründüklerine şaşırdım. Sonra Anastasia'nın derste kullandığını gördüğümden emin olduğum, siyah kadife bir kese çıkardı. Yanılmıyorsam içi tuzla dolu olmalıydı. Keseyi ve elementlerin her birini temsil eden mumları da kumaşın üstüne yerleştirdi. Hepsi büyükannemin ulaşabileceği uzaklıktaydı.

Thanatos yüzünü bize çevirdi. Sesi, etrafımızdaki böcekler ve kuşlar bile onu dinlemek için durmuş gibi gecenin içinde kolayca yankılandı.

"Havayla başlayıp ruhla bitirecek olsak da, ritüelimiz aslında çemberin içindeki ritüelin içindeki bir sihir olacağı için, bu çemberin kurulması da sıradışı olacak. Her birinizi çağırdığımda, tek tek mihraba yaklaşın. Sylvia'ya kendinizle ilgili ortaya çıkarmayı dilediğiniz gerçeği temsil eden nesneyi verin. Gerçeğinizi ona söyleyin. Karşılığında o da size uygun mumu verecek. Sonra çemberdeki yerinize geçin."

Çemberin kurulmasına liderlik edip etmeyeceğimden emin olamayarak, "Elementleri o zaman mı çağıracaksınız?" diye sordum.

"Siz ve ben, bu çemberi birlikte oluşturacağız, Rahibem," dedi. "Ben sihir sözlerini dile getirecek ve tuzla güçlendireceğim. Sen mumları yakacaksın. Niyetim, ruh çağırılıp çember oluşturulduğunda dile getireceğim sözlerin, bütün element-

lerin –özellikle de toprağın– yardımıyla sihrimizi saçması ve Ölümü uyandırması."

"Tamam," dedim. Arkadaşlarıma baktım. Onlar da başlarıyla onayladı. "Biz hazırız."

"Damien, mihraba gel ve elementin olan havayı temsil et."

Damien'ın harap haldeki dairenin içine bir adım atıp büyükanneme yaklaşmadan önce derin bir nefes aldığını duydum.

Thanatos, "Ruha açıklamak istediğin nedir?" diye sordu.

Damien her zaman omzunda asılı olan erkek çantasına uzandı ve MAC marka sıkıştırılmış pudra kutusu çıkardı. Kapağını açtı ve ay ışığı, kutunun üstünden parlayarak bölmeli bir yüzey ile kırık dökük bir yansımayı aydınlattı. Damien kutuyu büyükanneme verirken, "Kırık bir ayna getirdim çünkü iyiymişim gibi görünsem ve davransam bile, gizli gizli Jack'in ölümünün içimde bir şeyi kalıcı olarak kırdığını düşünüyorum."

Büyükannem kutuyu mihrap kumaşının üstüne yerleştirdi ve sonra Damien'a sarı renkli hava mumunu verdi. Bunu yaparken eline dokundu ve, "Seni duydum, çocuğum," dedi. Damien büyükannemin sağına geçti ve çemberin ucunda, en doğudaki yerini aldı.

"Sıra bende," dedi Shaunee yumuşak bir sesle ve büyükanneme doğru ilerledi. Ona ulaşınca, avucunun içinde tuttuğu uzun ve beyaz kuş tüyünü uzattı. "Bu tüy, uzunca bir süredir yalnız kalmaktan korkuyor olsam da bu korkudan kurtulmak istememi simgeliyor."

Büyükannem tüyü Damien'ın kırık aynasının yanına yerleştirdi ve Shaunee'ye kırmızı mumunu verdi. "Seni duydum, çocuğum," dedi ve tıpkı Damien gibi, ona da usulca dokundu.

Erin hiçbir şey söylemedi. Hızla büyükanneme gitti ve ona otobüse getirdiği yalıtımlı küçük torbayı uzattı. Büyükannem torbayı açtı, içine uzandı ve bir buzluk çıkardı.

"İçten içe böyleyim. Gerçekten duygularım yokmuş gibi, donmuş haldeyim."

Büyükannem buzu aldı ve mihrap kumaşının üstündeki diğer nesnelerin yanına koydu. Ona nazikçe dokunarak Erin'in mavi mumunu verdi ve, "Seni duydum, çocuğum," dedi. Erin ifadesiz bir yüzle çemberin batı ucuna gitti.

Stevie Rae, "Bana şans dile," diye fısıldadı.

Usulca, "Boş şans," dedim.

Büyükanneme gitti ve gülümseyerek, "Merhaba, büyükanne," dedi.

"Merhaba, toprağın çocuğu." Büyükannem gülümsemesine karşılık verdi. "Senin bana açıklamak istediğin nedir?"

Stevie Rae kot pantolonunun cebinden bir kâğıt parçası çıkardı. Ortaokulda, resim dersinde bir şeyler yapmak için kullandığımız el işi kâğıtlarına benzeyen, siyah bir kâğıttı. "Bu kâğıt, Rephaim'i gerçekten anlayamadığım karanlık ve korkutucu bir şeye yenilerek kaybetme korkum gibi."

Büyükannem siyah kâğıdı açtı ve mihrap kumaşının üstüne serdi. Ona yeşil mumu verdi ve yumuşacık bir dokunuşla, "Seni duydum, çocuğum," dedi.

Stevie Rae kuzeydeki yerini almadan önce, Thanatos örülmüş melek otu halkalarını alıp onun başına yerleştirdi.

"Gerçek, topraktan senin aracılığınla açığa çıksın. Öyle dileyelim, öyle olsun."

Stevie Rae ağırbaşlı bir tavırla, "Teşekkürler, elimden geleni yapacağım," dedi ve sonra çemberdeki yerini aldı.

Sıra bendeydi. *Nyx, lütfen bana bu akşam göreceklerimle baş etme gücünü ver.* Büyükanneme doğru gittim. Gülümsedi ve, "Bana açıklamak istediğin nedir, *u-we-tsi-a-ge-ya*?" diye sordu.

Çantamı otobüste bırakmıştım ama sembol olarak getirdiğim şeyi yanıma almıştım. Kot pantolonumun cebinden bir saç tokası çıkardım. Kullandığınız zaman saçınızı çekmemesi gereken türde lastik bir banttı ama hiçbir zaman gerçekten işe yaramazlardı. Tokayı büyükanneme verdim. "Artık hemen hemen her an kendimi bir avuç farklı insan tarafından farklı yönlere çekiştiriliyormuşum gibi hissediyorum. Bazen bir lastik toka gibi kopup bir kez daha parçalanmaktan korkuyorum. Bu kez tamamen..."

Büyükannem saç tokamı mihrap kumaşının üstüne koydu. Sonra mor mumu bana verirken ellerimi ellerinin arasına aldı. "Seni duydum, çocuğum," derken sesi hafifçe titredi.

Ardından büyükannemin arkasına geçip çemberin ortasında durdum ve bir sonraki hamle için Thanatos'a baktım.

Yüksek Rahibe sihir işi sepetinden uzun bir kibrit kutusu çıkardı. Tuz kesesini kaldırdı ve bana, "Mumunu mihrabın üstüne bırakabilirsin," dedi. "Elementini çağırana kadar, büyükannen ruhun koruyucusu olarak görev yapacak."

Mumu, büyükannemin ona verdiğimiz nesnelerden oluşturduğu çemberin ortasına koydum. Eğilip yumuşak yanağına bir öpücük kondurdum. "Bu akşam her ne görürsek görelim, seni sevdiğimi ve hâlâ birbirimize sahip olduğumuzu unutma," dedim.

Büyükannem beni kucakladı, bir an için yanağımı öpecek sandım. Oysa o, "*U-we-tsi-a-ge-ya*, dikkatli ol," diye fısıldadı. "Gölgelerin arasından bizi izleyen gözleri hissedebiliyorum."

Bir şey söyleme fırsatı bulamadan önce Thanatos kibritlerle birlikte son talimatlarını vermeye başladı. "Bu çemberin fiziksel kurulumunu gerçekleştirmen için sol tarafında kalacağım ama sen her elemente yaklaşırken sesleneceğim. Açığa çıkarma sihri elementsel çağrıyla dokunur. Çemberin etrafında ilerlerken sihri tuzla güçlendireceğim ve kulak verirse, Ölümü çağıracağım." Thanatos sesini yükseltti ve sözlerini bekleyiş içindeki arkadaşlarıma yönlendirdi. "Bu güçteki bir çemberle, çağrıma oldukça somut bir tepki bekliyorum. Kendinizi hazırlayın ve unutmayın; bu ritüel size değil, sizinle yapılan bir şey." Sonra elini kaldırdı ve, "*Bitirmeye niyetlenerek başlayalım, bu toprak ve bu insanlar iyi olabilsin diye gerçeği arayalım*," dedi.

Thanatos'la birlikte, sarı mumunu iki eliyle sıkıca tutan ve en az benim kadar gergin görünen Damien'a yaklaştım.

Pekâlâ, işte başlıyoruz, diye düşündüm. *Lütfen bana yardım et, Nyx. Bunu sensiz yapamam.*

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

Neferet

Gölgeler huzursuzdu. Bir şeyler yolunda değildi.

Neferet telaşlı adımlarla sınıftan çıkmadan önce, oldukça şaşkın gözlerle bakan beşinci saat öğrencilerine âdeta çıkışır gibi emretti: "Sosyoloji kitabınızdan sıradaki bölümü okuyun. Halletmem gereken bir iş var." Meraklı gözlerden sakınmak ve fazla meraklı profesörlerin hızla kendi dairesine geçtiğini görmesine mani olmak için pus ve karanlığa gizlendi. Sonra aceleyle elinde bir kesik açtı. Avucunu büktü ve öne doğru uzatarak, "İçin!" dedi. "Bana neler olduğunu anlatın!"

Karanlık sürgünleri kanına üşüştü ve ona sülük gibi yapıştılar. Beslenirken, farklı seslerin fısıldadığı kelimeler zihnine doldu.

Araç toprağı durdurmak için bir şey yapmıyor,

Ölüm görüntüsü ruhla birleşip yeniden doğacak.

"Ne?" Neferet öfkeyle doldu. "Aurox orada değil mi? Çiftliği bulamayacak kadar aptal mı yoksa?"

Araç orada,

Aldırmadan bakmakta.

"Onu harekete geçmeye zorlayın. O lanet ritüeli durdurmasını sağlayın!" Sürgün sesleri birbirine karışıyor ve zihnini karman çorman bir hale getiriyordu.

Neferet avucunu kapayıp hepsini kovaladı. "Emrimi yerine getirin! Kanınızı aldınız!"

Beyaz boğanın hayalî görüntüsü dairesinin orta yerinde belirirken, çok sayıdaki fısıltı bir anda kesiliverdi. Görüntü şeffaftı ve tam olarak somut bir biçim almamıştı ama güçlü ve bariz şekilde sıkıntılı sesi zihninde patladı. *Sana kurbanının emrine denk olması gerektiğini daha önce de söylemiştim!*

Neferet biraz çabayla öfkesini yatıştırıp hayalete yumuşak ve yatıştırıcı kelimelerle karşılık verdi. "Ama araç sizden bir armağandı. Karanlıktan yaratılmış bir yaratığı kontrol etmek için neden büyük bir fedakârlık gereksin ki? Emrimden neden saptığını bile anlamıyorum."

Yaratılışı sırasında onu oluşturmada kullanılan kurbanın kusursuz olmadığı ve bu yüzden yaratığın da kusurlu olacağı konusunda seni uyarmıştım.

"Şey, son zamanda zekâsından şüphe duyduğumu söyleyebilirim."

Kusuru, hiç düşünmemek yerine kendi adına düşünüyor olması olabilir.

"O zaman tembel mi? Ona bir görev verdim ve hiçbir şey yapmıyor!" Neferet duraksadı, öfkesini kontrol etti ve sonra abartılı bir iç geçirdi. "Kendi adıma endişelendiğimden değil, bu size karşı saygısızlıkmış gibi görünüyor."

Ah, kalpsizim. Endişenin benim adıma olması içime dokunuyor. Belki de aracın biraz teşvik edilmeye ihtiyacı vardır.

"Onu biraz teşvik ederseniz, size minnettar kalırım." Neferet hayaletin karşısında saygıyla eğildi.

Sürgünlerim hareketlerini senin adına zorlayacak. Yine de uygun bir kurban talep ediyorlar.

Neferet hissettiği kadar sıkkın görünmemeye çalışarak, "Pekâlâ," dedi. "İstedikleri kurban nedir?"

Araç bir hayvan ve kontrol edilmesi için de bir hayvanın kurban edilmesi gerek.

"Hayvan mı? Bir Alaycı Kuzgun mu yani?"

Hayır, kurbanın sana bağlı bir yaratık olması gerek.

Neferet kendini hasta gibi hissetti. "Skylar mı? Kedimi mi kurban etmeliyim?"

Bu canını sıkıyorsa, başka birini seç. Burada sayısız kedi soylu var, öyle değil mi?

Beyaz boğanın hayaleti bu son sözlerle kayboldu. Neferet soğuk bir kararlılıkla çekmecesindeki keskin hançeri aldı, odasının kapısını açtı ve kusursuz kurbanın peşine düştü. Kedi Skylar olmayacaktı; o bir savaşçı kedisi değildi. Ölümü gerekli şiddeti içermezdi. Hayır, ölümü bu ihtiyaca uyacak

tek bir kedi vardı. Neferet pus ve karanlığa gizlenerek gecenin içine kaydı.

Zoey

"Hava, Nyx'in ilahî nefesinin tatlı, yumuşak dokunuşu; gel..."

Thanatos'un sihrinin ilk cümlesinden itibaren, bunun daha önce tecrübe ettiğim hiçbir çembere benzemeyeceğini anlamıştım. Her şeyden önce, Yüksek Rahibe'nin sesi değişmişti. Bağırmıyor ya da ona benzer bir şey yapmıyordu ama sesine güç veren sihrin melodik ritminde öyle bir şey vardı ki, kelimeleri canlı ve etrafımızda kıpırdanıyormuş gibi geliyordu. Thanatos konuşmayı sürdürürken o ses etrafımızdaki boşluğa akıyordu. Tepeden tırnağa tenime ve bedenime yayılıyordu. Damien'ın kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu görebiliyordum. Diğerlerinin de etkilendiğinden emindim.

Geçmişin gölgelerini saklayan bu yerde es,

Görmek istediğimiz ölümün gölgesi,

Bu çember büyüsünün açığa çıkarmasını istediğimiz, ölümün kendisidir.

Thanatos ellerinin gösterişli bir hareketiyle Damien'a mumunu kaldırmasını işaret etti. Rahibe bana başıyla işaret verince kibriti çaktım, fitili tutuşturdum ve, "Hava, lütfen çemberimize katıl," dedim.

Gösterişli bir sesle esen rüzgâr etrafımızda dönüp saçlarımı havalandırırken, Thanatos'un pelerininin dalgalanmasına neden oldu.

Bana, "Ateşe," dedi ve saat yönünde, Shaunee'ye doğru yürüdüm. İrileşmiş kahverengi gözleri yusyuvarlaktı ve arkamızdaki bir noktaya sabitlenmişti. Büyükannemin uyarısını hatırlayarak arkama baktım ve hayretle iç geçirdim. Damien'dan süzülen kan, kırmızı bir ışık çemberini dolaşarak Shaunee'ye uzanan yolu izliyordu.

Çember oluşturduğumda sıkça beliren gümüşi ipe hazırdım ama bu farklıydı. Evet, güçlüydü ama aynı zamanda nahoş bir his yaratıyordu. Bunu Thanatos'un da görüp görmediğini bilmiyordum. Orada olmasının iyiye mi, yoksa kötüye mi işaret olduğunu da bilmiyordum ama ateşi çağırmaya giriştiği için Yüksek Rahibe'nin sihrini kesintiye uğratmak istemiyordum.

"Gel ateş; alevin güçlü, emin ve gerçek olmalı,
Görüşümüzü engelleyecek ne varsa yakıp yıkmalı,
Vahşi ölümü bize görünmeye zorlamalı,
Işık veren alevin, gerçeğin ışığını yakmalı."

Thanatos'un işaretiyle Shaunee kırmızı mumunu kaldırdı ve ben, "Ateş, lütfen çemberimize katıl," diyerek fitili ateşledim.

Sanki birden bir cehennem ateşinin içinde kalıvermiştik. Shaunee'nin bedeninden alevler sökün etmiş, zaten kömürleşmiş durumdaki daireyi kaplamıştı ancak bu ateş, yıkıma her-

hangi bir ekleme yapmadı. Aksine şiddetli bir tıslama duydum, ardından ölü ve harap olan yerlerden, ateş sanki toprakla değil de buzla buluşmuş gibi bir buğu yükseldi.

Sonra hava ateşe katıldı ve alevler ve buğu, çizgi çizgi göğe kadar yükseldi.

"Şimşek." Shaunee'nin sesi alçak ve hayranlık doluydu. "Ateşle karışan hava, şimşeğe dönüşüyor."

"Suya," dedi Thanatos.

Işık saçan kan kırmızı halat peşimizdeydi.

Erin'in önünde durduğumda onun korkmuş göründüğünü düşündüm ama kafasını salladı ve, "Durmayın," dedi. "Hazırım."

Thanatos konuştu.

"Gel su; bu çember alanında çağla,
Görüşü çalan zamanları gerçeğin akıntısıyla yıka.
Ölümün gözyaşı içindeki yüzünü görmemize izin ver,
Temizlenen şiddetle kalmasının kötünün pisliğinden eser."

Ben, "Su, lütfen çemberimize katıl," derken Erin mumunu kibritime uzattı.

Aniden bir şelalenin orta yerine taşınmışız gibi, bir gürüldeme yükseldi. Gece, parlak mavi, turkuaz ve safir tonlara, kısacası suyun renklerine çaldı. Element kararmış çembere taştı. Su, öfkeli bir girdap halinde dönerken tıpkı hava ve ateş gibi, doğrudan şimşeklerle aydınlanan göğe yükseldi.

Bulutlar şişti, köpürdü, gökgürültüsü korkudan sinmeme neden olacak bir güçle gümbürdedi.

"Hayır," dedi Erin hızla. "Su bize kızmadı."

"Ateş de öyle," dedi Shaunee.

"Ve rüzgâr da," dedi Damien.

"Elementler burada gerçekleştirilen eyleme hiddetlendi," dedi Thanatos. "Kendinizi hazırlayın, çember. Toprağa geçiyoruz."

Üstümüzde çoğalan fırtına bulutları ve yaklaşan fırtınayı aydınlatan şimşekle, Stevie Rae'nin karşısına geçtim.

"Kovboyculuk zamanı," dedi.

Thanatos başını eğdi ve toprağa seslendi.

"Gel toprak; zengin, yeşil, Tanrıça'nın gerçek anlamda kutsadığı.
Senin karnındır bu sihrin anahtarını besleyen, saklayan.
Açıl ki karanlık ölüm itiraf bulsun,
Kalbindeki yarada, adalet avunsun."

Stevie Rae yeşil mumu alevime uzattı. "Toprak, lütfen çemberimize katıl."

Bir depremin tam ortasında duruyormuşuz gibi, ayaklarımızın altında toprak titremeye başladı. Ağzımdan kaçan hafif çığlığa mâni olamadım.

Stark, "Zoey!" diye bağırdı. Sendelediğini, artık kalın, kırmızı bir halatla tamamen çevrilmiş çembere ulaşmaya çalıştığını gördüm.

Stevie Rae öfkeli elementlerin birbirine geçmiş gürültüsünü bastırarak, "Durun, her şey yolunda," diye seslendi. "Diğer elementler gibi, toprak da bize kızgın değil. Canımızı yakmayacak. Bak, zemini yeniliyor."

Başımı eğince haklı olduğunu gördüm. Suyla yıkanan zemin kaymış, yer değiştirmişti. Artık küllerin ve harap olmuş bitkilerin yerinde, henüz açığa çıkmış, zengin ve kırmızı Oklahoma toprağı vardı.

"Gördünüz mü, düzeltildi bile," dedi Stevie Rae. O konuşurken sarsıntılar azaldı, sonra da tamamen durdu.

"Çemberi ve sihri tamamlamalıyız," dedi Thanatos. "Ruhu çağır, Zoey. Şimdi."

Aurox

Aurox, meyve bahçesinin içinde saklandığı yerden, ışık saçan kan kırmızısı çemberin oluşmasını seyretti. Gücü, hayranlık uyandıracak cinstendi; elementlerin kudreti seyredilmesi imkânsız bir şeydi. Hava, ateş, su ve toprağın onları cismanileştiren çaylaklarda ve vampirde uyandırdığı duyguları hissedebiliyordu. Neşe, cesaret ve erdemli öfke çemberi kaplamış ve taşarak Aurox'un içini doldurmuştu.

Aurox enerjiyi değişmek, ondan çıkacak yaratığa dönüşmek için, Neferet'ten aldığı emirle Rephaim'e saldırmak ve en önemlisi, Yüksek Rahibe'nin neredeyse tamamlamak üzere olduğu sihri kesintiye uğratmak için kullanabilirdi.

Zoey'ye baktı. Işık saçarak, çemberin ortasında oturan kadına dönmüştü. Aurox, Thanatos'un son element olan ruhu çağırması ve Zoey'nin mor mumu yakmasıyla çemberin ta-

mamlanacağını, böylece açığa çıkarma sihrinin tamamen harekete geçmiş olacağını biliyordu.

Durdurulacaksa, şimdi harekete geçmeliydi.

Kendisiyle savaşarak olduğu yerde durdu.

Neferet'e hizmet etmek için yaratıldım. O, Karanlığa hizmet ediyor.

Önünde Tanrıça'nın elementsel Işığı parladı ve özellikle Karanlık ve yıkımla lekelenmiş olana kıyasla muazzam bir parlaklık ve aydınlıkla genişledi.

Bunu durdurmamalıyım! İçindeki ruhu, engel olmaması için haykırıyordu. Beklemeli, şahit olmalı ve...

Karanlığın sürgünlerini her tarafını kaplarken içinde bir acı patladı. Kalın ve yapışkan sürgüler bir ağ gibi, bütün bedenine yayıldı. Teni o şeyleri emer ve içinde dinlenen yaratığın içine girip onu uyandırırken inledi. Kendini tutmaktan âciz haldeki Aurox, boğanın ortaya çıkmaya başladığını hissetti. Yaratık, bedeninin kontrolünü ele geçirmişti. *Tek bir şey biliyordum. Neferet'in son emri: Rephaim'e saldır.*

Aurox, başı öne eğik, parlak ve ölümcül boynuzları tamamen biçim kazanmış halde, Rephaim'e yöneldi.

Zoey

Thanatos'la birlikte ağır ağır ve dikkatle hareket ederek bu elementsel gürültü patırtının ortasında en ufak bir zarar görmemiş halde oturan büyükannemin karşısına geçtik. Yüzü solgundu ama mor mumu kaldırırken elleri tamamen sabitti.

Thanatos ruhu çağırmaya girişti.

"Gel ruh; sadık, bilge ve sonsuz,

Tuzla mühürlenen gerçeğin ortaya çıkmasını diliyoruz,

Kaybolan yıllar, Linda'nın döktüğü ve hissettiğin ziyan olmuş yaşlar,

Karanlık def olsun! Ruhun gücü her yeri doldursun."

Stevie Rae'nin çığlığı her şeyi böldüğünde, mor mumu yakmak üzere kibrit çakıyordum.

"Rephaim! Dikkat et!"

Bakmamla, Ejderha Lankford'un karanlıkların arasından fırlaması bir oldu. Kılıcını çekmiş, son sürat Rephaim'e koşuyordu.

"Bana güven!" diye bağırdı Ejderha. "Yere çök!"

Stevie Rae, "Hayır!" diye haykırdı.

Rephaim tereddüt etmedi. Bir an bile. Kendini Ejderha'nın kılıcına kurban eder gibi, hemen dizlerinin üstüne indi. Kusmak istiyordum. Afrodit'in, *Size söylemiştim,* gibisinden bir şey haykırdığını duydum ama ona bakamadım. Kılıç Ustası'nın oğlanı ortadan ikiye böleceğinden adım gibi emindim. Kendimi Rephaim'in başına gelmek üzere olan felakete bakmaktan alamıyordum.

Ejderha, Rephaim'in diz çökmüş bedenini üstüne atladı ve kılıcı, korkunç bir sürtünme sesiyle boğamsı yaratığın boynuzlarının keskin ucuna çarptı. Öldürücü darbeyi Rephaim'den son anda uzaklaştırmayı başarmıştı ama yaratığın hızı çok yüksek, vücudu çok kuvvetliydi. Ejderha bile darbeyi durduramazdı. Rephaim boynuzlanmamıştı ama asırlar kadar uzun

gelen bir süre boyunca havada kalacak kadar güçlü bir darbe aldı. Nihayet yere indiğinde, çemberimizden çok uzaktaydı ve kıpırdamıyordu.

Stevie Rae, "Ah, Tanrıçam, hayır," diye hıçkırdı. "Rephaim!"

Çemberden çıkmak ve Rephaim'e gitmek üzere döndüğünü gördüm.

"Çemberi bozma. Karanlığın istediği bu. Bunu yaparsan, burada verilen her kurban boşa gider!" Afrodit'i göremiyordum ama sesinde Stevie Rae'nin de tanıdığından emin olduğum öyle bir kudret yankılanmıştı ki, çemberi kırmak yerine Rephaim'in sadece birkaç saniye önce yaptığı gibi dizlerinin üstüne çöktü. Başını önüne eğdi ve hüzünlü bir sesle, "Nyx, merhametine güveniyorum," dedi. "Lütfen Rephaim'imi koru."

Boğamsı şey, toprağı toynaklarıyla bölerek döndü ve bir kez daha Rephaim'e doğru koşmaya başladı.

Ejderha Lankford, en az yaratığınki kadar gerçek üstü bir süratle harekete geçti. Tam zamanında orada, ölüm ile Rephaim'in arasındaydı. Kılıcı kaldırdı ve, "Nyx'in Kılıç Ustası burada," dedi. "Rephaim'i koruyacağım."

Ejderha, canavarla bir kez daha çarpıştı. Canavar onu geriletti ancak Ejderha bunu yaparak onu Rephaim'in bilincini kaybetmiş bedeninden uzaklaştırıyordu. Sonra yaratık korkutucu bir sesle hırlayarak kafasını çevirince, hayvansı yüzünü gördüm. Ve mideme bir tekme yemiş gibi oldum. Yaratığın gözleri, ay taşları gibi ışık saçıyordu. Bu şeyin tamamen değişmiş, kesinlikle ve hiçbir şekilde insanlığı kalmamış Aurox olduğunu fark ettim.

Ejderha, yüzünü Aurox'un bir sonraki saldırısına çevirirken, "Savaşçılar! Toplanın!" diye bağırdı.

"Zoey, ruhu çağırmalı ve mumu yakmalısın!" Thanatos omuzlarımı kavradı, yüzümü ona çevirdi ve beni sarstı. Sertçe. "Ejderha, canavarla savaşır. Bizim çembere sadık kalmamız ve sihri tamamlamamız gerek, yoksa hiçbiri için umut olmaz!"

Hiçbiri mi? Stark neredeydi? Darius neredeydi? Deli gibi etrafa bakındım. Bakışlarım, gördüğüm şeyi anlamadan önce onları delip geçti. İkisi de oradaydı, biz çemberi kurmaya başlamadan önce aldıkları pozisyonda duruyorlardı ama Ejderha'ya yardım edemiyorlardı. Kendilerine bile yardım edemiyorlardı. Darius ve savaşçım, koruyucum Stark donmuş zombilere dönmüştü. Ağızları sessiz çığlıklara açık, gözleri boşluğa dikilmişti.

Thanatos, "Karanlığın iplikleri onları sardı," derken omuzlarımı tutmaya devam ediyordu. "Çemberi aç da sihri tamamlayabileyim. Ölümün gücüne ve beş elementin tamamının bu kötüyle savaşmasına ihtiyacımız var."

"Zoeykuş, söyleneni yap." Büyükannem mor mumu kaldırdı.

Titreyen ellerle bir kibrit çaktım ve, "Ruh, çemberimize katıl!" diye haykırdım.

Thanatos kollarını kaldırdı. Etrafımıza tuz saçarak sihrin son kısmını dile getirdi.

"Ölümün karanlık kapısı, bana açılmanı emrediyorum.
Karanlığın sakladığı gerçeği görmemizi istiyorum!"

Kan kırmızısı halat genişledi ve kulakları sağır edici bir kükremeyle yükselerek üstümüzdeki geniş göğü kaplayan fırtına bulutlarını aydınlatacak kadar parlak kırmızı bir ışık yarattı.

"Elementleri kontrol altında tut! Amacımızı hatırla!" diye bağırdı Thanatos. "Havayla başla!"

Damien iki elini birden havaya kaldırdı ve güçlü, emin bir sesle haykırdı: "Hava, gizlenen gölgeleri buradan uzaklaştır!"

Damien'dan sert bir rüzgâr esti. Kaotik kırmızı ışıltıyı sardı ve onu dönen bir konsantre enerji konisine dönüştürdü.

Thanatos, "Ateş!" diye emretti.

Shaunee, "Ateş, görüşümüzü engelleyebilecek ne varsa, yık, yak, yok et!" diye haykırarak ellerini kaldırdı.

Şimşek, ışık saçan koninin merkezine çekilirken mıknatısınkine benzer bir cızırtı çıkardı.

"Su!"

Erin'in kolları havada değildi. Aksine, büyükannemin annemin cesedini bulduğu yeri işaret ediyordu. "Su, gerçeğin akıntısıyla görüş çalan zamanı yıka, temizle!"

Gökyüzünden bir yıldırım kopup yere çarptı. Yer açıldı ve içinden, kırmızı toprakta bir kan gölü gibi akan su fışkırdı.

"Toprak!"

Hâlâ dizlerinin üstünde olan Stevie Rae, gözlerini Ejderha'nın Aurox'la mücadelesine dikmiş, her geçen saniye Rephaim'in hareketsiz bedenine biraz daha yaklaşmalarını izliyordu. Ağlıyor ve sesi titriyordu ama kelimeleri kalp ağrısının gücüyle yükselerek çemberin içinde çınladı. "Toprak, senin karnındır bu sihrin anahtarını besleyen, saklayan."

Su dalgalandı. Birikintinin derinliklerinden, âdeta toprak kusuyormuş gibi görüntüler yükseldi. Ancak değişken ve net olmaktan uzaktılar. Sadece tanınmaz insan yüzleri ve insan olmaktan uzak biçimler.

Thanatos, "Ruh!" diye seslendi.

Ağzım açıldı ve ruh, içimden açığa çıkarma sihrinin doğru sözlerini tekrarladı. "Kaybolan yıllar, Linda'nın döktüğünü hissettiğin boşa gitmiş yaşlar. Karanlık defolsun! Ruhun gücü her yeri doldursun."

Ve daha o anda çemberin dışında kalan her şey, Aurox ve Ejderha, Darius, Stark ve Afrodit, benim için varlıklarını kaybettiler. Gerçek olan tek şey, birikintinin açığa çıkardığıydı. Su berraklaştı ve gördüklerim gözlerimin önünde yaşanıyormuş gibi, annemi büyükannemin ön verandasında dururken gördüm. Kapıyı gülümseyerek ama kafası biraz karışmış gibi açtı. Sonra sahne genişledi, bakış açısı değişti ve Neferet'i çıplak halde, kapının diğer yanında durur ve Sylvia Kızılkuş'un evde olup olmadığını sorarken gördüm. Büyükannemin hıçkırdığını duydum ve su birikintisine koşup büyükannemle arasına geçmek, onu birazdan ortaya çıkacağını bildiğim dehşet verici ve dayanılmaz görüntülerden sakınmaya çalışmak istedim.

Ama kıpırdayamıyordum.

"Hayır, durun." Paniğe kapılarak önüme baktım. Çemberimizi çevreleyen kırmızı ışık genişlemişti. Bütün alanı kaplamış, hepimizi içine almıştı. "Bu çok fazla! Büyükannemin..."

"Durduramazsın," dedi Thanatos. "Ölüm, sihrini harekete geçirdi. Sadece o bizi serbest bırakabilir."

Büyükannem kolunu kaldırmayı başardı. Elini elimin üstüne koydu. Elementlerden çıkan ölümün gücüyle zapt edilmiş halde her şeyi gördük. Neferet, yapışkan ve kamçıyı andıran siyah ipliklerle annemi sardı ve sonra boğazını kesip ipliklerin onu verandadan aşağı sürüklemesine izin verdi. Karanlığın beyaz boğası, bu harap çemberin ortasında annemin kanını emmeye devam etti. Ta ki onu saran iplikler iyice şişene dek. Annem ölüp kanı tamamen tükendikten sonra, Neferet kahkahalar atarak canavarın sırtına bindi ve birlikte gözden kayboldular.

Thanatos, "Doğruymuş," dedi. "Neferet'in refakatçisi Karanlıkmış."

Sonra Stevie Rae haykırdı. "Rephaim'e yardım edin! Boğa onu öldürecek." Gözlerimi birikintide kaybolan görüşten, Stevie Rae'ye çevirdim. Dünya etrafımda bir ses ve kan girdabında patlarken, sadece neden cep telefonuyla konuştuğunu merak edecek zamanı bulabildim.

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

Kalona

Rephaim ona söylememişti. Oğlu onu Tanrıça'nın onu affettiğine ve bunu yaparken ona bir insan vücudu bağışladığına inandırmıştı.

Rephaim, bir yaratığın zihniyle sonsuza dek ulaşılamayacak olan bir şeyin sadece özlemini çekebilecek bir kuş, bir havyan olmaya mahkûm edilmişti.

Kalona sırtın doruğunda bir ileri bir geri yürürken, "En azından günün aydınlık olduğu saatlerde ulaşılmaz," dedi.

"Yardım etmek biz?"

Diğer oğlunun tıslayan yarı insan sesini duyunca, Kalona'nın öfkesi arttı. Nisroc'a sessiz olmasını işaret etmek için elini kaldırdı. Etrafına toplanan Alaycı Kuzgunlar, elinin altından çekilmek için kaçıştı. Nicros sindi ama yakında kaldı ve babasının gazabından kaçmaya yeltenmedi.

Kalona eli havada duraksadı. Yumruğunun inmesine izin verdi. Yere çökmüş, ona vurmasını bekleyen sessiz oğluna baktı.

"Neden?" Kalona hissettiği çaresizliğin sesine yansımasına izin verdi. "Bana yardım etmeyi neden isteyesiniz ki?"

Nisroc kafasını kaldırdı. Yaşadığı kafa karışıklığı yüzüne yansımıştı. "Sssen babamızsssın."

Kalona kendini, "Ama iyi bir baba olmadım," derken buldu.

Nisroc gözlerini kaçırmadı. "Bu önemli değil. Ssssen yine de babamızsssın."

Kalona tamamen yenilgiye uğramış halde, sadece başını salladı ve güçlükle anladığı duygularla yumuşayan bir sesle, "Bu konuda bana yardım edemezsiniz," dedi. Eliyle göğü işaret etti. "Haydi. Hava iyice karardı. Kanatlarınızı açabilir ve gökyüzünde kimseye görünmeden uçabilirsiniz. Şafaktan önce dönün yeter."

Tereddüt etmediler. Sırttan aşağı atladılar ve kuzgun çığlıklarıyla göğe yükseldiler.

Nisroc'un diğerleriyle birlikte gitmediğini ancak o konuşunca fark etti. Oğlunun sesi hiç olmadığı kadar yumuşaktı. Belki de bu kadar insani görünmesinin nedeni o yumuşaklıktı. "Sssana yardım ederim ben."

Kalona oğluna baktı. "Teşekkürler."

Nisroc, babasının sözleri, indirmesine ramak kalmış olan darbe kadar somutmuş gibi başını eğdi.

Kalona boğazını temizleyip bakışlarını öfke ve şehvetle yarattığı yaratıktan uzağa çevirdi. "Haydi. Kardeşlerine katıl. Sana emrediyorum."

"Evet, baba."

Kalona, Nisroc'un kanatlarının rüzgâra karşı çırpılmasını dinledi. Oğlunun gecenin içinde kayboluşunu izlemek için başını kaldırdı.

Telefon çalmaya başladığında, artık yalnızdı. Kendini kelimenin tam anlamıyla aptal gibi hissederek, o şeyi önceki gece bıraktığı kayanın üstünden aldı. Ekranda STEVIE RAE yazıyordu. Tereddüt etmeden kabul et tuşuna bastı ve telefonu kulağına götürdü.

"Rephaim'e yardım edin! Boğa onu öldürecek!" Kırmızı'nın sesi, dehşet verici bir gürültünün üstünden yankılanmıştı.

Bir hışırtının ardından bağlantı kesildi.

Kalona'nın bedeni, daha zihni kararını uygulayamadan harekete geçmişti. Ölümlü göğünde gözle görülmez akımlar yaratmak için Öteki Âlem'den ruhani tutamlar çekerek, kendini havaya bıraktı.

"Doğuştan gelen hakkımla eski çağ ölümsüzlerinin ruhunun gücünü çağırıyorum. Beni kanımın kanına, ruhumun oğluna götürün. Beni Rephaim'e götürün!"

Zoey

Stevie Rae, "Rephaim'e yardım edin! Boğa onu öldürecek!" diye feryat edip telefonu bırakmasıyla, telefonun kan kırmızısı parlaklığın içine çekilmesi bir oldu. Ayağa kalkıp Rephaim'e gitmeye çalıştı ama vücudu çemberin gücüyle hapsolmuştu. Çaresizlik içinde bana seslendi. "Çemberi kapat! Bırak ona yardım edeyim!"

Hiç tereddüt etmedim. Annemin ölümünün ardındaki gerçeği görmüştük. Çember kapatılabilirdi. "Ruh, toprak, su, ateş, hava. Sizi salıyorum."

Ancak sözlerim bir şeyi değiştirmedi. Kırmızı ışık bizi hapsetmeye devam ediyordu.

"Neler oluyor?" Stevie Rae hıçkırıyor ve ayağa kalmak için çaresizce debeleniyordu.

Thanatos, "Bu sihri ölüm harekete geçirdi," diye tekrarladı. Sesi üzgün, yenikti. "Sadece ölüm bırakabilir."

"Ölümü temsil ediyorsunuz! Bizi siz bırakın!" dedim.

"Yapamam." Yaşlı ve yenilmiş görünüyordu. "Beni affedin."

"Hayır! Bu yeterince iyi değil. Bunu yapmaya..."

Sözümü tamamlayamadan önce Aurox, Rephaim'e bir kez daha saldırmak üzere o korkunç başını eğdi. Ejderha Lankford kan içinde ve harap bir şekilde çocuk ile yaratığın arasına girdi ve Rephaim'i hedef alan darbeyi aldı. Aurox'un boynuzu, Ejderha'nın göğsünün orta yerine saplandı ve ayaklarını yerden kesti. Aurox bir adım geri çekildi ve Ejderha'nın, boynuzundan kurtulup yere düşmesi için kafasını silkeledi. Ejderha'nın kıvrandığını ve öksürdüğünü gördük. Son nefesiyle çemberimize döndü ve, "Eğer sizi ancak ölüm bırakabilecekse, ölümüm sizi serbest bıraksın..." dedi.

Aurox zaferle kükredi ve Rephaim'e yaptığı hücumuna kaldığı yerden devam etmek için Ejderha'nın etrafından dolaştı.

Ancak Ejderha'nın ölümü her şeyi değiştirmişti. Kırmızı ışık, çemberin üstünden kalktı. O kadar yükselmişti ki neredeyse aya dokunur gibiydi. Yükselen ışık gökyüzünde patla-

yıp her şeyi sıcak ve bahar kokulu bir yağmurla yıkayan saf, gümüş renkli bir pusa dönüştü.

Stevie Rae serbest kaldığı anda, "Toprak! Bana gel! Rephaim'i koru!" diye haykırarak ileri atıldı.

Ancak Rephaim'in etrafında anında beliren yeşil parlaklığa ihtiyacı yoktu. Gümüşi yağmur boğayı yıkarken yaratığın bedeni sarsıldı, büküldü ve yere yığıldı. Gördüklerimi netleştirmek için gözlerimi kırpıştırıp yüzümü sildim ama görüşümde bir sorun olmadığını fark ettim. Boğamsı şey eriyor, değişiyor, biçim değiştiriyordu ve birkaç saniye içinde yaratığın yerini beni kırılan daldan kurtaran oğlan aldı.

Gözlerini birkaç kez kırpıştırıp kafası karışmış ve nerede olduğunu bilmiyormuş gibi etrafına bakındı.

Stevie Rae, Aurox ile Rephaim'in arasına dikilerek, "Ondan uzak dur!" diye hırladı. Ellerinden yeşil bir parlaklık yayılıyordu.

Aurox geriye doğru çekingen bir adım atarak kafasını salladı. Belli ki hâlâ afallamış durumdaydı. Bakışlarının Ejderha'nın boynuzlanmış bedenini bulduğu anı gördüm.

"Hayır!" dedi Aurox. Gözlerini Kılıç Ustası'nın perişan haldeki bedeninden ayırıp beni buldu. "Zoey! Ben farklı bir gelecek *seçmiştim*. Gerçekten!"

Hemen ardından karşısına dikilen Stark ve Darius, çektikleri kılıçlarla üzerine atıldı. Aurox başını sallamaya ve, "Ben yeni bir gelecek seçtim... Ben yeni bir gelecek seçtim..." diye tekrarlamaya devam ediyordu. Ama sözleri ne derse desin, bedeni yeniden dalgalanmaya başlamıştı. Bir kez daha boğaya dönüşüyordu. Stark ve Darius onu öldürecekti.

Karanlık her zaman kötülük demek değildir. Tıpkı ışığın da her zaman iyilik getirmemesi gibi... Gerçek görüşle gör, yavrum... Gerçek görüşle gör...

Nyx'in sesi zihnimi doldururken ne yapmam gerektiğini anladım. Kâhin taşını göğüslerimin arasında asılı durduğu yerden çıkardım ve derin bir nefes alıp içinden Aurox'a baktım.

Taşın içinden bakıldığında vücudunun merkezinden, kalbinin yakınından bir ay taşı ışıltısı yayıyordu. Işıltı, Aurox'u tamamen kaplayana dek yayıldı. Ardından o ışıltının aslında ne olduğunu anladım. Bir başka bedeninin görüntüsüydü. Hayaletimsi ve şeffaftı, çok parlak olduğu için Aurox'u ne gölgeliyor ne de tamamen kapatıyordu.

Bir o kadar da tanıdıktı.

Adını haykırdım. "Heath!" Yarı yarıya yaratığa dönüşmüş olan Aurox, kafasını çevirip bana baktı. Heath'in parlaklık saçan görüntüsü de onunla birlikte hareket etti ve bir an göz göze geldik. Heath'in gözlerinin iri iri açıldığını gördün. Stevie Rae'nin zaten uyandırmış olduğu elementsel enerjiden ödünç aldım: "Toprak! Aurox'u koru. Stark ya da Darius'un ona zarar vermesine izin verme." Rephaim'in üstünde duran yeşil ışıltının bir kısmı zemine yayıldı ve Aurox'un önünde yükselip iki savaşçıyla arasına duvar ördü.

Stark korunma duvarını aşmaya çalışarak, "Zoey, sen ne halt ediyorsun?" dedi.

Ona, "Ne yaptığımı biliyorum," dedim ama gözlerimi Aurox'tan bir an olsun ayırmamıştım. Ama o artık insan değildi. Yaratık tamamen biçim kazanmış, Heath'in görüntüsü

kaybolmuştu. Yaratık; hiddet, sıkıntı ve çaresizlikle kükreyerek kafasını eğdi ve doğrudan üstüme saldırdı.

Aptalca olduğunu biliyordum ama kıpırdamadım. Aksine gözlerinin içine bakmayı sürdürdüm ve hissettiğimden çok daha sakin ve emin bir sesle, "Canımı yakmayacaksın," dedim. "Yakmayacağını biliyorum."

Aurox, son anda yana saptı. Vücudumu santimetrelerle ıskalarken, üzerindeki kan ve ölüm kokusunu alabileceğim, teninin sürtünmesini hissedeceğim kadar yakınımdan geçmişti. Ardından gecenin içinde gözden kayboldu.

O ana kadar beni ayaklarımın üstünde tutan şey adrenalin miydi yoksa aptallık mı bilmiyorum ama o şey her neyse, beni birden terk eti ve popomun üstüne düşüverdim. Yeşil duvar kayboldu ve Stark bana koştu.

"Canın yandı mı? İyi misin? Senin neyin var böyle?" Stark yanıma çöktü ve ellerini vücudumun üstünde dolaştırırken soru yağmurunu sürdürdü. "Bir yerin kanıyor mu?"

Ellerini tuttum ve ona sıkıca tutunurken ellerimin ne kadar çok titrediğini anlamayacağını umdum. "Ben iyiyim, gerçekten."

"Sen aptalsın. Gerçekten," dedi Afrodit bana bakarak. "Cidden, Z. Ya aptalsın ya da halüsinasyon görüyorsun. Boğa çocuk, Heath değil."

"Tabii ki Heath değil," dedi Stark, Afrodit'e aklını kaçırmış gibi bakarken.

Demek Stark beni duymadı. İyi, belki başka kimse duymamıştır. Afrodit'le baş edebilirim. Daha sonra. O an için onu duymazdan

geldim. Zor olmadı çünkü büyükannem de en az Stark kadar endişeli bir halde telaşla yanıma geliyordu. "Canını yaktı mı?""

Stark'ın ellerine asıldım, ayağa kalkmama yardım etti. Sonra büyükannemi kucakladım. "Hayır, iyiyim."

Beni güven veren bir kucaklamayla sardı ve aptal demedi. Onun yerine, "Ama Rephaim değil," dedi.

"Ah-ha." Damien, Erin ve Shaunee, Rephaim'in yanına diz çöken Stevie Rae'ye katılmışlardı. Onlara doğru yürüdük. Afrodit ağzının içinde, "Bu kötü olacak," diye geveledi. "Gerçekten kötü olacak."

Gözlerimi Ejderha'nın cesedinden uzak tutmak istiyordum ama beni dinlemediler. Rephaim'in yakınına düşmüştü. Yüzüne baksam uyuyor olduğunu düşünebilirdim. Ağzının kenarından süzülen kan dışında, aslında Anastasia'nın ölümünden bu yana hiç olmadığı kadar huzurlu görünüyordu. Felaket durumda olan, bedeniydi. İki kolunda da yaralar vardı. Aurox'un boynuzu pantolonunu delip geçmiş ve bacaklarından birini hamburger köftesi kıvamında bırakmıştı. Göğsü bakılacak gibi değildi. Deliğin etrafından kaburgaları çıkıyordu. Göğsünün aşağısı tamamen kan içindeydi.

Orada ona bakakalmış halde dururken, Thanatos'un pelerini dalgalanarak görüş alanıma girdi. Pelerini omuzlarında tutan broşu çözmüştü, nazik bir hareketle Ejderha'nın cesedini örttü. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı, ben o ifadenin ne olduğunu çözmeye çalışırken konuştu.

"Artık gidebilirsin. Bu akşam ya yeminini yerine getirip yoluna sadık kalarak ölecek ya da bu geceden bedenin sağlam ama ruhundaki onurlu sayılan her şeyin ölü olarak çıka-

caktın." Thanatos gülümsedi, işte o zaman Ejderha'nın bedeninin *üstündeki* havayla konuştuğu için tuhaf göründüğünü fark ettim. "Kendini Rephaim için feda ederek merhameti ve onun aracılığıyla da Tanrıçamızı tekrar buldun." Thanatos kolunu savurdu; bunu yaparken inanılmaz derecede zarif ve kesinlikle güzel göründüğünü düşündüm. "Yolun açık. Öteki Âlem'e ve yeni hayatına yürü."

Thanatos'un üstündeki gökyüzü titreşirken nefesim kesildi. Gece aralandı ve tanıdık bir ağacın görüntüsü belirdi. Yeşil ve gürdü, birbirine dolanmış bir üvez ve alıçtan oluşuyordu. Dallarının oluşturduğu heybetli şemsiyeye bağlı kumaş parçaları toprak, yosun ve bahar kokan ılık esintiyle usul usul sallanırken renk ve uzunlukları sürekli değişiyordu.

Stark, "Tanrıça'nın dilek ağacı," diye fısıldadı.

"Sen de görebiliyor musun?" diye mırıldandım.

"Evet," dedi.

"Ben de," dedi Afrodit.

"Ben de," dedi Darius. Etrafımdaki bütün arkadaşlarım kafalarını sallayıp fısıldayarak, hayret ve hayranlıkla ağacın arkasından bir kızın çıkışını izliyorlardı. Sarışındı, gülümsüyordu ve kolsuz bluzunun yuvarlak yakası gibi mavi topaz rengi uzun eteğinin ucu da cam boncuklar, deniz kabukları ve beyaz tüylü püsküllerle çevriliydi ve süper muhteşem görünüyordu. Elinde tek bir ayçiçeği taşıyordu.

"Bu Anastasia!" dedi Damien.

"Ne kadar genç!" deyiverdim ve görüşü bozacak bir şey söylemiş olmanın endişesiyle ağzımı elimle kapadım.

Ama Anastasia bizi görmemişe benziyordu. Dikkati tamamen görüş alanına giren genç adama çevriliydi. Adamın uzun ve gür saçları ensesinde toplanmıştı, kahverengi gözleri akmamış gözyaşlarıyla parlıyordu.

"Bu Ejderha," dedi Shaunee.

"Hayır," diye düzeltti Thanatos. "Bryan, onun Bryan'ı."

Genç Bryan Lankford, Anastasia'nın yüzüne hürmetle dokundu. "Canım," dedi.

"Canım," dedi Anastasia. "Kendini yeniden bulacağını biliyordum."

"Ve bunu yaparken seni de buldum." Ejderha gülümseyerek onu kollarının arasına çekti, dudakları buluşurken gökyüzü bir kez daha ışıldadı ve Öteki Âlem'in kapısı kapandı.

Stark kot pantolonunun cebinden çıkardığı tortop olmuş kâğıt mendili bana uzattı. Burnumu gürültüyle sildim.

"Şimdi Rephaim de ölecek mi?"

Stevie Rae'nin sorusu bizi yeryüzüne geri döndürmüştü. Dönüp bakınca, onun hâlâ dizlerinin üstünde yerde olduğunu gördüm. Şimdi Rephaim'in başındaki derin bir yaradan kan kaybettiğini görebilecek kadar yakınındaydım. Solgun ve hareketsiz görünüyordu. Fazla hareketsiz.

Stevie Rae, "Özelliğiniz ölümle ilgili," diye devam etti. Yüzündeki yaşları elinin tersiyle silerek Thanatos'a baktı. "Bana gerçeği söyleyin. Rephaim ölecek mi?"

Dev bir kanat sesiyle, Kalona gökyüzünden iniverdi. Stark ve Darius hemen kılıçlarını çekip Afrodit ve benim ile ölüm-

süzün arasına girdiler. Ama Kalona bize bakmadı bile. Aceleyle Rephaim'e yaklaştı.

Stevie Rae ona, "Çok geç kaldın!" diye bağırdı. "Seni aradım ama çok geç geldin!"

Kalona bakışlarını oğlundan Stevie Rae'ye çevirdi. "Bir an tereddüt etmedim. Çağrına geldim." Sonra Stevie Rae'nin yanında dizlerinin üstüne çökerek beni büsbütün şaşırttı. Yavaşça Stevie Rae'nin etrafından uzanıp oğlunun yüzüne dokundu. "Yaşıyor."

"Uzun süre için değil," dedi Thanatos nazik bir sesle. "Kalan zamanı vedalaşmak için kullanın. Ölüm, Rephaim'i kendine ait olarak işaretledi."

Kalona'nın kehribar bakışları Yüksek Rahibe'yi delip geçecek gibiydi. Sesindeki güç, üzüntüsü kadar korkunçtu. "Ölüm onu alamaz. O *benim* oğlum. Ve ben bir ölümsüzüm. O ölemez!"

"Onu evlatlıktan reddetmedin mi?"

Kalona'nın yüzüne yansıyan acı kalp kırıcıydı. Konuşmaya çalıştığını ama kelimelerin ağzından bir türlü çıkmadığını görebiliyordum.

Stevie Rae, ölümsüzün yüzüne dokundu. Kalona'nın bakışları ona çevrildi.

"Bazen hepimiz, kastetmediğimiz şeyler söyleriz. Özellikle de sinirlenince. O sözlerinde ciddi değilsen, neden sadece özür dilemeyi denemiyorsun?" Stevie Rae gözlerini Rephaim'e çevirdi. "Rephaim'e üzgün olduğunu söyle. Belki seni duyar." Sonra geri çekildi ve Kalona'yı Rephaim'in yanında, dizlerinin üstünde tek başına bıraktı.

Kalona öne eğildi ve oğlunu kendine çekip kucağına yatırdı. Ölümsüz, uzunca bir süre ona baktı ve sonra duyguyla titreyen bir sesle, "Rephaim," dedi. "Üzgünüm. Sen benim oğlumsun. Her zaman da oğlum olarak kalacaksın. Öfkem ve aptallığım için beni affet." Ardından Nyx'in kovulmuş savaşçısı gözlerini yumdu, başını eğdi ve, "Tanrıçam, lütfen. Benim hatalarımın bedelini ona ödetme," diye ekledi.

Kalona'nın yanağından tek bir damla gözyaşı süzülüp Rephaim'in alnına ve oradaki kanlı kesiğe düştü. Bir an için gözümü kör edecek kadar parlak ve saf bir ışıltı oldu. Gözümün önündeki siyah beneklerden kurtulmak için gözlerimi kırpıştırırken, Rephaim'in derin bir nefes alıp gözlerini açtığını gördüm. Alnındaki kesik kaybolmuştu. Biraz afallamış görünüyordu. Kalona beceriksiz hareketlerle oturmasına yardım etmeye çalıştı ama Rephaim kolayca doğrulmuştu. Gülümsemesi çekingendi ama, "Merhaba, baba," derken sesi son derece normal çıkmıştı. "Ne zaman geldin?"

Stevie Rae kollarını Rephaim'e doladı ve ona sımsıkı sarıldı. Ama sonra kafasını kaldırdı ve Kalona'ya hitap ettiğine şüphe bırakmayacak bir sesle, "Tam zamanında," dedi. "Baban buraya tam zamanında geldi."

Kalona ayağa kalktı. O anda artık cazibeli, güçlü ya da kesinlikle ürkütücü ölümsüz değildi. Sadece çocuğuna ne diyeceğini bilemeyen bir babaydı.

"Kırmızı..." Kalona duraksadı ve baştan aldı. "Stevie Rae aradı. Geldim."

Rephaim önce gülümsedi ama sonra hatırlayınca mutluluğu sekteye uğradı. "Ejderha? O nerede? Bana zarar vermeye çalışmıyordu. Öyle olduğunu biliyorum."

Stevie Rae dudağını ısırdı. "Evet, biliyoruz," derken gözlerinden yaşlar iniyordu. "Ejderha seni Aurox'tan kurtardı."

Kalona, "Aurox?" diye sordu. "Neferet'in yaratığı? Burada mıydı?"

"Buradaydı. Oğlunu öldürmeye ve açığa çıkarma ritüelini engellemeye çalıştı. Ejderha Lankford onu kurtarmak için canını verdi," dedi Thanatos.

Herkesin gözü, Ejderha'nın cansız bedenine çevrildi.

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Onlara Heath'in ruhunu Aurox'un içinde gördüğümü nasıl söyleyebilirdim? Bu konuda ne yapacaktım?

"Neferet'in Karanlıkla ittifak kurduğunu biliyor olmalısınız," dedi Kalona.

"Biliyorum," dedi Thanatos. "Ve Vampir Yüksek Konseyi de öğrenecek."

Thanatos'a, "Ne olacak?" diye sordum.

"Neferet, Yüksek Rahibelik unvanını kaybedecek ve bütün vampirler onu dışlayacak."

Kalona ciddi bir ifadeyle, "Savaşacaktır," dedi. "Karanlıkta güçlü müttefikleri, yaratığı ve takipçisi olan kırmızılar var."

"O zaman biz de kendimizi savunuruz," dedi Thanatos.

Kalona, "Bu, Tulsa'da kalacağınız anlamına mı geliyor?" diye sordu. "Yoksa İtalyan adacığınıza dönüp bu çocukları Karanlıkla savaşmaları için bir başlarına mı bırakacaksınız?"

Thanatos ona gözlerini kısarak baktı. "Tulsa Gece Evi'nin yeni bir Yüksek Rahibesi var ve o da Ölüm."

Kalona, Thanatos'a dik dik baktı ve sonra gözlerini oğluna çevirdi. Yüzündeki kararsızlığı gördüm ve uçup gitmeye hazırlandığını anladım. Aslında Rephaim'den özür dilemiş ve bizimle ateşkes yapmış olsa da, hâlâ Neferet'le işbirliği halinde olmadığından *gerçekten* emin olamayacağımız düşüncesi aklımdan geçiyordu. Demek istediğim, daha önce ona inanmıştım ve bu işin sonunda Heath ölmüştü.

Ancak ölümsüz nihayet hareket ettiğinde, bunun sebebi uçup gidecek olması değildi. Thanatos'a doğru yürüdü ve tek dizinin üstüne çökerek, "Görünüşe bakılırsa, Gece Evinizin yeni bir Kılıç Ustası'na da ihtiyacı olacak," dedi. "Beden, kalp ve ruhen kendimi sizi korumaya adıyorum, Yüksek Rahibem. Ölüm'ün savaşçısı olarak hizmet etmemin adil olacağına inanıyorum. Yeminimi kabul eder misiniz?"

Afrodit'in, "Hay canına yandığımın!" diye mırıldandığını duydum.

Stark yanımda huzursuzca kıpırdandı, Darius'la bakıştıklarını gördüm.

"Yeminini kabul ediyorum, Kalona ve bunu bağlayıcı olarak benimsiyorum."

Kalona başını eğdi ve yumruğunu kalbinin üstüne bastırırken, "Teşekkürler, Yüksek Rahibem," dedi. Ayağa kalkınca bakışları doğrudan oğluna çevrildi.

Rephaim'in yüzü gözyaşlarıyla ıslanmış olsa da, gülümsemesi ışıl ışıldı. Babasına, "Doğru olanı yaptın," dedi.

Kalona başını eğdi. "Evet. Sonunda."

"Pekâlâ, o zaman," dedi Thanatos. "Gece Evimize dönüp orada bizi nelerin beklediğini görmeye ne dersiniz?"

Her ne kadar mide sancısı çekmek konusunda ve Tulsa'da bizi bekleyen şeyden çığlıklar atarak kaçmak isteğinde yalnız olmadığımı bilsem de, hepimiz onu başımızla onayladık.

Ama hiçbirimiz kaçmadı. Ölüm ve kanatlı savaşçısının peşinden otobüse yürürken, kimse pek bir şey söylemedi. Darius ve Stark, Ejderha'nın pelerine sarılı cesedini taşıdılar. Büyükannemi öpüp vedalaştım ve Karanlığın harap ettiği, ancak şimdi yeniden ve tamamen açmış durumdaki lavanta çiçekleriyle kaplanan dairenin yanından geçerken pencereden dışarı baktım.

"Bekle," diye seslendim Darius'a. "Otobüsü durdur."

Penceremi açtım ve arkadaşlarımın da aynı şeyi yaptığını duydum. Sonra hep birlikte derin nefesler alıp yeniden kutsanmış lavantanın sihirli kokusunu içimize çektik.

Stevie Rae dairenin üstünü işaret ederek, "Bakın!" dedi.

Başımı kaldırdım; Tanrıçamız orada, havada asılı duruyordu. Gece rengi bir cüppe ve yıldızlarla süslenmiş bir başlık giymişti. Gülümsemesi hepimizi içine aldı ve çiçeklerin kokusuyla birlikte sözleri de otobüsün içine süzüldü.

Bu akşam burada yaşanan arınmanın anısını iyi saklayın.
Yaklaşan savaşta o güç ve huzura ihtiyacınız olacak, unutmayın.

Gözlerimi yumdum, başımı eğdim ve... *Ah, lanet olsun!* diye düşündüm.

TEŞEKKÜR

St. Martins'teki muhteşem ailemize teşekkürler. Yayıncımızı seviyoruz!

Her zamanki gibi, yayın hakları temsilcimiz ve arkadaşımız olan Meredith Bernstein'a teşekkürü bir borç biliriz; onsuz Gece Evi olmazdı.

Will Rogers Lisesi sakinlerine, harika binalarında dolaşıp onu bir kurgu malzemesine dönüştürmemize izin verdikleri için teşekkürler. (Bu kitabın yazılışı sırasında hiçbir muhteşem art deco binası *gerçekten* zarar görmemiştir!)

Söz harika ve muhteşemden açılmışken, yerel halkımıza kocaman bir TEŞEKKÜR borçluyuz. Onların bizi ne kadar desteklediğini biliyoruz. Tulsa sakinleri aslında muhteşemliksosuyla kaplıdır. Ambassador Oteli, Chalkboard Restoranı, Moody's Fine Mücevhercisi, Utica Meydanı'ndaki Starbucks, Miss Jackson's, The Dolphin, Wild Fork Restoranı, Little Black Dress, Gilcrease ve Philbrook Müzeleri'ne ve Street Cats kuruluşuna teşekkürler. Ve tabii Gece Evi turlarıyla Tulsa'ya gelen siz sadık hayranlarımıza da teşekkürler, harikasınız!

Son olarak: *Teşekkürler, Josh!* Oklahoma'yla ilgili verdiğin bilgiler ve özellikle de *dizginleri eline aldığın için.*

BÜYÜLÜ BİR AŞK
BÜTÜN ENGELLERİ AŞABİLİR Mİ?

GÜL TANRIÇASI

Tanrıça 4

"Olağanüstü... Modern bir yorumla sunulan sihir, efsane ve romantizm. Yazarın hayal gücü ve hikâye anlatma yeteneği bu tür için biçilmiş kaftan."
—Romantic Times

